

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Biz günahkârlar için dua edin

GÜNAHKÂR

SIERRA SIMONE

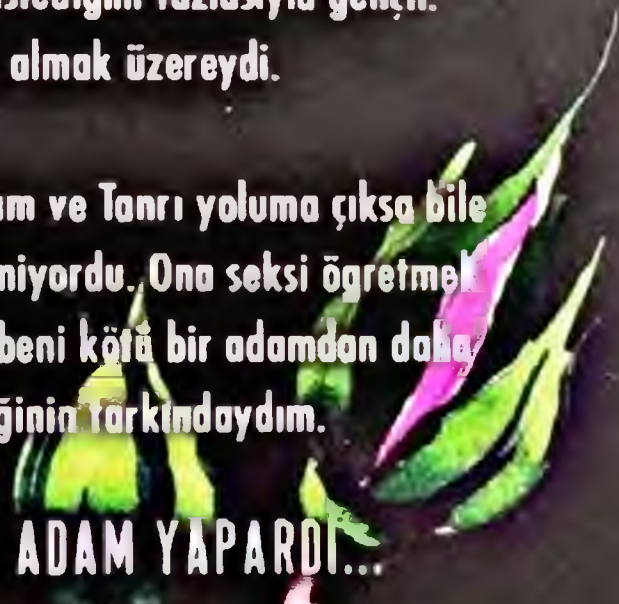
Ben iyi bir adam değildim ve hiçbir zaman da öyleymiş gibi davranmadım. İyiliğe, Tanrı'ya ya da parası peşin ödenmemiş mutlu sonlara inanmıyordum. Aslında, benim kendime ait kutsal üçlemem şu şekildeydi: Para. Seks. Viski. Âmin.

Bu yüzden zeki ve muhteşem Zenny Iverson, ona seksi öğretip öğretemeyeceğimi sorduğunda evet demek istedim. Gerçekten. Maalesef hayır demek için birden fazla nedenim vardı. Benim gibi oldukça kötü bir adamın bile görmezden gelemeyeceği türden nedenlerdi.

1. Zenny, en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşiydi.
2. Benim için çok gençti. Demek istediğim fazlasıyla gençti.
3. Ve rahibeydi... ya da almak üzereydi.

Ama onu istiyordum. En iyi arkadaşım ve Tanrı yoluna çıksa bile bu onu istediğim gerçeğini değiştirmiyordu. Ona seksi öğretmek ve onu sevmek istiyordum. Bunun beni kötü bir adamdan daha kötü bir şeye dönüştüreceğinin farkındaydım.

BU BENİ GÜNAHKÂR BİR ADAM YAPARDI...

GÜNAHKÂR

Orijinal Adı: Sinner

Sierra Simone

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar

Çeviren: Dila Öz

Redaksiyon: Zeynep Işıklar

Düzeltili: Gülsena Karaca

Son Okuma: Derya Sevim

Orijinal Kapak Tasarımı: Emily Wittig

Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

Kart İllüstrasyon: Aslıhan Özmen

1. Basım: Temmuz 2025

ISBN: 978-625-96128-9-8

Sertifika No: 73186

Copyright © 2015 Sierra Simone

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Libris Ajans aracılığıyla satın alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI

Cumhuriyet Mah. Çelik Hançer Cad.

No:49 A ve B Bahçelievler / İstanbul

editör@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT

GÖKSU MATBAA

Orta Mah. Topkapı Maltepe Cad.

Nurhan İş Merkezi No:28-30A

Bayrampaşa/İstanbul

Sertifika No: 47617

*Renee Bisceglia'ya,
Bu sana ithaf ettiğim ilk kitap değil
ve eminim ki son da olmayacak.*

İÇERİK NOTU

Bu kitapta, düzenli olarak gerçekleşen cinsel istismardan ve bir kız kardeşin intihar ederek hayatına son vermesinden bahsedilmektedir.

GİRİŞ

Doğru kalemi elinde tutan biri dünyaya hükmedebilirdi. Onlara şarap sunar, yemekle ağırlar, gülümser, hediyelere boğar, iltifat ve övgülerle sırtlarını sıvazlardın ve eski bir dostmuş gibi davranırdın. Onlarla golf oynar, bale izler ya da dört bin dolarlık takım elbiseleri veya on bin dolarlık saatleri kıyaslardın. Sonra gerçeklerin en keskin olanlarını, onların en savunmasız yanlarına doğrultur; her bir tokalaşmada kendine parıltılı, altından yeni bir dünya kurardın. Ve adamlar artık geri dönüşü olmayan bir noktaya gelip o uçurumun kenarına ulaştıklarında, arkalarına dönüp son çıkışa baktıklarında... İşte o zaman kalemi uzatırdın.

Adamlar kalemi ellerine aldıklarında onun ne kadar sağlam, ağır ve soğuk olduğunu hissederlerdi; kapağını açtıklarında para ve güç vaadiyle damlamaya hazır altın oymalı ucu görürlerdi. Ardından kalemi kâğıda bastıklarında mürekkep o kadar net ve koyu akardı ki, akla kan ve uğursuzluk gelirdi. İşte o anda, her şey tamamlanmış olurdu. İşte o zaman, dünyayı yönetirdiniz.

Ben iyi bir adam değildim ve hiçbir zaman da öyleymiş gibi davranmamıştım. İyiliğe, Tanrı'ya ya da peşin ödenmemiş mutlu sonlara inanmazdım.

Peki neye mi inanırdım? Paraya. Sekse. *Macallan*'a.

Benim gibiler için bazı tabirler vardı: Çapkın. Kadın avcısı. İz sürücü.

Kardeşim bir zamanlar rahipti ve onun beni tanımlamak için kullandığı sadece bir kelime vardı:

Günahkâr.

1.BÖLÜM

A *rm*ani marka smokin, *Berluti* marka ayakkabılar ve *Bur-*
berry marka saat.

Mavi gözler, sarı saçlar ve biraz fazla günahkâr duran bir ağız.

Evet, Audi R8'imden inip hastanenin mali işleriyle ilgilenmek için yürürken iyi görüldüğümün farkındaydım.

Bunu biliyordum, anahtarlarımı alan vale de ikram standında çalışan kız da biliyordu. Ona klasik Bell gamzeli gülümsemelerimden birini vererek standından bir viski aldığım da kızardı. Dönüp kalabalığa bakarken viskimden bir yudum aldım. Nereden başlamam gerektiğini bilmiyordum.

Çünkü bu gece kahrolası zaferimi kutlayacağım gündü.

İlk olarak, bu öğleden sonra Keegan anlaşmasını imzalamıştım. Bu da şehir merkezindeki bir bloğun mülkiyetini New Yorklu bir müteahhide devreden yığınlarca kâğıt anlamına geliyordu. Tanrım, insanların ne kadar çok parası olduğunu duysanız kulaklarınıza inanamazdınız. Normal bir paradan bahsetmiyordum, söz konusu *petrol* zenginliğinin getirdiği türden bir paraydı. Sadece şirketime tonla para kazandırmakla kalmayacak, aynı zamanda Valdman&Associates'teki yerimi sağlamlaştıracaktı. Üstelik bu, tam da Valdman'ın emekli olup gösterişli ofisinde oturarak tüm altınlarını sayacak birine ihtiyaç duyduğu sırada olacaktı.

İkinci olarak, anlaşmayı Charles Northcutt -siktiğimin herifi değil, *ben* imzalamıştım. Bu gece, gerçeği onun o aptal yüzüne

vurmak istiyordum. Burada olacağını biliyordum, bedava içkiye ve kocalarından sıkılmış eşlere karşı koyamıyordu.

Son olarak, Keegan meselesi yüzünden geceleri geç saatlere kadar çalıştığım için seks hayatım ciddi şekilde zarar görüyordu. Zorlandığımı inkâr edemezdim. Düzenli olarak seks yaptığım, arayabileceğim birkaç kadın ve üyesi olduğum daimi bir kulüp vardı. Yine de bu gece *zaferimi* kutlayacaktım. O yüzden, özel ve yeni bir şeyi hak ediyordum.

İçeriye tekrar göz gezdirdim. Valdman, karısıyla birlikte köşede duruyordu. Bağış gecesi yeni başlamış olmasına rağmen yüzü çoktan kızarmış, gülüyordu. Elbette Northcutt da hemen dibindeydi.

Siktiğimin yalakası.

Fakat bu gece benim gecemdi. Etrafta muhteşem kadınlar vardı. Zengin adamlar yığınının arasında ben de parası olan başka bir adamdım ama avantaj bendeydi. Ben gamzeleri ve mükemmel saçları olan bir günahkârdım. Günahın nasıl cennet gibi hissettireceğini biliyordum.

Viskimi yudumlayıp bardağı bıraktım ve savaşmak için emin adımlar attım.

Bir saat sonra biri dirseğimi dürttü.

“Bilgin olsun diye söylüyorum, babam burada.”

Başımı çevirdiğimde benim yaşlarımda bir adamın bana içki uzattığını gördüm. Bu şekilde dahil olduğum sohbetten sıyrılıp yanlarından uzaklaşmak ve odayı incelemek için bir bahanem olmuştu.

Elbette Elijah Iverson'ın babası odanın diğer ucundaydı. Etrafı her zamanki gibi hastanenin önde gelen bağışçılar ve sosyete yalakalarından oluşan bir grupla çevriliydi. Doktor Iverson, hastanenin onkoloji bölümünün başhekimi ve bu tür etkinliklerin aranan yüzüydü. Yine de benim rahatsız edici bir şekilde

gerilmiş, ensemenden aşağıya doğru yakıcı bir sıcaklık yayılmıştı. Gözlerimi kapatıp bir dakikalığına tabak şingirtılarını ve babamın yüksek sesini dinledim. Elijah'ın annesi yalvaran bir ses tonuyla bir şeyler mırıldanıyordu. Hâlâ o çiçeklerin kokusunu alabiliyordum. Beyaz, iğrenç, muhtaç ve ihtiyaç duyulmaması gereken cenaze çiçeklerinin kokusu burnuma geliyordu.

Gözlerimi açtığımda Elijah'ın ukala ve alaycı gülümsemesiyle karşılaştım. Ailelerimizin arasındaki ilişkinin çok daha farklı bir şeye evrildiği gün o da oradaydı. Soğuk ve uzak bir şeye. Fakat Elijah ile dostluğumuz devam etmişti. Anaokulundayken *Ninja Kaplumbağalar* ile birbirimize bağlanmıştık ki NK bağı, ömür boyu sürecektürden bir dostluğun habercisiydi. Öte yandan, ailelerimizin kalanı birbirlerinden uzaklaşmıştı. Yirmi yıl boyunca birlikte barbekü partileri yapmamış, *Pictionary* geceleri düzenlememiş, birbirlerine bebek bakımında yardım etmemiş gibi davranmayı seçmişlerdi. Pijama partileri, yetişkinler için şarap ve atıştırmalıklarla -elbette bunları sessizce merdivenlerden yukarı kaçırıp odamıza sokuyorduk- dolu kart geceleri yaşanmamış gibi davranmışlardı.

“Sorun yok,” dedim. Tam olarak yalan sayılmazdı. Doktor Iverson bana o günü, kız kardeşimin ölümünün hayatımda açtığı o korkunç deliği hatırlatsa da hâlâ birbirimizi gördüğümüzde medeni ve kibar davranıyorduk. Küçük bir şehirde yaşadığımız için bunun yeterince sık gerçekleştiğini söyleyebilirdim.

Konuyu değiştirmek için, “Etkinlik harika,” dedim. Iverson-Bell kapışması hâlâ sızlayan eski bir yara gibiydi ve Elijah da bu gece zaten yeterince baskı altındaydı. Sanat müzesindeki işinden ayrıldıktan sonra Kauffmann Center için düzenlediği ilk etkinlikti ve oldukça heyecanlıydı. Tedirginlikle gecenin iyi geçmesini umduğunu biliyordum. Ayrıca bu, yıl boyunca babası ve onun bütün meslektaşlarının katılacağı tek etkinlikti. Elijah'ın alnındaki ve ağzının etrafındaki çizgileri hayal etmediğimin farkındaydım. Hem yorgunluktan hem de stresten oluşmuşlardı.

Belirsizce başını salladıktan sonra viski rengi gözlerini odada gezdirdi. Etkileyici, sert bakışları ve köşeli çenesiyle babasının ikizi gibi duruyordu. Uzun, siyahi ve yakışıklıydı. Yine de Doktor Iverson kaşlarını çatmayı alışkanlık haline getirmişken Elijah daima gülümseyen bir insan olmuştu. Etrafı incelemeye devam ettiği sırada, “Şimdiye kadar her şey yolunda gidiyormuş gibi görünüyor,” dedi. “Randevumu kaybetmem dışında.”

“Yanında birini mi getirdin?” diye sordum. “Nerede o adam?”

“O bir kadın,” dedi sırtarak. Hemen ardından yüzüme bakıp kahkaha attı. Elijah yönelimini açıkladıktan sonra, yani üniversiteden beri herhangi bir kadınla çıkmamıştı. “Dalga geçiyorum, Sean. Aslında...”

Servis üniforması giymiş telaşlı bir kadın elinde tuttuğu oturma planıyla koşarak Elijah’ın yanına geldiğinde cümlesi yarım kalmıştı. Fısıltıların ve Elijah’ın *lanet olsun*’unun ardından arkada neler oluyorsa çaresine bakabilmek için oraya koştu. Gitmeden önce özür dilediğine dair bir şeyler söyleyip elini sallamıştı. Viskimle baş başa kaldığımda gözleri üzerimde olan Doktor Iverson’a baktım. Başıyla selam verince ona karşılık verdim, yüzündeki soğuk ama şefkatli ifade gözümünden kaçmamıştı.

Bu ifadenin sebebini çok iyi bilsem de göğsümün sıkıştığını hissetmiştim.

Kendini topla ve kutlama yapmaya geri dön, Bell. Fakat şu anda bunu yapabilecek gibi hissetmiyordum. Daha fazla viskiye ve biraz temiz havaya ihtiyacım vardı. Parlak ufuk çizgisine bakan devasa camdan duvarlar bile klostrofobik ve huzursuz hissettiriyordu. Köşedeki altı orkestradan yükselen tiz melodi o kadar yüksekti ki, odanın her bir noktasını ve balkonu doldurmak ister gibi yayılıyordu. Neredeyse önümü göremeyerek teras kapısına ilerledim. Aklımı kaçırmış gibi hissediyordum, sadece dışarıda olmaya ihtiyacım vardı.

Dışarıda.

Dışarıda.

Dışa...

Gece havasıyla birlikte zihnim serin bir sessizliğe gömüldü. Derin bir nefes aldım. Bir nefes daha. Nabzım yavaşça normale dönene ve göğsümdeki baskı azalana kadar bekledim. Ta ki bey-nim, bazıları on dört yıl öncesinden, bazıları da geçen haftadan kalma güveç tabakları ve çiçekler yığınınından oluşan karmaşa ol-maktan çıkana dek.

Keşke bunun sebebi Lizzy'nin ölümünün hatıraları olsaydı. Keşke Elijah'ın babasının bana acıyarak bakmasının bir sebe-bi olmasaydı. Keşke telefonumun yakınımda olmasına ve acil bir durumda zilimin açık olmasına ihtiyacım olmasaydı. Keşke muhteşem bir kadınla duşta, toplantıda ya da yatakta olabilsey-dim. Keşke Keegan anlaşmasını kazanmak beni mutlu etseydi. Keşke müstehcen miktarda param, yeni ve şık bir çatı katım, gü-zel bir vücudum, daha da güzel bir sikim ve işe yarayan saçlarım olması yeterli olsaydı.

Görünüşe göre paranın ve muhteşem saçların çözemeyeceği şeyler de vardı.

Sürpriz.

Viskimin kalanını bitirdikten sonra kadehi yüksek bir masa-nın üzerine bırakıp çimenlerle kaplı terasta ilerledim. Önümde uzanan şehir, yumuşak bir ışık huzmesi halinde tepelerde top-lanmıştı. Arkamda krallığımyı yansıtan camdan ve çelikten bir perde gibi görünüyordu. Yaşadığım, çalıştığım, eğlendiğim yer. Hava ağustosböceklerinin ve trafikten yükselen yaz müzikleri-nin gürültüsüyle doluydu. Sadece bir anlığına bu sesleri huzur-la dinlemenin nasıl hissettirdiğini hatırlayabilmeyi diledim. Bu ışıklara baktığımda hastane floresanlarının gürültüsünü duyma-mayı, monitörlerin bip seslerini işitmemeyi ve dudak nemlendi-ricisinin kokusunu hatırlamamayı istedim.

Terasta neredeyse kimse yoktu. Gece ne kadar yeni başlamış olsa da sarhoş sosyetenin tabakları önlerinden kaldırıldığı anda içki içmek için buraya geleceğinden emindim. Hangi amaçla olursa olsun, zaferi kutlamadan önce yalnız kalabildiğim için minnettardım. İçeri girmeden önce içime derin bir nefes çekip çim kokusunu ciğerime doldurduğum sırada onu gördüm.

Aslında gördüğüm ipekten kırmızı elbisesiydi. Esintiyle uçuşan kumaş bacaklarını ortaya çıkarıyordu. Bir boğanın önünde dalgalanan kırmızı bir pelerin gibiydi ve o anda tekrar Sean Bell olmaya döndüm. Zaferimi kutlamaya geri dönerek yönümü çevirdim ve elbisenin sahibini bulabilmek için kırmızı ipeğin baştan çıkarıcı ışıltısını takip ettim.

Yüzü camdan uzaktaydı. Camın diğer tarafındaki varlıklı insanlara arkasını dönmüş, binanın tepesini terasa sabitleyen devasa halata yaslanmıştı. Esinti vücudunu saran ipekle oynuyor, eteğini dalgalandırıyor. Şehrin ışıkları belinin ve kalçalarının leziz kıvrımlarını vurgularken kollarının ve sırtının kahverengi derisini de ortaya çıkarıyordu. Sırt çizgisini takip ederek elbisesinin kalçasını sardığı yere baktım. Ardından bakışlarımı kürek-kemiklerinin narin çıkıntıları üzerindeki ince, çapraz ve kırmızı kayışlara çevirdim.

Ayak seslerimi duyup döndüğünde neredeyse olduğum yere çakılmışım. *Siktir*, çok güzeldi ve *lanet olsun* çok gençti. Hapishaneye girmenize neden olacak kadar genç değildi fakat üniversiteye gidecek yaşta olduğu belliydi. Yine de otuz altı yaşında bir adam için çok genç olduğu kesindi.

Yürümeye devam ettim, yanındaki kalın halata yaslanıp ellerimi ceplerime soktum. Ona baktığımda, ikimizin de yüzleri altın rengi ışık sayesinde aydınlandı. Bana bakarken gözleri genişledi. Dudakları hafifçe aralandı ve sanki gördüklerine inanamıyormuş gibi şaşkına döndü. Bu fikri hemen aklımdan çıkardım, büyük olasılıkla saçlarımın ne kadar harika görüldüğüne inanamıyordu. Eğer... yüzümde yiyecek falan kalmadıysa?

Emin olmak için elimi gizlice dudaklarıma koyup çenemi sıvazladım. Bakışları açgözlü bir ifadeyle hareketlerimi takip ederken göğsümde gergin ve yakıcı bir his belirdi. Işık sayesinde yüzünü nihayet tüm hatlarıyla görebiliyordum. Sadece güzel değil, aynı zamanda büyüleyici ve inanılmazdı da. Şarkılara, tablolara ve savaşımlara ilham olacak türden bir güzellikti. Çıkık elmacikkemikleri, iri kahverengi gözleri, hafif kalkık burnu ve gözlerimi alamadığım bir ağzı vardı. Altdudağı üstdudağına göre daha küçüktü. Yumuşak ve leziz bir çıkıntı oluşturunuyordu. Son olarak spreyle sabitlenmiş bukleler yüzünü çevreliyordu.

Yüce İsa. Az önce güzel mi demiştim? Onu tanımlamak için ne kadar da aptalca bir kelimeydi. Gerçeğin sadece yavan bir gölgesiydi. Kekler ya da kırlentler *güzel* olurdu. Bu kadın bambaşka bir şeydi. Gözlerimi kırıştırmama, bir anlığına başka tarafa bakmama neden oluyordu. Çünkü ona bakmak boğazıma ve göğsüme garip bir şey yapmıştı. Ona baktığımda, sanki elim güçlü ve gizemli bir şeyi örten bir tülün üzerindeymiş gibi hissediyordum. Eskiden kilisenin vitray pencerelerine bakarken de böyle hissedirdim.

Tanrı hakkında da.

Kiliseyi ve Tanrı'yı düşünmek her zamanki gibi soğuk bir öfkeyle sarsılmamı sağlayıp beni kendimi toparlamaya zorladı. Kadının yanına yaklaşip onunla göz teması bile kurmadığım için deli olduğumu düşündüğüne emindim. *Kafanı oyuna ver*, diye söylendim kendi kendime. *Zafer kutlaması, zafer kutlaması*.

“Güzel bir gece,” diye konuşmaya başladım.

Başını biraz daha çevirmesiyle buklelerinin uçları çıplak omuzlarına sürtündü. Aniden dudaklarımı çıplak omuzlarına bastırıp saçlarını kenara çekmek ve o inleyene kadar köprücük kemiği boyunca öpücükler kondurmak dışında bir şey düşünemez oldum.

Sonunda, “Evet, öyle,” diye cevap verdi. *Tanrım, sesi*. Tatlı ve kalındı, sonlara doğru boğuk bir hal almıştı.

Başımı partiye doğru çeviremiyordum. “Doktor musun yoksa bağışçı mı?” Asıl sorumu sormadan önce yumuşak bir geçiş yapmaya çalışıyordum. *Buraya yalnız mı geldin?*

Gözleri büyüdü, söylediklerimin onu şaşırttığı ortadaydı. Sebebinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, kulağa yeterince normal bir soru gibi gelmişti. Gözlerinde anlaşılmaz bir duygu belirdiğinde onu bastırarak, “İkisi de değil,” dedi. Ses tonundaki tedbiri hayal etmediğimden emindim.

Sikeyim. Onu ürkütmek istemiyordum ama yapmak istediğim şeyin de pek iyi bir şey olduğunu sanmıyordum. Çok gençti. Demek istediğim, onu evime davet edemeyeceğim kadar gençti. Onu balkonun gizli bir köşesine çekip dizlerimin üzerine çökerek tadına bakamayacağım kadar...

Tanrım, ondan uzaklaşmalıydım. Her zamanki gibi sosyete ya da striptizcilere yönelmeliydim. Fakat gitmek için doğrulsam da bedenimi ondan uzaklaştırmayı başaramadım.

O bakır rengi gözleri, leziz ağzı...

Sadece konuşmanın bir zararı olmazdı, değil mi?

Bunları düşündüğüm sırada omuzlarını dikleştirerek sanki bir karar vermiş gibi çenesini kaldırdı. “Sen?” diye sordu. “Doktor musun, yoksa bağışçı mı?”

Gülümseyerek, “Donör,” diye karşılık verdim. “Daha doğru su şirketim bağışçı.”

Sanki cevabı çoktan biliyormuş gibi başını salladı ki sanırım biliyordu. Çoğu doktorun dolabında iyi bir smokini olsa da kabul edelim, şık görünümüleriyle ünlü değillerdi. Bu gece kimsesiz şık olmadığımı iddia edemezdi. Papyonumu düzeltmek için uzandım, bunu saatimle kol düğmelerimin parıltısını görmesini istediğim için yapmıştım.

Beni şaşırtarak kıkırdadı.

Donakaldım, aniden yüzümde tekrar yemek kırıntısı kaldığından endişelenmişim. “Ne?”

“Sen...” O kadar çok güldü ki kelimeleri düzgün telaffuz etmekte zorlandı. “Sen... kendinle mi övünüyorsun?”

Biraz kızgın bir tonda, “Öyle bir şey *yapmıyorum*,” dedim. “Benim adım Sean Bell ve Sean Bell asla kendisiyle övünmez.”

Şimdi ise uzun ve ince parmaklarıyla dudaklarını kapatmıştı. Tırnakları altın rengi ojesi sayesinde parlıyordu. Suçlayıcı bir tonda, “Övünüyorsun,” dedi parmaklarının arasından. Gülümsemesi o kadar genişti ki, eliyle tamamen kapatmayı başaramıyordu. Aman Tanrım, dilimi karnından aşağı indirip bacaklarının arasını öptüğümde yukarı bakmak ve bu şekilde gülümsediğini görmek istiyordum.

“Biliyor musun, kadınlar genelde bana böyle gülmezler.” Gü-lümsüyordum ama ses tonum uzun süre acı çeken birine ait gibi çıkmıştı. “Normalde gösteriş yapmam çok hoşlarına gider.”

“Oldukça etkilendim,” derken ifadesini sahte bir hayranlıkla değiştirmeye çalıştı. Fakat başaramayınca bir kahkaha daha attı. “Çok ama çok etkilendim.”

“Sana bir içki getirmeme izin verecek kadar etkilendin mi?” Bu senaryonun bir parçasıydı. Yıllar içinde kazandığım bir alışkanlıkla ağızımdan dökülmüştü. Fakat söyledikten sonra, alkol alabilecek yaşta olup olmadığını bilmediğimi hatırladım. “Şey... İçebiliyor musun?”

Gülüşü biraz solsa da elini beline yerleştirerek ipek kumaşın üzerinde parmaklarını gezdirdi. “Geçen hafta yirmi bir yaşına girdim.”

Kuralı tekrar hatırlamalıyım. Neydi? Yaşımın yarısı artı yedi, değil mi?

Siktir, kesinlikle benim için fazla gençti.

“O halde içebilirsin,” dedim. “Fakat asıl sorun sana içki getirmek için çok yaşlı olmam.”

Tek kaşını kaldırarak alaycı bir tavırla, “Eh, gerçekten de yaş-lısın,” dedi.

“Hey!”

Yine aynı şekilde gülümsedi. *Tanrım*. Hayatımın geri kalanı boyunca o leziz dudaklarının, eğik bir yaydan kocaman bir gülümsemeye dönüşmesini tekrar tekrar izleyebilirdim.

“Şarap dışında her şey olur.” Hâlâ gülümsüyordu. “Lütfen.”

Ben de gülümsedim. “Tamam.” Ortaokulda ilk kez dans teklifi alan bir çocuk gibi sırtıyıyordum. Benim sorunum neydi böyle? Yirmi bir yaşında, güzel bir kızla karşılaşmıştım ve bir an zaferimi kutlarken sonraki an hevesli acemiler bölgesinde yürüyüşe çıkan bir adama dönüşmüştüm. Her şey olabilirdim ama asla acemi değildim.

Yine de bu kalbimin hızla çarpıp sikimin seğirmesine engel değildi. Ona bir içki almaya giderken pantolonumu düzelttim. *Çok genç olmasına rağmen. Onu tanımıyor olmama rağmen. Bana gülmüş olmasına rağmen.*

Aslında bana gülmesi hoşuma gitmişti. Genellikle yatakta ve yatak dışında sözü dinlenen bir adamdım. Bu kızın hayranlığını kazanmak için savaş verecek olmanın bu kadar iyi hissettirmesi beni şaşırtmıştı.

İşte bu. Kararımı vermiştim. İstedğim şey buydu; kalbini biraz olsun kazanmak. Onu evime götürmek yanlış olurdu. Ancak bu gece onu eve götürmüş olmamı dileyerek buradan ayrılmasını sağlarsam, bununla yetinebilirdim. İsteğimi bastırmaya yeterdi.

Onun için bir cin tonik siparişi verdikten sonra barmene cini fazla abartmamasını söyleyerek kendime de viski sipariş ettim. Terasa döndüğümde hâlâ eski yerinde durduğunu görünce rahatladım. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, dalgınca gökyüzüne bakıyordu.

“Üşüdün mü?” Smokinimin ceketini çıkarıp ona vermeye hazırlanırken beni geri çevirdi.

“İyiyim.” Cini elimden aldıktan sonra bir yudum alıp yüzünü buruşturdu. “Bunun içinde hiç cin var mı?”

Savunmaya geçerek, “Çok gençsin,” dedim. “Alkol toleransın düşük olmalı.”

“Tanıştığın her kadına karşı bu kadar korumacı mısındır?” diye sordu. “Yoksa ben özel miyim?”

“Kesinlikle özelsin.” Bunu yıllar boyunca biriktirdiğim cazibeyi kullanarak gösterişli bir tavırla söyledim. İşin içine gamzemi de soktuğumda bana güldü.

Tekrar.

İç çektim. “Tamamen imkânsız mı?”

“Neyden bahsediyorsun?”

Viskimden bir yudum alıp ona en güzel yavru köpek bakışlarımı attım. “Benden hoşlanmanı sağlamak.”

Gülümsemesini bastırmak için içkisinden bir yudum aldı. “Sanırım senden hoşlanıyorum ama benimleyken böyle numaralar yapmak zorunda değilsin.”

“Pekâlâ. Ne yapmam gerek?”

Kısa bir süreliğine düşünürken rüzgâr saçlarının uçlarını kıpırdatıp havada uçuşmalarını sağladı. O garip his yine göğsümü sıkıştırdı. Saçlarının rüzgârdaki dansı bir tür büyü gibiydi. Kilisenin vitraylarını ve fısıldanan duaların hatıralarını canlandırıyordu.

Sesli bir şekilde, “Dürüstlüğü severim,” diye düşündü. “Dürüst adam olayını denemelisin.”

“Hımm.” Dudaklarımdan düşünceli bir ses dökülürken parmağımla viski bardağının üstünde ritim tuttum. “Dürüst adam olayı. Bunun pek iyi bir fikir olduğundan emin değilim.”

Yüz hatları muzip bir sırıtişle aydınlandı. “Bende işe yarayan tek şey bu,” dedi uyarıcı gibi. “Tamamen dürüst olmana ihtiyacım var.”

“Bak ne diyeceğim, eğer sen dürüst olursan ben de olurum.” Elini uzattı. “Anlaştık.”

Elini sıkmak için ona dokundum. Sıcak ve yumuşaktı. Tokalaşmayı bitirirken parmak uçlarımdan bileğindeki nabız noktasına sürtünmesine izin verdim. Vücudunun hafifçe ürperdiğini görmek keyfimi yerine getirmişti.

Elini geri çekerken, “Yine de önce senin başlaman gerekiyor,” dedi. “Ve hile yapmamalısın.”

“Hile mi? *Moi?*” Sanki suçlamasıyla dehşete düşmüş gibi elimi kalbime koydum. Yıllardır bu kadar eğlenmemiştim. “Öyle bir şeyi asla yapmam.”

“Güzel çünkü bu şey sadece dürüst olduğunda işe yarar. Bunu ne kadar güzel olduğum ve beni yakından tanımak istediğinle ilgili flörtöz şeyler söylemek için bahane olarak kullanma.”

Elimi göğsümden çekmeden başımı sahte bir yenilgiyle öne eğdim. “Beni yakaladın.” Tam olarak bunu söylemeyi planlıyordum çünkü bu teknik olarak hile sayılmazdı. Gözlerimi onunkilere çevirerek, “Ayrıca söylediğin şeyler zaten doğru,” diye ekledim.

Elini *evet, tabii* der gibi sallarken yay gibi kaşlarından birini tekrar kaldırdı. “Yatağa atmak istediğin bir kıza söylemeyeceğin türden bir şey duymak istiyorum.”

“Pekâlâ.” Bardağımı yanımdaki çıkıntıya koydum. “Bence sadece güzel değil, aynı zamanda muhteşemsin. Benden etkilenmemen seni etkilemek için daha çok çabalamak istememe neden oluyor. Seni ağızla etkilemek istiyorum...” Yanına doğru bir adım atarken, ona dokunmayacağımı anlaması için ellerimi ceplerimde tuttum. “Ve parmaklarımla da...”

Bir adım daha attığımda yüzünü benimkini daha iyi görebilmek için kaldırdı. Dudakları aralanmış, gözleri irileşmişti. Onları kırıştıtırırken nabzının boğazında savunmasız bir şekilde attığını, göğsünün hızla inip kalktığını görebiliyordum. Meme uçlarının ipek kumaşın ardındaki kıvrımları gözlerimin önündeydi. “Ve vücudumun diğer her bir parçasıyla.”

* (Fr.): Ben.

Birbirimize o kadar yakındık ki, ayakkabılarım elbisesinin uçlarına değiyordu. Yine de mesafemi koruyordum. Dokunmuyor, bastırmıyor ya da sürtünmüyordum. Sadece kelimelerim ve kıvılcımları arasından yükselen bir elektrik vardı. “Ayrıca seni daha iyi tanımak istiyorum. Boşaldığında çığlık mı atıyorsun, yoksa inliyor musun bilmek istiyorum. Ağzımı mı, yoksa ellerimi mi tercih edersin öğrenmek istiyorum. Derin ve yavaşı mı, yoksa hızlı ve sert mi seviyorsun bilmek istiyorum.”

Yutkundu. Gözleri hızlı ve şaşkın bir şekilde benimkileri araştırıyordu.

“Ayrıca şu anda elbisenin altındaki ve bacaklarının arasındaki V şeklindeki kıvrımı görebiliyorum. Yapmak istediğim tek şey sikimi oraya bastırmak. Sana elbisenin üstünden dokunduğumda boşalacak kadar hassas mısın bilmek istiyorum. Kumaşın üstünden seni yalayıp yalayamayacağımı öğrenmek istiyorum.” Sesimi alçalttım. “Seni tatmak istiyorum. Seni o kadar tatmak istiyorum ki, sadece bunu düşünmek bile sertleşmeme yetiyor. Küçük amını parmaklarımla ayırdığımda kıvrımlarının nasıl aralandığını görmek istiyorum. Klitorisini emdiğimde sertleşip dolgunlaşıyor mu öğrenmek istiyorum. Seni önden ve... arkadan yerken burnumun baskı yaptığı yeri hissetmeni arzuluyorum.”

Gözleri etrafı bakır-kahve halkalarla çevrenmiş devasa, siyah havuzları andırıyordu. “Bunu... yapabilir misin?”

Eğlenerek başımı hafifçe eğdim. “Neyi?”

O da başını eğip hafifçe ileri geri sallandı. “Şey. Yemeyi. Arkadan.”

Tanrım. Genç olabilirdi ama o kadar da değildi, değil mi? Yirmi bir, yatakta iyi olan en az bir oğlan bulmak için yeterince büyük bir yaştı. Ayrıca bu beklenmedik masum itiraftan tahrik olmak, beni nasıl bir adam yapıyordu? Bilmediğini... ona ilk gösterenin ben olabileceğimi fark etmek... Sikim fermuarımın arkasını zorlarken tenim ısınmış, acı çekmeye başlamış ve

gerilmişti. Dilim, gizli noktasının saten gibi hissettiren dokusunu hissetmek ve tadına varmak için çaresiz bir ihtiyaca kapılmıştı. İsteğimi bastırmak için dilimi dişlerimin arasında gezdirdim, içimdeki isyan fırtınasını bastırmak adına herhangi bir duyumu kullanmam gerekiyordu.

Dudaklarıma sanki büyülenmiş gibi bakmasını izledim. “Evet,” dedim boğuk bir sesle. “Evet, bu mümkün.”

“Ben, şey...” Loş ışığın altında bile teninin sıcak renginin ardında beliren pembeliği görebiliyordum. “Bilmiyordum.”

Sana gösterebilirim, demek istedim. Seni yalnız kalabileceğimiz bir balkona çıkarıp ellerini tırabzanlara nasıl yerleştireceğini söylememe ve kışını nasıl havaya dikeceğini göstermeme izin ver. Sana bir erkeğin ağzını bir kadının arka kısmında nasıl kullanabileceğini göstermeme izin ver.

Yine de bunları söylemedim. Bunun yerine başımı, dudaklarının biraz daha aralanmasına neden olacak kadar eğerek, “Sıra sende,” diye mırıldandım.

Tenini saran pembelik biraz daha belirginleşerek köprücük kemiği boyunca tatlı tenine yayıldı. “Benim sıram mı?” diye soludu.

“Dürüst olma sırası. Hatırladın mı?”

“Ah.” Gözlerini kırpıştırarak nefes verdi. “Doğru. Dürüstlük.”

“Hile yapmak yok,” diye hatırlattım. “Sana karşı dürüst oldum.”

Başını sallayıp, “Evet,” diye onayladı. “Dürüst oldun.”

Yapmak istediğim tek şey onu yaslandığı yere sıkıştırıp ağrıyan ereksiyonumu elbisesinin üstünden bedenine sürtmek olsa da ona izin verdim. Oysa sadece yüzümü boynuna gömmeyi ve elbisesini sıyırıp sıcaklığını avuçlarken oradaki hassas deriyi emmeyi düşünebiliyordum.

“Tamam. Dürüstlük.” Derin bir nefes aldıktan sonra bana baktı. “Beni öpmeni istiyorum.”

“Hemen şimdi mi?”

“Hemen şimdi.” Sesinde ufacık da olsa bir meydan okuma vardı ve bu hiç hoşuma gitmedi. Demek istediğim, dizlerimin üzerine çöküp amını görmeme izin vermesi için yalvarmak üzere olsam bile iyi tarafım, tamamen hazır ve emin olmasını istiyordu. Öpülmek için sahte bir cesaret göstermeye ihtiyaç duymasını istemiyordum. İçkisini elinden alarak viskimin yanına bıraktım ve tutması için elimi uzattım.

Kafası karışmış bir şekilde bana baktı. “Beni öpmeyecek misin? Düşündüm ki... o kadar şeyi söyledikten sonra...”

“Seni gerçekten öpmek istiyorum. Ama *hemen şimdi* kavramını kendimize göre uzatabiliriz, değil mi? Belki önümüzdeki on dakika, belki de yirmi. İstedikimiz kadar uzatabiliriz. Bunu aceleye getirmek istemiyorum. Ya bu hayatım boyunca senden alacağım tek öpücükse? Zamanımı istediğim gibi kullanıp tadını çıkarmak istiyorum.”

“Tadını çıkarmak,” diye tekrarladıktan sonra başını salladı. Rahatlamış görünüyordu. “Bunu sevdim.”

Elimi tuttu. Ben de onu yemeğini bitirmiş kalabalığın, içki içip dans etmek için çıkacağı dans pistli bir çadırın yer aldığı terasa götürdüm. Gerçi şu anda neredeyse boş sayılırdı. Tepsiler dolusu şampanya kadehlerini taşıyan çalışan ve girişteki orkestranın müziğini duyuran bir hoparlör dışında hiçbir şey yoktu.

“Önce dans etmeye ne dersin?” diye sordum.

Çadırın etrafına bakarken daha önceki özgüvenli ifadesi biraz olsun geri geldi. “Dansta iyi olduğuna emin misin?”

“Dansta *muhteşemimdir*,” dedim sinirlenerek. “Muhtemelen dünya üstünde en iyi dans eden kişi falanımdır.”

“Kanıtla.”

Meydan okumasını kabul ederek onu gördüğümünden beri yapmak istediğim şeyi yapıp elimi belinin alt kısmına kaydırdım. Sırtının altında yer alan gamzelere dokunurken elimi biraz

daha aşığı kaydırma dürtümle savaştım. Diğer elim de onunkini sıkıca kavradığında bedenini kendime çektim.

Tekrar titredi. Gülümsedim.

Müziğin ritmini yakalamam ve bizi basit adımlarla hareket ettirmem uzun sürmedi. İyi bir dansçıydım. Kuzenlerimden biri düğününden önce tüm Bell erkeklerinin dans dersi almasını istemişti ve o yorucu deneyimi bu tür etkinliklerde kullanmak işime yarıyordu. Kollarımdaki güzel kadının da bundan etkilendiğini görmek hoşuma gitti.

“Kötü değilsin,” diye itiraf etti. Biz hareket ettikçe şehir etrafımızda parlıyor, ağustosböcekleri neşeyle ötüyordu. Bakışlarımız buluştuğunda gözlerinde okuyamadığım bir ifadeyle karşılaştım. Orada çok fazla şey vardı. Eski, ağır ve anlamlı bir şey. Neredeyse zihnimin derinliklerinden yükselen ilahileri duyabiliyor, dilimden komünyon gofretinin bayat-şekerli tadını alabiliyordum.

“Sen de fena değilsin.” Bunlar sadece boşluğu doldurmak için söylenen cümlelerdi. Aramızdaki hava zaten ağır, isimsiz ve eski bir şeyle doluydu. Kalbim ve içgüdülerim yıllardır hissetmedikleri kadar coşkulu bir ifadeyle karşılık veriyordu. Bu beni hem çok korkutuyor hem de heyecanlandırıyordu. Elini kararlı bir kararsızlıkla omzumdan ensemeye çıkarırken bu hareketi çok önemli ve tatlı hissettirmişti. Vücudum şehvetten, koruyuculuktan ve hissettiği saf gizemden ötürü bir roket gibi fırlamak üzereydi.

“Adın ne?” diye mırıldandım. Öğrenmeye ihtiyacım vardı. Adını *bilmeden* bu gece buradan öylece yürüyüp gidebileceğimi sanmıyordum.

Bunu yapamazdım.

Sorumla ilgili bir şey duruşunun sertleşmesini ve tekrar temkinli bir hale bürünmesini sağladı. Kollarımda, kendini bir kabuğun arkasına sakladığını hissedebiliyordum.

Gizemli bir sesle, “Değiştirmek üzereyim,” dedi.

“Adını mı değiştireceksin?” diye sordum. “Tanık koruma programı için falan mı?”

Bu hafifçe gülmesini sağladı. “Hayır. İş için.”

“İş mi? Üniversiteyi bitirdin mi?”

“Son senem başlamak üzere. Ama...” Konuşmadan önce sesi sertleşti. “Biliyorsun, bir kız aynı anda hem çalışıp hem de okuyabilir.”

“Ne tür bir iş ismini değiştirmene neden olur ki?” Yüzünü inceledim. “Tanık koruma programıyla bir alakası olmadığına emin misin? Demek istediğim tamamen emin misin?”

“Tamamen eminim,” diye onayladı. “Sadece pek yaygın bir iş değil.”

“Bana bu işten bahsedecek misin?”

Başını öne eğip bir süre düşündükten sonra, “Hayır,” dedi. “En azından şu an değil.”

“Bu pek adil görünmüyor,” dedim suçlayıcı bir tonda. “Bunun dikkatimi çekecek bir tuzak olduğunu biliyordun. Ayrıca sana nasıl hitap edeceğimi hâlâ bilmiyorum.”

Biraz bekleyip, “Mary,” diye yanıtladı. “Bana Mary diyebilirsin.”

Ona şüpheli bir bakış attım. “Kulağa sahteymiş gibi geliyor.”

Omuz silkti ve bu hareketi parmaklarının enseme hafifçe gerilmesine neden oldu. O kadar iyi hissettirmişti ki neredeyse kedi gibi mırılacaktım. Muhteşem ve deneyimli kadınlarla yatmıştım. Aynı anda birden fazla kadınla yatağa girdiğim olmuştu ama bir şekilde Mary’nin ensemdaki saçlara dokunuşu, şimdiye kadar hissettiğim en yoğun şeydi. Heyecan vericiydi. Yumuşak ve melankolik bir şarkı çalmaya başladığında onu biraz daha kendime çektim. Ağustosböcekleri, orkestraya eşlik eder gibi vızıldarken gürültüleri rahatlatıcı ve tanıdık hissettiriyordu.

Pistte ufak adımlar attığı sırada, "Yıllardır böyle dans etmemiştim," diye itiraf etti.

"Böyle yaşlı şeyler söylemek için çok gençsin."

Dudaklarında hüznünlü bir gülümseme belirdi. "Bu doğru."

"Yıllardır böyle dans etmediğin mi, yoksa bu kadar yaşlı şeyler söylemek için çok genç olduğun mu?"

Bencil bir şekilde elbisesinin nasıl süzüldüğünü görmek isteyerek onu hafifçe döndürdüm. Fakat gördüğüm şeyle göğsümde yükselen hırıltıyı bastırmak zorunda kaldım. Tanrım, bu kalçalar... Beli... Elbisesinin altından yükselen iç çamaşırsız küçük memeleri... Onu kendime çekip elimi sırtından yavaşça kaydırdım ve parmaklarımı sırtındaki çapraz askılarda gezdirdim.

Dokunuşumla ürperdi. Dudakları aralanırken gözkapakları ağırlaştı. Adımlarımızı yavaşlatıp çenesine dokunabilmek için elini bıraktım.

"Mary," diye hırladım.

"Sean," diye soludu. Sanki bunu söylemeyi bekliyormuş gibi tereddütsüz ve endişesizdi. Yeni öğrendiği bir ismi söyleyen birinin alışıldık beceriksizliğinden uzaktı. İsmimin dudaklarından dökülüştü derin ve baş döndürücü bir ihtiyacın kilidini açtı. Aynı anda hem tanıdık hem de yabancı bir şeydi. Yeni bir dilde söylenilen bir duayı andırıyordu.

"Hâlâ o öpücüğü istiyor musun?" diye sordum kısık sesle. Şu anda hazır gibi görünüyordu. Yüzünde korku yoktu ama emin olmak istiyordum. Bunu benim kadar arzulamasına ihtiyaç duyuyor, ağzımı onunkinin üstünde hissetmek için yanıp tutuşmasını istiyordum.

Gözlerini kırıştırdı. Gözleri saf bir sıcaklıkla parladı ve parmağımı dolgun üstdudağının çizgisinde gezdirdiğimde tekrar titredi. "İstiyorum," diye fısıldadı. "Öp beni."

Başımı aşağı eğip onu kendime çektim. Böylece bütün kıvrımları kaslı vücuduma değiyordu. Parmağımın yerini dudaklarım

almak üzereydi. Sonunda tadını alacaktım. Artık kendi başına ayakta kalamayacak duruma gelene kadar onu öpecektim... Tam o sırada havada basık bir pop müzik melodisi yankılandı.

Hemen ardından ise *Kesha* pantolonumun cebinden şarkı söylemeye başladı. *Evet, Kesha'yı seviyordum. Kim sevmezdi ki? Kesha harikaydı.*

“Şey...”

“Kahretsin.” Telefonumu bulmak için onu bıraktım ve sonunda aramayı yanıtlayıp telefonu kulağıma götürmeyi başardığımda bir adım geri çekildim.

“Sean,” dedi babamın sesi hattın ucundan. “Acil servisteyiz.”

Saatimi görebilmek için sabırsızca kolumu sallayarak gömleğimin manşetinden kurtulmasını sağladım. “Kansas Üniversitesi’ndeki mi?”

“Evet.”

“Bulduğum yerden hastaneyi görebiliyorum. On dakika içinde orada olurum.”

“Tamam,” dedi babam. “Gelirken dikkatli ol... Demek istediğim beş dakika geç kalman hiçbir şeyi değiştirmeye...”

Sesi kısıldı. Bunun nasıl hissettirdiğini biliyordum. Birini hastaneye yetiştirmenin verdiği adrenalinin ardından düşüncelerin nasıl bulanıklaştığını ve anlamsızlaştığını çok iyi biliyordum.

Telefonu kapatarak bakışlarımı Mary’ye çevirdim. Kaşları endişeyle havalanmışken altdudağını ısıırıyordu. “Her şey yolunda mı?”

Elimle yüzümü sıvazladım, birden kendimi çok yorgun hissetmeye başlamıştım. “Eh, pek sayılmaz. Gitmem gerekiyor.”

“Ah.” Hayal kırıklığına uğramış gibi görünse de bazı kadınlar gibi yaşadığımız özel anı bölmemden dolayı sinirlenmişe benzermiyordu. Hatta tam aksine, ifadesi çok *nazikti*. Gözleri samimiyet ve endişeyle doluydu. Dudakları ise onları öpemediğim için sonsuza dek pişmanlık duyabileceğim bir şekilde büzülmüştü.

“Eğer daha büyük olsaydın numaranı alırdım,” diye mırıldandım. “Bunu bitirdiğimizden emin olurdum.”

Bakışlarını başka bir yöne çevirdi. “Yapamazdık.” Yüzünde kırılğan ve toy bir ifade vardı. Şehvetimi ve ona karşı hissettiğim tuhaf ama yoğun koruma içgüdüsünü harekete geçirmediğini iddia edemezdim. “Bu benim dışarıdaki son gecem sayılır,” diye açıkladı. “En azından bir süreliğine.”

Dışarıdaki son gecem mi? Sonra ağustos ayında olduğumuzu ve onun da bir öğrenci olduğunu hatırladım. Derslerini ciddiye alan birine benziyordu. “Elbette, doğru. Dönem başlamak üzere.”

Dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı, belki de beni düzelterek fakat sonra onları birbirine bastırarak başını salladı.

Elini tutup dudaklarımı üzerine bastırdım. Kaçıp gitmeden önce gerçek bir öpücük almak doğru hissettirmiyordu, bu benim için bile adiceydi ama karşı koyamıyordum. Teninin dudaklarımın altındaki ipeksiliği, yumuşak ve çiçeksi bir şeyin kokusu beni ona çekiyordu. Gül, belki.

Sikeyim.

Sikeyim.

Yıllar sonra ilk kez daha fazla görüşmek istediğim bir kadınla karşılaşmıştım ve belki de bu onu son görüşümdü. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Çok gençti, üstelik bana onunla iletişim kurmam için herhangi bir yol da sunmuyordu. Ayrıca benim de buradan çıkıp hastaneye gitmem gerekiyordu.

Hayatım boyunca hiçbir şeye karşı hissetmediğim bir isteksizlikle elini bırakıp bir adım geri çekildim.

“Seninle tanışmak bir zevkti, Mary.”

Yüzündeki kararsız bir ifadeyle, “Benim için de öyleydi, Sean,” diye karşılık verdi.

Arkamı döndüm, göğsümden bir şeylerin çekildiğini hissediyordum. Sanki bedenim onunkine bağlıymış gibi geri dönmem

GÜNAHKÂR

için yalvarıyordu. Fakat zihnim ve kalbim çoktan hastaneye doğru koşmaya başlamıştı. Çok iyi bildiğim o acil servise.

“Her ne olduysa,” diye seslendi Mary arkamdan. “Senin için dua edeceğim.”

Omzumun üstünden ona baktım. Dans pistinde tek başınaydı. Üzerindeki ipek kumaş, şehrin ışıklarıyla sarmalanmıştı. Yüzünde hem bilge hem de toy bir ifade vardı. Kendinden emin ama aynı zamanda kırılgandı.

Onun her ayrıntısını, vücudunun her kıvrımını ezberlemek isteyerek ona baktım. Ardından, “Teşekkürler,” diye karşılık verip onu ışıkların ve acımasız ağustosböceklerinin arasında bıraktım.

Yanından ayrılırken aslında söylemek istediğim şeyi söylememiştim. Ancak vale kulübesine giden yol boyunca düşünmeye devam ettim. Hastaneye giden yolda hızla ilerlerken kelimeler zihnimde acıyla yankılanıyordu.

Dua etme saçmalığıyla uğraşma, Mary. Zaten işe yaradığı da söylenemez.

2. BÖLÜM

Eskiden Tanrı'ya kansere inandığım gibi inanırdım. Demek istediğim, her ikisinin de uzak ve akademik anlamda var olduğunu biliyordum ancak bunlar başka insanlar için geçerli kavramlardı; Sean Bell'in hayatıyla kişisel olarak bir alakası yoktu.

Sonra kanser rüzgârla, bıçaklarla ve keskin dişlerle gürleyerek hayatıma girdi. Ailemi parçaladı ve akademik ya da uzak olmaktan çıktı. Gerçekti ve korkunçtu, herhangi bir tanrıdan daha intikamcı hissettiriyordu. Hayatımın her yerindeydi. Yaşamlarımız onun ritüelleri, morfin lolipopları, mide bulantısı ilaçları topluluğu, buhar makineleri ve gündüz televizyonu ilahileri etrafında yeniden kurulmuştu.

Kanser Kilisesi'nde vaftiz edilmiştik ve ben yeni bir dine bağlanan bir insan kadar gayretliydim. Her doktor randevusuna gidiyor, her yeni denemeyi araştırıyor, annemin her şeyin en iyisine sahip olduğundan emin olmak için bu şehirdeki tüm bağlantılarımı kullanıyordum.

Yani, evet. Artık kansere inanıyordum.

Tanrı'ya inanmak için ise artık çok geçti.

Hastane otoparkına girip Audi'mi park ettim. Smokinimle üzerime topladığım bakışları görmezden gelerek acil servisin kapılarından içeri doğru koşmaya başladım. Doğruca triyaj masasına yöneldim ve şansıma, annemin hastanede yattığı son dönemde birlikte olduğum hemşire oradaydı. İsmi Mackenzie,

Makayla ya da McKenna gibi bir şey olmalıydı. Beni görünce dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. O anda başımın deritte olduğunu anladım.

Başını kaldırıp gözlerini kıstı. “Yoksa bu gelen Sean Bell mi?” Aramızda cam bir bariyer olduğu için minnettar oldum, aksi takdirde fiziksel bir zarar görme ihtimalim oldukça yüksekti. Benim için aramızda olanlar, bekleme odasında geçen uzun saatler boyunca yaşanan çaresiz, ihtiyaç dolu bir kaçıştı. Sadece anlık bir dikkat dağıtıcıydı, güzel ve ulaşılabilir bir bedenle yaşanan bir anıydı. Fakat bana numarasını ve çalışma saatlerini verdikten sonra onun için sadece bir kaçıştan fazlası olduğu açıkça anlaşılmıştı.

“Selam, annem burada ve onu görmem gerekiyor. Sanırım geleli çok olmadı. Carolyn Bell.”

İsmi *M* harfiyle başlayan hemşire bana yavaşça, küçümseyen bir şekilde göz kırptı. Ardından daha da yavaş bir şekilde bilgisayar ekranına döndü. Fareye bastığında sert bir *tık* sesi duyuldu. *Tık. Tık.*

Lanet olsun.

Siktir, lanet olsun. Eğer daha yavaş hareket ederse bir tabloya ya da heykele dönüşebilirdi. Eski ilişkilerle ilgili ne yaşanmış olursa olsun, hemşirelerin işlerini yapması gerektiğine dair bir kural yok muydu? Kesinlikle hemşirelik yemini gibi bir şeyi ihlâl ediyor olmalıydı. İçimdeki bir parça tam anlamıyla Sean Bell olmayı, cazibeyle ya da tehditle bir şekilde bu işi çözmeyi istiyordu ama bunların ikisi de zaman alırdı. Benim ise hiç zamanım yoktu.

“Bak, aramadığımı için üzgünüm,” dedim.

Bana bakmadı bile. “Tabii.”

Pekâlâ... Tüm bedenim çığlık çığlığa anneme ulaşmam gerektiğini söylüyordu. Ayrıca göğsüm hâlâ kendine Mary adını takan bir kızın anılarıyla sıkıştı. Şimdi de tam önümde,

ulaşmam gereken yere giden yolu kesen öfkeli bir hemşire vardı. İşte tam da bu yüzden hayatım boyunca duygusal bağlardan uzak durmuştum. Hisler ve seks asla bir arada yürümezdi. Mackenzie/Makayla/McKenna da teorimin yaşayan kanıtıydı.

Dürüstlük. Mary'nin sesi zihnimde yankılandı. *Dürüst adam olayını dene.*

Derin bir nefes verdim. Bir şekilde bunu düzeltmem gerektiğini biliyordum. *Annen gururundan daha önemli, sikik herif. İçten bir şekilde özür dile ki ona ulaşabilesin.*

Utancımı bekleme salonundakilere pek fazla yansıtmamak için öne eğilerek, "Bak," diye başladım kısık sesle. "Haklısın. Seni aramayı hiç düşünmeden numaranı almak bencil bir davranıştı. Sadece tek gecelik bir ilişki yaşamak istediğimi açıkça belirtmeden seninle birlikte olmak da öyle. Bundan daha iyisini hak ediyordun ve bunun için özür dilerim."

Hemşire tam olarak yumuşamadı ama fareye tıklamaları hızlandı ve sonunda bana baktı. "Oda on üç," derken ses tonundaki acı biraz olsun azalmıştı. "Şu kapılardan geçip sola dön."

"Teşekkür ederim," dedim.

Hâlâ bana bakarken, "Bil diye söylüyorum," dedi. "Kadınlara bok gibi davranıyorsun. İçinde hâlâ bir nebze insanlık kaldıysa, bir sonraki kadına aynı baş ağrısını yaşatmazsın."

"Bunu düşüneceğim," diye yalan söyledim ve annemin odasına doğru yürümeye başladım. Şık ayakkabılarım ucuz hastane ışıklarını duvarlara yansıtarak koridorda yankılanıyordu.

İki saatin ardından telefon kulağında, cerrahi bekleme odasında oturuyordum. Yalnızdım çünkü babamı annem için birkaç şey almaya eve göndermişim. Tanrı'ya şükür gitmesini söylediğimde beni dinlemişti.

Kanser Kilisesi'nin ilk dersi ne miydi? *Babanıza Yapacak Bir Şeyler Vermelisiniz.* Bekleme, belirsizlik, saatlerce hiçbir şey

yapmadan geçirilen zaman... Bunların hepsi onun korkusunu ve huzursuzluğunu katlıyordu. En sonunda da kelimenin tam anlamıyla işe yaramaz bir enkaza dönüşüyordu. Yine de kendini işe yarar hissettiği sürece, her şey yolundaydı. Bu şekilde annemi ve beni strese sokmuyordu.

Kilisenin ikinci dersi ise kutsal grup sohbetleriydi. Babamı hallettikten sonra ilk işim aile grubunu güncellemek oldu. Şimdi de bekleme odasında kardeşim Tyler ile telefonda konuşuyordum.

Yorgun bir sesle, “Bağırsak tıkanıklığını daha önce halletmediler mi?” diye sordu. Saate baktım, Doğu Kıyısı’nda neredeyse gece yarısı olmuştu ve kardeşimle karısı Poppy’nin akşam boyunca çılgınca eğlendiklerinden emindim.

Şanslı piçler.

“Birkaç hafta öncesine kadar sadece *kısmi* bir tıkanıklıktı.” Avucumun içiyle alnımı ovdum, bazen tüm hayatım bu özetlenmiş tıbbi öyküleri anlatıp durmaktan ibaretmiş gibi geliyordu. “Onu sadece hidrasyon sağlamak ve rahat ettirmek için hastanede tuttular. Kendi kendine geçtiğini düşündüler.”

Tyler, “Pekâlâ, belli ki öyle olmamış,” diye karşılık verdi. Ses tonu kulağa sabırsız geliyordu. Onunla aynı fikirde olmama rağmen kendi sabrımı zorlayan öfkeyi bastırdım. Çünkü o burada değildi; *Ivy League** diyarında çoksatan anı kitaplarını yayımlayıp güzel karısıyla eğleniyordu. Son sekiz aydır doktorları dinleyen, sigorta şirketleriyle pazarlık yapan ve PICC** hatlarını nasıl temizleyeceğini öğrenen ise ben oluyordum.

Her şeyin yükü *benim* üzerimdeydi; annemin hastalığını ve babamın stresini taşıyordum. Çünkü Tyler çok uzaktaydı, Ryan çok gençti, Aiden çok dengesizdi ve Lizzy bununla uğraşamayacak kadar ölüydü.

*Amerika Birleşik Devletleri’nde prestijli bir üniversite grubu için kullanılan bir terimdir.

** (Periferik Yerleştirilen Santral Kateterler), kolun bir damarına yerleştirilen ve ucunun kalbe yakın büyük bir damara kadar ilerletildiği ince ve uzun tüplerdir.

Siktir.

Bir anlığına gözkapaklarım yandı. Bundan nefret ediyordum. Güçsüz olmaktan, suçlu ve kayıp hissetmekten nefret ediyordum. Tüm bu duyguları bastırmak için savaştım. Lizzy'yi kurtaramamıştım ama annemi kurtarabilirdim. *Kahretsin*, onu kurtaracaktım.

Aptal duygularımın kontrolünü yeniden kazandıktan sonra, "Kötüleşmiş olabileceğini ya da iki gün önceki radyasyon tedavisinin bir komplikasyonu olduğunu düşünüyorlar," dedim. "Büyük bir tıkanıklık var, bu yüzden şimdi ameliyata aldılar. Ne olursa olsun, buna degeceğini düşünüyorlar."

Tyler derin bir nefes verdi. "Eve gelmeliyim."

İşte her zamanki milyon dolarlık soru. Ya zamanı geldiyse? Her şeyin kontrolden çıktığı, karanlık bir kesinliğe dönüştüğü an bu an olabilir miydi? Tyler, on yedi yaşındayken kız kardeşimizin bedenini garajda asılı bulmuştu ve o anın hepimizi olduğu kadar onu da yaraladığını biliyordum. Belki de onun için daha kötüydü. Ardından yıllarını boş, uzak bir Tanrı'ya hizmet ederek anlamsız bir kefaret dansı içinde geçirmişti. Annemin son anlarını kaçırma düşüncesinin, Lizzy'nin sonunu engelleyememekten daha fazla onu rahatsız edeceğinden hiç şüphem yoktu. Tek fark Lizzy'de ne olacağını bilmenin hiçbir yolu yoktu. Ama annemde, ölümünün kaçınılmazlığı her geçen gün daha da netleşiyordu. Hepimiz ne olacağını biliyorduk.

Kes şunu. İçimden öfkeyle söylendim. *Kahrolası hiçbir şey kaçınılmaz değil.*

Hiçbir şey.

"Eğer onu görmek için eve gelmek istiyorsan olur ama bu sefer iyi olacak. Sadece laparoskopik bir işlem ve bitmesi an meselesi."

Tyler bir anlığına sessiz kaldı. Şu anda zihninden ne geçtiğini biliyordum, düşünceleri çok kolay bir şekilde suçluluk ve utanca bulanabiliyordu.

Bu lakabın onu delirttiğini bilerek, “Bak, Tinkerbelle,” dedim. “Kimse seni başka eyalette bir hayatın olduğu için suçlamıyor. Annem, her ne yapıyorsan onunla gurur duyuyor...”

Boş bir sesle, “Kitap yazıyorum,” dedi Tyler.

“Ayrıca Poppy’nin Manhattan’da yaptığı her neyse onunla da...”

“Sanatla ilgili bir sivil toplum kuruluşunda çalışıyor. Ben konuşurken gerçekten söylediklerimi dinliyor musun?”

“Kesinlikle hayır. O yüzden gelmediğin için suçlu hissetme, tamam mı? Gerçekten buraya uçman gerektiğini düşünsem, biletini kendim alırdım. Ama henüz zamanı değil.”

“Benim endişem, zamanı geldiğinde bunu kendine itiraf edemeyeceğin,” dedi Tyler dikkatlice. “Bana söylemek bir yana.”

“Bu söylediğin sikik şey de ne anlama geliyor?”

Bir duraksama oldu, Tyler’ın kelimelerini tarttığını biliyordum. Bu öfkemi arttırmaktan başka bir işe yaramadı. “Kibarlık etmene gerek yok,” diye çıkıştım. “Ne söylemek istiyorsan söyle.”

“İyi,” dedi ve onu da sinirlendirdiğimi duymaktan hafif bir memnuniyet hissettim. “Bence annemizin öleceği gerçeğiyle yüzleşmedin.”

“Herkes bir gün ölecek, kardeşim. Yoksa rahip olmanın bu kısmını unuttun mu?”

“Sean, ben ciddiylim. Biliyorum, bunun en iyi doktorlara, en iyi tedavilere -en çok paraya- sahip olmakla ilgili olduğunu düşünüyorsun ama bunlar hiçbir şeyi değiştirmeyebilir. Bunu anlıyorsun, değil mi? Ne olacağını *kontrol* edemeyeceğini?”

Cevap vermedim. Veremedim.

Telefonu o kadar sert bir şekilde tutuyordum ki, camın kenarlarının parmak kemiklerime baskı yaptığını hissedebiliyordum.

“Hayatın belirli bir düzeni, bir güzergâhı yok. Bir stratejik plan da yok,” diye devam etti Tyler. “Her şey mükemmel gidebilir... ta ki gitmeyene kadar ve biz de bunu değiştirmek için hiçbir şey yapamayız. Sen de hiçbir şey yapamazsın. Bunu anlamıyor musun?”

“Benim anladığım, senin annemden çoktan vazgeçmiş olduğun ve burada olup onun nasıl olduğunu bilmediğin,” dedim.

Tyler, “Öfkeli hissediyor olman normal,” dedi sessizce. “Ve kaybolmuş hissetmen de öyle.”

Odanın içinde dolanırken, “Şu rahip saçmalığını kes,” diye tısladım. *Keşke burada olsaydı*, diye düşündüm çünkü ona bir yumruk atar, her şeyi bildiğini sanan ağzını kapatırdım. “Sen benim rahibim değilsin, Tyler. Hatta artık rahip bile değilsin.”

Sakin bir şekilde, “Olmayabilirim,” diye yanıtladı. “Ama hâlâ senin kardeşimim. Seni hâlâ seviyorum. Ve Tanrı da seni seviyor.”

Homurdandım. “O zaman kahrolası şekilde biraz daha fazla uğraşması gerekiyor.”

“Sean...”

“Gitmem gerekiyor. Aiden’a onu arayacağımı söyledim.”

Bununla birlikte Tyler yanıt vermeden telefonu kapattım. Pislikçe bir hareket olduğunu biliyordum ama Tanrı’yı bu işe karıştırarak ilk şerefsizliği yapan o olmuştu. Üstelik söz konusu inandığım bir Tanrı değildi. Nefret ettiğim bir Tanrı’ydı; rahibin tekinin kız kardeşime defalarca kez zarar vermesine izin veren bir Tanrı. Daha sonra onun içini huzurla doldurmak yerine, onun on dokuz yaşında boynuna bir ip geçirmesine göz yuman bir Tanrı. Ve şimdi de annemi en yavaş, en insanlık dışı şekilde öldüren bir Tanrı.

GÜNAHKÂR

Tyler da ve Tanrı'sı da siktirip gidebilirdi; ikisine de ihtiyacım yoktu. Annemin de yoktu.

“Bay Bell?”

Başımı kaldırdığımda kapıda hemşire önlüğü giymiş birini gördüm.

Boğuk bir sesle, “Evet?” diye yanıtladım.

“Anneniz şu anda ameliyat sonrası serviste uyuyor ama durumu çok iyi. Yanına gitmek ister misiniz?”

“Elbette.”

Anneme doğru yürürken Tyler'ın vaazlarını ve Tanrı'ya olan öfkemi geride bıraktım çünkü döndüğümde hepsinin düşünmem için beni bekliyor olacağını biliyordum.

3. BÖLÜM

Harry Valdman bencil, açgözlü pisliğin tekiydi. Karısını aldatıyor, çocuklarını görmezden geliyor ve insanları emekleriyle kazandıkları paradan düzenli olarak dolandırıyordu. Yine de oldukça anlayışlı bir patrondur. Ona bolca para kazandırdığım sürece ne yaptığım ya da ofiste ne kadar sık bulunduğum umurunda değildi. Bu tutumu anneme kanser teşhisi konulmasından bu yana geçen sekiz ayda -Kanserle Mücadelede Lider Oğul olduğum bu süreçte- oldukça işe yaramıştı. Çoğu işimi artık farklı tedavi odalarından yürütsem bile, büyük anlaşmaları ve daha da büyük müşterileri kapmaya devam ediyordum.

Bu yüzden, o gün ofise gelemeyeceğime dair sekreterine bir mesaj bıraktığımda bir sorun olmayacağını varsayıyordum ama hemen ardından Sekreter Trent'ten bir dönüş aldım.

"Günaydın, Bay Bell." Sekreter Trent'in sesi kulağa biraz gergin geliyordu. "Bay Valdman, sizi hemen ofisinde görmek istediğini söyledi. Büyük bir şey olmuş ve acil bir durum."

Odanın karşısına, annemin huzursuz bir şekilde uyuduğu, çevresi direkler, kablolar, serum torbaları ve ekranlarla çevrili olan yere baktım.

İç çektim. "Annem şu anda hastanede. Her ne olduysa bir süre daha bekleyemez mi?"

"Bir dakika bekleyin, soracağım." Trent telefonu bekleme-ye aldığı anda kulaklarımda bir Liszt parçasının elektronik piyano tonları yankılandı. Birkaç saniye sonra Trent'in sesi tekrar

duyuldu. “Şey, Bay Bell? Gerçekten çok üzgünüm ama Bay Valdman sizinle hemen görüşmesi gerektiğini ve bunun beklemeyeceğini söyledi. Ona yolda olduğunuzu söylememi ister misiniz?”

Tıraşsız yüzümü ovuşturarak, “Siktir,” diye homurdandım. Bakışlarımı üzerimdeki kırışmış smokinde gezdirirken, “Evet, geliyorum,” dedim. “Eve uğrayıp üzerimi değiştirdikten sonra orada olacağım.”

“Tamamdır, efendim. Ona haber vereceğim.”

Lanet olsun.

Telefonu kapatıp yerimden kalktım. Annemi yalnız bırakmak istemiyordum. Babamı işe gitmesi için ikna etmiştim. Küçük bir sıhhi tesisat şirketinde depo müdürü olarak çalışıyordu ve patronu, hasta bir eş için bile işten izin almasına pek anlayış göstermezdi. Ryan ise Lawrence’da, kampüs dışındaki yeni evine yerleşiyordu. Aiden işteydi. Ve şüphesiz ki, Tyler da burada değildi.

Annemin soğuk alnına bir öpücük kondurdum; biraz kıpırdansa da uyanmadı. Bir hemşire bulup işe gitmem gerektiğini ancak en ufak bir sorun olursa beni aramalarını söyledim. Hemşireye, bana ulaşamazlarsa arayabilecekleri bütün numaraları bıraktım fakat bana ulaşabilirlerdi. Valdman toplantıdan çıkmam gerekirse anlayış gösterecekti, bundan emindim.

Çoğunlukla emindim.

Demek istediğim, yarı yarıya emindim.

Kahretsin, belki de o kadar emin olmayabilirdim.

Tüm bu düşüncelerle arabaya bindim. Parmaklarım direksiyonda hızlı bir ritim tutturmuşken arabayı son sürat daireme sürüyordum. İlk kez annem ile ilgilenirken işim sorun çıkarıyordu. Kabul etmeliydim ki, Valdman’ın bir pislik olduğunu bilsem bile beni çağırmakta ısrarcı olmasına hâlâ şaşıırıyordum. Trent bunun acil bir durum olduğunu söylemişti ama hangi sikik

yatırım acil durumu annemin cerrahi acil durumundan daha önemli olabilirdi ki?

Bir anda kendimi aptal gibi hissettim, şu anda sahip olduğum tüm bu parayı kendime böyle sorular sorarak kazanmamıştım. Her zaman ama *her zaman*, işime öncelik vermiştim. En azından annemin hastalığına kadar durum böyleydi. Hatta sonrasında bile bu firmaya, kemoterapi şoförlüğü ve eczane koşturmacasıyla bağlı olmayan her parçamı vermeye çalışmıştım. Eğer Valdman bu şey her ne ise onun acil bir durum olduğunu düşünüyorsa, o zaman ona inanır ve bunu düzeltmek için elimden geleni yapardım.

Ama Yüce İsa, bu kadar önemli ne olabilirdi ki?

Eve vardığımda dünyanın en hızlı düşunu aldım ve tıraş olmadan üzerime temiz bir takım geçirdim. Müşterilerle görüşmeyeceğim için bir sorun olmayacaktı ama temiz gömleğimin yakasının kumaşını sıyıran sakallar yabancı hissettirmişti. Aniden kendimi bakımsız hissetmiştim. Kravat düğümümün düzgün olduğundan emin olmak için aynaya baktığımda bana bakan karamsar, dağınık adamı zar zor tanıdım.

Eh, yapacak bir şey yoktu. Uzun bir geceydi ve iyi geçtiği söylenemezdi... Tabii Mary ile olan kısım hariç çünkü onunla binlerce uzun gece geçirebilirdim.

Bu da doğrudan cehenneme gideceğim anlamına geliyordu.

Benim gibi otuz altı yaşındaki bir adamın bir üniversite öğrencisinin amını görmek istemeye hakkı yoktu. Onu ıslatıp inletecek şekilde yalamak ve okşamak, bacaklarını açıp ağırlığını üzerine vermeyi istemeye hakkı yoktu. Altımda defalarca kez boşalıp adını -sahte adını- unutana kadar onu becermek, kendimi içine itmek ve ondan bir parça almak isteyemezdim. Ve şimdi de sertleşmişim. Harika. *Kahrolası şekilde harika.*

Eşyalarımı deri çantama koyup patronumla buluşmak için kapıdan çıktım. Ereksiyonum siktir olup gidebilirdi. Tanrı biliyordu ki ofise gittiğimde ondan eser kalmayacaktı.

Roza lekeleri Valdman'ın yanaklarını kırmızı, lekeli örümcekler gibi süslüyordu. O konuşurken kendimi yırtılmış küçük kılcal damarlara bakarken buldum. Tüm zengin beyaz insanların gut hastası ve içki bağımlısı olup olmadığını, benim de Henry VIII görünümünden kaçınmak için ne yapmam gerektiğini düşünmeden edemedim. Muhtemelen içkiyi bırakmam gerekiyordu. Aslında çok fazla lahana yedim, bunun bir anlamı olmalıydı.

Birkaç dakika önce gelmiştim ve oturduğumdan beri homurdanıyordu, hâlâ neyin yanlış olduğunu anlamamıştım.

"Mahvolduk, Sean. Her şey yerle bir oldu. İki müşteriden basındaki yansımamıza dair şikâyet telefonları aldım. Ve gazeteler... Tanrım, o akbabalar inanılmaz! Kahrolası stajyerler dahil herkesi arayıp duruyorlar."

Gözlerimi yanaklarından ayırmak için kendimi zorladım. "Eğer bana ne olduğunu söylerseniz, bunu düzelteceğimin sözünü verebilirim."

Valdman kendini sandalyesine atıp masasının yanındaki dünya haritası şeklindeki bara uzandı. Çoktan bir bardak ve viski şişesi aramaya başlamasına rağmen, "İçki ister misin?" diye sordu.

Göz ucuyla saate baktım. Saat sabah dokuzu biraz geçmişti.

Dikkatli bir şekilde, "Teşekkürler," diye reddettim. "Efendim, şimdi ne olduğuna dair-"

"Evet, evet," diye mırıldandı ve bir yudum alıp viski şişesini aramızdaki masaya bıraktı. "Sorun şu Keegan anlaşması."

Kafamın ciddi anlamda karıştığını hissedebiliyordum. "Keegan anlaşması mı, efendim?"

Valdman kan çanağına dönmüş gözleriyle bana bakıp bir yudum daha aldı. Bir şey söylememi bekliyordu.

Ama ne diyebilirdim ki?

“O anlaşmanın her versiyonu en az iki kez yasal düzlemde incelendi,” diye açıkladım. Zihnimi zorlayarak, Valdman’ı bu kadar çileden çıkarabilecek herhangi bir pürüz düşünmeye çalıştım. Ama hiçbir şey yoktu. Gerçekten. Tek bir sıkık şey bile yoktu. Bu iyi bir anlaşmaydı. Her ihtimale hazırlıklıydık. Tüm maddeler incelenmiş, her şehir kodu, satış vergisi bağlamı titizlikle referans alınmış ve anlaşmaya dahil edilmişti. “Ve Şehir Konseyi’nden özel onay almamız gerekmişti ama bu beklediğimizden çok daha kolay ve iyi geçti. Ayrıca, Keegan ekibinin hukuk departmanından geçtiği gibi, son kez bizim hukuk departmanımızdan da onay aldı. Ortada yasa dışı veya etik dışı bir şey yok. Bunu garanti ederim, efendim.”

Valdman homurdandı. “Yasa dışı belki değil. Ama etik dışı? Bundan emin misin?”

Ona baktım. Uykusuzluk ve stres yüzünden rezil bir halde olduğumu biliyordum. Son dört haftamı geç saatlere kadar çalışarak ve sabah erken kalkarak geçirmek beni mahvetmişti. Ama zihnim baskı altındayken her zaman en iyi şekilde çalıştığı için şu anda gerçekten şaşkındım. Geçmişte ahlaki sınırları biraz zorlayan bazı anlaşmalar hazırladığımı ilk kabul eden ben olurdum. Sonuçta en iyi para her zaman ahlakın sınırlarında kazanılırdı. Yine de Keegan anlaşmasının etik dışı hiçbir tarafı yoktu. Şüpheli ya da ikiyüzlü hamleler yapılmamıştı. Sadece eski tuğla binalar, parlak yeni kâr merkezlerine dönüştürülecekti. Vatandaş olarak bile bunun iyi bir anlaşma olduğunu düşünüyordum.

Valdman en sonunda ne demek istediğini gerçekten anlamadığımı fark etti ve bardağını sinirle masaya koydu. “Mülkü satan adam, şu Ernest Ealey? Kiradan ya da kiracılardan hiç bahsetti mi?”

Kolay bir soruydu. Kararlı bir sesle, “Asla,” diye karşılık verdim. “Ve son kırk yılda bu üç binada kaydedilen her anlaşmayı kontrol ettik. Hiçbir geçerli kira sözleşmesi, haciz ya da sürpriz tarihi kaydın olmadığından emin olduk. *Temiz* bir mülk, efendim. Emin olabilirsiniz.”

Patronum, “Yanılıyorsun,” dedi. “Çünkü bir kira sözleşmesi de kiracılar da var.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, kontrolleri sağla-”

“Evlat ya Ealey sana yalan söyledi ya da yirmi yıl önce yapılan bir anlaşmayı tamamen unuttu.”

“Eğer açıklanmamış bir şey ise-”

“Şu anda lanet olası açıklanmamış şeyler umurumda bile değil,” dedi Valdman. “Gazetecilerin peşimde olmasını umursuyorum.”

“Üzgünüm, efendim ama basının rastgele kiracılarla neden ilgilendiğini hâlâ anlamış değilim...”

Valdman, “Rahibeler, Sean,” diye sözümü kesti. “Lanet olası rahibeler.”

Söyleyebileceği şeyler arasında, rahibeler kelimesi muhtemelen ihtimaller listemde en aşağıdaydı ve doğru duyup duymadığımı sorgularken konuşmaya devam etti. “Orada bir barınak ve aşevi işletiyorlar. Orayı geçen yıl içinde insan ticareti mağdurlarını barındırmak için kullanmışlar.”

Rahibeler. Barınak.

İnsan ticareti mağdurları.

Gözlerimi kırptırdım.

Tekrar.

Demek istediğim...

Bu kötüydü.

“Sevgili Ernest Ealey, yıllarca o binaları satamadı, bu yüzden vergi indirimi almak için yılda bir dolara rahibelere kiraladı.”

“Yılda bir dolar,” diye tekrarladım.

Lanet olsun, bu gerçekten çok ama çok kötüydü.

Valdman, viskisinden bir yudum alırken bana sinsi bir bakış attı. “Nihayet kahrolası sorunun boyutunu kavradığınızı görüyorum.”

Ah, evet, kavramıştım. Mesele şuydu ki, şu anda anlaşmanın ne kadar yasal ve düzgün olduğu önemli değildi. Çünkü anlatılan *hikâye* eyalet dışından bir müteahhidin, yardım işlerini yürüttükleri yerden bir grup tatlı, hayırsever rahibeyi kovduğuydu. Hikâye, bir hayır kurumunun yıkılıp, yerine tüketim ve açgözlülüğün bir tapınağının yapılacağıydı. Hikâye, bu küçük yaşlı rahibelerin sadece fakirleri doyurup giydirmek istedikleri ama büyük, kötü milyonerlerin onları ve şehrin ihtiyaç sahiplerini hızlı bir kazanç için cezalandırdığıydı. Siktir, onları şimdiden haberlerde küçük örtüleri ve sevimli buruşuk yüzleriyle görebiliyordum.

Siktir, siktir, siktir. Bunu nasıl fark edememiştim?

Saçlarımı çekiştirerek acıyı bir anlığına odaklanmak için kullandım. “Anlaşmayı iptal etmenin bir yolunu bulmamı ister misiniz?”

“Lanet olsun, hayır,” diye homurdandı Valdman. “Bu işten ne kadar para kazandığınızı biliyor musun?”

Elbette biliyordum ama bunu kendime sakladım.

Patronum masasına vurup söylediklerini vurgulamak ister gibi öne eğildi. “Hayır, bu anlaşmanın devam etmesi Keegan’ın ve Ealey’nin yararına olacak. Bizim çıkarımızdan bahsetmiyorum bile. Anlaşma kalacak ama bunu düzelt. İmajımızı düzeltmenin bir yolunu bul.”

“Efendim?”

“Dediğimi duydun,” diye gürledi. “Sorun anlaşma değil. Basın. Bu yüzden basındaki imajımızı düzelt.”

“Ben...” Ne diyeceğimi gerçekten bilmiyordum. “Efendim, basın konusunda hiçbir bok bilmiyorum.”

“Hayır ama anlamayı sen imzaladın, bu yüzden basının karşısına çıkması gereken sensin. Ayrıca o kadar da kötü görünmüyorsun, evlat. Bu da bizim işimize geliyor.”

Başımı iki yana sallamaya başlamıştım bile. “Efendim, lütfen-”

“Bu kadar, Sean. Trent’e rahibelerle iletişime geçmesini zaten söyledim.”

“*Ne yaptınız?*”

“Ve onlar da patronlarını ya da neyse işte, birini seninle görüşmesi için yollayacaklardı. Ama sanırım rahibelerden biri hastaymış, seninle görüşmesi için stajyer bir rahibe gönderecekler.”

“Stajyer bir rahibe mi?”

Valdman’ın yüzünde sabırsız bir ifade vardı. “Eh, daha rahibe olmamış ama rahibe olmak için eğitim alıyor. O tür bir şey işte. Bilmiyorum. Senin kardeşin rahip değil miydi?”

Kelimeyi bilmeme şaşırarak, “Mürit adayı,” dedim. “Bir mürit adayı olmalı.” Devam etmeden önce birkaç saniye duraksadım. “Ayrıca kardeşim artık rahip değil.”

Kaşları çatıldı. “Ama bu, ailenizin tamamının Katolik olduğu anlamına geliyor, değil mi? Öyle misiniz?”

“*Onlar* eskiden öyleydi ve ben üniversiteden beri Katolik değilim,” dedim ve ses tonumdaki bir şey Valdman’ın bu konuda daha fazla konuşmasını engelledi.

“Ah, tamam. Her neyse, eğitim alan rahibe buraya gelmeyi teklif etti ama bence sen onun yanına gitmelisin. Daha iyi bir izlenim bırakır. Seni barınakta saat on civarında bekliyor.”

Saate baktım. Otuz dakika içinde bir rahibeyle tokalaşıyor olacaktım. Bugün başıma neler gelmişti böyle? Ayağa kalkarken, “Mürit adayının adı ne?” diye sordum. Elimden geldiğince fazla bilgiyle gitsem iyi olurdu.

Valdman bilgisayar ekranına göz attı. “Şey, Iverson’muş.”

Kanımın şaşkınlıkla ısındığını hissettim.

Sakin ol, Sean. Muhtemelen Kansas City’de soyadı Iverson olan pek çok Katolik vardır.

Valdman, Sekreteri Trent’in çağrı notlarında bıraktığı şeylere gözlerini kısarak baktı. “Zenobia,” diye telaffuz etti. “Zenobia Iverson.”

Otomatik olarak, “Zenny,” diye düzelttim.

Valdman başını kaldırıp bana baktı. “Anlamadım?”

Ceketimi düzeltip çantamı aldım. Kanım, kaygı ve rahatlatma arasında bir yerde kaynıyordu. “Zenny. Zenobia adından nefret eder.”

“Bu stajyer rahibeyi... tanıyor musun?”

“Mürit adayı. Ayrıca evet, tanıyorum.”

“Pekâlâ, onun seni ne kadar tanıdığı hakkında bir fikrim yok. Hikâyeyi dün basına sızdıran da senin adını geçiren de oydu.”

Bu bilgi kalp atışlarımı yavaşlatmaya yetmedi. “Ah.”

Valdman başını yana eğdi. “Onu nasıl tanıdığını tekrar hatırlatır mısın?”

Kapıdan çıkarken cevapladım. “En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi.”

Arkamdan, “Dikkatli ol, evlat,” diye seslendi. “Unutma, anlaşıma her zaman önce gelir.”

Sanki bunu hatırlamakta zorluk çekecekmişim gibi. Dönüp koridorun köşesinden el salladım, hastaneden bir çağrı kaçırmadığımdan emin olmak için telefonumu kontrol ettim ve ardından Elijah’ın küçük kız kardeşiyle buluşmak için aşağı indim. Onu üzerimize saldığı basın köpeklerini geri çekmeye ikna edecektim.

Kolay bir işti, değil mi?

4. BÖLÜM

*P*ekâlâ, o kadar da kolay değildi. Arabaya binerken zihnim tüm bu bilgileri parçalayarak çözmeye başladı. Bir anlığına Keegan ile basını düşünmeyi bırakıp sadece... hazmetmeye çalıştım.

Küçük Zenny Böceği bir rahibe miydi?

Küçük Zenny Böceği benim finans şirketimi basına mı bildirmişti?

Audi'mi Keegan mülküne doğru sürüp Zenny ile buluşmayı planlarken aklım karmakarışıkta. Mürit adayı, Zenny. Yakında rahibe olacak, Zenny. Elijah'ı aradım ancak telesekretere düşmesiyle telefonu sinirle yan koltuğa fırlattım. Zihnimi kurcalayarak kız kardeşinin dini bir cemaate katılacağından bahsedip bahsetmediğini hatırlamaya çalıştım.

Sonra hayal kırıklığı eşliğinde fark ettiğim bir şey oldu; biz ailelerimiz hakkında pek konuşmazdık. 2003'teki Büyük *Iverson-Bell anlaşmazlığını* çağrıştıracabilecek hiçbir şeyi gündeme getirmemek için aramızda konuşulmamış bir karardı bu. Annemin hasta olduğunu bile, o babasından öğrenene kadar söylememiştim.

Aileler hakkında konuşmamamız daha önce hiç rahatsız edici olmamıştı ancak Zenny'nin rahibe olması, en azından Elijah'ın iyiliği için bilmem gereken bir şeymiş gibi geliyordu. Ebeveynleri, Elijah eşcinsel olduğunu açıkladığında oldukça kibar ve anlayışlı davranmışlardı ancak sessiz bir Katolik duvarının rahatsızlığıyla

karşı karşıya kaldığını da biliyordum. Tek *söyledikleri*, kendi kanlarından torun istedikleri olmuştu. Elijah bunu umursamamıştı ya da belki kafasına takmasına rağmen göstermemişti, bilmiyordum. Bu tür şeyleri konuşmakta pek başarılı değildik ama ebeveynlerini biraz da olsa rahatlatan şeylerden biri, Zenny'nin hâlâ onlara torun verebileceği ihtimaliydi.

Ve şimdi o da rahibe oluyordu.

Bu durumun Elijah'ı daha da zor bir duruma sokmamış olmasını umuyordum. Beni geri ararsa, ona bunu sormaya karar verdim.

Arabayı mülkün dışındaki sokağa park ettim. Güzel, Alman yapımı arabamı geride bırakırken biraz isteksizdim. Beş ve altı katlı eski binaların olduğu blokta dolaştıktan sonra, üzerinde sadece bir haç ve yerel bir telefon numarası olan metal bir kapı buldum. Kapı kilitli değildi. Dar, muşamba kaplı bir girişe adım attım. Yukarı doğru çıkan bir merdiven vardı fakat aydınlatması pek iyi değildi. Altımdaki tahta gıcırdarken ikinci kata çıktım ve *Kansas City'nin İyi Çobanlarının Hizmetkârları* yazılı bir kapı beni derme çatma bir bekleme odasına ulaştırdı.

Oda da muşambayla kaplıydı, etrafı kırmızı plastik sandalyelerle çevriliydi ki, bunlar kesinlikle 1980'lerden kalma bir bowling salonundan kurtarılmıştı. Ayrıca içerisi yıpranmış oyuncak sepetleriyle doluydu. Bir köşede tozlanmış bir yapay bitki duruyordu ve bir yerlerde, garip bir şekilde, *Bruno Mars - Versace on the Floor* şarkısı çalıyordu..

Seks ve servet. Rahibeler hakkında düşündüğüm ilk şeylerdi, değil mi?

Boş resepsiyon penceresindeki turuncu zile basarak bekledim.

Yılların ardından Zenny'nin nasıl görüneceğini merak ediyordum. Fotoğraflarını ortalıkta gördüğümü pek hatırlamıyordum ama bu şaşırtıcı değildi. Elijah her zaman, onun müzenin sosyal medya hesaplarını yönetmekten kendi kişisel hesaplarını güncellemeye fırsat bulamadığını söylerdi ve dürüst olmak gerekirse, ben de işimle ilgili olmayan bir şey için

telefonumu açacak kadar zaman bulamıyordum. Tabii *Wall Street Journal* veya hisselerimi takip ettiğim uygulamalarım dışında. Demek istediğim, işime doğrudan bağlı olmayan herhangi bir konuda neredeyse tamamen habersizdim. En iyi arkadaşımın ailesi de buna dahildi.

Eh, bu bölünme göz önüne alındığında, özellikle en iyi arkadaşımın ailesi buna dahildi.

Zenny'yi aklımda kaldığı haliyle hayal ettim. Zenny Böceği, dik duruşlu, iki yanda minik karahindiba şeklinde topuzlarla biten örgülü saçları olan küçük bir kızdı. Büyük bölünmeden önce ona bir ya da iki kez bebek bakıcılığı yapmam gerekmişti. Aslında ortaokuldayken gizlice Elijah'ın odasına *PlayStation* oynamaya geri dönmeye çalıştığımı ve annemin beni Iversonların mutfağına yeni bebeği tutmam için çağırdığını hatırlıyordum. Fotoğraf çekmek istemişti.

Onu en son ne zaman görmüştüm? Lizzy'nin cenazesinde mi? Evet, öyleydi; törenden sonra ailemizin köpeğini kovalarken, kilisede giydiği ayakkabılarının mutfak zemini üzerindeki tıkırtılarını hatırlıyordum. Ryan ile oynarken çıkardığı mutlu sesler, babamın sessizce yetişkinlere viski doldurması hâlâ aklımdaydı.

Ben ise o gün üst kattaki banyoya kapanmış, lavabonun kenarını beyazlaşan parmaklarımla kavramış, Lizzy'nin bir daha asla kullanamayacağı o lekeli rimel tüplerine ve yarısı boş dudak parlaticılarına bakıyordum. Orada ne kadar süre kaldığımı, hiçbir şey düşünmeden ne kadar süreyi öyle geçirdiğimi bilmiyordum ama kapıdan çekingен bir tıklama sesi yükselmişti. Bir kız çocuğunun yeni örgülerindeki boncukların çıkardığı, yağmur gibi yumuşak bir sestti.

"Sean?" diye seslenmişti. O zamanlar yedi yaşındaydı; çocukluğa özgü kekemelikleri yok olmuş, sesindeki peltekliğinin izi kaybolarak yerini büyük bir çocuk sesine bırakmıştı.

Başka biri olsaydı, beni yalnız bırakması için ona bağırdım. Onlar gidene kadar kapıya içerideki eşyalardan fırlatırdım ama Zenny'ye bunu yapamazdım. O Elijah'ın küçük kız kardeşiydi, bu yüzden sadece, "Evet, buradayım," demekle yetinmişim.

"Annem sadece *kaybın için üzgünüm* gibi şeyler söylememiz gerektiğinden bahsetti. Ama Ryan ve ben bodrumda televizyonda *Jurassic Park* olduğunu bilmek isteyeceğini düşündük."

Ve o gün -sadece bir kez- mucizevi bir şekilde gülümsemiştim. "Teşekkürler, Zenny Böceği."

"Ayrıca okuman için bir kitap buldum," diye eklemişti. Bir gürültünün ardından banyo kapısının altına sıkıştırılmış bir kitabın kâğıt hışırtısı yükselmişti. "Bayan Carolyn'ın odasındaydı ama senin ondan daha çok ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Babam da banyoda uzun süre kitap okurdu."

Kapının altından kayan ucuz, ciltsiz kitaba uzanırken gülmeden edememiştim. Annemin tarihi aşk romanlarından biriydi, altın kıvrımlı bir yazı tipi ve eski zaman kıyafetleri içinde bir kadının omuzlarını tutan bir adam vardı.

Korsanın Yatağında: Wakefield Efsanesi'nin Birinci Kitabı.

"Sağ ol, çocuk," diye seslenmişim. "Bunun için minnettarım."

"Şimdi gidip *Jurassic Park* izleyeceğim," diye devam etmişti. Sonra ayakkabılarının altındaki halının ezildiğini, plastik boncuklarının çıkardığı yağmur sesini duymuştum. Çok kısa bir süre sonra bir şekilde Lizzy'nin ölümünün karmaşıklığı içinde akli başında kalmayı başaran tek kişi olmasına rağmen o da gitmişti.

O banyoda bir saat daha kalmıştım, duygusal olarak alt kat-taki herhangi biriyle yüzleşemeyecek kadar harap ve odama gidip uyuyamayacak kadar da huzursuzdum. Aslında, sonunda beni banyodaki acı kozamdan çıkacak kadar sakinleştiren tek şey, garip bir şekilde zorlayıcı olduğu ortaya çıkan *Korsanın Yatağında* kitabının ilk elli sayfasını okumak olmuştu. Leydi

Wakefield'm gizemli korsan kral tarafından kaçırıldığı bölümü bitirdikten sonra nihayet kendimi aşağıya inecek kadar normal hissetmiştim. Ve bu da elbette o bölünmenin olduğu zamana denk gelmişti. Etrafta sesler yükseliyordu. Bayan Iverson, Doktor Iverson'ın dirseğini çekiştiriyordu. Annem ağlıyor, Elijah ise şok olmuş bir şekilde onları izliyordu.

Neler olduğunu tam olarak kavramadan önce, Zenny'nin bodrumda, ailelerimiz arasındaki kargaşadan uzakta olduğu için minnettar hissettiğimi hatırlıyordum. Merdivenlerden inmeyi bitirip Lizzy'nin intiharının açtığı son ve korkunç yaraya hazırlanırken *Wakefield*'in kâğıt kapağına hayatın cevaplarını barındırıyormuş gibi sarılmıştım.

Siktir.

O günü düşünmekten nefret ediyordum.

Anılardan sıyrılıp tekrar pencerenin yanındaki zili çaldım, sabırsızlığın ilk filizleri içimde kıvrılmaya başlamıştı. Koluma hızlıca bir göz attığımda saatin kesinlikle on olduğunu gördüm. Ucuz, plastik sandalyelerin üzerinde asılı duran Meryem Ana resmi de kesinlikle doğru yerde olduğumu gösteriyordu.

“Merhaba?” diye seslendim pencereden. “Orada kimse var mı?”

Hafif bir kahkaha duydum; sanki biri kapıdan geçiyormuş gibi boğuktu, ardından birkaç ses yükseldi. Birileri sohbet ediyor gibiydi ve sesler giderek yaklaşıyordu. *Tanrı'ya şükür.*

“Merhaba?” Tekrar denedim, sesim bu sefer kulağa daha umutlu geliyordu. “Zenny'yi görmeye gelmişim?”

Görüş alanımın dışında bir yerde, bir kapı açıldı ve ayak sesleri muşamba üzerinde yankılandı. İçime dolan iyimserlik sarsılmaz ve parlaktı.

Bu küçük Zenny'ydi. Jurassic Park'ı seven, kitap paylaşan Zenny. Parktaki salıncakta onu itmem için ısrar eden ve aile film gecelerinde her zaman patlamış mısırımı çalmaya çalışan

çocukla aynıydı. Bu benim en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşiydi. Beni, eski arkadaşı Sean'ı görür ve bunun bir yanlış anlaşılma, basit bir karışıklık olduğunu fark ederdi. Sonra kenara çekilip bunu düzeltmeme izin verirdi.

Çok kolaydı, değil mi?

Ayak sesleri yaklaşırken pencereden bir adım geri çekildim. Zenny görüldüğünde karşılaşacağı en iyi abi gülümsememi şekillendirmeye başlamıştım bile.

Sadece...

Sadece...

Siktir.

Karşımdaki Zenny değildi.

Maryydi.

5.BÖLÜM

Tamamen donmuş bir şekilde, “Mary?” dedim.

Siyah bir tulumunun altına beyaz yakalı bir gömlek giymişti. Kemerinden bir tespih sarkıyordu ve boynunda bir haç yer alıyordu. Karşımda dün geceki kırmızı elbiseli halinden çok uzak bir görüntü vardı. Yine de aynı Mary’ydi. Aynı büyüleyici ağzı oradaydı; dolgun üstdudağı altdudağının küçük kıvrımının üzerine düşüyordu. Burnunun yan tarafından ışığı yansıtan aynı küçük *piercing* vardı. Gözbebeklerini çevreleyen bakır haleleri dün geceki gözlerin aynısı olduğunu doğruluyordu. *Delici ve unutulmaz.*

Bu oydu.

Bu oydu ve zihnim bir anda anılarla dolup taşmaya başladı. Kollarımda nasıl hissettirdiği, parmaklarının ensemdeki dokunuşu, dudaklarının parmak ucumdaki ipeksi yumuşaklığı... Ben kendime engel olamadan vücudum tepki verdi, aletim fermuarımın arkasında seğirirken tembel bir arzu sarsıntısı ortaya çıktı. Kontrol edemediğim bir refleksle dilim üst dişlerimin kenarını sıyırdı.

“Mary,” derken adı dilimde farklı bir tat bırakmıştı. Sesim dudağını ısırmasına, yanaklarına hafif bir kızarıklık yayılmasına yetecek kadar değişmişti.

Yutkunurken bakışları benimkilere kitlendi. “Sean,” diye fısıldadı.

Sesi zar zor duyulsa da aramızdaki havada asılı kalan bir ağırlık taşıyordu. “Bana söylemediğin işin buydu.”

“Evet.”

“Sen bir rahibesin.”

Derin bir nefes verdi. “Eh, mürit adayıyım. Aslında bu tarikat yarı-havari olduğu için *rahibe* yerine *kız kardeş* demeyi tercih ediyoruz. Rahibe kelimesini daha çok tefekkür düzeninde olan biri için kullanıyoruz.”

Bir dakika boyunca gözlerimi kırptırıp söylediği kelimelerin bir anlam ifade etmesini diledim. Ama bu kelimeler beynimde durmaksızın dolaşırken tamamen bağlamdan ve anlamdan kopmuş haldeydi.

“O halde... rahibe değil misin?” diye sordum.

Dudakları kıvrıldı. “Henüz *kız kardeş* değilim. Çaylak olmamdan önce bir ay daha mürit adayı olacağım.”

“Ve sonra rahibe mi olacaksın?” diye sordum.

“İki yıl boyunca çaylak olacağım,” dedi.

“Peki ya *sonra*?”

Gülümsemesi yerini bir kahkahaya bıraktı. “Sonra geçici yeminler edeceğim. Üç yıl sonra hâlâ kalıcı yemin etmek istersem, o zaman tarikatta *kız kardeş* olarak adlandırılacağım.”

“İsa aşkına.”

Tekrar güldü. “Şey, evet. Konu biraz onunla ilgili.”

Hüzünlü bekleme odasına üstünkörü bir bakış attım, ardından önümdeki camın arkasındaki genç ve ilginç kadına döndüm. Düz, sade mürit adayı giysisine rağmen saçlarını yüzünden uzak tutan beyaz saç bandıyla bile inanılmaz derecede güzeldi. Aslında ortamın ve giysisinin sadeliği, onu dün gece olduğundan daha da güzel yapıyordu.

Aletim inatla tepki verdi; onu hiç öpme şansı bulamadığımı, bacağını omzuma atıp tadına bakma fırsatını kaçırdığımı hatırlıyordu.

Ve şimdi buna asla fırsatın olmayacak, Bell. O, kahrolası bir rahibe.

Anlamaya çalışarak, “Neden?” diye sordum. Çünkü neden biri böyle bir şeyi seçerdi ki? Eski plastik sandalyeler, sıkıcı rutinler ve seksiz bir hayat? Peki ya ne için? Gabardin kumaşından bir tulum giymenin şüpheli zevki için mi? “İstediğin her şeyi yapabiliirdin. Çok gençsin, Mary. Zekisin. Okuyorsun. Neden bunların hepsini çöpe atasın ki?”

Dudaklarındaki kıvrım hızla yok olurken bakışlarını başka bir tarafa çevirdi. “Senin gibi birinin anlamasını beklemezdim.”

Gerçekten öfkelenmeye başladığımı hissederek, “Evet, anlamıyorum,” dedim.

Hayır, öfkelenmiyordum.

Üzgündüm.

Bu kızı tanıdığım, onu arzuladığım, onu öpmek istediğim, onu becermek istediğim ve onunla tekrar dans etmek istediğim için üzülüyordum. Ve bunların hiçbirini yapamayacağımı bilmenin yasını tutuyordum çünkü o hayatını var olmayan bir ilaha adayacaktı. Bunun benimle alakası olmadığı ve kesinlikle beni ilgilendirmediği ortadaydı. Yine de...

“Tahmin etmeliydim,” diye mırıldandı. “Tyler rahip olduğunda da böyleydin.”

Tyler.

Kardeşim.

Bu kelime, ağır ve ürkütücü bir farkındalıkla zihnimde yankılandı.

“Sen nereden...”

Ama kelimeleri söylerken bile her şeyin farkındaydım. O sabırsızca başını yana eğerken, güneş bulutların arkasına saklanıp yüzüne yeni bir ışık ve gölge dalgası düşürdüğünde bile gerçeği biliyordum. Elijah’ın elmacıkkemiklerinin, gözlerinin ve alnının izlerini görürken... bunların hepsi ortadayken, nasıl olur da bilmezdim?

Sikeyim.

“Zenny?” diye seslendim. Sonra hâlâ gerçek gibi gelmediği için tekrarlama ihtiyacı hissettim. “*Zenny?*”

Cevap vermedi ama buna gerek de yoktu çünkü artık her şeyi görebiliyordum. Sadece Elijah’a olan benzerliği değil, aynı zamanda tanıdığım o küçük kıza olan benzerliği de ortadaydı. Ama kahretsin, o artık küçük bir kız değildi. On dört yılın gerçekten uzun bir zaman olduğu, elbette es geçilemeyecek bir gerçektir. Yine de bunu böyle canlı görmek hem kafa karıştırıcı hem de gerçek dışıydı.

Zenny bir kadındı. Dün gece becermek istediğim kadının ta kendisiydi.

Küçük Zenny! Ve neredeyse onu öpüyordum, neredeyse...

Aman Tanrım. Gerçeklerin ağırlığı zihnimden süzülürken bir elimle ağzımı kapattım.

Parmaklarımın arasından, “Elijah beni öldürecek,” diye mırıldandım. “Aman Tanrım. Beni öldürecek.”

Gözlerinde ufak bir eğlence kıvılcımı görsem de bakışları hemen ciddileşti. “Sorun değil, Sean. Zaten hiçbir şey olmadı.”

“Hiçbir şey olmadı mı? İsa aşkına, Zenny! Neredeyse seni öpüyordum. Kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yoktu...” Bir an için camdan uzaklaştım ve ardından tekrar ona döndüm. “Neden hiçbir şey söylemedin? Kim olduğumu bildiğin ortadayken neden bana kim olduğunu söylemedin?”

Sakin bir sesle, “Beni tanımadın,” dedi. Bakışlarında meydan okuyan bir şey vardı. Belki de bana meydan okumuyordu. Belki de... *incinmişti?* Ama bu saçmaydı. On dört yıl sonra onu tanımadığım için neden bana kırılacaktı ki? “Sana söylemek için bir neden görmedim. Özellikle binayla ilgili olanlar göz önüne alındığında.”

“Ama yine de seni öpmemi istedin,” diye belirttim. *Ve evet, bunu şerefsizin teki gibi davranmak için söylemiştim.* “Binanı

elinden almaya çalışan büyük, kötü kurt olmama rağmen seni öpmemi istedin.”

Gözleri tekrar parladı ama bu seferki bakışlarının hiçbir keyifli yanı yoktu. Pencereden uzaklaştı ve yanımda bir kapının açıldığını duydum. Kapı eşiğinde herhangi bir kızın hak edemeyeceği kadar tatlı bir şekilde göz alıcı duruyor ve beni içeriye davet ediyordu. “Başlayalım mı?”

“Hayır! Zenny. Siktir, bana daha fazlasını borçlusun.”

“Bu konuda seninle konuşmayacağım,” dedi. “Bu konu kapandı ve bir daha olmayacak... zaten başlangıçta da bir şey olmadı. Geride kaldı.”

Ben geride bırakmamıştım! Dokunuşunun, onu istemenin anısını geride bırakmamıştım. Aslında bu, şu anda bir anı bile değildi. İçinde bulunduğumuz bu anda gerçeğin ta kendisiydi. Üstelik Elijah’ın küçük kız kardeşi olduğunu nasıl geride bırakmam gerekiyordu? Bir zamanlar kucağımda tuttuğum o bebeği?

Tanrım, cehenneme gidecektim. Cehenneme inanmadığım halde oraya gidecektim ve daha kötüsü, muhtemelen Zenny cehenneme inanıyordu. O tüm bu saçmalıklara inanıyor, hayatımı kız kardeşimi öldüren aynı kiliseye adıyordu.

Tüm bunları bilirken onu nasıl hâlâ isteyebiliyordum? Onun küçük Zenny olduğunu bilirken, dünyadaki yıkılmasını en çok istediğim kurumu seçtiğini bilirken? Ama Tanrım, onu istiyordum.

Yeniden kapıyı işaret ettiğinde davetini kabul ettim. Yanından geçerken burnuma güle benzeyen narin bir koku dolmuştu.

Düz bir şekilde, “Herhangi bir şey hakkında konuşmadan önce barınağı görmeni istiyorum,” diyerek bekleme odasının kapısını kapattı ve beni kısa bir koridorda ilerletti. İçinde kutuları ayıklayan bir kadının olduğu küçük bir ofisin yanından geçtik; muhtemelen Zenny’nin az önce konuştuğu kadındı. “Yaz aylarında oldukça sakin oluyor,” diye devam etti Zenny. “En azından yağmurlu günler artmadığı ya da kalıcı yerleşim bekleyen başka bir kadın grubu gelmediği sürece.”

“Zenny.”

Beni görmezden gelerek düzgünce yapılmış ranza yataklarıyla dolu geniş bir odaya götürdü. “Kışın da kapasitemizin çok üzerinde oluyoruz. Aileler, erkekler ve kadınlar arasında sıkı bir ayırım yapıyoruz ama bazen kimseyi geri çevirmek zorunda kalmamak için mutfak zemininin üzerinde misafirlerin yatmasına izin vermek zorunda kalıyoruz.”

Yıpranmış battaniyeleri ve düz yastıklarına rağmen tertemiz olan odaya göz gezdirdim; şaşırtıcı derecede içerisi ev gibi kokuyordu. Taze ekmek, çiçekler ve temizlik malzemesinin karışımıydı. Tanıdık bir kokuydu. Sonra tekrar, bana bakmamak için çabalayan genç kadına döndüm.

“Zenny.”

Hızla arkasını döndü ve odadan çıktı. Yeniden konuştuğunda kelimeler dudaklarından daha hızlı dökülüyordu. Geniş bir kapıdan geçerek, “Burası yemekhanemiz,” dedi. “Gördüğün gibi, yaptığımız iş için oldukça küçük. Mutfak yenilenmeli ama tüm bunlara rağmen yaklaşık iki bin-”

“Zenny.” Bu defa ona dokundum. Dirseğindeki beyaz, yapay bir his veren kumaşa hafifçe dokundum ve olduğu yerde donakalmasını sağladım. Sanki onu dondurmuşum gibi hareketsizleşti.

“Dün gecenin ne ile ilgili olduğunu anlat,” dedim. Sesimin otoriter çıktığını biliyordum, bir kadının bacaklarını ağzım için açmasını istediğimde de bu sesi kullanırdım. Ama umursamıyordum. Dün geceyle ilgili bir tür kapanış yapmadan yaşamaya devam edebileceğimi düşünmüyordum; ona bir saniye daha bakıp onu öpmemek mümkün değildi. Bir kelime daha dinleyip onun adımı sayıklamasını istememek gerçek dışı olurdu. Bir şey yapmalı, göğsümde yarattığı bu korkunç düğümü çözmek zorundaydı. Aklıma gelen tek çözüm de buydu. “Dürüst adam olayını hatırla. Şimdi de sen dürüst kadın olayını dene.”

Arkasında dururken ince ve mükemmel omuzlarının nefes alıp verdikçe yükseldiğini ve alçaldığını görebiliyordum.

Güneşin buklelerinin arasından nasıl geçtiğini ve düşünürken çenesini sıkıldığını görebiliyordum.

“Dön ve bana bak,” dedim nazikçe. Lanet olsun ki bu bir hataydı çünkü dediğimi yaparak bana baktı ve her seferinde olduğu gibi yine her şeyi unuttuğumu fark ettim. Onun kahrolası şekilde güzel olduğunu, o dudakların görüntüsünün aletime neler yaptığını unutmuştum.

Yüzüne bakarken, “Lütfen,” dedim sessizce. “Bana dün geceyi anlat.”

Parlak sabah güneşi gözlerindeki bakırı erimiş, sıvı gibi gösteriyordu; ruhu adeta kaynıyor ve önüme dökülmeyi bekliyordu. İç çekti, bakışlarını yere indirmek üzereydi ama izin vermedim. Parmağımı çenesinin altına koyarak gözlerini yüzümde tutmasını sağladım. Dokunuşum onu sarstı. Aynı etkiyi bende de yaratmadığını söyleyemezdim. Zihnimin bir köşesinde vitray camları ve keskin şarabın tadı vardı.

Sonunda, “Ben... ben sadece kendime ait son bir gece istedim,” diye itiraf etti. “Bir ay içinde çaylak olarak yemin edeceğim ve okula gitmek dışında artık özgür olmayacağım...” Devam etmeden önce duraksadı. Sanki kullanmak istemediği o kelimeleri kullandığını fark etmiş gibiydi. “Sonra bu hayata, bu tarikata ciddi bir şekilde kendimi adama zamanı gelecek.”

“O halde herhangi bir yaşlı erkeğe kendini öptürmeyi mi planlıyordun?”

“O kadar da yaşlı değilsin.”

“Neyi kastettiğimi biliyorsun. Cevap ver, lütfen.”

Tekrar derin bir nefes aldı. “Hayır. Sadece süslenip içki içmek ve bir geceyi barınak tuvaletlerini temizlemek, dini metinler çalışmak ya da ev ödevi dışında bir şey yaparak geçirmek istedim. Ama sonra seni gördüm, beni hiç tanımadın ve bu korkunç hissettirdi. Aynı zamanda... sanırım bu hissin güvenli bir tarafı da vardı. Seni tanıyor ama aynı zamanda tanıımıyormuş gibiydim.

Başka biriymiş gibi davranabilir ve aynı zamanda benimle ilgile-
neceğini bilirdim.”

Geçen geceyi düşünürken, “Bu tehlikeli bir varsayımды,” de-
dim dehşetle. “Dün gece sana söylediklerim... Siktir, yaptığım
şey doğru değildi.”

Tek kaşını kaldırdı. “Yani beni sadece bir yabancı olarak gör-
düğünde bunları söylemek sorun değil ama benim Elijah’ın kız
kardeşi olduğumu öğrendiğinde mi sorun oluyor?”

“Şey, evet. Ayrıca çok gençsin ve ben iyi bir adam değilim.
Eğer bana gerçekten istediğini söyleseydin, ağzım bütün geceyi
amının üzerinde geçirecekti.”

Gözleri irileştiğinde rahibeler tarafından yönetilen bir yerde
olduğumuzu hatırladım.

Derin bir nefes al.

Çenesinin altındaki parmağımı çekerken, “Özür dilerim,” de-
dim ve ardından bir elimi saçlarımdan arasından geçirdim. “Ama
bunun benim için neden garip olduğunu anlıyor musun? Sen
Elijah’ın küçük kız kardeşisin ve şimdi, bir anda rahibe olmuş-
sun. Tanrım, dün gece sana yapmak istediğim şeyler, Zenny...
Gerçekten hiçbir fikrin yok.”

“Bu ünlü Sean Bell’in vicdan azabının sesi mi?”

Aynı anda hem rahatsız hem de keyifli hissederek, “On dört
yıldır birbirimizi görmedik,” dedim. “Belki de geçen zaman beni
prensip sahibi bir adam yaptı. Nereden bilebilirsin ki?”

Gözlerini devirdi. “Elijah ile neredeyse her gün konuşuyo-
rum. Sahip olduğun tek prensibin parayla ilgili olduğunu gayet
iyi biliyorum.”

“Bu doğru değil,” diye karşı çıktım.

“Gerçekten mi?”

“Şey, evet. Gerçekten. Dün gece seninle ilgili şehvet dolu
düşüncelerim yüzünden paniklememi bir kanıt olarak görebil-
lirsin.”

Elini salladı. “Bu etik değerlerinden çok Elijah ile olan dostluğunla ilgili.”

“İkisi arasında belirgin bir fark göremiyorum.”

Aniden, “Hâlâ benimle ilgili şehvet dolu düşüncelerin mi var?” diye sordu. Sesi karşı koyamayacağım baştan çıkarıcı bir cesaret ve kırılganlıkla doluydu. Cevabı o kadar çok bilmek istiyordu ki merakını, arzusunu ve arzudan daha fazlasını, arzulanan biri olma arzusunu göstermekte bir sakınca görmemişti. Bu durum onun hakkında çok fazla şey ele veriyordu: Gençliğini, enerjisini, ruhunu, masumiyetini, dürüstlüğünü ve özlemini. Ve bu çok tahrik ediciydi. Sikeyim, inanılmaz derecede tahrik ediciydi.

“Hâlâ dürüst adam olayını istiyor musun?” diye sordum. Dürüst olmakta hiçbir problemim yoktu ama ona cevap verdikten sonra, onun bu cevapla bir problemi olabilirdi. Ona bu konuşmadan geri çekilme seçeneğini vermek istemiştım çünkü az sonra kutsal bir kadına seküler bir adamın ne kadar arsız ve şehvetli şeyler düşünebileceğini söyleyecektim.

Gözlerini üzerimden ayırmadan, “Evet,” diye fısıldadı.

Ona cevap vermek için dudaklarımı araladım ama son anda burada en az bir kişinin daha olduğunu, Zenny’nin rahibe olmayı dilediğini ve kulağına kirli şeyler fısıldayan bir adamla yakalanmasının onun için iyi olmayacağını hatırladım. Üstelik birinin beni bölmesini de istemiyordum. Ona söyleyeceğim şeyleri tam olarak duymasını istiyordum, böylece bunun ne kadar ciddi olduğunu anlayabilirdi.

Kafeteryaya göz gezdirip yalnız olduğumuzdan emin olduktan sonra dirseğinden tutup onu mutfığa doğru yönlendirdim. Burası sallanan bir kapıyla ayrılmıştı. İçeri girince onu bıraktım. Zenny içgüdüsel olarak bir adım geri çekilip kendini duvara yasladı.

Akıllı kız.

O anda iyi adam olayının bütün gerekliliklerini yerine getirerek, rahatça çıkabilmesi için kapıdan uzakta durdum ve ellerimi

ceplerime yerleştirip ona son bir şans verdim. “Bunu gerçekten duymak istediğine emin misin?”

Çenesini hafifçe kaldırdığında yüzündeki gerginlik ve kararsızlığı görebildim. Buna rağmen sakın ve net bir sesle, “Evet, lütfen,” dedi.

Pekâlâ.

“Bugün seni gördüğüm ilk andan beri becermek istiyorum,” dedim ve edepsizliğim karşısında şaşkınlıkla yüzünün kızarışını izledim. “Tulumunu beline kadar sıyırmayı ve yüzüm senin gibi kokana dek amına gömülmeyi düşünmeden duramıyorum. O beyaz gömleğinin içindeki memelerine dişlerimi geçirmek istiyorum. İki mi, yoksa  parmağı mı tercih edeceğine karar verirken ha kolyenin kprckkemiğinin etrafında nasıl kaydığını görmek istiyorum.”

Dudakları aralansa da hiç ses çıkarmadı. Gözleri irileşirken bakışları bir an olsun üzerimden ayrılmıyordu. Nefesleri hızlanmıştı. O kadar hızlı nefes alıyordu ki söylediğim her kelimeyi duyup anladığından emindim.

“Elijah sana kaç kadını becerdiğimi, kaç kadını boşalttığımı söyledi mi? Bu soruların cevabı büyük sayılar, Zenny. Çünkü sikişmeyi seviyorum. Kadınları boşaltmaya bayılıyorum. Onların daracık amcıklarını görmeye, tatlarına bakmaya ve onları esnetene kadar aletimi ilerine gömmeyi seviyorum. Ben onların ağızlarını becerirken avuçlarımın etrafına dolanan saçları hoşuma gidiyor. Ben bir kadının klitorisini yalarken o parmakların kıçımın etrafına sarılmasına doyamıyorum.”

Yutkundu.

“Ve şu anda tüm bunları seninle yaşamak istiyorum.” Takım elbisemin ceketinin düğmesini açtım ve onu ne kadar çok istediğimi görebilmesini sağladım. Gözleri pantolonumun önündeki şişkinliğe kaydığında, “Ah,” diye soludu.

“Evet,” dedim. “Ah.”

Gözlerini ereksiyonumdan alamıyordu. Bakışlarını o noktadan ayırmadan dişlerini yumuşak altdudağına geçirdi.

Ceketimin düğmesini tekrar iliklerken, “İşte, sorun bu,” dedim. Dudağını ısırıldığını görünce şimdiden ucu zevk suyuyla ıslanmış aletimin canımı ne kadar yaktığını gizlemeye çalıştım ve sesimin sanki işle ilgili bir şey konuşuyormuşum gibi sakin çıkmasına izin verdim. Fakat o dudakların benimkilerin altında nasıl şekilleneceğini, dişlerime nasıl boyun eğeceğini düşünmeden edemiyordum. Aklımdaki tek şey, aletim dikkatli ve şefkatli bir şekilde boğazının arkasına doğru kayarken o dudakların uzunluğumun etrafında nasıl kasılacaktıydı.

Gözlerini tekrar yüzüme çevirmek için mücadele etti ve bunu başardığında beni hafifçe sırtırırken buldu. Yanakları tekrar ısındı, muhtemelen utançtan, belki de tahrik olduğu içindi. Ya da ikisinin bir kombinasyonuydu. “Sorun tahrik olman mı?” diye sordu.

Öne doğru bir adım atarken ellerim tekrar ceplerimdeki yerini aldı. “Ben edepsiz bir adamım, tatlım. Striptizcileri beceririm. Başka bir adamın karısı masamın altında bana sakso çekerken konferans görüşmelerine katıldım. Sence sikimden ya da sikişmekten utanıyor muyum? Çünkü ikisi de imkânsız şeyler.”

Gözbebekleri artık kocaman olmuştu. Gözleri devasa siyah havuzlara dönüşmüştü, etrafında sadece ince, bakırdan halkalar vardı. “Anlamıyorum,” diye fısıldadı.

Ayakkabılarımız birbirine değene kadar ona doğru ilerledim. Yukarı uzandım, bakışlarını yakalayıp bir kaşını kaldırdığını görebilecek kadar yavaş hareket ediyordum. Sessizce, “*Bu sorun olur mu?*” diye sordum ve o da irileşmiş gözleriyle yavaşça başını salladı. Çenesinin ucundan aşağı doğru ince bir çizgi çizip parmaklarımı gömleğinin kolalı yakasında durdurdum.

“Sorun seni becermek istemem değil. Sorun seni önemsiyor olmam. Elijah’a değer veriyor olmam.”

“Yani önemsedığın kadınları becermiyor musun?”

“Hayır, beceremiyorum.”

“Bu garip,” diye mırıldandı ve parmaklarım yakasından biraz daha aşağıya inip kolyesinin zinciriyle oynarken nefesi kesildi.

Omuz silktim. “İşler benim için hep böyle yürür. Ayrıca...”

“Ayrıca?”

Haç kolyesini parmak uçlarımdan arasında yuvarlarken gözlerimi onunkilerden ayırmadım. “Bir de bu var.”

“Sorun benim seçimlerime ve inançlarıma saygı duymam mı? Yoksa kiliseye saygı duymuyor olman mı?”

Haçı tutup onu biraz daha kendime yaklaştırmak için çekiştirdim.

“İkisi de.”

“Yani birden fazla sorun var,” diye soludu. “Beni ve kardeşimi önemsiyorsun. Ama Tanrı umurunda değil.”

“Hı-hı,” diye onayladım. Bakışlarım ağzına kaydı; konuşurken dudaklarının hafifçe kıvrılmasını, kelimeleri şekillendirirken dilini nasıl oynattığını izledim. Aletim ona bu kadar yakinken acı çekiyordu. Sadece birkaç santim daha yakın olsaydı karnına doğru bastırabilir, ona duyduğum ihtiyacı giderebilirdim.

Hayır. Bu iyi değil.

Elijah.

Rahibe olayı.

“Öpücüğümü alamadım,” diye fısıldadı. “Ve zaten bu günahı işlemeyi planlamıştım. Dün gece bitmemiş gibi davranmamıza ve beni öpmeye ne dersin? Kim olduğumu bilmiyormuşsun gibi?”

Siktir.

Bedenim zihnimden önce tepki verdi, kalbim hızlandı ve anılarım tıpkı bir atlıkarınca gibi dönerek neredeyse unutulmuş duygularımı canlandırdı. *Sihir, gizem ve daha fazlasının hissi.* Sanki bu kız içinde, benim yaşadığım dünyadan daha büyük bir evren barındırıyordu. Sanki yalnızca rüyalarımda duyduğum, rüya görmediğimi iddia ettiğim bir dili konuşuyormuş gibiydi.

Bana eski halimi hatırlatıyordu. Lizzy ölmeden, ailemizi gerçeğe ve onun acısına kör bırakan aptalca ve saf şeyleri reddetmeden önceki halimi. Kendi paramı, hırsımı ve 1500 dolarlık kravatlardan oluşan putumu yaratmadan önceki halimi.

Lanet olsun. *Siktir.*

Ne yaptığımı, ağzına ne kadar yakın olduğumu, sadece bacaklarımın arasındaki zonklayan ihtiyacı ovma için kendi aletimi kavramaya ne kadar yakın olduğumu fark ettiğimde geri çekildim.

Nasıl oluyordu da bir rahibe günahın vücut bulmuş hali olabiliyordu? Bunun neresi adildi?

“Asla,” dedim sertçe. “Elijah beni öldürür. Ne kadar kötü bir adam olduğumu ve yapmama izin verdiğin şeyi fark ettiğinde, sen de beni öldürürdün.”

“Ne demek istiyorsun?” Duvardan uzaklaşıp bir adım öne çıktı, başı öne eğikti.

“Demek istediğim, seni öpmek benim yararına olmazdı.”

“Kardeşim yüzünden mi?”

“Evet.”

“Ve görevim?”

“Evet.”

Bir adım daha attığında geri adım atmak zorunda kalan ben oldum.

“Bunları henüz bilmiyormuşsun gibi davranacaktık, hatırladın mı?”

“Ayrıca...” Topuğum arkamdaki sobaya çarpıp beni olduğum yere hapsetmeden önce geriye doğru birkaç adım daha attım. “Unutmayalım ki ben bencil, tehlikeli ve senden çok daha yaşıyım. Günahı severim. Yoldan çıkmaya bayılırım. Benim gibi birinin sana dokunmasını istemezsin.”

“Ama bana dokunmanı istedim,” dedi Zenny ve beni sobayla arasına sıkıştırdı. “Bencil ve günahkâr olduğumu biliyorum. Bu yüzden bana bunu vermek için mükemmel bir adaysın. Bunu

bana verip gideceksin ve senden bir daha asla öpücük istemeyeceğim için üzölmeyeceksin. Aslında bir şeyi basit, anlık bir zevk için yapmak istemeyi anlayacak biri varsa, o da sensin diye düşünmüştüm.”

“Ama-”

Gözlerini irice açarak, “Sadece bir kez,” diye yalvardı. “Çaylak olarak başlamadan önce kendim için son bir şey yapacağıma söz verdim. Son bir öpücük.”

“Ama...”

“Bunu senden, kardeşimin en iyi arkadaşından daha iyi kim yapabilir? Beni güvende tutacağını biliyorum.” Elini göğsümün ortasına koyarken kirpikleri titriyordu.

Sonra elini karnımdan aşağı kaydırıldı.

“Zenny,” diye hırladım. “Kahretsin.”

Aletim pantolonumun önünde neredeyse bir delik açmak üzereydi. Eli aşağı, *çok aşağı* hareket ederken parmak uçlarının her bir kıvrımını giysilerimin tüm katmanları arasından hissedebiliyordum.

Tatlı bir şekilde, “Lütfen,” diye mırıldandı. Nasıl olmuştu da tüm gücü eline geçirmişti? Ben orada kapana kısılmış, güçsüz bir şekilde itiraz ederken kontrolü tamamen ele almayı nasıl başarmıştı?

Sonra, “Sean,” diye soludu. Adımı sanki bunu daha önce kendi kendine tekrarlamış gibi söylemişti. Sanki yastığına mırıldanmış, defterine karalamış, adımı dudaklarıma geri üfleminin nasıl bir şey olacağını hayal etmişti.

Tekrar, “Sean,” deyip avucunun kenarıyla kemerime dokunduğunda her şey bitti. Kontrolüm gergin bir ip gibi koptu.

İnledim.

Ve onu yakıcı, delici bir öpücük için kendime çektim.

6. BÖLÜM

*D*udakları benimkilere dokunduğu anda kaybolmuştum. Kendime, ona, neyin doğru, gerçek ya da gerekli olduğuna dair tüm hatıralarımı kaybetmiştim.

Mest olmuştum. Azizler bir tür ruhani coşku yaşadıklarını böyle ifade ederlerdi. Bir aziz olmadığımı kesindi ama yine de bu... mest olmaktı. Elimi sırtının alt kısmına doğru kaydırıp bedenlerimizi birbirine yaklaştırdığımda çıkardığı küçük inilti, dilinin dudaklarıma karşı tereddütlü titreşimi. Temiz ve tatlı tadı, teninden yayılan gül kokusu, yumuşak ağzının benimkinin altındaki ipeksi teslimiyeti.

Ellerinin güvenle boynuma dolanıp asılması.

Bir de ağzını tamamen kendime ait kıldığımda çıkardığı küçük ses vardı. Dilini, dişlerini, dudaklarını... Hiçbir şeyden kendimi geri tutmuyordum. Onun sırtını sobaya yaslamak için hızla döndüm ve onu tamamen esir aldım; kollarım etrafındaydı, bacaklarım onunkileri sıkıştırarak şekilde iki yanındaydı. İçimdeki tüm o ahlaksız dürtüye teslim oldum. Aletimi ona doğru bastırdım, ellerim tulumunun ucuz kumaşının altındaki kıcını buldu ve inleyene kadar altdudağımı ısırdım. Onu kaldırıp sobanın yanındaki tezgâha koyarken dudaklarını dişlerimin arasına hapsettim. Sanki bunu daha önce binlerce kez yapmışız gibi bacaklarını aralarına girmem için ayırdı.

Vücutlarımız tekrar birbirine değdi. Ereksiyonumun geniş çıkıntısı bacaklarının arasına değdiği an o kadar tatlı bir şaşkınlıkla

soluklandı ki, kendimi külotunun kenarıyla oynayıp gerçekten ahlaksız bir şey yapmaktan alıkoymak için ellerimi tulumunun eteğinin üstünde yumruk yapmak zorunda kaldım. Parmaklarımı lastiğin altından geçirip teninin pürüzsüz mü yoksa tüylerle kaplı mı olduğunu öğrenmek istiyordum. Islak ve kaygan mıydı? Klitorisi büyük, okşanmaya ve öpülmeye muhtaç mıydı?

Birkaç saniye sonra ceketimin yakalarını kavradı ve kalçalarını bana doğru iterken, tekrar o zevk dolu sürtünmeyi arıyordu. Tekrar. Ve tekrar.

Dudaklarına karşı, “Zenny,” diye soludum. Cesur bir yanımda bunun istediği öpücüğün çok ama çok ötesinde olduğunu ve böyle devam ederse *Hugo Boss* takım pantolonumun içine boşalacağımı fark etti. Kıyafetlerinin arasından bile sıcaklığını hissedebiliyordum, utanmaz kıvrımları bacaklarının arasındaki yumuşak ve ıslak yeri işaret ediyordu.

Sikeyim, görmek istiyordum. Amını görmek istiyordum. Birdenbire tek düşünebildiğim, tek isteyebildiğim ya da arzuladığım şey bu oldu. Sadece tek bir bakış istiyordum, o kadar.

Başımı kaldırarak, “Amını görmek istiyorum,” dedim kısık sesle.

“Benim... amımı mı?” Sanki daha önce hiç yüksek sesle söylememiş gibi kelimeyi tekrarladı.

“Evet.” Sesim çok boğuk, çok çaresizdi. Lanet olsun, daha önce hiç aklımı kaçırmaya bu kadar yakın hissetmemiştim. Sanki bu tek şeyi, onun gizli yerinin bu küçük görüntüsünü elde edemezsem gerçekten yanacak gibi hissediyordum.

Titrek bir nefes verdikten sonra eli yakamdan aşağı düştü ve ben dudaklarını bir kez daha talan ederken tulumunu yavaşça beline kadar sıyırdı. Yüzümü boynuna gömdüm ve yakasının üzerinde açıkta kalan her parçayı öptüm. Kulağını, çenesini ısır-dım. O eteğini yukarı çekerken elim onunkini buldu. Bu şekilde

ona yardım ediyordum. Bunu birlikte yapıyorduk. Bu yasak eylemi, bu yasak sırrı birlikte paylaşıyorduk.

Onun yasak bedenini birlikte ele geçiriyorduk.

Yasak kelimesi aklımdan geçtiği anda peşinden şehvet ve korkuyu da getirdi. Çünkü evet, onu öpmemeli, en gizli yerini görmek için yalvarmamalı, elim uyluğunun üzerinden kayarken onunkine eşlik etmemeliydi. Tanrım bu kötüydü. Sean Bell için bile kötüydü.

Kötü, kötü, kötü.

Birden zihnimde Elijah'ın hayal kırıklığına uğramış yüzü belirdi ve bir adım geri çekilerek bedenlerimizi ayırdım. Zenny donakalmıştı. Dudakları öpüşmemizden dolayı hâlâ ıslak ve aralıktı. Eteğinin kumaşını avuçlamış, bacaklarının ortasında tutuyordu. İpeksi, koyu renkli bacağı güneş ışığında parlıyordu ve eteğini indirmeden önce bacaklarının arasında bembeyaz bir pamuk parıltısı yakalamıştım.

Kendimi ses çıkarmamaya zorladım. Rutin olarak *La Perla* ya da *Agent Provocateur* giyen kadınları becerirdim ama nedense o basit pamuklu külotu görünce aletim seğirdi. Kendimi toparlamak için ondan uzaklaşmak zorunda kaldım.

“Sean...?” Sesi tereddüt doluydu. Ona döndüğümde yüzünde gerçek bir endişe vardı ve bu endişe yerini hızla utanca bırakıyordu.

Ne halt yemiştin ben?

“Özür dilerim,” diye mırıldandım. “Siktir, çok özür dilerim. Gitmem gerek.”

Bununla birlikte kendimi hâlâ orada öylece oturmuş ve doyasıya öpülmüş rahibeye bakmamaya zorlayarak olabildiğince çabuk oradan ayrıldım.

Siktir.

Siktir, siktir, siktir.

Elijah'ın küçük kardeşini öpmüştüm. Bahsi geçen kardeş aynı zamanda bir rahibe... pardon, bir mürit adayıydı. Ailelerimiz hâlâ konuşmuyordu. Basın konusundaki baş ağrımın sebebi olması bir yana, anlaşma hakkında onunla konuşamamıştım bile.

Bir defa bile denememiştim.

Valdman öfkeden deliye dönecekti.

Elijah öfkeden deliye dönecekti.

Muhtemelen Zenny de aynı şeyleri hissedecekti ve gayet mantıklı bir sebebi vardı.

Benim sorunum neydi böyle? Sean Bell böyle sikik şeyler yapmazdı! İstedliğini alır, istediğini siker ve hiçbir suçluluk ya da dünyevi bağ hissetmeden istediği gibi yaşardı.

Saçlarımı sinirle karıştırarak Audi'nin kapısını açıp içeri girdim. Daha arabayı çalıştırmamıştım ki telefonumun ekranı parladı.

Elijah.

Siktir. Tamam. Ne var biliyor musunuz? Bu iyiydi. Her şey yolundaydı. Korkmama gerek yoktu; Sean Bell hiçbir şeyden korkmazdı.

Telefonu açarken, "Selam, dostum," dedim. "Nasılsın?"

"Asıl sen nasılsın?" diye sordu Elijah kuru bir sesle. "Arayan sendin."

"Doğru," dedim.

Doğruydu.

"Eh, şey..."

Arabayı kaldırımdan indirip sokağa yöneldim. Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken aynı zamanda hâlâ gerilmiş olan ale-timin fermuarıma sürtünmesini görmezden gelmeye çalışıyordum. "Kız kardeşin. Zenobia."

"Dün gece onu gördün mü? Etkinliğe getirmiştım. Seni de yanına götürüp tanıştırmak istiyordum. Sanırım uzun zamandır görüşmediniz."

Başımı direksiyona vuracakken kendime engel oldum. “Evet. Uzun zaman oldu. Ayrıca onu gördüm.”

Ayrıca onu neredeyse öpüyordum. Aslında bugün öptüm ve az kalsın başka bir rahibe koridordayken amını bana göstermesini sağlıyordum.

“Güzel, onunla görüşmene sevindim.” Elijah’ın sesi kulağa gerçekten mutlu geliyordu ve bu, içimde alışık olmadığım bir suçluluk duygusu uyandırdı.

“Evet, ah... O şimdi rahibe mi oldu?”

“Ergenlik yıllarından beri rahibe olmak istiyordu. Sana bundan hiç bahsetmedim mi?”

Arabayı şirkete doğru sürerken, “Kesinlikle bahsetmedin,” diye cevapladım. “Peki bu zor olmadı mı... yani, bilirsin. Ailen? Torun falan istemiyor mu?”

“Görünüşe göre, bugün gündelik şeylerden konuşmayacağız,” dedi Elijah eğlenmiş bir ses tonuyla. “Evet, zor oldu ama artık sorun değil. Bir noktada ebeveynlerimizin Zenny’nin ve benim kendi hayatlarımızı yaşamamıza izin vermeleri gerektiğini anlamaları lazım. Muhtemelen bunu mezun olduktan sonra değil, lise yıllarında isyan ederek yapmalıydık ama işte buradayız. Pekâlâ, asıl soru şu anda neden bunu konuşuyoruz?”

“Eh, Zenny ve ben şu anda birlikte çalışıyoruz. Ya da birbirimizin karşısında çalışıyoruz diyebilirim. Olaya nasıl baktığına bağlı.”

Dikkatle, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

Ona bina anlaşması ve Good Shepherd rahibelerinin yakında gerçekleşecek tahliyeleriyle ilgili basına gitmelerini açıkladım. Eğer izin verseydi az daha öpüşmemizi de anlatacaktım, gerçekten ama araya girerek bana engel oldu.

“Bak, senin ne yaptığınla ya da paranı nasıl kazandığınla ilgili bir sorunum olmadığını biliyorsun. Yine de Zenny’ye ya da rahibelere zarar verecek bir şey yaparsan, bunun bedelini ödersin.”

SIERRA SIMONE

“Dur bir dakika, adamım. Kimseye zarar vermeyi planlamıyorum-”

“Ciddiyim,” diye uyardı Elijah. “Zenny neredeyse on yıldır bunun hayalini kuruyor. Ailemizin ve arkadaşlarının ona çıkardığı tüm zorluklara katlanmak zorunda kaldı. Hem hemşirelik diplomasını alırken hem de bir mürit adayı olarak sorumluluklarını yerine getirmek için elinden geleni yaptı. Sakın bunu mahvetme.”

“Öyle bir şey yapmayacağım!”

“Sean.”

“Elijah.”

“Seni tanıyorum ve yoluna çıkan insanlara neler yaptığını biliyorum ama dostluğumuz hatırına onlara dokunma. Onu daha fazla para kazanmak için ezip geçme ve onun için bunu berbat etme.”

Suçluluk artık göğsümde bir yerlerde bir şeyleri kemiren dişlere sahipti. “Onu koruyacağım,” diye söz verdim ve bu sözle onu zaten koruyamamış olduğum anları telafi etmeye çalıştım.

“İyi. Çünkü korumazsan seni öldürürüm.”

İç çektim. Gittikçe kötüye gidiyordu.

“Ayrıca onun rahibe olmasını gerçekten umursamıyor musun?” diye sordum. “Normal bir hayattan vazgeçmesi umurunda değil mi?”

“Normal bir hayatın ne demek olduğunu kim söyleyebilir ki?” diye karşılık verdi. “Önemli olan anlamlı bir hayat yaşamak. O da hayatın anlamını Katolik Kilisesi’nde buluyor gibi görünüyor.”

Valdman and Associates otoparkına girerken, “Ama Katolik Kilisesi berbat,” dedim. “Her şeyin temelinde homofobiye, kötülerini korumaya ve kadınlara ikinci sınıf vatandaş muamelesi yapmaya dayanıyor. Buna nasıl katlanabiliyorsun? Asıl o nasıl katlanabiliyor?”

GÜNAHKÂR

“Eşcinsel olduğum için bunu soruyorsun, değil mi?” dedi kuru bir sesle.

“Yani, evet.”

“Ne demek istediğini anlıyorum. Çocukken yaşadıklarımın sonra Katolik Kilisesi hakkında karmaşık düşüncelerim olduğundan emin olabilirsiniz. Ama Zenny’nin bu yolculuğuna tanık olmak bana kilisede gerçekten iyi insanların olduğunu hatırlattı. Eşit haklara inanan insanlar. Yoksullara yardım etmeye kendini adanmış insanlar. Eşcinseller, feministler ve ırksal, ekonomik ve adalet sisteminde değişim için çalışan aktivistler var. Kilise mükemmel olmayabilir ama onu kötülemek bir çözüm değil. Zenny için çözüm onun iyi taraflarını desteklemek ve geri kalanını değiştirmek için çalışmak.”

Kısa bir süreliğine dediklerini düşündüm. “Bu tekrar ayinlere gitmeye başlayacağın anlamına mı geliyor?”

“Kesinlikle hayır. Ama küçük kız kardeşimin rahibe olmasını desteklememin nedeni bu. Rahibeler harika şeyler yapabilir ve Zenny harika şeyler yapacak. Buna eminim. Bu şekilde birçok insana yardım edeceğine inanıyorum. Üstelik, bu onun istediği şey. En önemlisi de bu.”

“Tamam, tamam.” Arabamı park edip dışarı çıktım. “Ne demek istediğini anladım. Ama hâlâ kilisenin bir saçmalıktan ibaret olduğuna inanıyorum.”

“Biliyorum,” dedi Elijah. Devam ettiğinde sesi daha yumuşak çıkıyordu. “Kimse Lizzy’yi unutmadı, Sean. Kimse senin neler yaşadığını unutmadı.”

“Biliyor musun, o da rahibe olmak istiyordu.” Bu sözleri yüksek sesle söylerken boğazımda aptalca bir düğüm hissettim. “Sadece bunun hakkında konuşup duruyordu.”

“Biliyorum. Zenny ve onun gerçekten iyi anlaşacaklarını düşünmek hoşuma gidiyor.”

"Evet, benim de."

“Dediğim her şeyde ciddiymdim. Onu koru yoksa seni öldürürüm.”

“Elijah.”

“Ciddiyim. İşini yapman gerektiğini biliyorum ama bunu ona zarar vermeden yap.”

“Elijah. Zaten sana söz verdim.”

“Olabilir ama sana güvenmiyorum.” Ve sonra telefonu kapattı.

Ah.

Telefonumu cebime koyup asansörü beklerken ellerimle yüzümü sıvazladım. Pekâlâ, işler şu anda pek yolunda gitmiyordu çünkü Elijah’a yalan söylemiştim; eksik bilgi vermek o kadar da kötü sayılmazdı, değil mi? Bir de Zenny’ye göz kulak olacağıma dair söz vermiştim. Şimdi ise yukarı çıkıp patronuma bu konuda hâlâ neden bir planım olmadığını açıklamam gerekiyordu.

Üzgünüm, Bay Valdman. Efendim, şey.. mesele şu ki onun gerçekten güzel bir ağzı vardı ve bunu isteme şekline dayanamadım.

Ah, hayır. Bu işe yaramazdı.

Asansör kapıları açıldığında içeri girip düşünmeye başladım. Gerçek şuydu ki, Zenny’nin yanında kendime güvenemiyordum. Bu ortadaydı. Ayrıca Elijah’a onu koruyacağıma dair söz vermiştim, bu da neredeyse kesin olarak bir daha onu öpmem gerektiği anlamına geliyordu.

Susuz kalmış bir adamın suya duyduğu özlem gibi, amını görmek için yalvaran birine dönüşmemem gerektiğini biliyordum.

Sorumluluk sahibi bir insandım. Bazı insanların beni günahkâr ya da pislik olarak tanımlayabileceğini biliyordum ama kendimi asla bir kadına zorla kabul ettirecek biri değildim. Ellerini, gözlerini ve sözlerini kendine saklayabilecek biriydim; arzuladığım birinin yanındayken bile etik ve profesyonel olabilirdim.

Ama sorun bu değildi. Zenny bir şeyler arzuluyordu ve bir kez istediğinde, ona hayır diyebileceğime güvenemiyordum.

Çünkü bir başka öpücük daha isterse, kendimi tutabilmemin imkânı yoktu. Kesinlikle şimdi olmazdı. Ağzının ne kadar yumuşak ve hevesli olduğunu hissettikten sonra, vücudunun sıkı ve şekil alan kıvrımlarını bedenimde hissettikten sonra bunu yapamazdım. Bir başka öpücük isterse, aklımda reddetmek için tüm nedenleri sıralayamadan önce dudaklarıyla buluşurdum.

Ve bu kötüydü.

Çok kötüydü.

Valdman'ın ofisine ulaştığımda, kafamda kabaca bir plan şekillenmişti. Sekreter Trent, içeri girebileceğimi söylediğinde kapıyı hafifçe tıklatarak içeri girdim.

"Ah, Sean," dedi Valdman. Pencerenin önündeki bir sandalyede oturuyordu, elinde ilgisizce karıştırdığı bir dosya vardı. Dosyada yazılanları gerçekten okumadığı belliydi; yalnızca sabah viskisini yudumlarken gözlerini meşgul edecek bir şey olsun istemişti.

"Merhaba, efendim."

"Rahibelerle nasıl geçti?"

Boğazımı temizledim, normalde olduğu gibi kendime güvenip cazibemi yerinde tutmaya çalıştım. "Henüz bir karar alınmadı ama binayı gördüm ve bununla nasıl başa çıkacağımıza dair oldukça iyi bir fikrim var."

Valdman dosyayı kapattı ve bardağını eline aldı. "Dinliyorum."

Eskimiş deri koltuğa oturdum. "Onlara yeni bir barınak bulmamız gerekiyor. Daha büyük, daha iyi olmalı ve ekstra bir maliyet de çıkarmamalı. Hikâyeden önce bunu yeterince hızlı bir şekilde hayata geçirip geçiremeyeceğimizi bilmiyorum ama yine de firmanın itibarını düzeltmek için çok işe yarar."

Patronum başını salladı. "Ve bunu onlarla şimdiden konuş-tun mu?"

SIERRA SIMONE

“Hayır, efendim. Önce size danışmak istedim. Ancak şu anda kullandıkları alan dar ve bakımsız. Eğer onlara daha büyük, daha güzel, haberlerde ve fotoğraflarda iyi görünecek bir yer bulabilirsek durumu kurtarabiliriz.”

“Güzel fikir,” dedi Valdman. “Tabii ki bizim için hiçbir maliyeti olmazsa.”

“İşleri yoluna sokmak için küçük bir bağış yapmamız gerekebilir ama onların ihtiyaçlarına uygun, bize maliyeti olmayan bir mülk bulabileceğimizi umuyorum. Eminim, vergi indirimi ihtiyacı olan ve zaten uygun bir mülkü olan bir müşterimizi bulabiliriz.”

“Peki, tamam,” dedi. “Çaresine bak.”

Duraksadım. İşin zor kısmına gelmiştik. “Efendim, bu projede rahibelerle doğrudan çalışmak konusunda başka birinin öncülük etmesinin mümkün olup olmadığını merak ediyordum.”

Valdman bana baktı fakat cevap vermedi.

“Sorumluluk hâlâ bende olacak. Yeni mülkü araştırarak, Keegan ve Ealey ile bağlantı kuracak ve diğer her şeyi halledeceğim. Ama rahibelerle çalışmak için doğru kişi olduğumu düşünmüyorum.”

Patronum beni incelemeye devam ettiğinde huzursuzca kıpırdanma isteğime direnmeye çalıştım. *Zayıflık gösterme*, diye hatırlattım kendime. *Kendinden emin görün. Başka bir zafer turuna hazırmış gibi görün.*

Valdman, “Biliyor musun, on yıldır ilk kez bir işten alınmayı istiyorsun,” dedi. “Benim için senatörleri, sporcuları ve uluslararası bira şirketlerini idare ettin ama birdenbire cesaretini mi kaybediyorsun? Bir grup rahibeyle başa çıkamayacak kadar mı yumuşaksın?”

Savunmacı bir şekilde, “Yumuşak değilim,” dedim.

“Peki sorun ne?”

GÜNAHKÂR

Gerçeğin Zenny'yi içermeyen bir parçasını seçmeye karar verdim. "Kız kardeşim, barbar bir rahip yüzünden intihar etti. Özür dilerim ama kilise ile uğraşamayacak kadar şey yaşadım ve rahibelerle doğrudan ilgilenemem. Arka planda daha iyi iş çıkarabileceğimi düşünüyorum."

Valdman viskisinden bir yudum alıp dudaklarını şapırdattı. "Eh, hayal kırıklığına uğramadığımı söyleyemem. Hâlâ bu meseleyi en iyi idare edebilecek kişi olduğuna inanıyorum ama rahibelerden uzak durmak istemen için gerçekten sağlam bir neden olduğunu da inkâr edemem."

"Yani onların yanlarında çalışması için birini bulacaksınız?"

"Evet."

Siktir, evet. "Teşekkür ederim, efendim. Söz veriyorum, kendi tarafımdan bu işi halletmek için elimden geleni yapacağım."

Valdman elini salladı. "Yapacağını biliyorum. Sen iyi bir çalışansın, Sean. Bunu düzelterceğine tamamen inanıyorum."

Birinin inanıyor olmasına sevindim, diye düşündüm.

O gece, hastanede annemi kontrol ettikten sonra biraz stres atmak ve dün gece sonuna ulaşamadığım zafer turunu tamamlamak için kulübe gittim. Striptiz kulüplerinin genellikle çirkin yerler olarak kabul edildiğinin farkındaydım. Muhtemelen ticari çıplaklığın doğasında o kadar kirli bir şey vardı ki, hiçbir miktar para bunu telafi edemezdi. Yine de burası diğerlerine kıyasla daha iyiydi çünkü burada çok para vardı. Burası özel, sadece davetli, yılda bir milyonu gözden çıkaran hem erkek hem de kadın üyelere açıktı. Ayrıca, özünde kirli olması da hoşuma gidiyordu.

Ben özünde kirli bir adamdım ve yakın zamanda bunu değiştirmeyi planlamıyordum.

Kendime bir *Macallan* alıp bardan uzaklaştım. Kulüp, şehir merkezindeki bir gökdelenin en üst katındaydı. Salon ve dans alanları camdan duvarlarla ayrılmış olsa da üyelerin telefon

görüşmesi yapabileceği ya da sadece şehre bakabileceği geniş bir koridor bulunuyordu. Şu anda benim yaptığım da tam olarak buydu.

Bardağımı ellerimde tutarak birkaç blok ileride yer alan binamın keskin mimarisini inceledim. Çatı katımdaki ışıkların yandığını görünce kaşlarım çatıldı. Gün içinde temizlik şirketinin çoktan işi bitirmiş olması gerekiyordu. İçeri kimin girdiğini kontrol etmek için telefonumdaki ev uygulamasını açtım.

Mutfak kamerasını açtığımda, Aiden'in çıplak, kaslı sırtının kesin hatlarını buzdolabımı karıştırırken gördüm. Kamera görüntüsü biraz dağınık olsa da cildinin terle parladığını fark ettim.

Onu aradığımda homurdanarak açtı.

"Temiz zeminime ter damlatmayı bırak," dedim öfkeyle.

"Zaten sen temizlemiyorsun," dedi Aiden. Arkadan buzdolabı kapağının kapanışını ve bir tabağın tezgâha çarpma sesini duydum.

"Ve yiyeceklerimi yemeyi kes," dedim. "Eve gelip buzdolabımı bir *Neandertal*'in* boşalttığını görmek çok sinir bozucu."

"Ama alışverişi de kendin yapmıyorsun," diye hatırlattı.

"Senin kendi evin yok mu? Kendi yemeğin ve istediğin kadar kirletebileceğin kendi zeminlerin?"

"Buradaki spor salonunu seviyorum," diye mırıldandı Aiden mikrodalganın *bip* sesi eşliğinde. "Hem annemlere ve hastaneye daha yakın."

Cevap vermedim, gerek de yoktu. Annemden bahsedilmesi otomatik bir ateşkes anlamına gelirdi, üstelik haklıydı. Aiden ona özgü dürtülerinden birine kapılarak şehirden uzakta, devasa eski bir çiftlik evi satın almıştı ve orası buraya epey uzak bir mesafedeydi.

* Modern insanın (*Homo sapiens*) akrabası olan ve yaklaşık 400.000 ile 40.000 yıl önce yaşamış bir insan türüdür.

Hastanenin olduğu yöne bakmak için başka bir pencereye yürürken, “Neden o evi aldığını bilmiyorum,” dedim. Buradan bakınca hastaneyi seçmek imkânsızdı ama yine de ona doğru bakmak, hâlâ annemi gözlüyormuşum gibi hissettirerek biraz olsun içimi rahatlatıyordu. “Ev devasa ve o kadar alana bile ihtiyacın yok.”

“Seviyorum,” dedi Aiden. “Orası sessiz. Yıldızları görebiliyorsun.”

“Yani yıldızları görene kadar hoşuna gidiyor ama sonra düğün bir spor salonu ya da yiyecek bir şeyler istediğinde fikir değiştiriyorsun.”

“Evet, bu da doğru.”

“Ben kulüpteğim. Neden duş alıp buraya gelmiyorsun?”

Aiden duraksadı. “Sanırım bu gece eve döneceğim. Yarınki programım yoğun.”

Kaşlarımı çattım. Aiden, birkaç yıl önce kendi davetini aldığından beri kulübü ziyaret etme şansını hiç geri çevirmemişti. Genelde kardeşlerimle ilgili bu tür şeylere dikkat etmekten kaçınırdım ama fiziksel arzularının benimki kadar güçlü olduğunu fark etmemek imkânsızdı.

“Emin misin?” diye sordum. “Biraz stres atmak iyi gelebilir.”

“Başka bir zaman,” dedi Aiden belirsiz bir şekilde. “Sen tadını çıkar.”

“Tabii, öyle yapacağım.”

Telefonu kapatıp başımı cama yasladım. Aiden’in garip davranışlarını zihnimde bir kutuya koyup o kutunun kapağını kapatmaya karar verdim. Şu anda onun neden garip davrandığını çözmek için ne vaktim ne de enerjim vardı. Muhtemelen yine annemle ilgili bir şeydi. Annemin kanseriyle her birimiz farklı, sağlıksız yollarla başa çıkıyorduk ve düşününce sıradan bir bekârlık dönemi geçirmek, başa çıkma yöntemleri arasında en kötüsü sayılmazdı.

Alçak bir ses, "Selam, Sean," dedi arkamdan. Döndüğümde çok hoşlandığım, soluk tenli, çilli dansçı Scarlett'i gördüm. Saçları, ismiyle tamamen uyumluydu.*

Her açıdan.

Yavaşça gülümsedim. "Sana da selam."

İpek bir sabahlık giymişti. Sabahlığın ön kısmını gevşek bırakarak bana doğru yürüdü ve ellerini göğsüme bastırdı.

"Koca adamım özel bir dansa ne der?" diye mırıldandı.

Dışarıdan süzülen şehir ışıkları onu oldukça güzel gösteriyordu fakat aklımın Zenny'ye kaymasına engel olamadım. Güneş ışığındaki Zenny, tezgâhın kenarında oturan Zenny, dolgun dudakları, bakır gözleri ve minik burun *piercingi*yle Zenny... Aklım, konuştuğu her seferde sergilediği o cesaret ve çekingenlik karışımına kayıp duruyordu.

Vücudumun zihnimin rotasını takip etmesine engel olamadım. Aletim, bu sabah Zenny ile yaşananlardan sonra hiçbir şekilde rahatlamadığını, son iki haftadır sadece kendi elimle idare etmek zorunda kaldığını oldukça acımasız bir şekilde hatırlatıyordu.

Scarlett'in dirseğini tutarak, "Danstan daha fazlasına ne dersin?" dedim ve onu özel odalara giden koridora doğru yönlendirdim. "Biraz gerginliğimi atmam gerek."

"Ekstraya girer," dedi Scarlett memnun bir ifadeyle. "Ama senin için indirim yaparım."

Özel odaya girdik. Scarlett beni küçük bir kanepeye itip kucağıma tırmanarak kravatımı çekiştirmeye başladı. O anda içime derin bir rahatlama yerleşti. Bu rahatlamanın tamamen ihmal edilmiş aletimin birazdan ihtiyaç duyduğu ilgiyi görecektiyim diye düşünüyordum. Yani, *neredeyse* yoktu.

Hayır, rahatlamıştım çünkü bu çılgın günün ardından her şey sonunda normale dönmüştü. Zenny'den uzak durmanın,

* (İng.) Parlak kırmızı.

GÜNAHKÂR

Valdman'ı memnun etmenin ve Elijah'a verdiğim sözü tutmanın bir yolunu bulmuştum. Ve şimdi tam da olmam gereken yerdeydim. Elimde bir kadeh viskiyle, beni daha iyi hissettirecek sıcak dudakların dokunuşunu bekliyordum.

Ben sorun çözücü bir adamdım. Sorunu çözmüştüm ve artık bu konuda düşünmeyi bırakabilirdim.

Onu düşünmeyi bırakabilirdim.

7.BÖLÜM

Tek sıkıntı, *onu* düşünmeyi bırakamıyor oluşumdu. Scarlett bacaklarımın arasına çöküp kendimi iyi hissetmemi sağlarken onu düşünmeden edemedim. Çatı katıma geri dönüp Aiden'in lavabomda bıraktığı bulaşıkları temizlerken onu düşünmeye bir son veremedim. Duş alıp uykuya dalarken, ertesi gün ofise giderken ve daha sonra annemin hastaneden çıkmasına yardım ederken onu düşünmeyi bırakamadım.

Ve sonraki günler de böyle devam etti.

Özellikle annemle kemoterapi odasında oturup *Wakefield Efsanesi* romanı olan *Yüz Karası Dük'ün Kollarında* adlı kitabı sesli okurken onu aklımdan çıkaramadım. "Peki ya çeyizim?" diye okudum. "Sanırım bu sizin için hiçbir şey ifade etmiyor?"

Dükün bariton sesini taklit ederek, "Sizi ilk gördüğüm günden beri hiçbir şey ifade etmiyor," diye devam ettim. Ya da en azından yüz karası bir dükün sesini nasıl hayal ediyorsam öyle yapmaya çalıştım.

Genç Eleanor Wakefield'in sesiyle, "Peki ya bu hangi gün oluyor ekselansları?" diye karşılık verdim. "Benim doğduğum ve babamın borçlarını ödemek için beni size vereceğini söylediği gün mü? Yoksa beni bir yetişkin kadın olarak gördüğünüz, sosyeteye ilk takdim edildiğim gece mi?"

Düke ait replik şöyleydi: "İkisi de deseydim bana inanır mıydınız?"

GÜNAHKÂR

Onkoloji hemşiresi araya girerek, “Yalan söylüyor,” dedi. “Almakcs’taki partiye kadar kızı sadece çeyizinden ibaret gördü.”

Emmett, “Hayır, hayır,” dedi annemin yanındaki koltuktan. Battaniyeyi bacaklarının üzerine yeniden yerleştirip ince, kemikli bir parmağını kaldırdı. “O kız hakkındaki duyguları hep karmaşıktı,” dedi kısık sesle. “Çünkü nişanlı olduğu biri vardı ama kız o kadar küçüktü ki yıllarca onu görmezden gelmekten başka bir şey yapamadı. Ama sonra her şeyini kaybetti ve onu aynı hafta içinde yeniden gördü...”

Annem, “Bence o her zaman parayı bir kenara bırakıp onu sevebileceğini hissetti,” diye araya girdi. Bir yandan da elindeki *Mountain Dew* şişesini sallıyordu. “Ama ilk kez partideyken onu sikmek istedi.”

“Anne.”

“Ne? Doğruları söylüyorum.”

“Doğru olduğunu biliyorum ama...” Odaya baktım ve annemle aynı yaşta ya da daha büyük on kadar insanın oturduğu yeri işaret ettim. “Toplum içindeyiz. Ve şey...” Sesimi alçalttım. “Herkes yaşlı.”

“Ben Vietnam’da savaştım, evlat,” diye homurdandı Emmett. “Daha önce *sikmek* kelimesini duymadığımı mı sanıyorsun?”

Hemşire, “Kitapta da geçiyor,” dedi. “Galiba dük, *Çeyizini boş verip onu hemen burada, balkonda sikmek istemiştin* gibi bir şey söylüyordu.”

Annem, “Sean, bana bak,” dediğine bakışlarımı ona çevirdim. Kardeşlerimin ve benim sahip olduğumuz gibi biraz fazla geniş ağzına ve gamzelerine odaklandım. Kaşları ve kirpikleri olmadığı için garip ve neredeyse yabancılaşmış görünen, pürüzsüz, kırışiksız yüzüne baktım. Bir zamanlar gür kestane rengi saçlarının olduğu kafasında şimdi yalnızca ipek bir eşarp vardı.

“Efendim, anne?”

Başını eğdi ve oldukça bilinçli bir şekilde, “Sikmek, sikmek, sikmek, sikmek, sikmek,” demeye başladı.

İki elimle yüzümü kapatıp ellerime doğru homurdandım. “Aman Tanrım.”

Emmett, “Okumaya devam et, evlat. Bütün gün seni bekleyemem,” dediğinde annemin diğer tarafındaki Rosalie, *Sean Bell ile Masal Saati*’nin çoğunda uyuyakalsa da homurdanarak onu onayladı.

Son üç aydır perşembe sabahları kemoterapi ekibi, son çıkan iki *Wakefield Efsanesi* kitaplarını okumamı dinliyordu. Lizzy’nin cenazesinden sonra annem beni *Korsanın Yatağında* kitabını gizlice üniversiteye götürürken yakalamıştı ve o zamandan beri aşk romanlarını birlikte okuyorduk. Benimle alay etmek yerine, bana serinin sonraki iki kitabını okuma görevi vermişti. O zamandan beri sadece Bell ailesine özel, küçük kitap kulübümüz olmuştu ve kitapları birlikte okumuştuk. Günümüzde geçen bazı aşk romanlarını seviyorduk ama haydutlar, asiler, şatolar ve diğer şeylerle dolu olanları daha çok tercih ediyorduk. Anneme kanser teşhisi konulduğu dönemde ikimizin de zihinsel olarak rahatlamaya ihtiyaç duyduğu inkâr edilemezdi. Bu yüzden kitap kulübümüzü kuran kitaplara, *Wakefield Efsanesi* okumaya geri dönmüştük.

Ayrıca kemoterapi seanslarının daha hızlı geçmesini sağlıyorlardı.

Zenny’nin yıllar önce o korsan kitabıyla neyi başlattığına dair bir fikri olup olmadığını merak ediyordum.

Seks sahnesini atladığımda odadaki her hastanın ve hemşiresinin protestolarına aldırmadan okumaya devam ettim.

Rosalie gözlerini açmadan, “Hadi ama,” diye sızlandı. “Haf-talardır bunu bekliyoruz.”

“Millet,” diye homurdandım. “Bunu annemin önünde okuyamam.”

Annem, “Seni duymuyormuşum gibi davran,” dedi. “Ergenliğinde kızları gizlice odana sokarken seni duymuyormuşum gibi davranmakta çok başarılıydın.”

“Ben gidiyorum. Yemin ederim ki bunu yapacağım ve sizi de burada *Ellen* izlerken bırakacağım.”

“Gideceksen kitabı bıraktığından emin ol,” dedi annem sert bir şekilde. Çocukken olduğu gibi tehditleri hâlâ hiç inandırıcı değildi. “Seks sahnesini yüksek sesle *ben* okuyacağım.”

Bir şekilde bunu hayal etmek çok daha utanç vericiydi. Hastalar isyan etmeye başlayıp beni kitabı elimden almakla tehdit ettiğinde her nasılsa yumuşadım ve yüz karası dükün Eleanor’un bekâretini aldığı sahneyi yüksek sesle okudum.

Eleanor boşaldığında ve dük de nihayet tutkusunun kalıntılarını serbest bıraktığında tüm oda alkış sesleriyle inledi.

“Hayallerimin de ötesindeydi,” dedim Eleanor’un sesiyle.

“Ama dük bu durum karşısında irkildi,” diye devam ettim. Kelimeleri söylerken vicdanım rahatsız edici bir şekilde sızlamıştı. “Göğsü yaptığı şeyin suçluluğu ve korkunç ağırlığı altında ezildi. Bir zamanlar bu kızı koruyacağına yemin etmişti ve işte burada, kızın kendisinden hak ettiği şeyin en ufak bir izi bile olmadan onu becermişti. Bir evliliği, bir geleceği, bir aşk vaadini hak ediyordu. Ancak ona verdiği tek şey birkaç dakikalık zevk ve ömür boyu sürecektir bir pişmanlıktan ibaretti.”

“Sean, dostum.”

Başımı kaldırdığımda hadım etmeyi, sonra vahşi atların arkasına bağlayıp sürüklemeyi ve belki de sırf garanti olsun diye bir daha hadım etmek isteyebileceğim o insanı gördüm. Tamam, belki biraz abartmıştım ama onu baygın halde bulursam yüzüne kesinlikle bir penis çizerdim.

Kapının önünde duran adama, “İçeri girme,” diye seslendim.

Charles Northcutt içeri girerek, “Şunu söylemeliyim ki, gerçekten onları nasıl seçeceğini biliyorsun,” dedi. Beyaz tenliydi, benim yaşlarımdaydı ve benden daha formda görünüyordu. Ama muhtemelen bunun sebebi kıyafet tercihleriydi. Aynı zamanda kibirli herifin tekiydi ve Valdman’ın diğer favori çalışanıydı.

Ondan nefret ediyordum.

“Oturma,” dedim.

Oturdu. “Şu rahibe, Zenobia... Aman Tanrım, bambaşka bir şey. Eminim o kutsal kıyafetlerin altındaki vücudu inanılmazdır.”

Göğsüm öfkeyle titreşti. Dizüstü bilgisayarımın klavyesinde duran ellerime baktım, titriyorlardı. Benim sorunum neydi böyle? Northcutt’tan nefret ediyordum ve onun bir köpek olduğunu düşünüyordum ama söylediği saçma şeylere hiç bu kadar kişisel bir öfke duyduğum olmamıştı. Belki de bu konuda geç kalmıştım.

Umursamaz bir sesle, “Ne istiyorsun, Charles?” diye sordum. Aslında konu Zenny ile ilgiliyse biraz umursadığımı inkâr edemedim. Masamdan uzaklaşıp kollarımı çaprazlamak zorunda kaldım. Böylece Zenny hakkında konuşmaya devam ederken ne kadar öfkeli olduğumu göremeyecekti. Bu tamamen, Zenny’nin Elijah’ın küçük kız kardeşi olmasıyla ilgiliydi. Ayrıca ona güven-de olacağına dair söz vermiştim... ve Northcutt güvenilir biri değildi.

Ne yazık ki, Northcutt sahte ilgisizliğime aldanmadı ve gözlerinde yeni bir parıltı belirdi. “Peki ya sen neden bu işi geri çevirdin? Rahibe seni reddetti mi?”

Sert bir şekilde, “Çalışırken sikimi yerinde tutarım,” diye karşılık verdim. Bunun bir yalan olduğunu ikimiz de biliyorduk. Benden daha altta çalışanlarla ya da iş arkadaşlarımla sınırları hiçbir zaman aşmamıştım ama iş partilerindeki kaçamakların, kongre otel barındaki buluşmaların ve sıkılmış eşlerin eğlencelerinin kralıydım. Üstelik bu hiç umurumda olmamıştı. Fakat

şu anda bunu önemsiyordum çünkü Charles'a karşı herhangi bir ahlaki üstünlüğüm yoktu. Bu iyi hissettirmiyordu. Kendimi ondan çok farklı biri olarak görmek isterdim. Demek istediğim, ben de beyaz bir adamdım ama Charles Northcutt, başka bir beyaz adamın bile, "*Tanrım, beyaz ayrıcalığı gerçekten varmış,*" demesine sebep olacak kadar ayrıcalıklı ve kibirli davranan ilk insandı.

"Eh, her ne sebeple olursa olsun onu bana devrettiğin için teşekkür etmek istedim. Sanırım o kızın masumiyetini kazımak benim için oldukça eğlenceli olacak."

Tak.

Elimin sertçe masaya indiğini ikimiz de şaşkınlıkla fark ettik ama yaptığım şeyi değerlendirmek için durmadım. "Ondan uzak duracaksın," diye hırladım.

Kaşlarını hafifçe yukarı kaldırarak, "Yoksa ne olur?" diye sordu Northcutt. "Geri çekilen sendin, Sean. Valdman'ın ne yapacağını düşündün? Potansiyel bir şirket batırma hatasını bir stajyere mi emanet edecekti?"

Öfkelenmiştim çünkü haklıydı. Tüm bunları önceden bilmem, planlamam ve Valdman'dan geri adım atmak için izin istemeden önce bunu düşünmem gerekirdi. Ama kahretsin, Zenny'den, Elijah'a verdiğim sözden, yarım kalmış o öpücükten ve annemle hastanedeki uykusuz gecemden o kadar etkilenmiştim ki...

Northcutt ayağa kalktı. Ceketini ilikleyip gerçek bir insani duygudan tamamen yoksun, köpekbalığına ait olduğunu düşündüğüm bir gülümsemeyle bana baktı. Gitmeden önce dönüp, "Görüşürüz," dedi ve arkasından bağırarak tam da onun işine yarayacak şekilde davrandığım için kendimden nefret ettim. Ama kendimi tutamamıştım, öfkem ve korkum çok büyüktü. Bu köpekbalığını Zenny'ye yaklaştırmak istemiyordum.

“Charles bundan sonrasını ben halledeceğim, tamam mı? Eğer topu tekrar bana atmaya çalıştıysan başardın. Sen kazandın. Umarım mutlusundur.”

Köpekbalığı daha fazla dişini gösterdi. “Ah, hiç de değil, Bay Bell. Bu kıزدan hoşlandım ve ondan hoşlanmayı bırakana kadar onunla bu küçük sığınak projemiz üzerinde çalışmaya devam edeceğim.”

“Burası lanet olası bir kreş değil, Charles. Bir oyuncağa sahip olmakla ilgili konuşmuyoruz.”

“Ayrıca lanet olası bir *yakar top* da oynamıyoruz, Sean. Canın istediğinde taraf değiştiremezsin. Oyunda berbat olmanın gerçek hayatta sonuçları vardır. Bu yüzden bu karmaşayı senin için düzeltecek, Valdman’a iyi görünecek ve bunu yaparken de keyfime bakacağım.”

Ayağa kalktım, kendi lanet ofisimde meşru bir yumruk kavgasına girmeyi düşünmemin ne kadar saçma olduğunu umursamıyordum. “Ondan uzak dur.”

Soğuk bir şekilde güldü. Ofisimden çıkarken, “Sadece beni durdurmayı dene,” dedi.

Arkasından, “Deneyeceğime emin olabilirsin,” diye mırıldandım. Gözden kaybolduğunda masamı gereğinden fazla sert bir şekilde tekmeledim ve ardından Valdman’ı bulmaya gittim.

Valdman ofisinde değildi ve Sekreter Trent’e göre, ertesi salıya kadar da olmayacaktı. Trent’ten ona, Northcutt’ın rahibelerden mümkün olduğunca uzak tutulmasını istediğimi belirten bir mesaj iletmesini istedim. Tamamen şirketin itibarını ve iyiliğini düşünüyordum.

Trent, mesajı dikte ederken bana baktı. “Dediğin şey, benim anladığım şey mi?”

“Northcutt’ın bir rahibeyle yatacağına dair şaka yaptığını mı söylüyorum? Evet.”

Trent yüzünü buruşturdu. “O adamdan nefret ediyorum,” diye fısıldadı.

“Ben de.”

Trent mesajı tamamladıktan sonra masasına eğildim ve sesi mi alçalttım. “Northcutt’ın programına bakabilir misin?”

Trent yavaş ve temkinli bir şekilde başını salladı.

Ellerimi kaldırarak konuşmaya devam ettim. “Kötü bir şey yapmanı istemiyorum. Sadece Valdman ile yüz yüze konuşmadan önce Northcutt’ın Rahibelerle herhangi bir görüşme planlamadığından emin olmak istiyorum.”

Bu Trent’in kişisel ahlak anlayışıyla örtüşmüş olmalıydı ki, Northcutt’ın programına girdi ve en azından salıya kadar rahibelerin güvende olduğunu doğruladı. Bu durum beni kısmen rahatlatınca günü bitirip eve gitmeye karar verdim. Aslında henüz öğle vaktinde bile değildik.

Bu akşam aile yemeği vardı ve bu kesinlikle annemle babamı kontrol etmekle ilgili değildi. Annem kemoterapi görürken ikisinin de tüm yemeklerini sağlayacak bir şirket tutmuştum. Bu birçok açıdan hoş ve rahatlatıcıydı ancak yemek pişirmeye yardım etmek için erken gitmek adına bir bahanem olmadığı anlamına da geliyordu. Şimdi gidersem, annem fazla üzerine düştüğümü söyleyerek bana kızar, sonra da *bana kanser olduğumu hissettirmeyi bırak* diyerek beni başından savardı.

Kesinlikle yemek saatine kadar uzak durmak en iyisiydi.

Arabaya binip buzdolabımda beni bekleyen yumurta ve kara lahanayı düşündüm. Bununla birlikte arabamı en sevdiğim yağlı yemek dükkânına, eski bir yer olan Town Topic’e sürmeye karar vermem bir saniyemi aldı. Lokanta tezgâhında üçlü bir *cheese-burger*le patates kızartmasını mideye indirdikten sonra eve gidip bu rahibe işini tamamen çözmeye karar verdim. Bu hafta birkaç alternatif bina bulmuştum. Mükemmel bir yerde karar kılıp bunu Zenny’ye, güvenli bir şekilde... mesela telefonda sunacak,

onun hayranlık ve rahatlama dolu sesini dinleyecek, ardından da bu karmaşadan tamamen sıyrılacaktım.

Eve dönerken Aiden'ın Kaufman Center'dan çıktığını gördüm. Arabası göze çarpmayacak gibi değildi; plakası *BELLBOY* olan siyah bir Lexus LFA kullanıyordu ve aptal çiftlik evine gidip geldiği için üzeri tozla kaplıydı.

Orta konsolum bir telefon çağrısıyla aydınlanana kadar kornaya bastım.

Aiden, "Sikik sorunun ne?" diyerek beni selamladı.

"Senin neyin var böyle? Toz içinde bir Lexus kullanan sensin. Lanet olası bir kamyonet al."

"Hayır."

"Ya da belki şehre geri taşınırsın?"

"Hayır."

"Muhtemelen bu şehirdeki tek LFA senin ve onu kirle kaplı bir şekilde kullanıyorsun. Alt takımının neye benzediğini bilmek bile istemiyorum."

"Alt takımımı düşünme, seni sapık," dedi Aiden ama bu hakaret her zamanki ciddiyetinden yoksundu. Sesi kulağa neredeyse... gergin geliyordu.

Tozla kaplı Lexus'unun arkasından caddeyi dönüp firmasının ofisinin kapalı otoparkına girmesini izleyerek, "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet. Yolunda."

"Kaufman'a bir iş için mi gittin?" Kelimeler ağzımdan çıkarken asıl bilmek istediğim şeyin Elijah'ı görüp görmediği olduğunu fark ettim. Eğer gördüyse, Elijah Zenny'den bahsetmiş miydi? Ya da daha kötüsü, Zenny orada mıydı? Aiden az önce onu görmüş olabilir miydi? Peki ya Aiden'ı görmek ona beni hatırlattıysa? Benim hakkımda konuşmuşlar mıydı? Ya...

Tanrım. Resmen bir ergene dönmüştüm. Henüz ergenlikten *yeni çıkmış bir kız* yüzünden böyle hisseden bir oğlana

dönüşmüştüm ve şimdi onu tanıyan birini görme fikri bile beni heyecanlandırıyordu. Sanki varlığı kuantum seviyesinde şehre sızmış gibiydi. Onunla bağlantılı her yer, her kişi beni de onun kadar gergin ve istekli yapıyordu.

Aiden sonunda sertçe, “İş için değildi,” diye cevap verirken Zenny’nin bakır gözleri zihnimde parladı.

“Elijah’ı gördün mü?”

Sertçe, “Sana bunu düşündüren ne?” diye sordu. Sesindeki keskinlik her zamanki kardeşçe şakalaşmamızın ötesinde olduğumuzu gösteriyordu.

“Bilmiyorum, orada çalıştığı için olabilir mi, pislik? Ve benim arkadaşım olduğu için?”

Bir duraksamanın ardından, “Gitmem gerek,” diyerek telefonu kapattı.

Tanrım, tuhaf herifin tekiydi.

Onu bu akşam yemekte gördüğümde kendini bana açıklamasını isteyecektim. Ve bir de barınak meselesi vardı. Sürekli onu düşünmeyi bırakabilmem için Zenny sorununu halletmeliydim. Böylece onu tekrar öpmenin, başka bir tezgâha kaldırmanın, dizlerimin üzerine çökmenin ve yiyeceğim bir am varken ne kadar az oksijene ihtiyacım olduğunu kanıtlamanın nasıl bir his olduğunu hayal etmeyi bırakabilirdim.

Eh, şimdi de sertleşmişim. Daha muhteşem ne olabilirdi ki?

Audi’yi binamın garajına park ettim ve asansöre doğru aksayarak yürüdüm; adımlarım azgın ereksiyonum tarafından engelleniyordu. Asansörün içine girdiğimde, pantolonumun kumaşı üzerinden kendimi birkaç kere sertçe sıvazlamak zorunda kaldım.

O yumuşak dudaklar.

O beyaz pamuklu külotlar.

Siktir.

Tökezleyerek çatı katıma girdim ve takım elbisemin ceketini çıkarıp sikime uzandım. Sadece hızlı birkaç sıvazlama, kafamı

boşaltmak için birkaç dokunuş yeterli olacaktı ve Zenny'yi düşünmeyecektim bile.

Tanrım, bu koca bir yalandı. Düşünebildiğim tek şey oydu. Öpücükleri, titreyerek boynuma sarılan elleri, aralarına girmem için ayırdığı bacakları ve ağzını sahiplenirken burnundaki halkanın kendi burnuma sürtünmesi aklımdan çıkmıyordu.

Bir de bana amını göstermek için eteğini kaldırışı vardı.

Paltomu yere fırlatıp sanki onu gerçekten becerecekmişim gibi beceriksiz ve hevesli bir şekilde sikimi çıkardım. Kalbim ilkel, sıcak ve ihtiyaç dolu bir şekilde çarpıyordu, elimi aletimin etrafına sararken heyecandan titriyordum. Onu bu şekilde düşünmemeli, ince parmaklarının bana sarılmış olduğunu hayal etmemeliydim. O parmakların ne kadar gergin ve deneyimsiz olduğu düşüncesine kapılmamalıydım. Bana kilisesi için saf ve dokunulmamış tutmaya söz verdiği amını gösterdiğini düşündükçe sertleşmemeli, kendimi sıvazlamamalıydım.

Ama yapıyordum. Zenny Iverson'a, *küçükken* kucağıma aldığım, korumam gereken, henüz çok genç olan ve tüm yetişkin hayatımı inkâr ederek geçirdiğim bir inançla yanıp tutuşan birine karşı sertleşiyor ve acı çekiyordum. Neredeyse yirmi yıl boyunca dünyanın dört bir yanında her türden, para karşılığında bunu yapan ve sanki işleri buymuş gibi sevişen kadınlarla birlikte olduktan sonra bütün bu duyguları uyandıranın neden Zenny olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Onu asla beceremeyeceğim için mi? Onun iyiliğini gerçekten önemseydiğim için mi? Benden etkilenmediği ve bu da benim onu etkilemek istememe neden olduğu için mi?

Aslında iyi ve ilginç bir insan olduğu, benim de öyle olmak isteyen bir parçamı harekete geçirdiği için mi?

Aletimi sıkıca kavrayıp kalın, koyu renkli başının parmaklarımın arasından geçişini izledim. Benimkiler yerine Zenny'nin

parmaklarını hayal ediyordum. Güzel amcığını, benim için ve sadece benim için açıkta...

Sikeyim. Boşalmak üzereydim.

Hareketlerimi hızlandırdım, buna hazırdım, hazırdım... Zirveye ulaşmama çok az kalmıştı ve... kapı çaldı.

Bir an için duymazdan gelmeyi düşündüm. Birkaç saniye içinde boşalacaktım ve buna ihtiyacım vardı. Beni tüketen bir ihtiyaçtı ve öğleden sonrayı boşalmaya ihtiyaç duymadan Zenny'yi düşünerek geçirmemin imkânı yoktu. Bu yüzden bunu şimdi yapmalıyım. *Bilirsiniz, sağlığım için.*

Ama sonra kapı tekrar çalındı ve gerçeklik, hormon sisinin dağılmasına neden oldu. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen sadece bir market teslimatıydı. Ya da temizlik şirketi gereğinden erken gelmiş olabilirdi ama annemle ilgili olabileceğine dair en ufak bir ihtimal bile varsa...

Acı dolu bir homurtuyla fermuarımı çekip pantolonumu giydim. Aptal ereksiyonumun belli olmaması için kendimi düzeltmeye çalıştım ki, hâlâ yerindeydi ve diğer tarafta kimin olduğunu kontrol etme zahmetine girmeden kapıyı açmaya gittim.

Ve kapıyı açtığımda, Zenny'yi mürit adayı kıyafeti ve parlak sarı parmak arası terlikleriyle, yüzünde gergin bir gülümsemeyle karşımda dururken buldum.

8. BÖLÜM

Zihnim panikle uğulduyordu.
Lanet olsun, dehşete kapılmıştım.

Hızla kapıyı geri kapattım.

Kapının diğer tarafından, “Şey, Sean?” diyen sesini duydum ama şu an cevap vermekle uğraşamayacak kadar meşguldüm; daireler çizerek volta atıyordum. Ve düşünmüyordum bile, sadece panikliyor, mobilyaların yerinin değiştirildiği bir odaya giren evcil bir köpek gibi dönüp duruyordum. Tüm o alışılmış özgüvenim gitmişti, her zamanki alternatif plan yapma yetim yok olmuştu. Cazibem ve sorun çözme yeteneğimden eser yoktu; hepsi lanet olası şekilde kaybolmuştu.

Geriye sadece Zenny’yi arzulamak ve onu istememem gerektiğini bilmek kalmıştı. Bir de asla pes etmeyen bu aptal ereksiyonum vardı. Bedenim ve kahrolası bu parçam, Zenny’nin burada, canlı bir şekilde karşımda olması fikrine bayılıyor gibiydi.

“Sean, annenin seni bundan daha kibar biri olarak yetiştirdiğini biliyorum,” dedi Zenny kapının diğer tarafından. Sesi kulağa keyifli geliyordu. “Lütfen beni içeri al, yoksa ona ne kadar kaba olduğunu anlatırım.”

Elijah gibi, Zenny de *Bell-Iverson ayrılığından* bir şekilde muaf tutuluyordu ve bu durumu gerçekten anneme anlatmaya-
cağından emin olamıyordum. Bu yüzden daha fazla düşünme-
den hızla dönüp kapıyı açtım.

Zenny bana ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle bakıp yanımdan geçerken o narin gül kokusunu arkasında bıraktı. Yanımdan geçip kanepenin arkasına yaslandığında, geçtiği yerde bıraktığı kokuyu bir kurt gibi koklamamak için kendimle savaşmak zorunda kaldım. Yere atılmış takım ceketimi alıp şişkinliğimin önüne tuttum. Bu tamamen *Ergen Çocukların Hayatta Kalma Rehberi*'nden fırlamış bir hareketti.

İçimden, *on üç değil, otuz altı yaşındasın* diye tekrar ettim. *Topla kendini.*

Neyse ki Zenny tuhaf ceket hareketimi fark etmemiş gibi görünüyordu. Bunun yerine irileşmiş gözlerle dairemi inceliyordu; temiz ve minimalist alan ilgisini çekmişti. Ben de etrafıma onun gözüyle bakmayı denedim. Lekelendirilmiş gibi görünüm verilmiş beton zeminler, devasa pencereler, uzun ve alçak mobilyalar... Bir anlığına gurur duydum. Her ne kadar benim için dünyayı fethetmeye çıkmadan önce uyuyup duş alabileceğim basit ve kullanışlı bir yerden fazlası olmasa da güzel olduğunu inkâr edemezdim.

"Güzel, değil mi?" diye sordum kendimden emin bir tavırla. O ise bana, 1930'ların Hollywood yıldızlarını kışkandıracak şekilde kaşını kaldırarak baktı.

"Zaten güzel olduğunu biliyorsun; bunu sana söylememe gerek yok," dedi. "Aslında biraz üzücü olduğunu düşünüyordum."

"Üzücü mü? Muhteşem manzaralı, iki milyon dolarlık bir çatı katı mı üzücü?"

"Evet, öyle çünkü burası örnek bir ev gibi görünüyor. Masada fotoğraflar, kitaplar ya da mektuplar yok; kişisel hiçbir şey yok. Bu durum senin adına yalnız hissetmeme neden oldu."

Kahretsin, şimdi ben de biraz yalnız hissetmeye başlamıştım.

Duruşunu dikleştirerek, "Her neyse," dedi. "Buraya daireyi görmeye gelmedim. Seninle konuşmaya geldim."

Tamam. Pekâlâ. Bununla baş edebilirdim.

Onunla konuşabilirdim; onu öpmeden ve kazara pantolonuma boşalmadan onunla *sadece konuşabilirdim*. Ayrıca bu iyi de olurdu. Ona binalarının değişeceğini açıklayabilir, Northcutt'tan uzak durması konusunda Zenny'yi uyarabilirdim. Bu işe yarayacaktı, yarayacağından emindim ve bu konuşma Elijah'a verdiğim söze ihanet etmeden bitecekti.

Oturması için işaret ettikten sonra ona bir içecek teklif ettim ve o da kabul etti. Mutfakta ona bir *LaCroix** hazırlarken pantolonumu sıkıştıran ereksiyonu görmemesi için elimden geleni yapmıştım. Sanki sıradan bir şeyden bahsedermiş gibi rahatça, "Pekâlâ ne hakkında konuşmak istiyordun?" diye sordum.

Benimle aynı rahatlıktaki cevabı gecikmedi.

"Benimle seks yapmanı istiyorum."

Ah, *siktir*.

Birkaç dakika sonra o *LaCroix*'unu içerken, ben de kanepenin karşısındaki sandalyede oturuyordum. Tüm dikkatim boğazının büyüleyici hareketlerine odaklanmıştı.

İçmeyi bitirip bardağı yere bıraktı ve parmak eklemiyle hafifçe altdudağına dokundu. Bu basit hareket bile sikimin zonklaması için yeterli olmuştu.

Boğuk bir sesle, "Pekâlâ," dedim. O devasa rahibe-seksi bombasını patlattığından beri ilk kez konuşuyordum. "Açıkçası cevabım hayır olmak zorunda."

Bana baktı, güneş ışığı gözlerindeki metalik parıltıları ve hızmasının altın rengini ortaya çıkarıyordu. "Ama neden?" diye sordu ve Tanrı yardımcım olsun ki, onun o yumuşak ve doğrudanlığı karşısında savunmasızdım. Baş döndürücü bir şekilde hem hassas hem de özgüvenli duruyordu.

* G. Heileman Brewing Company tarafından üretilen ve şu anda National Beverage Corporation tarafından dağıtılan bir köpüklü su markasıdır. Çeşitli meyve aromaları bulunmaktadır.

“Zenny. Ciddi ol.”

“Ciddiyim zaten. Neden benimle seks yapamazsın ki?”

“Sen Elijah’ın küçük kız kardeşisin,” derken bir parmağımı kaldırdım. “Ayrıca benden çok küçüksün ve bir de rahibesin.” Bu zamana kadarki en tuhaf izci yeminini ediyormuşum gibi her sebeple bir parmağımı daha kaldırdım.

Zenny doğrulup bana doğru yürüdü. Üç parmağımı da eliyle sardı ve bu, daha önce yumruğunu aletimin etrafına sarmasının nasıl hissettirdiğini düşündüğüm ana gitmeme sebep oldu. Bir anlığına gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

“En azından bunun hakkında konuşabilir miyiz?”

Gözlerim kapalı bir şekilde, “Konuşacak bir şey yok,” diye mırıldandım. “Bunlar tartışmaya açık şeyler değil.”

“Yalan söylemeyi sevmem. Demek istediğim, gerçeği saklamak da bana uygun değil ama eğer senin için çok önemliyse... Elijah’ın bilmesine gerek yok.”

Gözlerimi araladım.

“Evlenme teklifi etmiyorum, Sean. Aslına bakarsak senden erkek arkadaşım olmanı bile istemiyorum. Sadece yardıma ihtiyacım var.”

“Seks yardımı, öyle mi?”

Önümdeki sehpayı oturduğunda parmak arası terlikleri ayakkabılarıma, tulumuyla örtülü dizleri ise takım elbisemin pahalı yün kumaşına sürtündü. “En azından açıklamama izin verir misin? Lütfen?”

Dizlerinin benimkilere sürtünmesi o kadar dikkat dağıtıcıydı ki, zar zor konuşabildim ve bir şekilde başımı sallamayı başardım.

“Pekâlâ,” diye solumasının ardından gergin bir şekilde iç çektiğinde nefesi havada kıvrıldı. “Mesele şu ki, yakında, aslında dört hafta içinde çaylak olacağım. Bu yolun sonuna ulaştığım anlamına gelmese de benim için büyük bir adım. Belki de attığım en büyük adım. Bir gelinlik giyip adımla değiştireceğim.

Dönemin sonunda yurt odamdan çıkıp tam zamanlı olarak manastıra taşınacağım ve cüppe giyeceğim. Bu Zenny olarak geçirdiğim hayatın sonu ve İsa'nın gelini olarak yaşayacağım hayatın başlangıcı olacak." Devam etmeden önce duraksadı. "Tüm diğer rahibeler ve çaylak eğitimci ile manastır Başrahibesi bana çıraklık sürecine başlamadan önce arzularımın yoğunlaşacağını ve şüpheler yaşayacağımı söylediler. Bunun doğal, hatta sağlıklı olduğunu da söylediler ama böyle bir şey olmadı. Tam tersine, hayatımı bu şekilde sürdürmem gerektiğinden hiç bu kadar emin olmamıştım."

"Ben... tamam. Bu yaşlı bir yabancı ile seks yapmak için istemenin önüne geçmiyor mu?"

Gülümseyerek, "Sen bir yabancı değilsin," dedi. Siktir, o kahrolası gülümsemesi... Kocamandı, tatlıydı ve çok, *çok* öpülesiydi. "Yine de neden henüz mantıklı gelmediğini anlayabiliyorum. Şöyle ki, şüphe etmem *gerektiğini*, ayrılmaya meyilli olmam *gerektiğini* hissediyorum. Eğer bunları hissetmiyorsam belki de yanlış yaptığım bir şeyler vardır."

Kaşlarım çatıldı. "Bence şüphe duymadan bir şeye inanan herkes kendine yalan söylüyordur ama senin amacın bu, değil mi? Şüphe etmeden inanmak?"

Gülümsemesi daha da büyüdü, sanki söylediğim bir şey onun haklı olduğunu kanıtlamış gibiydi. "Bak! İşte tam da aradığım şey bu!"

"Bekle... Ne?"

"Şu *kendine yalan söylüyorsun* meselesi! *Tanrı gerçek değil ve hayatını boşa harcıyorsun* olayı! Eğer birinin beni inancımın şüphe ettirebileceğini hissedersen, bu kişi sen olursun."

Ben... bunun hoşuma gidip gitmediğinden bile emin değildim.

Nedenini bilmiyordum çünkü bir saat önce bana birine sahte bir tanrıya ve onların umurunda olmayan dini bürokrasisine hayatlarını harcamaktan alıkoymayı isteyip istemediğimi

sorsaydınız cevabım *evet* olurdu. Hatta *siktir, evet* derdim. Ama şimdi, teknik olarak masum birinin karşısında durup onun değer verdiği şeylerden şüphe etmesini sağladığım için iyi biri olduğumu söylediğini duymak... Bu pek de hoş hissettirmemişti.

Kendi içimde verdiğim savaştan habersiz bir şekilde konuşmaya devam etti. “Bence şüpheyle test edilen bir inanç, mümkün olan en güçlü inançtır. Çaylak öğretmenim de aynı fikirde. Ayrıca, ah...” Zenny’nin yüzüne bir sıcaklık yayıldı ve ayaklarımızın birbirine dokunduğu yere bakarak duraksadı. “Yeterince, şey, deneyimim olmadığını ve kız kardeşlere katılmak için nelerden vazgeçeceğimle gerçekten yüzleşmediğimi düşünüyor. Dünyayı tamamen geride bırakmadan önce daha fazlasını tatmam gerektiğine inanıyor.”

Hâlâ *Şüphe Ettiren Adam* unvanını sindirmeye çalıştığım için söylediklerini anlamam zaman aldı. “Eğitmenin sana seks yapmanı mı söylüyor?”

Zenny bana baktı. Konuşurken sakın ve deneyimli görünmeye çalışıyordu ama gözlerini hafifçe kaçırmayı onu ele veriyordu. Bu konuda utandığı belliydi ki, ilk başta bunu ne kadar cesur ve kararlı bir şekilde gündeme getirdiğini düşünürsek oldukça sevimliydi. “Biraz sıra dışı bir kadın, ayrıca oldukça farklı bir rahibe. Ama bir manastıra katılmak için bakire olmak şart değil. Bekârlık, sadece yemin ettikten sonra orada kalmanın bir şartı.”

“Eh, son zamanlarında *dünyanın tadına baktıysan* yine de yeminlerini etmene izin verirler mi?”

Hafifçe güldü. “Dediğim gibi, alışılmadık bir öğretmenim var ve Başhrahibem oldukça... şey, modern. Bu hayatı cehalet içinde seçen kadınlardansa bilgiyle seçen kadınları tercih ettiğini söylüyor.”

Dini hayatla ilgili bir şeyin bilgece ve bilirsiniz, yozlaşmış ya da anlamsız olmadığını kabul etmek zorundaydım. *Tabii eğer buna bilgece denebilirse.*

“Pekâlâ. Yani, şüphe duymadığın için bu kararı tam anlamıyla sorgulamadığını ya da değerlendirmedğini hissediyorsun. Eğitimcilerin de zorla şüphelenmeni sağlamak için birisiyle yatmanı mı öneriyor?”

Zenny, elleriyle dizlerini ovuşturup aşağı bakarken, “Şey,” diyerek konuşmaya başladı. “Aslında daha çok geride bıraktığım şeylerle yüzleşmediğim için bu kadar emin olduğumu düşünüyorlar. Ayrıca mesele sadece seks değil. Para, yakın ilişkiler, özgürlük ve anlamsız şeyler de var. Sadece seks istemiyorum, Sean.” Gözleri tekrar benimkilerle buluştu. “Bana dünyayı geride bırakmamla kaybedeceğim tüm o şeyleri gösterecek birini istiyorum. Beni zorlayacak ve sınayacak birini istiyorum. Ve eğer dünyanın sunabileceği her şeyin tadına baktıktan sonra hayatımı hâlâ İsa’ya adanmak istiyorsam, o zaman bunun gerçekten yapmam gereken şey olduğunu bileceğim. Bu cehaletten yapılmış bir seçim değil, olgun bir seçim olacak.”

Gözleri büyüleyiciydi, bakır çerçeveleri derin ve karanlık havuzlara dönüşmüştü, gözbebeklerinin oniksle birleştiği yeri zar zor ayırt edebiliyordum. “Eğer bunu gerçekten istiyorsan,” derken neredeyse başım dönüyordu. “Kendi yaşında bir oğlan bulmalısın. Ya da en azından senin inandığın şeylere inanan bir oğlan.”

Başını iki yana sallamasıyla aramızdaki büyü bozuldu. Birden ayağa kalkıp pencereye doğru ilerledim çünkü ona bakmaya, ona bu kadar yakın olmaya dayanamıyordum. Özellikle de bunu benden istemesi... Bunu ona vermek için ruhumu feda ederdim. Maalesef, bunun kesinlikle bir bedeli olurdu. Belki bedeli *ruhumla* ödemezdim çünkü bu saçmalıklara inanmıyordum ama bilirsiniz, içimde kalan onur ve ahlakla ilgili bazı sıkıntılar yaşayabilirdim.

Arkamdan, “Sadece sen olabilirsin,” diye yalvardı. “Son altı aydır Başrahibe’nin tavsiyesini uygulamaya çalışıyorum. Okula üniformam yerine sokak kıyafetleriyle gitmeyi, sınıftaki

çocuklarla flört etmeyi, hatta birkaç randevuyu kabul etmeyi denedim ama hiçbiri ilgimi çekmedi. Hiçbiri beni *zorlamadı*. Aslında etkileşimde bulunduğum çoğu çocuk, iyi bir şey kaçırmadığımı yeniden doğruladı. Hatta onları öpmeye bile yaklaştım ve Elijah'ın galasındaki o gece, bütün planıma veda etmiştim. Son kez giyinip içki içecek ve rol yapacaktım. Sonra da şüphe arama fikrinden vazgeçecektim. Yani, eğer aradığım halde hâlâ bulamıyorsam, bu da bir şey ifade ediyordur, değil mi? Tanrı'nın benim şüphe etmemi istemediği anlamına gelmiyor mudur?"

Bir tanrıya inanmadığım için kadere ya da *Tanrı'nın benim için seçtiği yol* saçmalığına inanmıyordum. Yine de durumun kontrolünü biraz olsun elimde tutma arzusuyla, istemeden de olsa bir anlaşma tınısıyla konuştuğumu fark ettim. "Bu kesinlikle doğru cevap olmalı. Kesinlikle bu fikirden vazgeçmelisin."

Zenny, "Ama bak, sonra seni gördüm," derken sesi öyle yumuşak ve alçaktı ki ona dönmek zorunda kaldım. Bana bakarken yüzü kendini hafifçe küçümseyen bir çaresizlikle parlıyordu; sanki her şeyin ne kadar saçma görüldüğünü biliyordu ama yine de kendini durduramıyordu ve her şeyi açıkça söylemekten alıkoymıyordu. "Seni gördüm ve sen, Sean, istediğim ilk erkek oldun. Küçük bir kızken evleneceğimizi düşünmüştüm, gerçek anlamda hoşlanacak kadar büyüdüğümde de sana âşık oldum. Lisedeyken bedenimin arzuladığı ilk kişi *sen* oldun. Ve seni gala-da görmek... dualarıma verilmiş bir cevap gibiydin."

Benden hoşlanması, yıllar boyunca tüm bu utangaç kararlılıkla beni istemesi fikrine karşı açgözlüydüm. Bu düşünce göğsümde bir rüzgârgülü dönüyormuş gibi hissettirirken kendimi konuşmayı takip etmeye zorladım. Onun yıllardır benden hoşlandığı fikriyle çocukça gururlandığımı belli etmemeye çalışarak, "Şüphe etmek için mi dua ettin?" diye sordum.

"Bir şans için dua ettim. Şüpheden daha güçlü olduğumu kanıtlayabileceğim bir şans istedim. Ama baştan hiç şüpheye

düşmediysem bunu nasıl kanıtlayabilirdim? Ve sonra karşıma sen çıktın, istediğim ilk erkek, beni baştan çıkaran şey. Güçlüydün, deneyimliydin ve o kadar çekiciydin ki seninle konuşurken kekelemeden duramıyordum.”

Bana, tanrıları ya da kahramanları olduğumu söyleyip yatağıma ya da cüzdanıma girmeye çalışan kadınlardan sonra bu iltifatın beni utandırması şok edici olmalıydı. Öte yandan değildi çünkü öğrenmekte olduğum gibi Zenny ile ilgili her şey farklı bir kurallar dizisi, farklı bir deneyimler bütünüyle geliyordu. Onunla birlikte baştan başlıyormuşum gibi hissediyordum ve ne diyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Neyse ki sessizliğim onu rahatsız etmiş gibi görünmüyordu ve konuşmaya devam etti. “Ayrıca seni ne kadar istesem de mesele sadece bununla ilgili değildi. Demek istediğim, hâlâ seni istiyorum. Ama kilise hakkındaki hislerini biliyorum. Ne kadar dünyevi ve maddiyatçı olduğunun farkındayım ve daha mükemmel ne olabilir ki? *Kim* daha mükemmel bir aday olabilir?”

Bana sanki yıldız bir öğrenciymiş ve mükemmel bir cevap vermiş gibi parlak bir gülümsemeyle baktı. Ben de ona öğrencisine duyduğu arzuyu bastırmaya çalışan bir öğretmen gibi bakıyordum.

“Zenny, cevap hâlâ hayır.”

Parlak gülümsemesi yerini bir iç çekişe bıraktı. “Hâlâ karşı çıkacağını düşünmüştüm. Sebebi Elijah, değil mi?”

“Bir de benden çok küçük olman var. Bin yıl kadar küçüksün. Senin yaşındayken bunu görmek zor olabilir ama benim gibi erkekler...”

Zenny elini kaldırarak beni durdurdu. “Bana *erkeklerin yozlaşmış doğası* ya da başka bir saçmalık hakkında patronluk taslayan bir şey söyleme. Çünkü bu, elli yıl önce modası geçmiş bir toplumsal cinsiyet teorisi. Senin kendini sorumluluktan kurtarmak için kullandığın işlevsel bir bahane ve kadınların da

yozlaşmış olabileceği ihtimalini tamamen göz ardı eden bir şey. *Üstelik* bariz bir şekilde sorunlu ve taraflı bir yapı.”

Gözlerimi kırıştırdım. Kesinlikle yıldız öğrenciydi.

“Eğer istemeseydim sormazdım ve emin olabilirsiniz ki cinsel enerji konusunda bir erkek kadar yetenekliyim. Ayrıca yasal bir yetişkin olmanın ötesinde, bana olan arzuların konusunda hiçbir yanılsama içinde değilim. Gala gecesi bunu oldukça açık bir şekilde belirttin.”

Suçluluk demir bir çivi gibi göğsüme saplandı. “Zenny, ben...”

“Özür dileme. Bunu *sevdim*, dürüstlüğüne *sevdim*. Bunu isteyen bendim ve istediğim şeyleri ciddiye alırım, Sean. Tıpkı şu anda olduğu gibi.”

O kadar düzgün konuşuyordu ki, tartışmak bile istemiyordum. *Özellikle de kazanmak için yalnızca yarı istekli olduğum bir tartışmada.* Kalbim hayır demem gerektiğini söylüyordu ama bedenimin geri kalanı, ona istediği her şeyi vermek ve belki fazlasını sunmak için çılgına dönmüştü.

Aslında yarı istekli demek doğru olmazdı. Yarı erekte olduğum bir tartışmaydı.

“Yine de Elijah var,” diye mırıldandım. Karşı çıkamayacağı bir sebebe tutunmaya çalışıyordum. “Benden seni korumamı istedi.”

“Beni korumanın en iyi yolu, ihtiyacım olduğunda bana yardım etmek değil mi?”

“Ah, şey...” Tanrım, şu yönetim kurulu odalarında sesini çıkaran adam nereye kaybolmuştu? Avukatları, vârisleri, yatırımcıları yalnızca cazibe ve irade gücüyle alt eden adam neredeydi? Neden bir cevap veremiyordum? Neden hiçbir şey söyleyemiyordum?

Zenny de ayağa kalkıp bana doğru bir adım attı. “Lütfen, Sean. Sadece bir ay istiyorum. *Üstelik* senden vermek

istemediğın hiçbir şeyi talep etmiyorum. Sana soruyorum çünkü bana yardım edebilecek ve güvendiğim tek kişi sensin. Buna ihtiyacım var. Bunu yapacağım kişiye güvenmeliyim; bu Charles Northcutt gibi bir adam olamaz.”

Kırmızı.

Öfkeli, kıskanç, korumacı bir kırmızı. Her yeri sarmıştı; gözlerimdeydi, boğazımı boğarak sıkıştıran yumruklarımdaydı. “Ondan uzak dur,” dedim güçlkle. “O kötü bir adam.”

Kıskançlıkla kaynayan öfkemin içinde öyle kaybolmuştum ki, Zenny’nin bana uzandığını görmedim; sadece koluma nazikçe dokunduğunda hissettim. “Onun kötü bir adam olduğunu anlayabiliyorum,” dedi sanki bu çok açıkmiş gibi. “Ve zaten ona ilgi duymuyorum. Demek istediğim şu ki, erkekler tıpkı onun gibi. İşte, bu yüzden bu konuda bana *senin* yardım etmeni istiyorum. Sen, rahibe olmanın tamamen zıttısın... ama yine de kendimi seninle güvende hissediyorum. Bu çok nadir bir kombinasyon.”

Eline baktım. İnce, koyu renkli, uçları soyulmuş altın ojeli parmaklarını inceledim. Serçeparmağının üzerinde pembe fosforlu kalem izi ve elinin arkasında *Sharpie* ile yazılmış silik bir liste kalıntısı vardı.

Bu bir üniversite öğrencisinin, henüz gençliğin tazeliğinden çıkmış bir kadının eliydi. Bir zamanlar bir arkadaşımın mutfağında tuttuğum tumbul, gamzeli bir çocuk eline hiç benzermiyordu. Bu kendini hâlâ tanımaya çalışan bir kadının eliydi; bazen unutkan, bazen hayalperest, bazen de sıkılmış bir kadına aitti. Bu öpülmesi, okşanması ve sevgiyle sarılması gereken bir eldi. Bu şekilde kendi bedenini ve ona verebileceği hisleri hayatının sonuna kadar takdir etmeyi asla unutmazdı.

İşin kötü tarafı, hâlâ hayır demem gerektiğini biliyordum; bu sebepler çevremde bir bando gibi gürültü yapıyor ve geçit töreni düzenliyordu. Ama yine de kalbimden evet demek geçiyordu.

Siktir, bunu demeyi çok istiyordum.

Gözlerimi kapattığım anda öldürücü darbe geldi. Dudakları yumuşak, çekingen bir öpücük için benimkilerle buluştu. Tatlı ve tahrik ediciydi, ardından yok oldu.

Gözlerim hızla açıldı. “Kahretsin,” dedim kısık sesle.

“Lütfen, Sean,” diye fısıldarken bana fazla yakındı. Çok yakındı; eğer isteseydim onu kollarıma alabilir, yüzümü boynuna gömebilir ve bir vampir gibi onu ısırabilirdim. Bunun neden bu kadar berbat bir fikir olduğunu her bir sert ve tehlikeli hamlemde hissetmesini sağlayabilirdim.

Ve onu hâlâ tanımadığım gerçeğini düşünüyordum, gerçek anlamda değil, tanımam gereken şekilde değil. Elijah’ın rastgele bahsettiği en temel biyografik bilgiler dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ve tabii ki, manastıra girdikten sonra neleri kaçıracağını öğrenmek isteyen neredeyse bir rahibe olduğu kısmı dışında.

“Bunu düşünmek için bir güne ihtiyacım var.” Sendeleyerek bir adım uzaklaştım, bedenim aramızdaki mesafe yüzünden hemen sızlandı. “İyi bir adam gibi davranmayacağım ama bu benim bile düşünmem gereken bir şey.”

Başını salladı, şaşırmış ya da üzülmüş görünmüyordu; bunu beklediğini fark ettim. Bu konuda düşünmem gerektiğini biliyordu ve bu beni biraz olsun rahatlattı. Her ne kadar *Şüpheye Düşüren Adam* olsam da en azından yanımda güvende hissettiği, bana güvendiği konusunda yalan söylemiyordu. Belli ki benim bile bir tür ahlaki pusulam olduğunu düşünüyordu ve ben de bundan garip bir şekilde gurur duyuyordum. Yine de bu konu üstünde çok durmak istemiyordum. Zenobia Iverson’ın, Sean Bell hakkında ne düşündüğünü zaten ne kadar önemsedığimi bana fısıldayan o sesi duymak istemiyordum.

“Pekâlâ,” dedi. “Aramanı bekleyebilir miyim?”

Onunla tekrar yüz yüze görüşmek aptalca bir fikir olsa bile bu kadar kişisel ve önemli bir şeyi telefonda konuşmaya dayanamazdım. “Yarın saat yedide burada akşam yemeği yiyelim. Detayları konuşuruz.”

Dudakları ufak bir gülümsemeyle kıvrılırken, “Akşam yemeği,” dedi. “Tamam.”

“Tamam.”

Kapıya doğru yürüdüğünde onu takip ettim. Kendime yarın onu hayal kırıklığına uğratmanın nazik bir yolunu bulacağımı, onun bu çılgın planına hayır demenin bir yolunu bulacağımı söyledim. Yarın yemeğe gelmesinin ve benim de *evet* dememin hiçbir yolu yoktu.

Kendime bunu söylerken asansöre girene kadar onun gösterişsiz tulumunun altındaki kıcını izledim.

9. BÖLÜM

Şekiz aydır neredeyse ilk kez aile yemeğine gitmemeyi düşündüm. Bu konuda her zaman sorun çıkaran Aiden ve Ryan olmuştu, ben ise her hafta yemeklere katılmışıım. İş bile beni uzak tutamazdı; yemeğe gider, gerekirse sonra ofise dönerdim.

Ama Zenny gittikten sonra garip ve çalkantılı bir ruh haline girdim. Düşünceler zihnimi kemirip duruyordu. Tanıdık olmayan suçluluk ve dürüstlük hisleri birbirlerini kovalayan köpekler gibi kafamın içinde dönerken, aletim tekrar dikkatimi ona vermemi istiyordu.

Yapılacak en doğru şey neydi?

Zenny'nin kendini tanıdığına ve kendi kararlarını verebilecek kapasitede olduğuna güvenmek miydi? Tanrısıyla daha derin, daha zengin bir ilişki kurma arayışını desteklemek miydi?

Yoksa sahte bir tanrının ve o tanrının kilisesinin kız kardeşimin ölümünden sorumlu olduğunu göz önünde bulundurarak bu tanrıyla olan ilişkisini bozmak mı doğrudu?

Bir süre pencerenin önünde durduktan sonra, “Sikerler,” diye mırıldandım. Kemerimi çözerek kendime dokunma ihtiyacına teslim oldum. Aletim gerilmişti, sızlıyordu ve koyu, kırmızı bir renge bürünmüştü. Bir elimi pencereye dayayıp kendimi sıvazlamaya başladığımda burnuma hafif bir gül kokusu doldu.

Zenny'nin kokusu.

Onun aç, masum öpücüklerini, vücudunun sıkı hatlarını ve boğazının davetkâr kıvrımını hayal ederken vücudum ilkel bir boşalma ihtiyacıyla sarsılıyordu. O beyaz külotunu hayal ederken şehvet denizinde yüzüyor gibi hissediyordum. Bu bir tür *en iyi arkadaşının küçük kız kardeşi* fantezisinin hayata geçirilmiş haliydi.

Aminin dudaklarımda bırakacağı hissi, kokusunu ve klitorisini emdikten sonra dilimi kıvrımlarının arasındaki koyu renkli tomurcukta dolaştırdığımda nasıl titreyeceğini hayal ettim. Ben bir canavardım, düzüşme arzusuyla ele geçirilmiş bir adamdım.

Peki o zaman boşalmadan önce neden zihnimde, “*Dualarıma verilmiş bir cevap gibiydin,*” cümlesi yankılanmıştı?

“Annem iyi mi?”

“Annem iyi, dostum. Seni endişelendirdiğim için üzgünüm.”

Birkaç dakika sonra farklı bir pantolon ve temiz bir gömlek giymiş, beton zemindeki menimi temizlemiş, evdeki ofisimde kitap raflarıma boş boş bakarak oturuyordum. Rafların yarısı, genellikle kurgu dışı ve çok satanlar listelerinde yer alan iş dünyasıyla ilgili saçmalıklarla, diğer yarısı ise alt türlere göre -*Regency, Victorian, American West*- kategorize edilmiş ve yazarlarına göre alfabetik sırayla dizilmiş tarihi aşk romanlarıyla doluydu.

Ah, bir de aklımı kaçırarak gibi hissettiğim için kardeşimi aramıştım. Bana rahibelik ve seks hakkında tavsiye verebileceğine güvendiğim tek kişi oydu.

Annemin hastaneye dönmediğini söylediğimde ne kadar rahatladığını hissedebilmiştim. “O halde ne oldu?” diye sordu. “Korkunç bir şey olmadığı sürece aramayacağını biliyorum.”

İyi ya da kötü, bu doğrudu ve nedenini tam olarak anlayamıyordum. Tyler’ı severdim ama bana hiçbir zaman Aiden ve Ryan gibi ihtiyaç duymamıştı... ya da Lizzy’nin, kendini öldürmeden önce bana ihtiyaç duyduğu gibi. Zamanla Bell kardeşlerin

fiili bakıcısı olma rolünü üstlenmiştim; Aiden'in arada bir uyumasını sağlıyor, Ryan'a üniversite derslerine kaydolmasında ve ev aramasında yardımcı oluyor, ikisine de annemi ziyaret edip aramalarını hatırlatıyordum. Tyler ise hep bu otoriteden uzakta olmuştu. Birine güvenip saygı duyduğumda, zamanına ve muhakemesine değer verdiğimde, o kişinin bensiz de iyi olacağını bildiğimden, haftalarca konuşmamayı sorun etmezdim. Tyler tam olarak bu kategoriye giriyordu. Ama muhtemelen akıllı bir karış havada ve fevri Aiden hiçbir zaman bu kategoriye giremeyecekti.

"Şey, bunu sormak biraz utanç verici," diye itiraf ettim. "Ama tavsiyeye ihtiyacım var. Hımm. Bir kadın hakkında."

"Sana rahip olduğum zamanları hatırlatmama gerek var mı?" dedi Tyler kuru bir sesle. "Muhtemelen flört tavsiyesi alabileceğin en iyi kişi değilim."

Yerimde duramayarak ayaklandım. "Şey, o Katolik."

"Bu bizim için yabancı bir şey değil, Sean. Aslında, sanırım annem hâlâ İncil Tatili Okulu'ndan aldığı *Eski Ahit Bilgi Yarışması*'ndaki birincilik ödülünü bir yerlerde saklıyor."

Bu sözlerle otomatik olarak yüzüm asıldı. Eskiden olduğum çocuğu düşünmekten hiç hoşlanmazdım. Tanrı'ya inanan, İncil Tatili Okulu'nu dondurma çubuklarını birbirine yapıştırarak geçiren, kilisenin oyun alanında Lizzy ve arkadaşlarına sataşmak için Elijah ile birlik olan o çocuğu hatırlamak istemiyordum.

Ve ilk kez tam anlamıyla fark ettim ki, Zenny ile zaman geçirmek o çocuğu hatırlamak zorunda kalacağım anlamına geliyordu. Zenny'yi şüphe diyarına çekeceksem, inanç diyarını neden işgal ettiğimi hatırlamam gerekecekti.

"Garip Katoliklerden mi?" diye sordu Tyler. "İkinci Vatikan öncesi* insanlardan biri gibi mi?"

* Katolik Kilisesi'nin 1962-1965 yılları arasındaki, öncesindeki uygulamalara ve anlayışlara bağlı kalan kişilere atıfta bulunur. Bu konsil, Katolik Kilisesi'nin modern dünyaya uyum sağlaması için birçok önemli değişiklik yapmıştır.

“Bunun ne anlama geldiğini bilmek beni hâlâ öfkeliyor,” diye iç geçirdim. “Ayrıca hayır, ayinlerin İngilizce olması ya da diğer şeylerle bir sorunu yok. En azından ben öyle sanıyorum. Daha çok rahibe olmak istiyor diyebiliriz.”

Bunu kendimi durduramadan ağzımdan kaçırmıştım ama ardından gelen garip sessizlik keşke hiç söylemeseydim diye düşünmemeye yetti. “Ne var biliyor musun? Boş ver gitsin. Ben...”

Tyler, “Sean,” diye araya girdi ve başka bir odaya girdiğini duydum. Arkasından bir kapının kapanma sesi yükseldi. “Daha ileri gitmeden önce abartıp abartmadığını bilmem gerek. Bir kez olsun ciddi ol.”

Parmak ucumu *Sarah MacLean* kitaplarının arasında gezdirdim. “Abartmıyorum. Bir ay içinde çaylak olacak.”

Hattın diğer ucundan uzun, yorgun bir iç çekiş yükseldi. “Sen ne yaptın, Sean?”

“Bak, ben hiçbir şey yapmadım-”

“Eminim öyledir.”

“Yemin ederim. Daha çok... Hiçbir şey yapmadığımdan emin olmam gerekiyor. Ya da bir şey yaptıysam, bunun doğru bir şey olduğunu bilmeyi istiyorum.”

Sadece bir ay istiyorum.

Senden vermek istemediğin hiçbir şeyi talep etmiyorum.

Sana soruyorum çünkü bana yardım edebilecek ve güvendiğim tek kişi sensin.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Düşüncelerimi, duygularımı ve aletimin asi isteklerini toparlamaya çalışıyordum.

Bir süre sessiz kaldığımda, “Demek bir kızla tanıştın,” diye devam etti. “Demek istediğim, bir rahibeyle tanıştın.”

“Pekâlâ, sihirli kelimemiz *tanışmak*.” Kitaplığa yaslanıp diplomalar ve akademik ödüllerle kaplı duvara baktım. “Bu birbirimizi daha önce tanımadığımızı imna eder.”

“Sean.”

Sadece söyle gitsin.

“O, Elijah’ın kız kardeşi,” diye zorlukla söyledim.

“Zenny mi? Ama o sadece-”

“Artık çocuk değil, Tyler. Yirmi bir yaşına yeni girdi ve üniversite son sınıfta. Ayrıca sen sormadan söyleyeyim, hayır, annem ve babam Iversonlarla yeniden bir araya gelmedi.”

Tyler’ın kendi kendine homurdandığını duydum, kulağa *evet, barışmalılar* gibi gelen bir şeyler söylüyordu ama onu duymazdan geldim. Belki mantıklı bakıldığında, ayrılığın suçlusu Iversonlar değildi ama Lizzy’nin cenazesinin olduğu gün kimse mantıklı düşünmüyordu. Olaylar patlak verdikten sonra hâlâ yanmakta olan parçalara dokunmamak daha güvenli görünüyordu. Ailemin tarafını tutmak, Elijah ile olan arkadaşlığımı tüm bu acı ve yabancılaştırmadan ayrı tutmak daha güvenliydi. Tyler, Bell klanındaki tek muhalif ses olmuş, *Bay Vicdan* görevini üstlenmiş ve bu hiçbir şeyi değiştirmemişti. Sadece hayatı onun için daha da zorlaştırmıştı.

Vicdan sahibi olmanın bedeli buydu işte.

Bu yüzden şimdi bir vicdanımın olması inanılmaz derecede rahatsız ediciydi.

Tyler ders verme moduna geçmeden önce ona galayı, ardından Keegan mülkü ve Good Shepherd barınağıyla ilgili sorunları açıkladım. Ardından, itiraf etmek istediğimden daha titrek ve zayıf bir sesle, ona bugünkü ziyaretini anlattım. Onun durumunu.

İsteğini.

Tüm bunları sessizlik içinde dinlemesiyle konuşmam daha da kolaylaştı. Bir anlığına, eskiden cemaatindeki insanların günah çıkarırken böyle hissedip hissetmediğini merak ettim. Belki de insanların onunla konuşmasını, karışık düşüncelerini, arzularını ve pişmanlıklarını dile getirmesini kolaylaştırmıştı. Bunun için ona neredeyse kızabilirdim ama o anda minnettarlıktan başka

bir şey hissetmedim. Buna ihtiyacım vardı. İçimi boşaltmaya, itiraf etmeye, sadece konuşmaya ihtiyacım vardı çünkü düşüncelerimi *anlatabileceğim* başka kimse yoktu.

“Sonra ona bunu düşüneceğimi ve yarın akşam yemekte konuşacağımızı söyledim,” diye sözümü bitirdim.

Tyler bir nefes aldı. “Vay canına.”

“Evet.”

Karşı tarafta yine bir sessizlik oldu ama bununla işim bitmişti. Hayatımda belirsizlik istemiyordum. Zenny gideli sadece bir saat olmuştu ve eğer bunu düzeltmenin bir yolunu bulamazsam tüm bu çılgınlık yüzünden parçalanacakmışım gibi hissediyordum.

Sabırsızlıkla, “Peki ne yapacağım?” diye sordum.

Tyler, “Eh,” dedi dikkatle. “Görünüşe göre tüm itirazlarını düzgün bir şekilde susturmayı başarmış gibi görünüyor.”

“Evet. Küçük düşürücüydü.”

“Yeni bir tanrıbilimci ile asla tartışma,” diyerek güldü. “Oadaki en zeki kişi olmayı çok seviyoruz.”

Aldığım derecelerle donatılmış duvarıma karşı homurdandım. Bir zamanlar oldukça zeki bir adam olduğumu düşünürdüm ama o öğleden sonra Zenny’nin yanında hiçbir şeyim olmadığını kanıtlamıştı.

“*Sen* ne yapman gerektiğini düşünüyorsun?” diye sordu. “Belki de başlamak için en iyi yer orasıdır.”

Bir dakika sonra, “Hayır demeliyim,” dedim. “Ondan uzak durmalıyım.”

“Neden?”

“Ne demek neden?” Ses tonum, *cevap belli değil mi* der gibiydi. “Çok genç, Elijah’ın kız kardeşi ve profesyonel olarak seks yapmayan biri olmak istiyor.”

“Yirmi bir yaşında olması çocuk olduğu anlamına gelmez, Sean. Ayrıca Elijah ile olan bağlantının onun sana güvenmesini

sağladığını düşünüyorum. Mesleği ve bunun cinsellikle nasıl kesiştiğine gelince, sanırım bu kesişime yanlış bir açıdan bakıyorsun.”

“Yine vaaz verme moduna mı geçiyorsun?”

Tyler beni duymazdan geldi. “Katolik ahlakının tuzaklarından kurtulmuş gibi görünebilirsin ama hâlâ seksin kirli bir şey olduğuna inanan bir adam gibi davranıyorsun. Saflık kavramına inanan biri gibisin.”

“Seksin kirli olduğunu düşünmüyorum,” diye itiraz ettim. “Kelimenin tam anlamıyla sikişirim ve bunu süre-”

“Sürekli yaparsın ama beni dinle, ne kadar çok sikişsen de içten içe buna inanıyor olabilirsin. Kibirli bir şekilde baskıcı paradigmaların içinde sıkışmış insanlardan daha üstün olduğunu ama içten içe hâlâ başkalarını... kendinle kirletme kapasiten olduğuna inanıyorsun.”

Hiç de ikna edici olmayan bir sesle, “Öyle düşünmüyorum,” dedim.

“Söyle bana, Sean. Striptizcileri ve sosyetedeki kadınları *sadece* etrafta oldukları için mi beceriyorsun? Yoksa zaten *kirli* olduklarını ve senin biraz daha kirlilik katmanın onlara zarar vermeyeceğini düşündüğün için mi?”

Bu soruya verecek bir cevabım yoktu ve zihnimde cevap ararken bulduklarım hiç hoşuma gitmemişti. Yıllar önce yarı unutulmuş inançların ve ikiyüzlü vaazların nemli iskeletlerini ardımda bıraktığımı sanmıştım.

Sessiz kaldığımda, “Pekâlâ, o zaman sana şunu sormama izin ver,” diye devam etti. “En son ne zaman gerçekten önemsedğin birini becerdin? En son ne zaman biriyle sevişip Tanrı’ya, onu bir daha bırakmak zorunda kalmamayı umarak dua ettin?”

Yutkunarak, “Uzun zaman oldu,” dedim.

Gerçek cevap ise *hiçbir zamandı*.

Nazik bir sesle, “Tamam, son soru,” dedi. “Bunun Lizzy ile ne kadar alakalı olduğunu düşünüyorsun?”

Adını duyduğumda neredeyse kitap raflarına çarpacaktım, kalbim şok ve hüznle sızlıyordu. “Onu seks hayatıma dahil etmek oldukça berbat, adamım.”

“Bunu bir düşün. Tatlı, mutlu kız kardeşimizi alıp öldüren seksin çirkin, sapkın ve çarpık olmama ihtimali var mı? Onun saf ve masum olduğu, onu yok eden şeyin ise bir adamın yırtıcı arzuları olduğu fikrine nasıl kapılmayız?”

Gözlerimi kapatarak, “Bunun farklı olduğunu biliyorum,” diye fısıldadım. “Biliyorum, farkındayım.”

“Bunun farkında olduğun yer, korkularının geldiği yerle aynı değil. Ve onları çözmeden, kendini, kız kardeşimizi inciten adam gibi olduğuna ve masum birine zarar verme kapasitesine sahip olduğuna dair korkularını gidermeden seksle ilgili inançlarını da çözemeyeceksin.”

“Ben...” Gözlerim hâlâ kapalıyken derin bir nefes aldım. Bana düşünecek çok şey vermişti: Tanrı ve Lizzy. *Onların izinsiz bir şekilde yetişkin kimliğime sızmaları.* “Sen bir şeyleri çözmek zorunda kaldın mı?”

“Evet,” dedi bir süre sonra. “Evet, kaldım. Rahip olarak bir şekilde kefaret ödeyebileceğimi, Lizzy’nin bıraktığı tüm yaraları silebileceğimi düşündüm. Ve seksi isteme şeklimden dolayı da kendimi berbat hissediyordum. Sert ve ilkelik istiyordum ve böyleyken birine zarar verirsem ne olurdu? Ya zaten zarar görmüş birine böyle davranırsam?”

“Peki bunu nasıl atlattın?”

“Hiçbir şeyi atlatamazsın,” derken sesindeki buruk yorgunluğu hissettim. “Sadece o şeylerin içinden geçebilirsin. Kendi nedenlerimi tam olarak anlamadığımı kabul etmek zorunda kaldım. Çok karanlık köşelere ışık tutup sadece bakmam gerekti. Sadece görmek. Kendimi görmek, korkunun ve suçluluğun beni nasıl hapsettiğini anlamak.” Devam etmeden önce duraksadı. “Bunu yaşarken bir şey öğrendim. Tam bir insan olmak, cinselliği tam anlamıyla yaşamaktan geçer. Bu, mutlaka seks yapmak ya da cinsel arzu duymak anlamına gelmez; bedenle tamamen

uyum içinde olmayı ifade eder. Bedeninin, ruhundan daha az kutsal olmadığını kabul etmek demektir. Bedenine rıza, saygı ve sevgiyle yaklaştığın, başkalarının bedenlerine de aynı şekilde yaklaştığın sürece varlığında, arzularında ya da arzularının yokluğunda günahkâr hiçbir şey yoktur. Bedeninin ne yaptığı ya da yapmadığı fark etmez. Ne başkasını ne de kendini kirletme yetkisine sahipsin; bu hak hiçbir ölümlüye verilmemiştir. Seks yapmak ya da yapmamak, birini daha az kutsal yapmaz. Aynı şey senin için de geçerli.”

“Bunu onun kilisesine anlatmayı dene,” diye homurdandım.

“Hayatta herkesin bir noktada ölçülü olması gerekir. Belki bir partner duygusal olarak sekse hazır değildir ya da geçici bir süre buna uygun değildir. Tıpkı şu an annem ve babamın durumunda olduğu gibi. Bazı insanlar için bekâret bir mücadele değildir; tıpkı oruç tutmanın herkes için aynı zorlukta olmadığı gibi... Ya da paradan, boş zamandan, uzun uykulardan veya başka herhangi bir şeyden vazgeçmek gibi. Anlatabiliyor muyum? Tanrı’ya adanmış bir hayat, kişisel arzularını bir kenara bırakıp onların yerine Tanrı’ya hizmet etmeyi seçmek demektir. Bekâretin, yoksulluk, inziva ya da uykudan fedakârlık gibi diğer fedakârlıklardan daha özel ya da daha az özel bir yanı yok.”

“Ayrıca,” diye devam etti. “Tanrı’nın bizim için ne istediğini anlamak her zaman kolay değildir. Çünkü *O*, tam anlamıyla insan olmamızı ve birbirimizi tam anlamıyla insan olarak sevmemizi ister. Bu da hayal edilebilecek kadar farklı biçimler alabilir. Hayatını Tanrı’ya adayabilir ve günde yedi kez seks yapabilirsin. Ya da hayatını Tanrı’ya adayabilir ve geri kalanını bir mağarada yaşayarak geçirebilirsin. Hiçbir yol diğerinden daha kutsal değildir çünkü bedenlerimiz de hayatlarımız da her koşulda kutsaldır. Manastır hayatı ile sivil hayat, aynı Tanrı’yı sevmenin ve O’nun sevgisini dünyaya yansıtmanın yalnızca farklı yollarıdır.”

“Bu bir cevap değil, Tyler.”

“Biliyorum.”

“Ciddiyim.”

“Çünkü bir cevap yok,” dedi. “En azından verebileceğim bir cevap yok. Ama bir tavsiyem var.”

“Bütün bunlardan sonra nasıl hâlâ söyleyecek bir şeyin olabilir ki?”

“Ha-ha. Çok komik. Ama tavsiyem şu; Zenny’yi Lizzy ile olan hikâyenin bir parçası yapma, tamam mı? Bu ona da sana da haksızlık olur.”

İtiraz etmek istedim. Ona, elbette böyle bir şey yapmadığımı, Lizzy ile ilgili yükümü bu meseleye taşımadığımı söylemek istedim ama kelimeler dudaklarımdan çıkmadı.

Çünkü doğru değillerdi.

Bu, Lizzy ile yaşananlardan tamamen farklıydı ama burada genç bir kadın, hatta bir küçük kardeş figürü ve Katolik Kilisesi ile seks meseleleri söz konusuydu. Onu incitmekten ya da kendimle ilgili korkunç bir şey keşfetmekten duyduğum içgüdüsel korkuların Lizzy ile yaşadıklarımla bağlantılı olmadığını iddia edemezdim. Lizzy’nin ölümünden sonra terapi almamıştım; gençtim, inatçıydım ve buna ihtiyacım olmadığına emindim. Bunun yerine acımla öfkemi içki, seks ve para peşinde koşarak bastırmıştım.

Ve sürpriz, şimdi tüm bunlar geri dönmüştü ve peşimden koşuyordu.

“Tamam,” dedim en sonunda. “Tamam. Yapmayacağım.”

“İyi. O, kendisi olarak muamele görmeyi hak ediyor. On dört yıl önce ölen bir kızın yerine koyulmayı değil.”

“Off. Her şeyi biliyormuş gibi davranmayı bırak.”

“Sana bir tanrıbilimciyle tartışma demiştim.”

“Evet, kesinlikle öyle.”

Vedalaşıp telefonu kapattık. Saatime göz attığımda aile yemeğine gitme vakti geldiğini fark ettim. Aiden’a gelip gelmeyeceğinden emin olmak için mesaj attım ve ardından evden çıktım.

10. BÖLÜM

Akşam 7.23, sesli mesaj.
SEAN-

Selam. Ben Zenny. Numaramın sende olup olmadığını bilmiyorum, bu yüzden kimin aradığını anlamamış olabilirsiniz... Şey, sanırım saçmalıyorum, özür dilerim. Aslında telefonu açmadığında biraz rahatladım çünkü boşluğa konuşmak, doğrudan sana konuşmaktan daha kolay geliyor. Özellikle de sesin o şeyi yaptığında. Neyden bahsettiğimi biliyorsun, değil mi? Alçak, sert ve biraz da boğuk çıkıyor. Sanki çoktan yataktaymışsın gibi. Bunu bilerek mi yapıyorsun?

Ah... arama nedenim bu değil. Sesinle ilgili konuşmak için aramadım.

Kendimden bahsetmek için aradım.

Bu öğleden sonra eve döndüğümde dua günlüğümü karıştırmaya başladım. Bu öğretmenimin bana tutmamı söylediği bir şey ve geçen yıl boyunca ona sadık kaldım. Ama detaylı ve titiz bir şekilde yazmama rağmen bir şeylerin eksik olduğunu fark ettim.

Açıklık.

Ailemi biliyor, ebeveynlerimi tanıyorsun. Babam Doktor Jeremiah Iverson, şehrin en iyi eğitim hastanesinin başhekimisi, annem ise Yargıç Letitia Iverson. Onlar, büyüdüğümde ne olmak istiyorsam onu olmamı istediler... Tabii seçeneklerimiz doktorluk ya da avukatlıktı.

Bu yüzden hemşire ve ebe olmak istediğimde ve sonra bu işi Tanrı için yapmaya karar verdiğimde çok üzıldüler. Özel okullar, Jack ve Jill* toplantıları... Bunların hepsi alışılmış, genç siyahî bir kadın yaratmak içindi. Ama benim olmak istediğim genç siyahî kadın çok daha farklıydı.

Onları hayal kırıklığına uğratacağımı biliyordum ve sanırım bu beni biraz daha inatçı birine dönüştürdü. Belki savunmacı. Ama hayatımda ilk kez kendim için bir şeyler seçmiştim, ne demek istediğimi anlıyor musun? Okul, kıyafetler, hatta ilk erkek arkadaşlarım söz konusu olduğunda bile her şey onları mutlu etmek, onların onayını kazanmak içindi. Ancak annemin bana verdiği *Spelman* başvuru formuna bakarken seçeneklerimin ne kadar sınırlı hale geldiğini fark ettim. Annem *Spelman*'a gitmişti, bu yüzden benim de *Spelman*'a gitmem gerekiyordu. Babam ikinci sınıfta yurt dışında eğitim görmüştü, bu yüzden benim de o yıl yurt dışında okumam gerekecekti. Bir yıl içinde hukuk öncesi ya da tıp öncesi bölümlerden birini seçmem gerekecek, Morehouse'dan bir erkekle çıkmam ve Katolik gibi davranmam beklenecekti. Ama o kadar da çok Katolik olmayacaktım, bir hayır kurumunda ve bir siyasi kampanyada gönüllü olacaktım ama bu ulusal bir kampanya olmalıydı.

Anlıyor musun? Hissedebiliyor musun? Sanki daha yaşamadan tüm hayatım benim için kararlaştırılmış gibiydi ve gelecekteki Zenny'nin, herkesin olmasını istediği Zenobia Iverson'ın ağırlığı altında boğuluyordum. Ama sonra, benim için farklı bir şey isteyen bir kişinin olduğunu fark ettim. O kişi, kendi yolunu bulmamı ve ruhumu heyecanla şarkı söyletecek bir şey bulmamı isterdi.

Senin buna inanmadığını biliyorum, bu yüzden o an hakkında fazla bir şey söylemek yerine sadece belki de Tanrı'nın varlığını gerçekten hissettiğim ilk an olduğunu söyleyeceğim.

* 1938 yılında kurulmuş olan, siyahî aileler için sosyal ve kültürel bir organizasyondur. Bu organizasyon, çocukların liderlik, eğitim ve toplum hizmeti konularında gelişmelerini sağlamak amacıyla çeşitli etkinlikler düzenler. Katılımcı aileler, çocuklarına gelecekteki liderlik rollerine hazırlık, toplum hizmeti ve kültürel aktiviteler sunmayı amaçlar.

Tanrı artık sadece bir kelime değildi, her Pazar kalkıp birinci sırada oturmak için bir sebep değildi. Sadece gittiğim kız lisesinin ya da ailemin düzenlediği yardım etkinliklerinin arkasındaki bir teori de değildi artık. O gerçek olmuştu. Onu; kadın mı, erkek mi ya da belki onlar mı demeliyim, en doğru zamir hangisi bilmiyorum ama varlığını parmak uçlarıma dokunan başka bir elin parmak uçları gibi hissedebiliyordum. Tanrı'yı, başka bir odadan gelen fısıltılar gibi duyabiliyordum.

Ama bir noktada bir şeyler değişti. Nerede olduğunu bilmesem de değiştiğini biliyorum. Bu günlüğün sayfalarını karıştırırken şunu söyleyen birini görüyorum: *Tanrı için her şeyi yaparım... tabii bu benim de istediğim bir şeyse.*

Olasılıklara, Tanrı'nın fısıltılarına açık olmayı reddetmişim.

Neyse, bunların hiçbiri bugün öğleden sonra konuştuğumuz şeyi kökten değiştirmiyor ama bunu bilmeni ve neden benim için bu kadar önemli olduğunu duymanı istedim. Tanrı'nın her yerdeki varlığını dinlediğimden emin olmalıyım. Ebeveynlerimin yaptığı gibi kendi *gelecekteki Zenny* idolümü yaratmadığımdan emin olmalıyım.

Ben, kendi Zenny'm olmak istiyorum. Ve sanırım bunu bu şekilde yapıyorum.

Tamam, bu düşündüğümden çok daha uzun oldu. Şey, yarın için heyecanlıyım ve umut doluyum, umarım güzel bir gece geçiriyorsundur. Sanırım artık kapatacağım çünkü bundan sonra ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Hoşça kal, Sean.

< mesaj sonu >

11. BÖLÜM

Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar gergin hissetmemiştim.

Asla.

Ne lise son sınıftaki basketbol şampiyonluğu maçında, ne Lizzy'nin cenazesinde konuşmak için ayağa kalkmadan önce ne de Valdman ile yaptığım iş görüşmesinde. Annemin ilk taramasından sonraki o korkunç doktor randevusunda bile böyle hissettiğimi hatırlamıyordum. Ki o zaman, *işte durum bu kadar kötü, geriye kalan birkaç seçeneğimiz var* demişlerdi.

Mutfağımı genellikle verimli, besleyici seçeneklerle dolu tutmama rağmen Zenny'ye ızgara, tavuk ve pazı servis etmek istemedim. Ona şık, iyi bir şey sunmak istedim. Daha çok şöyle diyen bir şey: *Sean Bell'in daha önce harika olduğunu mu düşünüyordunuz? Baksana, az önce yaptığı süslü yemeğin üzerinden sana nasıl da sırtıyor.*

Evet, *yaptı* demiştim çünkü daha önce hiç ilişki yaşamamış olsam da annem ve Tyler'ın Poppy hakkında konuşmalarından, kadınların kendileri için yemek pişirilmesinden hoşlandıklarını biliyordum.

Üstelik konuşacağımız konu göz önüne alındığında, bu akşamı bir restoranda geçirmekten kaçınmamızın en iyisi olacağını düşündüm. Zenny'nin rahat olmasını istiyordum. Ben de rahat olmak istiyordum. Ve evet, dışarıdan bir şeyler sipariş edebilirdim ama daha önce de belirttiğim gibi, onu etkilemek

istiyordum. Bana duyduğu, hak etmediğim tüm o güven ve şefkat var ya? Artık onları hak etmeyi arzuluyordum.

Tek sorun ne miydi? Genelde yemek yapmazdım. Demek istediğim, hiç yapmazdım.

Ama avantajlı olduğum iki konu vardı:

Birincisi, yıllarca annemin mutfağında yardımcı şeflik yapmam sayesinde mutfakta nasıl hareket edeceğimi gayet iyi biliyordum. Yani tam anlamıyla bir yemek yapma *içgüdüm* olmasa da her şeyin nasıl çalıştığı hakkında bir bilgim vardı.

İkincisi *GBBO*, bilmeyenler için *The Great British Bake Off* programını çok izliyordum. Artık çoğu hamur işi, ekmek ve bisküvi türünün malzemelerini ezbere sayabiliyordum.

Bu yüzden, köri soslu tavuklu bir turta yapmaya karar verdim. Üstünü ev yapımı milföy hamuruyla kaplayacak ve sonra da ithal edilmiş pahalı bir peynirle süsleyecektim. Yanında bir iki çeşit bira servis edecektim çünkü muhtemelen şaraptan bıkmıştı ve *voilà**.

Etki uyandıran hayranlık işi hallolmuştu.

Ancak Zenny saat yedide kapıyı çaldığında, etkilenilecek hiçbir şey yoktu. Üstüm başım un içindeydi, sebzelerim Alton Brown**'un dediği gibi kızarmıyordu ve milföy hamurunu kaç kez katladığımı unutmuştum. Sanırım sadece iki kez katlamıştım ve Mary Berry, kitabında en az üç kat gerektiğini söylüyordu ama Zenny gelmeden önce gerginlikten birkaç bira içmiştim ve şu an zaman algım da katlama sayılarım da bulanıklaşmıştı.

Benim sorunum neydi böyle? Yirmi milyon dolarlık bir servete sahiptim! Şirketleri bir kibrit çöpü gibi dizimin üzerinde kırmıştım ama tek bir akşam yemeği için bile sakın kalamıyor muydum? Lanet bir turta bile yapamıyor muydum?

* (Fr.) Buyurun.

** Amerikalı bir şef, yazar, televizyon sunucusu ve yemek uzmanıdır.

Ama kapıyı açtığımda, Zenny *Hugo Boss* marka pantolonumu kaplayan un ve mutfagımın buhar içindeki karmaşasını görünce öyle bir kahkaha attı ki, kapı çerçevesine yaslanmak zorunda kaldı. İşte, o kahkaha her şeye değdi. Kahkahası hafif, mutluydu ve hâlâ azıcık çocukça bir tını taşıyordu; gülümsemesi ise doğrudan kalbe bir güneş ışığı gibi vuruyordu.

Ben de gülmeye başladım.

En sonunda, “Ne oldu?” diye sorarken gözleri hâlâ üzerimde dolaşmaya devam ediyordu. Ama bu defa bakışları un lekelerinde değil, belimin hatlarında geziniyordu. Gözleri, kollarımın keskin, düz kıvrımlar halinde kıvrıldığı yerlerde, korumak için korkunç bir eğitmen ücreti ödediğim ön kollarımda dolanıyordu.

Bedenimi süzme şeklini izlemek, bir biradan daha sarhoş ediciydi ve kendime odaklanmam gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım.

Akşam yemeği. Turtalar. Tamam.

Mümkün olduğu kadar kendimden emin bir şekilde, “Yemek yapıyorum,” dedim ve kapıyı arkasından kapattım. “Ve çok iyi gidiyor.”

“Görebiliyorum,” diye karşılık verdi ve arkamı döndüğümde hızla gözlerini benimkilerle buluşturdu. Yanakları pembeleşmişti.

Az önce kıcımlı dikizliyordu.

Bunun farkına varmak kasıklarımın bir sıcaklık dalgası gönderdi ve parmaklarım ona dokunma, onu tutma, onu bir öpücüğe çekme ihtiyacıyla yandı.

Olabildiğince hızlı bir şekilde mutfaga doğru yürüdüm; ondan ve o tatlı gözlerinden uzaklaştım. “Ben işimi bitirirken içecek bir şey ister misin?”

“Maden suyu olabilir.”

Mutfagımın ortasındaki büyük ada tezgâha gelip bir bar sandalyesine yerleşti ve ben de ona ona bir *LaCroix* uzattım. Turtamla uğraşmaya geri dönmeden önce kendime sessiz bir moral

konuşması yaptım. Son yirmi dört saatte tekrar ettiğim tüm kararları ve cümleleri zihnimden geçirmeye çalışıyordum.

Sonra o kararlı ama kırılgan sorularından biriyle sessizliği bozdu.

“Peki yapacak mısın?” diye sordu.

Oklavanın hareketini durdurup ona baktım. Üzerinde bir kot ve yıpranmış bir St. Teresa’s Academy tişörtü vardı; bugün saç bandı ya da eşarp yoktu, sadece yüzünün etrafını çevreyen bukleleri vardı. Tam bir üniversite öğrencisine benziyordu. Genç görünüyordu. Ve yüzündeki umutlu, gergin ve utangaç bir çekicilikle dolu ifade vicdanıma da vücudumdaki gerginliğe de yardımcı olmuyordu.

“Seninle seks yapıp yapmayacağımı mı soruyorsun, Zenny?” diye sordum. Kelimeler dudaklarımdan dökülür dökülmez sesli mesajında bahsettiği o tonu kullandığımı fark ettim. Kelimelerim boğuk, hafif tehlikeli bir hal almıştı. “Benden istediğin gibi seni sikecek miyim, bunu mu soruyorsun?”

Dili pembe ve parlak altdudağını ıslatmak için dışarı çıkarırken titrek bir nefes aldı. “Evet,” diye fısıldadı. “Sormak istediğim buydu.”

İşte başlıyorduk. Bu gece burada olmasının, aile yemeğinden sonra uyuyamamamın, bütün günü spor salonunda ve daha sonra ofiste kendimi cezalandırarak geçirmemin nedeni dudaklarımdan dökülmek üzereydi.

Benim yerimde iyi bir adam olsaydı ne yapardı, bilmiyordum. Sadece korkusuz birinin ne yapabileceğini tahmin edebiliyordum.

Adanın etrafından dolaşarak yanına yaklaştım, sandalyesinin arkasını kavradım ve bana bakacak şekilde çevirdim. Yüzünün etrafındaki bukleleri uzaklaştırıp elimle yanağını okşadım.

Dudaklarına doğru, “Evet,” diye soludum.

Titrek bir sesle, "Evet mi?" diye tekrarladı, sanki bana tam olarak inanamıyormuş gibiydi. Hafifçe geri çekildi, gözleri benimsikleri araştırdı. "Gerçekten mi? Evet mi?"

"Evet. Önümüzdeki bir ay boyunca bedenim senin olacak."

"Ah, Sean." Kollarını boynuma dolarken dudaklarını yanağıma bastırdı. Akıllalmaz derecede yumuşak, inanılmaz derecede baştan çıkarıcıydı. Aletim seğirerek bana onun kasıklarına sürünmekten sadece yarım adım uzakta olduğumu hatırlattı. Kötümün dikişleri, o değerli amının tam karşısındaydı.

Yanağıma bir öpücük kondurarak, "Teşekkür ederim," dedi. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim." Sonra başını çevirdi ve dudaklarıyla benimsikleri buldu. O anda dünyam alev aldı ve küçülen bir hiçliğe dönüştü; geriye kalan tek şey ağzıydı. Bana boyun eğen dudakları, dilimi araştıran dili ve tatlı tadı dışında hiçbir şey yoktu.

Çok ama çok klişe olduğunu biliyordum ama Zenny'yi öpmek bana kendimi daha genç hissettirmişti. Gençken yaşadığım her dokunuşun, her yalayışın ve her okşayışın heyecanla yüklü olduğu o kışkırtıcı öpücükleri hatırlamamı sağlamıştı. Bir yetişkin olarak öpüşmek çoğu zaman göstermelik bir şeye, bir hazırlığa, bir kadını ıslatmak ve gerçekten istediğim şey için kıvrınmasını sağlamak için gerekli bir ön sevişmeye dönüşmüştü. Oysa gençken öpüşmek benim için nefes almak gibiydi. Öpüşmek için yaşırdım. Hatta bir keresinde Giana Saviano adında bir kızla sinemada öpüşürken pantolonuma boşalmıştım.

Sadece öpüşmenin ne kadar inanılmaz olabileceğini unutmuştum.

Tanrım. Onu kucağıma alıp odama götürmek ve sonsuza dek öpüşmek istiyordum. *Vücudu benimkine yaslanmış, kollarım ona sarılmış ve bacaklarımız birbirine dolanmışken.* Sadece öpüşmek, öpüşmek ve öpüşmek...

Ama sikim *sadece öpüşme* olayını anlamıyordu. Pantolonuma sürtünüyor, dikkat çekmek için can atıyordu ve onu öpmeye devam edersem bizi çok hızlı bir şekilde çok uzağa itebileceğimden endişeleniyordum. Eğer kendime engel olmazsam onu tüm bu onun üzerine yayacak, amını yerken yumruğumu becerecek ve öncesinde yapılması gereken hiçbir şeyi yapmadan hemen içine dalacaktım.

Ki yapılması gereken ilk şey, konuşmaktı.

İsteksizce geri çekildim. Kalbim çok sert ve hızlı bir şekilde atıyordu. Zenny'nin vücudu bana bir yarışta koşuyormuşum gibi hissettiriyordu. Sıcak, nefessiz ve terlemeye hazır.

“Ne oldu?” diye sorduğu sırada gerginliğinin tekrar ortaya çıktığını fark ettim. “Sen şey... istemiyor musun... bilirsin, öpüşmek yapabileceğimiz şeyler menüsünde yer almayacak mı?”

“Menüde,” diye hırladım. “Kahrolası her şey menüde yer alıyor.”

Gözle görülür bir şekilde rahatladı.

Başparmağımla altdudağına dokundum, sonra parmaklarımı hafif dolgun üstdudağında gezdirdim. “Bu ağız. Onu yemek, becermek, ona tapmak ve onu parçalamak istiyorum.” Elim aşağı kayd, parmak uçlarım meme uçlarının sertliği üzerinde gezindi. Ürperdiğini hissetmeme izin veren dayanıksız bir sust-yen giymişti. “Aslında vücudunun her noktası için aynı şeyleri hissediyorum.”

Dudakları aralandı, artık bana bakmıyordu; sanki böyle bir şeyi hiç hayal etmemiş gibi, sanki vücudunda bir erkeğin büyük ve bilgili elini görmeyi hiç bilmiyormuş gibi, tişörtünün üzerinden meme uçlarını boş boş okşayan parmaklarıma bakıyordu.

“Ama...” Elimi çektiğimde hayal kırıklığına uğramış iniltisi karşısında neredeyse kendimi kaybedecektim. “Önce konuşmamız gerekiyor.”

“Konuşmak mı?”

Geriye doğru bir adım attım. Sonra bir adım daha. Attığım her adımda sıkı meme uçlarıyla arsız göğüslerinden uzaklaşmak beni öldürüyordu ama doğru olan buydu.

“Evet,” diye karşılık verdim. “Neredeyse sana hayır diyecektim, Zenny ve evet diyebilmemin tek nedeni bunu doğru yapacağıma dair kendime söz vermiş olmam. Bu yüzden lütfen her şeyi doğru yapmama izin ver.”

Başını salladı. Ama sanki bacaklarının arasındaki bir ağrıyı dindirmeye çalışıyormuş gibi sandalyesinde yaptığı küçük kıpırdanmayı kaçırmadım. Oraya koşup acısını dindirmemek için kendimi zor tuttum. *Sadece iki parmak*, diye düşündüm. Kotunun önünden aşağıya doğru. İki parmak ve iki dakikayla çok daha iyi hissetmesini sağlayabilirdim.

Bu hoş değil, Sean. Odaklan.

Turtaları ve kelimeleri düşün.

“Yani, bu bir iş görüşmesi gibi mi olacak?” diye sordu. “İnce ayrıntıları mı konuşacağız?”

Oklavayı tekrar elime aldım. Bunun sebebi çoğunlukla ellerime Zenny adımı inleyene kadar onun amını ovmaktan başka bir şey yaptırmak içindi. Gerçi akşam yemeğinin mutfağında hâlâ çeşitli, dağınık aşamalarda olduğunu hayal meyal hatırlıyordum. Turta hamurunu açarken, “Aklıma ilk gelen bir iş görüşmesiydi,” diye itiraf ettim. Oklava ve hamurla uğraşırken gözlerinin kollarımı izlemesi kontrolü elimde tutmam konusunda pek yardımcı olmuyordu. “Ama şöyle bir şey var ki, düşündüğün zaman iş görüşmeleri her zaman boktan geçer. Her şey karşındakinden ne alabileceğin ve elinde tutmak istediklerinle ilgili olur. Ben aramızdaki ilişkinin bu şekilde ilerlemesini istemiyorum.”

Bu onun düşüncelerinde bir şeylere dokunmuş gibiydi çünkü bana baktı, yüzünün geri kalanı biraz temkinli olsa bile gözleri güvenle ışıldıyordu. Onun çelişkileri, güveni ve zırhı, cesareti ve

utangaçlığı benim için kedinanesi' gibiydi, zihnimin sahip olduğumu bile bilmediğim kısımlarını çekiyordu. Göğsümde tam olarak tanımlayamadığım bir şeyi çekiyordu.

Beni büyülüyordu.

"O halde iş görüşmesi değil," dedi.

"Hayır." Hamuru oklavanın üzerinde yuvarladım ve hemen ikiye bölünmesi Zenny'yi güldürdü. Yırtık hamur parçalarını güveç kabına dizmeye çalışırken ona şakacı bir bakış attım. "İş görüşmesi falan olmayacak. Onun yerine geçici bakım randevusuna" ne dersin?"

Başını hafifçe eğdi, söylediklerimi detaylandırmamı bekliyordu.

"Tabii ki ölmek üzere falan değiliz ama annemin doktorunu ziyarete gittiğimde, kelimeleri aklıma yapışıp kaldı." Sebzeler nihayet kızarınca, hamurla kaplı güveci bir kenara koydum ve iç malzemeyi karıştırmaya başladım. "Annemin içeri girip acı seviyeleri, yan etkiler ve bunun gibi şeyler hakkında konuşacaklarını düşünmüştüm ama bunun yerine annemin hedefleri ve öncelikleri hakkında konuştular. Son günlerinde onun için neyin önemli olduğunu, ölümünü nasıl hayal ettiğini konuştular."

İç malzemeyi güvece döktüm, üzerine belki de az katlanmış milföy hamurunu serdim ve fırına yerleştirdim. Ardından dikkatle beni izleyen Zenny'ye döndüm.

"Dinlemek senin için zor muydu?" diye sordu. "Annenin ölümü hakkında konuşmasını?"

Doktorun muayenehanesini hâlâ hatırlayabiliyordum. Bir randevu odası değildi, kitaplarla ve ailesinin resimleriyle kaplı gerçek bir muayenehaneydi. *"Sadece acı çekmek istemiyorum,"*

* Bir tür bitkidir ve kediler üzerindeki etkisiyle tanınır. Kediler, bu yapraklarda bulunan bir kimyasala tepki verir ve bu kimyasal onlarda genellikle mutluluk veya uyarılma hissi yaratır.

** Genellikle ciddi, kronik veya yaşamı tehdit eden hastalıkları olan bireyler için fiziksel, duygusal ve psikososyal rahatlamayı sağlamak amacıyla yapılan bir sağlık randevusudur. *Pal-yatif bakım*, bir hastalığı tedavi etmeye değil; hastanın yaşam kalitesini artırmaya odaklanır.

demişti annem, babam yüzünü ellerinin arasına aldığında sesi çatlamıştı. *“Hepsi bu kadar.”*

“Evet,” diye cevap verdim. “Zordu. Ama buna rağmen değerliydi. Ayrıca yemin ederim ki sohbetimizi üzücü kanser konuşmalarına saptırmak istemedim. Bu bizimle ve çok daha eğlenceli şeylerle ilgili.”

“Peki hangimiz doktor, hangimiz hasta?”

Konuşurken tezgâhı temizlemeye başladım. “Bence ikimiz de doktoruz. Aynı anda ikisi de olacağız. Her birimiz için neyin önemli olduğunu, önceliklerimizin neler olduğunu bulmamız gerekiyor. Ayrıca sınırlar hakkında da konuşmalıyız. Neleri yapmayacağımız, nelerden vazgeçmeyeceğimiz ve bunun gibi şeyleri planlamalıyız. Tıpkı palyatif doktoru ve hastası gibi. Tabii birbirini çok iyi tanımayan iki kişi için garip olacak ve biraz samimi gelecektir. Ama bu şekilde, tüm önemli bilgileri masaya koyarak başlayacağız.”

“Tamam.” Başıyla onayladı ancak yanağının iç kısmını sertçe ısırması gerginliğini ele veriyordu. “Önce sen başla.”

“Pekâlâ.” Hâlâ tezgâhı ovalarken ona baktım. “Benim için en önemli şey senin güvende olman,” dedim. “Kardeşine bunu yapacağıma söz verdim ve bunun da ötesinde ben... eğer seni incitirsem bu gerçeğe yaşayamam. Bunu istediğimi inkâr edemem ve seni de istiyorum ama bu senin bedel ödeyeceğin bir şey olmamalı.”

Bir duraksama oldu. Gözleri gözlerime kilitlendiğinde nabzının boynunda nasıl attığını görebiliyordum.

En sonunda, “Tamam,” diye fısıldadı.

“Zenny, devam etmeden önce bilmem gereken bir şey var. Bakire misin?”

Gözlerini tavana çevirdi. “Sayılır?”

Temizliği bitirip süngerini lavaboya attım ve dirseklerimi tezgâha dayayıp öne eğildim. “Bunu açıkla.”

“Öncelikle belirtmem gerekir ki, genel olarak bekâretin erkekler tarafından bir kontrol ve korku sistemi olarak tasarlanmış keyfi bir yapı olduğunu düşünüyorum. Ve heteronormatif*. *Bir de* sınırlayıcı çünkü neden bazı cinsel eylemler bekâreti korurken bazıları yok ediyor? Ya her gece bir dildoyu beceriyorsam ama daha önce bir erkekle düzüşmemişsem? Neden anal seks sayılmıyor? Ya biriyle birlikte olduysam ve biyolojik, duygusal ya da kimlikle ilgili herhangi bir nedenden ötürü penetrasyon bir seçenek olmadıysa? Bu *eksik* bir şekilde seks yaptığımız anlamına mı gelirdi? Bu şekilde sonsuza dek bakire mi kalırdım?”

Ne cevap vereceğimi bilemeyerek ağzımı açıp kapadım ve bekâret kavramını hiç bu kadar derinlemesine düşünmediğim için biraz utandım.

“Ama konuşmamızın amacına göre cevap vermem gerekirse, lisede bir erkek arkadaşım vardı ve onunla cinsel ilişkiye girmeye karar verdim. Eylemin ortasında fikrimi değiştirdim, o da yarıda bıraktı ve hepsi bu kadar.”

Varsayımsal konuşurken *düzüşmek* gibi kelimeleri ne kadar kolay kullanabildiğini gözden kaçırmamıştım ama kendinden, gerçek hayattan bahsederken *cinsel ilişki* oluyordu. Bir şekilde bunu bir kenara bırakıp, “Rızan var mıydı?” diye sormayı başardım.

Başını sallamadan önce tereddüt etmesi hoşuma gitmedi ama yavaşça başını salladı.

“Bunun hakkında daha fazla konuşabilir miyiz? Geçmişte kalmasını tercih edersen zorlamayacağım ama *keşfetme sürecin* açısından neyin yeni olduğunu ya da senin için neyin olumsuz bir çağrışım yarattığını bilmek faydalı olabilir.” Sözlerim sonlara doğru kulağa bir soru gibi gelmişti çünkü onu gerçekten zorlamak istemiyordum. Ama aynı zamanda onunla ilgilenmek, kaçırdığı tüm lezzetli şeyleri ona göstermek istiyordum. Bu da

* Heteroseksüelliğin toplumsal ve doğal norm olarak kabul edilmesi veya bu kabulü içeren kültürel yapı. Biyolojik olduğu kadar toplumsal da bir iddiadır.

geçmişinde ne olduğunu bilmenin yardımcı olacağı anlamına geliyordu.

Zenny bir nefes verdi ama sıkıntılı değil, kararlı görünüyordu. “Evet, bu konuda daha fazla konuşabiliriz. Sadece biraz garip.”

“Bunu konuşurken sana sarılmak ve dokunmak istiyorum. Sorun olur mu?”

Dudağını ısırıp yüzünden geçen zevk sarsıntısını saklamaya çalıştı. “Hayır,” dedi sessizce. “Sorun olmaz.”

Adanın etrafından dolanıp tekrar bacaklarının arasına girdim ama bu sefer orada kalmadım. Onu kalçalarından kavrayarak kucağıma aldım, bacakları belime dolandığında da kanepelerden birine taşdım.

Onu kaldırdığımda şaşkınlıkla çığlık atsa da bacakları belime elleri de boynuma dolandı. Birdenbire onu sonsuza kadar bu şekilde tutmayı çok istedim. Kalçaları gövdeyi sararken yüzü benimkinden birkaç santim uzakta, bana gülüyordu.

O kucağımdayken bizi kanepeye yerleştirdim. Pozisyonu, ereksiyonumun ona baskı yapmasını engelliyordu. Ona sarılabilecek, konuşabilecek ve onu rahatlatacak kadar yakınındaydım. Aslında bir noktada sarılıyorduk ama isterse kayıp uzaklaşabilecek konumdaydı.

Kahkahası yavaşça solarken, “Çiftler böyle mi konuşur?” diye fısıldadı. “Bütün kadınlarla böyle mi konuşuyorsun?”

Uzanıp bir parmağımı çenesinde gezdirdim. “Çiftler böyle mi konuşuyor, bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “Daha önce hiç ilişkim olmadı. Ayrıca hayır, kadınlarla asla böyle konuşmam.”

Tek kaşını kaldırdı. “Çünkü onlarla hiç konuşmuyorsun, değil mi?”

“Ukala.” Hafifçe kışını sıktım. Soluksuz bir şekilde kıkırdadığında kucağıma oturtmadan önce kot pantolonunu çıkarmadığıma anında pişman oldum. Eğer pantolon engeli olmasaydı

onu çok daha fazla güldürebilirdim. “Bir sürü kadınla konuşuyorum. Hatta becerdiğim kadınlarla bile konuşurum. Gerçi genelde kucağımda bir kadın varsa konuşmak yerine başka bir şey yapıyor oluyorum.”

“Başka bir şey derken-” Zenny sözünü kesti, konuşmanın nereye gittiğini çok geç fark etmişti.

Sırıttım. “Kucağımda konuşmak dışında yapabileceğin her şeyi sana göstermekten mutluluk duyarım, tatlım.”

SEAN BELL. ODAKLAN.

“Ama önce,” diye araya girdim. “Şu garip şeyler hakkında konuşacağız.”

“Garip şeyler hakkında konuşacağız,” diye onayladı.

“Bana lisedeyken neden o çocukla yatmaya karar verdiğini anlat,” dedim nazikçe. “Neden onu seçtin? Ve neden o zaman olmasını istedin?”

Kucağımda huzursuzca kıpırdanan ellerine baktı, düşüncelerini toplamaya çalışıyor gibiydi. “Genel olarak bakıldığında, doğru kişi gibi hissettirmişti. O Rockhurst’a ben de St. Teresa’s’a gitmiştim. Notları çok iyiydi, atletizm takımının yıldızıydı. Gönüllü olarak birçok işte çalışıyordu. Çocukken Jack ve Jill toplantılarında birlikteydik. Ailem ona hayrandı. Seks yapmak istediğini biliyordum ve ben de bunu istedim.”

“Peki bundan önce ne yaptın? Onunla ya da bir başkasıyla?”

Başını iki yana salladı. “Sadece öpüşmüştüm. Isaac ile tanışana kadar birkaç oğlanla öpüşmüştüm. Isaac ile de birkaç kez öpüşmüştük. Bundan öteye gitmedi çünkü her zaman benim bodrum katımdaydık ve Isaac, Yargıç Letitia Iverson’ın aşağı inip onu kulağından tutarak hapse sürüklemesinden falan korkuyordu.”

Gülümsemeden edemedim, ben de çocukluğumu Bayan Iverson’ın son derece anaç adalet tarzından yara almadan atlattığımı söyleyemezdim. Ama bunun şimdilik bir önemi yoktu.

“Pekâlâ dur biraz, bu noktaya kadar seni yalamadı mı? Peki ya parmaklama? Kıyafetlerinizin üzerinden birbirinize sürtünme?”

Konuşma şeklim açık açık onu utandırmış gibi görünse de kendini toparladı. “Öpüşürken bir kez memelerime dokundu, o kadar,” dedi. “Ama daha fazlasını istemeye devam etti. Yalnız kalabileceğimiz bir yer bulup bulamayacağımızı, sadece deneyip deneyemeyeceğimizi sordu. Ben de kabul ettim. Ailelerimize arkadaşlarımızda kaldığımızı söyledik ve sonra kilisedeki gençlik merkezine gizlice girdik çünkü gönüllü olduğum için bir anah-tarım vardı. Dediğim gibi, bundan hoşlanmadım ve ondan dur-masını istedim. O da durdu. Hepsi bu kadar.”

Bakışlarını benimkilerden kaçırdı. Omuzları dikleşmiş, sesi daha kırılgan bir tona bürünmüştü. Anlatmadığı bir şeyler ol-duğu belliydi.

“Gerçekten istediğin için mi evet dedin? Yoksa ondan hoş-landığın ve onun da senden hoşlanmaya devam etmesini istedi-ğin için mi?”

“Sean... Sana yemin ederim ki, gerçekten istedim. Ama ger-gindim ve sanırım... Sanırım sürekli sormasaydı, biraz daha beklemek isterdim. Yine de hiçbir *sorunu* yokken ona sürekli hayır demek aptalca geliyordu, anlıyor musun? Zeki ve yakışık-lıydı, herkes onu seviyordu. *Neden onunla olmasın ki*, diye dü-şündüm? Ya yapmazsak ve sonra pişman olursam? O zaman ne yapardım?”

Tam cevap vermek üzereyken hafifçe dudağıma dokundu. “Artık ona bir seks borcum olmadığını biliyorum,” dediğinde rahatlayarak nefes verdim. “Belki o zaman da biliyordum. Evet demek için nedenlerim karmaşık olsa da kendimi buna zorla-madım.”

“Peki ya seksin kendisi? Seni buna nasıl hazırladı?”

Alnı kırıştı. “Hazırlamak mı?”

“Seni hazırlamak için,” diye açıkladım. “Demek istediğim ıslatmak için.”

Kaşları hâlâ çatık bir şekilde bana bakmaya devam etti. “Kıyafetlerimizi çıkardık ve bana uzanmamı söyledi. Söylediğini yaptığımda bir prezervatif takıp içime... Ne oldu?” Yüzüme bakarken duraksadı. “Sorun ne?”

Sorun aklımı kaçırarak kadar öfkelenmiş olmamdı. “Canını acıttı mı?”

Başını eğip gözlerini kaçırdı. “Bunu nasıl biliyorsun?”

Ellerimi Zenny’nin kollarında gezdirirken bunu nasıl açıklayacağımı düşündüm. “Onu hazırlamadan içine girmek her kadının canını acıtır ama söz konusu bir bakireyse? O olaydan sonra tekrar seks yapmayı düşünmen beni çok etkiledi.”

Elleri tekrar kotunun üzerinde gezinirken, “Bilmiyordum,” dedi. “Muhtemelen o da bilmiyordu. Canım çok acıdı ve ağlamaya başladım. Durması için yalvardım. Durdu ama beni dinlemeyeceğini düşündüğüm bir an oldu. Aslında bu sadece bir saniye sürdü. Yaptığı ya da söylediği hiçbir şey yoktu. Sonra o anda beni korumaya çalışan öfkeli, genç bir çocuğun nezaketi dışında hiçbir şeye sahip olmadığımı fark ettim. Doğru olanı yapmıştı ama...” Sesi sonlara doğru kısıldı. “Özür dilerim, o kadar da üzgün değilim, sadece bu çok utanç verici.”

“Devam et.”

“İlk seferinde acıması gerektiğini ve sabırlı olsaydım daha iyi hissedeceğimi söyledi. Ertesi gün benden ayrıldı. Kendisinden gerçekten hoşlanan ve *sadece rol yapmayan* bir kızla birlikte olmak istediğini söyledi.” Duraksayıp kollarında gezinen ellerime baktı. “Sean?”

Şaşırtıcı bir şekilde sakın bir sesle, “Devam et,” dedim. “Ben sadece içimdeki *minik öfkeyi* gizlemeye çalışıyorum.”

Gülümsedi. “Sorun değil, gerçekten. En kötü kısmı buydu zaten.”

“En kötü kısmı mı?”

“Şey...” dedi derin bir nefes alarak. “Bir süre Twitter’da bir şeyler döndü. Rockhurst’taki çocuklar, Isaac’ın arkadaşları bir *hashtag* başlattı. *#RahibeolanZenny*. Keşke beni şimdi görebilselerdi, değil mi?”

“Yüce Tanrım. Zenny...”

“Ne?”

“İlk seferini mümkün olan en kötü şekilde yaşamışsın. İnanılmaz derecede cesurmuşsun ve o anda ihtiyacın olana kulak vermişsin... Sonra da terk edilip sırf bu yüzden zorbalığa uğramışsın.”

“Öyle değil...” Durup düşündü ve sonra tekrar konuştu. “Anlattığımda kulağa travmatik geliyor ve evet, bazen düşünmek acı veriyor ama o anda bile içimi parçalamadı. Beni yaralamadı. Berbattı ama kırık bir ayak parmağı gibiydi. Oldu, acıttı ama iyiydim ve hâlâ da iyiyim.”

Yüz ifadesini okumaya çalışarak ellerini ellerimin arasına aldım. Duygusal iç dünyası konusunda birine güvenecek olsaydım, sanırım en kolayı bir rahibeye güvenmek olurdu. Zenny’nin bana bakışındaki berraklık gizli bir acıyı ele vermiyordu ama emin olmalıydım. Onu yatağa götüreceksem, mümkün olan her şekilde onu güvende tutabilmeliydim.

“Dürüst kadın olayı, değil mi? Gerçekten iyisin?”

Hafifçe gülümsedi. “Evet.”

Dürüstlük istedikten sonra gerçeği saklayacağını düşünmüyordum, o yüzden devam ettim. “Peki ondan sonra hiç seks yapmadın mı?”

“Sonrasında birkaç erkekle daha öpüştüm ama daha ileri gitmedi. Daha sonra tekrar hazır olduğumda, birini bulmak imkânsızdı. Doğru kişinin kim olduğunu bilmiyordum, ta ki sana kadar.”

Bunun beni nasıl baskı altında hissettirdiğini söylemedim. Belli etmeye çalışmadım ama ilk seferinde ne kadar boktan bir deneyim yaşadığını bilmek gerginliğimi artırmıştı. Bunu bir şüphe deneyinden, bir keşiften daha fazlasına dönüştürmüştü. Benden önce gelen birinin yanlışlarını düzeltmem için bana bir tür kozmik görev verilmiş gibi hissediyordum. El üstünde tutulmayı hak eden bu kadını el üstünde tutmak, ona bir beden ne kadar iyi şeyler hissedebileceğini ve yapabileceğini göstermek zorundaydım.

Tabii ki kozmik olan hiçbir şeye inanmıyordum, bu yüzden bu his tamamen hayal gücümün bir ürünü olmalıydı, değil mi? Bu cesur, savunmasız kadına bakıp sahip olduğum her şeyi vereceğime dair sessizce yemin ettiğimde derimin gerilmesi ruhani olamazdı. Bu sadece biyolojiydi.

Değil mi?

“Peki ya sen?” diye sordu utangaçça. “Sen ne yaptın?”

“Her şeyi yaptığımı düşünebilirsin,” diye cevap verdim.

“Her şeyi mi?”

“Eh, Pornhub’da henüz gezinmediğim birkaç kategori var ama çoğunlukla her şeyi yaptım diyebilirim.”

“Ya kız arkadaşların?”

“Hiç ciddi bir kız arkadaşım olmadı, hatta üniversiteden beri kimseyle randevuya çıkmadım.”

“Neden?” diye sordu. “Bu normal değil mi? Randevuya çıkmak?”

Omuz silktim. “Çoğunlukla zamanım yoktu. Ve fark ettiysen biraz da otoriterim. Bu kadınların yatakta hoşuna gitse de gerçek hayatta bu özelliğimi kapatmakta zorluk yaşıyorum.”

“Nasıl otoriter?”

Bir anlığına düşündüm ve sonra bir karara vardım. “Gerçekten bilmek istiyor musun?”

“Evet,” dediği sırada gözbebeklerinin büyüdüğünü hayal etmediğime emindim.

“Tüm bunları konuşmayı bitirdiğimizde sana göstereceğim.”

“Bir tür ödül gibi mi?”

“Evet, sevgilim. Ödül gibi.”

Ona *sevgilim* dediğimde gülümsemesini gizlemeye çalıştığını görünce o anda, eğer onu bu kadar büyüleyici bir şekilde mutlu edecekse, kitaptaki tüm sevgi kelimelerini kullanabileceğime karar verdim.

“Konuşmaya geri dönelim.” Sesim tekrar canlı bir hal aldı çünkü *sikeyim*, sertleşmişim. Bunu atlatıp akşam yemeğine geçmeyi, sonra da bilirsiniz... diğer aşamaya geçmeyi istiyordum.

Ödüller.

“Sınırlar,” dedim. “Sınırlarını bilmem gerekiyor.”

Bu tür açık konuşmalar onu tekrar güvenli bir alana çekmiş gibi görünüyordu ve üzerinde düşündüğü belli olan şeylerin listesini sıralarken sesi her zamanki berrak tonuna büründü. “Tükürük, kan ya da üçüncü bireyler yok. Eğer sapıkça bir şey yapacaksak, önce bunu konuşmalıyız ve ikimiz de güvenli kelimeler belirlemeliyiz. Tabii ki hamilelik ya da hastalık riskini göze alamam. Migrenimi kontrol altına almak için birkaç yıldır doğum kontrol hapı kullanıyorum ama yine de prezervatif kullanmak istiyorum.”

“Tabii ki.”

Son şartı hakkında daha fazla tartışmadığım için şaşırılmış görünüyordu.

“Daima prezervatif kullanırım,” dedim. “Bu konuda endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Geri kalan her şeyi kolayca halledebiliriz.”

“Tamam, güzel,” dedi. “Ve yaptığımız şey benim derslerimi ya da gönüllü çalışmamı engellememeli, bu yüzden zamanlama konusunda yaratıcı olmamız gerekebilir.”

“Bununla başa çıkabilirim.”

Ellerimi sıktı. “Senin sınırların nedir?”

Bunu sormasına sevinmiştim, son yirmi dört saatimi bu anlaşılanın doğru sınırlarını bulmaya çalışarak geçirmiştim. Herhangi bir etik boşluk arıyor, tutunabileceğim ve kendi kendime *ben kötü bir adam değilim, bunu ona yardım etmek için yapıyorum. Bakın, ikimizin de istediği şeyin tadına bakarken onu nasıl güvende tutuyorum* diyebileceğim bir şey arıyordum.

“Bir sınırim ve bir de uyarım var,” dedim. “Şartım şu ki, Kegan mülküyle ilgili ne olursa olsun, aramızdaki şey etkilenmeyecek. Yatakta olan hiçbir şey, yeni bir barınak bulma çabamı ya da eğer devam etmek istersen basına karşı beni karalamalarını etkilemeyecek.”

Bakışları parladı. “Anlaştık.”

“Sınırim da... beni boşalmaya zorlamayacaksın.”

İşte bombayı patlatmıştım.

Zenny doğrulup ellerimi bıraktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Özür dilerim, anlamıyorum.”

“Bunu seninle yapmak istiyorum. Senin için... Ama bundan faydalanmak ve seni kullanmak istemiyorum. Tüm bunları senin için yaptığımdan şüphe duyulmasını istemiyorum.”

“Yani birlikte olduğumuzda boşalmayı hiç düşünmüyor musun?”

Dürüst olmak gerekirse, o kadar ilerisini düşünmemiştim. Sadece vicdanen bir rahibenin ağzının içinde patlayamayacağıma karar verecek kadar ileri gitmiştim. “Bilmiyorum. Ben...”

“Çünkü bunu kabul etmiyorum,” diye araya girdi Zenny. “Her şeyin menüde olacağını söyledin ve bu her şeyin taviz vermeyi reddettiğim bir parçası.” Devam etmeden önce duraksadı. “Senin de boşalmana ihtiyacım var. Eğer boşalmazsan... bilmiyorum. Bu bana önemli bir şeyi kaçıracağımı gibi hissettiriyor.”

“O kadar da özel değil, tatlım. Sadece sperm.”

Bunu kabul etmeyerek başını salladı. “Benim için özel. Sadece bir ayım var ve bunun hiçbir parçasını kaçırmayacağım.”

Çenemi ovuşturdum, onu ikna etmenin bir yolunu bulmak için beynimi toparlamaya çalışıyordum ama Tanrım, tek düşünebildiğim onun boşalmamı ne kadar çok istediği idi.

“Peki,” dedi Zenny. “Birlikte olduğumuzda boşalacaksın ama işini bitiren ben olmayacağım? Benim ellerim, ağzım ya da bilirsin işte.”

“Amin mı?”

Zenny, “Amım,” diye yineledi ve aynı şeyi düşünerek birbirimize sertçe baktık. Onun içine girdiğim, ona her şeyimi verdiğim anı düşünüyordum.

Kısık sesle, “Anlaştık,” diye onayladım.

Eğildi ve beni öptü. Önce nazikti fakat öpüşüne karşılık verdiğimde daha hevesli bir hal aldı. Kucağımda öne doğru kaydı, böylece kendini benim öfkeli, muhtaç aletime sürtebiliyordu.

“Konuşmamız bitti mi?” diye sordu dudaklarıma karşı. “Lütfen evet de.”

Sabırsızlığı karşısında gülümseyip başımı salladım. “Son bir şey daha,” demeden önce dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum.

İnledi.

Ama bu görmezden gelinemezdi ve bekleyemezdi. Ellerini tekrar ellerimin arasına aldım ve dudaklarımı parmak eklemelerinin üzerinde gezdirdim. “Zenny, ilerlemeden önce... demek istediğim, farkında olmak istiyorum...”

Kahretsin, doğru kelimeleri bulamıyordum. Bu da seks hakkında konuşmak kadar garip ve mahrem bir konuydu. Zihnimi yoklayıp doğru kelimeleri bulmaya çalışıyor ama başaramıyordum.

Ona bakarak tekrar denedim. “Gençsin. Çok gençsin. Elijah... benden seni korumamı istedi ve bunun tam tersini

yaptığıma eminim. Bunu daha önce hiç yapmadım. Önemsediğim biriyle çıkmadım, ilgilenmem gereken biriyle seks yapmadım. Seni incitmekten, bunu yanlış yapmaktan korkuyorum.”

O bakır gözler keskin bir ifadeyle benimkilerle buluştu, parlıyordu. Sonra başını sallayıp basitçe, “Tamam,” dedi.

“Gerçekten mi?” Tam olarak anlayamadığım nedenlerden dolayı kendimi beceriksiz ve suçlu hissediyordum. “Aramızdaki gücün her zaman sende olduğunu bilmeni istiyorum, Zenny. Dur demek ya da git demek istediğinde kontrol senin elinde olacak. Benden ne istediğini sen söyleyeceksin. Bana bir pislik olduğumu söyleyen sen olacaksın.”

Son kısımla birlikte gülümsedi. “Sana bunu söylemekten asla korkmayacağım,” dedi. “Ayrıca sana güveniyorum, Sean. Bu gerçeği değiştirmez ama seninle birlikte bu gerçekle yüzleşmeye hazırım.”

Hak edilmemiş güveninin ağırlığı üzerime çöktü ve endişeli, suçlu bir şekilde altında kıpırdandım.

“Ve bu sadece bir ay için, unuttun mu?” diye ekledi. “Birlikte nasıl çocuk yetiştireceğimizi bulmak zorunda değiliz.”

“Doğru.” Birden çocuklarımızın neye benzeyeceğini merak etmeye başladım. Hayır, hayatım boyunca asla çocuk istememiştim. Ama lanet olsun, Zenny ile sevimli bebeklerimiz olurdu. Karnının çocuğumla birlikte şişip sımsıkı olduğunu, sessiz bir odada oturup bebeğimizi emzirdiğini ve benim de ayaklarının dibinde oturup ona hayranlıkla baktığımı hayal edebiliyordum.

Mutluluk.

O anda göğsümde yayılan duygunun adı buydu; kırılgandı ve kolayca parçalanabilirdi. O kadar tuhaf bir histi ki bir anlığına dünyadaki tek şey oymuş gibi Zenny’ye bakakaldım.

Hareketsizliğimi yanlış yorumladı ve güldü. “Çocuk konusunda şaka yapıyordum, Sean. Paniklemene gerek yok.”

“Ben...”

“Aslında,” derken zihnimdaki fanteziden ve içimde filizlenen alışılmadık heyecandan habersizdi. “Bu süreçte sana âşık olamayacağıma dair bir konuşma yapmamana şaşırdım.”

“Bunun senin için bir sorun olacağını sanmıyorum.” Yüzümü görmemesi için parmak eklemlerini tekrar öptüm. Duygusal yakınlaşma olasılığını unutmamıştım. Aslında *Wakefield Efanesi*’ndeki neredeyse her kitapta, karakterler ilk kez bir araya geldiklerinde bu tür konuşmalar yaparlardı. *Bir sezon boyunca sana kur yapıyormuş gibi davranacağım ama âşık olmamalıyız ya da dul olduğum için sana müstakbel eşini yatakta nasıl memnun edeceğini öğretebilirim ama tabii ki nişanlandığın an aramızdaki ilişki bitecek* gibi şeyler.

Fakat Zenny ile buna ihtiyacım yoktu. Konuşma tarzına, hayatını yaşama biçimine bakılırsa aşk konusunda Tanrısıyla asla rekabet edemezdin. Beni becerecek, istediği amaç için kullanacak ve sonra her zamankinden daha derin bir inançla kilisesine geri dönecekti. Bundan bir an bile şüphe etmemiştim.

Yine de bu düşüncenin mutluluğumu bu kadar çabuk azaltması garipti.

Zenny, “Şu duman mı?” diye sorduğunda düşüncelerimden sıyrıldım ve telaşla döndüğümde, fırınımdan beyaz bir duman çıktığını gördüm.

“Ah, siktir.” Zenny zarifçe kanepeye kaydı, ben de Mary Berry’nin “fazla pişmiş” ilan edeceğini bildiğim turtayı kurtarmak için atladım. Böylece garip tartışmamız aniden, *dumanlar içinde* sona erdi.

12. BÖLÜM

Turtanın sadece bir bölümü yanmıştı. Ama en kötü yerlerine bolca peynir serpiştirerek sorunu çözmüştüm. Servis yapıp biraları açtıktan sonra Zenny ile kararan şehre bakan pencerenin yanındaki küçük masada oturduk.

Zenny bir çatal dolusu turtayı üfleyerek soğutmaya çalışırken, “Garip,” dedi. “Böyle konuşmak rahatsız edici olsa da şu an kendimi gerçekten iyi hissediyorum. Sanki biraz önce spor yapmış gibiyim.”

Bense onun kıvrılmış dudaklarına dalıp gitmiştim, bu yüzden cevap vermem biraz zaman aldı. “Katılıyorum. Ayrıca seni korkutup kaçırmadığıma da sevindim.”

“Kolay kolay korkmam.” Çatalın ucunun yavaşça dudaklarından kayışını, yemeğin tadını çıkarırken kirpiklerinin hafifçe titreyişini izlemeden edemedim.

“Ben de öyle düşünüyorum,” diye mırıldandım. Onu bu kadar dikkatle izlemeyi bırakmam gerektiğini fark etsem de *kahretsin*, gerçekten muhteşemdi. Sanırım hesap defteriyle uğraşmasını ya da *Consumer Reports* dergisini karıştırmasını izleyebilir ve mutlu hissederdim. Onu izlemek gerçekten eşsizdi.

Haklıydı. Aramızdaki hava iyi hissettiriyordu. Tertemiz ve tam da doğru enerjilerle doluydu.

“Şu otoriterlik meselesi,” dedi.

“Evet.”

Çatalını masaya bırakıp beni incelerken bakışlarında cesur bir parıltı vardı. “Şu ana kadar pek de etkilendiğimi söyleyemem.”

Ona aynı bakışlarla karşılık verdim. “Bu bir tür meydan okuma mı?”

“Belki.”

“Henüz başlamadım.” Duraksadım. “Bu en iyi özelliklerimden biri değil, Zenny. Ama benim için bunu kapatmak zor oluyor, özellikle de söz konusu...” Bir an durdum çünkü dikkatsiz bir kelime neredeyse ağızımdan çıkıveriyordu ve onu söylemekten *korkmamış* olmam beni dehşete düşürdü.

“Önem verdiğim insanlarsa,” diye bitirdim sonunda.

“Önem verdiğin insanlar.”

“Kardeşlerim. Annem,” dedim. “Kız kardeşim... yani hayat-tayken öyleydi. Onun için ne kadar faydalı olduysa,” diye ekledim, eskimiş ve yorgun bir hüznle.

Zenny, “Ne demek istiyorsun?” diye sorarken sanki ne kadar üzüldüğümle ilgilenmiyormuş gibiydi. Sanki hava durumunu ya da takım elbiselerimi kimin diktiğini soruyordu.

“Demek istediğim, ona karşı fazla korumacıydım ve sürekli işine karışan bir ağabeydim. Okulu, erkek arkadaşları, gittiği partiler, telefonunun şarjının dolu olup olmadığı ve KU’ya gelmeden önce ona yalvararak aldıracağım savunma derslerini hatırlayıp hatırlamadığı... Aslında bütün bu süre boyunca o bu yarıyı ve utancı taşıyormuş. Yıllarca o adamın yaptıklarına maruz kalmış. Benim ise hiçbir fikrim yoktu. Onu koruyamadığımı ancak çok geç olduğunda fark ettim.”

“Yani sen, yakınında tuttuğun insanlarla ilgilenmek için onlara otoriter davranıyorsun,” dedi Zenny. “Ama bir zamanlar kendi gözünde başarısız oldun ve o zamandan beri de yakınına kimseyi almadın.”

“Ben...” diye başlasam da devamını getiremedim. İşin doğrusu, pek de haksız sayılmazdı. Hayatımdaki insanlar -annem, babam, kardeşlerim, Elijah- hepsi Lizzy’den önce de varlardı. Lizzy intihar ettiğinden beri kimseyle yakınlaşmama izin vermediğimi şu anda fark ediyordum çünkü yakınlaşmak, onların sorumluluğunu hissetmek ve onlara bakmak anlamına gelirdi.

Üstelik Lizzy’nin intiharı, çevremdeki insanları güvende tutma konusunda ne kadar beceriksiz olduğumu kanıtlamıştı.

Rahatsızlığımı gizlemek için bir yudum bira alarak, “Bunu nasıl başardığını bilmiyorum,” dedim. “Bir şekilde beni bu kadar depresif şeyler hakkında konuşturmayı başarıyorsun.”

Zenny masanın karşısından uzanıp elime dokundu. “Sean.”

“Evet?”

“Sadece bir ay,” dedi sessizce. “Ve ben senin kız kardeşin değilim.”

Dün Tyler’ın söylediklerini düşündüm.

“Farkındayım.”

“İyi çünkü bu bir ayın gerçek gibi hissettirmesini istiyorum. Benim için her şeyi hissetmek önemli; sadece seksi değil, arkadaşlığı ve beraberliği de istiyorum. Arkadaşsız, değil mi?”

“Evet, Zenny.” Şehir ışıklarının gözlerine yansayıp onları nasıl parlattığına baktım. “Arkadaşsız.”

Yüzü ışıldadı. “Güzel. O zaman otoriter olman kolay olmalı. Arkadaşsız ve sen beni becereceksin, bu da aslında benim erkek arkadaşım gibisin demek.”

Hiç bu şekilde düşünmemiştim ama Zenny’nin benim kız arkadaşım olduğu, benim olduğu fikriyle içimde yükselen o yoğun mutluluğu görmezden gelmek imkânsızdı.

“Bu iş bitene kadar öyle olmak istiyorum,” diye devam etti. Damarlarımda yankılanan fırtınalı mutluluğun farkında olmadığı açıktı. “Senin kadının olmanın gerçekten nasıl hissettirdiğini bilmek istiyorum.”

“Hiç *benim kadını*m diyebileceğim biri olmadı,” dedim yumuşak bir sesle. “Sen ilksin.”

Yüzündeki gülümsemeyi gizleyemedi. “Gerçekten mi?”

“Seninle her şey farklı, Zenny. Benim için bile.” Bunu söylerken ciddiydim. Yatakta yapılabilecek neredeyse her şeyi yapmış olabilirdim ama hiçbirisi gerçekten önem verdiğim bir kadınla olmamıştı. Kendime aitmiş gibi hissedebileceğim bir kadına hiç rastlamamıştım.

Doğrulup tabağını geriye iterek, “Hadi, hemen başlayalım,” dedi. “Bana kız arkadaşınmışım gibi davran. Nasıl olurdu?”

Duruşumu dikleştirip ciddiyetle ona baktım. “Öncelikle şunu bilmen gerekiyor ki, istediğin takdirde otoriterliğimi bir kenara bırakırım. Sadece söylemen yeterli.”

“Pislik kelimesini bu zamanlarda mı kullanmalıyım?”

Gülümsedim. “Evet.”

“Bunu yapabilirim.” Koltuğunda biraz kıpırdandı, sanki yere uzanan ipi bekleyen bir kedi gibi görünüyordu. “Cidden, Sean. Blöf yapıyormuşsun gibi gelmeye başladı.”

“Ben blöf yapmam, tatlım. İşte bu yüzden iş dünyasında bu kadar iyiyim.” Derin bir nefes aldım çünkü bu benim için yeniydi; kontrol etme dürtümü aile ilişkilerinin dışında bir bağda serbest bıraktığım hiç olmamıştı. Ama bu güzel hissettiriyordu, *hoştu*. Davetten beri Zenny’ye bakma, onu koruma isteğimi bastırıyordum ve şu anda bu dürtüyü serbest bırakmak keyfimi yerine getirmişti.

Elbette Zenny’yle bu duygu ailemle olandan çok daha farklı bir biçimde şekil alıyordu; arzu, sevgi ve koruma duyguları birbirine karışarak bambaşka, daha önce hiç hissetmediğim bir şeye dönüşüyordu.

“Başlangıç olarak, tabağındaki yemeği bitirmeni istiyorum.”

Zenny’nin kaşları çatıldı, böyle sıradan bir şey söyleyeceğimi beklemediği çok belliydi.

“Yemeğini ye, Zenny. Bir daha söylemeyeceğim.”

Gözlerini kısarak bana baktı ve çatalını alıp yemeye başladı.

“Şimdi bana pislik demek ister misin?”

Bir lokmayı yutup, “Henüz değil,” dedi.

Gülümsedim. “Güzel. O zaman tişörtünü çıkar.”

Çatalı tabağına düşerek bir ses çıkardı. “Ne?”

“Ne dediğimi duydun,” dedim pürüzsüz bir tonda. “Seni yemek yerken görmek istiyorum. Sutyenin rengini bilmek istiyorum, küçük göğüs uçlarının şekillerini görmek, soğuktan büzüşüp tekrar ısınmak için emilmeye ihtiyaç duyduklarını görmek istiyorum.”

Tekrar yutkundu ama bu kez bunun aldığı lokma ile bir alakası yoktu. “*Tanrım.*” Bunun bir küfür mü, yoksa bir dua mı olduğunu anlayamadım. Her iki durumda da fark etmiyordu; tişörtünü hızla çıkarıp arkasına fırlattı.

Onaylar bir şekilde homurdandım ve daha iyi görebilmek için öne eğildim. Soluk lavanta rengi bir sutyen giyyordu, sıcak kahverengi tenine yakışmıştı. İnce kumaşın altından göğüs uçlarının karanlık halkalarını, nasıl sertleşip yukarı doğru çekildiklerini görebiliyordum.

Ayrıca kaburgalarının yanlarından aşağı doğru uzanan gölgelerini ve kalçasından spiral şeklinde uzanan solmuş mandala benzeri karalamayı görebiliyordum.

Bazen yemek yemeyi unutan bir üniversite öğrencisi.

Ders çalışırken yatakta sıkılan ve kendi cildine rastgele çizimler yapan bir üniversite öğrencisi.

Klasik Zenny gibiydi, korkusuzluk ve kararsızlığın bir karışımıydı. Omuzlarını dikleştiriyor ve benim aç gözlerimden hiçbir şeyi saklamıyordu ama aynı zamanda gerginlikle altdudağını ısıırıyordu.

“Mükemmel,” diye hırladım ve övgümün onu nasıl etkilediğini gördüm.

Güzel. Önümüzdeki ay boyunca onu bolca övmeyi planlıyordum. “Şimdi yemeye devam et, ben de seni izleyeyim.”

“Ben... ne?”

“Yemeğini bitir. Bugün derslerinden sonra barınağa gittiğini biliyorum ve sabah içtiğin kahve dışında midene bir şey girmedigine eminim.”

Dudakları belirsizce kıpırdandı. “Olabilir.”

“Peki bu ne kadar sık oluyor? Okulla barınak arasında koştururken öğünlerini kaçırman?”

Omzunu ovuşturmak için elini kaldırdı ve bakışlarını kaçırdı. “Sık sık,” diye itiraf etti.

“Bu gece sona eriyor,” dedim sert bir şekilde. “Ye.”

Bir anlığına bana durmamı söyleyeceği, o kaçınılmaz *pislik* diyeceği anın geldiğini düşündüm. Zenny’nin beyaz bir adamın ona *baba rolü* oynamasına ihtiyacı yoktu, kendine bakamayacakmış gibi davranılmaya ise hiç ihtiyacı yoktu. Ama Carolyn Bell bir sosyal hizmet uzmanıydı; ta ki kanser teşhisi konulana kadar. Bell kardeşlerden biri bir rahipti, diğeri ise mumu her iki ucundan yakarak sanki hiç tükenmeyecekmiş gibi yaşardı. Meşgul insanların ne yaşadığını görmüştüm ve biliyordum. Bir dava uğruna bir gece boyunca uykusuz kalmayı haklı çıkarmak, çoğu zaman yalnızca bir sandviç hazırlamak için on dakika ayırmayı haklı çıkarmaktan çok daha kolaydı. En fedakâr ve hırslı insanlar kendilerine bakmak için izin almaya, onları öncelik haline getirecek birine ihtiyaç duyarlardı çünkü bunu kendi başlarına yapamazlardı.

Ama o *pislik* kelimesi dudaklarından hiç çıkmadı. Gözleri öfkeyle parladı, ardından kendi içinde mücadele edişini gördüm; altdudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı ve eli çatalın üzerinde duraksadı. Kısa bir sessizlikten sonra çatalı alıp bir lokma yedi. Sonra bir lokma daha. Ve bir tane daha, ta ki tabağı tamamen bitene kadar.

Onu izledim; bu süre boyunca sandalyeme yaslanmış, içimde yeni bir hissin keyfini çıkarıyordum. Bu duygu, arzu ile ilkel bir tatminin karışımından oluşuyordu. Birinin ihtiyaçlarını karşılayanın verdiği yoğun hazla birleşiyor, neredeyse bedensel bir keyfe dönüşüyordu.

Onun benim sağladığım yemeği yemesini izlemek ve pürüzsüz teninin bu anın sıcaklığıyla yavaşça ürperdiğini hayal etmek... tarifsiz bir haz veriyordu.

Tabağını geriye itti, çatalını yerine koydu ve bana, “*Yani?*” diyen bir bakış attı. Ama aynı zamanda hafif bir beklentiyle titremişti çünkü bunun her şey olduğunu, otoriter bir eğlence yaşadığımı ve şimdi onun sözde bekâretini ortadan kaldıracığım kısma geçeceğimizi düşündü.

Gerçekten ama gerçekten bunu yapmak istiyordum, sadece önce başka planlarım vardı. Çünkü eğer o gerçekten benim kızım olsaydı, işler belli bir şekilde gelişirdi. Ve Şüphe Projesi’ne resmen kendimi adadığıma göre, bu deneye sahip olduğum tüm güçle her şeyimi verecektim. Baştan çıkarma, sevgi, otoriterlik, eğlence ve geriye kalan her şey.

Ayağa kalktım, pantolonuma baskı yapan sert ereksiyonumu ayarlamaya bile zahmet etmedim. Bu gece o kadar çok sertleşmişim ki, artık görünmesi umurumda değildi. Zenny’nin gözleri, masayı temizleyip bulaşıkları lavaboya koyarken vücudumu izledi ve birden fazla kez bakışlarının ereksiyonumun olduğu bölgede oyalandığını fark ettim.

Gülümsememek için kendimi zor tuttum ama bu çabam sadece kısmen başarılı oldu. Geri dönüp ellerimi yıkadım, ardından Zenny’ye dönerek sandalyeden kalkmasına yardım ettim. Sonra bir parmağımı karnının üzerinde yavaşça gezdirdim. Göbek deliğinin etrafında çizdiğim küçük daireler, teninde hafif bir titremeye sebep oldu.

“Bu kotun düğmesini açacağım, Zenny,” dedim. “Fermuarını açacağım. Sonra parmaklarımı külotunun içine kaydıracağım ve orada bulduğum şeyle oynayacağım. Tamam mı?”

“Evet,” diye soludu. Parmaklarımın altındaki karnı titriyordu. Sözümlü tutarak metal kot düğmesini yavaşça ilikten geçirerek açılmasını sağladım.

Zenny cevap olarak titrek ama kararlı bir nefes verdi. Kısa fermuarı aşağı çekerken gözlerimi yüzünden ayırmadım, yüz ifadesini ve rahatlığını izledim. Biraz utanması normaldi, gergin olması beklenebilirdi ama ona istediğini vermekle onu çok hızlı zorlamak arasında korumam gereken çok ince bir denge vardı. Bir ay, bunu düzgün bir şekilde yapmak, çiçek açan arzularını beslemek, ona özen göstermek ve bedenini uyandırmak için yeterli bir zaman değildi.

O anda bir şey isteyebilseydim, bu onunla bir yıl geçirmek olurdu. Bir yıl boyunca ona ders vermek, kıskırtmak, patronluk taslamak ve onun tadını çıkarmak isterdim.

Aslında yıl bile yeterli olmazdı.

Bu düşünce, diğer tüm düşüncelerimin arasından yüksek ve derin bir sesle yankılanarak geçti. Onu nereye koyacağımdan emin değildim, bu yüzden şimdilik görmezden geldim. Önemli olan şeye odaklanmam gerekiyordu, ki bu da önümde güzel ve istekli bir şekilde titreyen kızdı.

Parmak uçlarımı külotunun dantelli çizgisi boyunca gezdirdim, sutyenin rengi ve ince kumaşıyla uyumluydu. Bunun muhtemelen sahip olduğu en cüretkâr iç çamaşırı olduğunu sormadan biliyordum ve aslında ne kadar mütevazı olsa da -askı, file, kesik ya da kadınların iç çamaşırlarım eğlenceli şekerlemelere dönüştüren olağan süslemelerden herhangi biri yoktu- bir şekilde tüm etkiyi daha lezzetli, daha günahkâr hale getiriyordu. Benim kısmen bakire, neredeyse rahibe kızım, yaramaz olmaya çalışıyor ve bunun yerine her zamankinden daha masum görünüyor.

Parmaklarımın külotunun üst kenarıyla oynadığı yere baktım, sonra tekrar yüzüne döndüm.

“Gergin misin, bebeğim?”

“Evet,” diye itiraf ederken elleri omuzlarıma gitti ve gömleğimi avuçladı.

“Keyifli bir gerginlik mi, yoksa kötü bir gerginlik mi?” diye sordum.

Bir anlığına düşündü, bunu takdir ettim çünkü emin olmasına ihtiyacım vardı. Benim de emin olmam gerekiyordu. Yaş farkımız konusunda endişelendiğimi söylerken yalan atmıyordum çünkü onunla yapmak istediğim şeyler sadece edepsiz değil, *çok edepsiz* şeylerdi. Günün sert ışığında istediğinizi itiraf edemeyeceğiniz türden şeylerdi. Benim gibi bir erkeğin bile yüzünü kızartacak türden şeylerdi.

Onu güvende tut.

“Keyifli bir şekilde gergin,” dedi sonunda. “Eğer sen...” Duraksadı.

“Söyle bana, Zenny,” diye ısrar ettim.

Derin bir nefes alıp bakışlarını benimkilere kenetledi. “Daha fazlası için hazırım. Gerginim, evet. Ama bu heyecan, korku değil.”

“Güzel.”

“Öyleyse,” diye sertçe yutkundü. “Bana daha fazlasını ver. Bu eğlenceli ve hoşuma gidiyor. Geri çekilmen gerektiğini hissettiğimde sana *pislik* diyeceğim.”

Şimdi yutkunma sırası bendeydi. Kendine özgü o dikkatli ama cesur tavrıyla bana daha fazlası için yeşil ışık yakması, neredeyse tüm planlarımı pencereden atmama, kalçalarımız ve ağızlarımız ağızla birleşene ve kendimi yerde bulana kadar onu öpmek istememe neden oluyordu. Bacaklarının arasında-ki yumuşak aralığı, içimdeki şiddetli tutkuyu, kısa bir sürede

hissettiğim endişe verici sevgi ve sahiplenme duygusunu yok edene kadar becermek istiyordum.

Sean, diye kendimi azarladım. *Lanet olsun, dur*. Daha önce, *bunu senin için yapıyorum* diyen bendim ve beni öldürse bile buna bağlı kalacaktım.

Bu onun için.

Bu onun için.

Bu onun için.

Sonunda kendimi toparlayarak, “Tamam,” dedim. “Pislik olduğumu söyleyeceğin konusunda sana güveniyorum. Şimdi kotunu çıkar, sevgilim. Bu seninle oynamamı kolaylaştıracak.”

Parmak arası terliklerini tekmeleyerek çıkardı ve kot pantolonunu hızlı, gösterişsiz bir hareketle sıyırdı; bu manzara beni garip bir şekilde cezbedi. Benim için soyunsunlar diye bir sürü kadına bir sürü para ödemiştım, *La Perla* ya da *Agent Provocateur* çamaşırlarının her pahalı dikişini göstermek için zaman harcayan sosyete eşleriyle birlikte olmuştım ama hiç böyle soyunan bir kız görmemiştım. *Doğal ve hızlı bir şekilde, hiçbir performans göstermeden*. Bir şekilde samimi hissettiriyordu ve onu başka neler yaparken izlersem zorlanabileceğimi merak etmeme neden oluyordu. *Dişlerini fırçalaması, losyon sürmesi. Ayakkabı bağcıklarını bağlaması...*

Sonra karşımda tamamen çıplak teni ve ince ipek kumaşıyla durdu. Meme uçları emilmek için yalvarıyordu, karnı sımsıkıydı ve elleri külotunun önünde birbirine dolanmıştı, sanki kendini saklamak istiyor ama bunu yapmamak için savaşıyordu.

Ellerine yapacak bir şey vermeye karar vererek bir adım öne çıktım. “Ellerini eskisi gibi omuzlarıma koy,” dedim. Ardından biraz sert bir tonda, “Benden saklanmak yok,” diye ekledim. “Lanet olsun, çok güzelsin ve doyana kadar her santimine bakacağım.”

Ellerini tekrar omuzlarıma koydu, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Nedenini tahmin edebiliyordum.

“Sana güzel denmesi hoşuna mı gidiyor?” Dudaklarımı alnında ve yanaklarında gezdirdim. Kirpikleri mutlulukla dalgalandı ve benden önce gelip bu kadına hak ettiği her iltifatı ve şefkatli sözü vermeyen her erkeğe hem lanet ettim hem de teşekkür ettim. Yirmi bir yaşında olmasına rağmen hiç doğru dürüst okşanmamış ya da övülmemiş olması çok saçmaydı. Yine de bunun için Tanrı’ya şükrediyordum çünkü aksi takdirde şimdi burada, parmaklarım külotunun üst kısmını hafifçe okşarken önünde duran kişi ben olamazdım.

“Çok güzelsin, Zenny,” derken dudaklarım hâlâ yanağındaydı. Parmaklarım külotunun elastik kenarının altına kaydı ve karnı daha da gerildi. “Yüzün büyüleyici, vücudun bir sanat eseri. Ama ben *seni* düşünmeden edemiyorum. Bir şeyleri nasıl istediğini, nasıl tartıştığını, nasıl alay ederek atıp tuttuğunu ve senin için önemli olan şeylerden bahsederken nasıl parladığını düşünüyorum. Sana *güzel* dediğimde bunu kastettiğimi bil, tatlım.”

Başını salladı, tam cevap verecekti ki ortaparmağımın ucu kısa buklelerden oluşan dar bir üçgene değdi.

“Ah, Zenny,” dedim, sikim aniden acı verici bir şekilde zonklamaya başlamıştı. “Ah, bebeğim.”

Gözlerimle buluşmak için başını eğerken, “Ne oldu?” diye fısıldadı.

“Kanepeye,” dedim kısıp sesle, elimi külotundan çekip kışına hafifçe şaplak attım. “Sırtüstü yat.”

Geriye doğru hareket etti, belirsiz bir şekilde oturma odasına doğru döndü ve bana kışının mükemmel bir görüntüsünü verdi. Kıvrım oluşturacak kadar sıkı, yürürken hafifçe sallanacak kadar yumuşaktı. Güçlü uyluklara ve ellerime uyacak şekilde şekillenmiş kalçalara doğru uzanıyordu. Benim için eğildiğinde kışının alacağı kalp şeklini şimdiden hayal edebiliyordum.

Kahretsin.

Kesik kesik bir nefesle kendini kanepeye bıraktı, koyu renk bukleleri başının etrafında bir hale gibi minderlerin üzerine yayıldı. Kendini ayarlarken sutyeni ve külotu tenini sıkıca kavradı. Ben de bir kedi gibi, bir yırtıcı gibi, ziyafet masasına yaklaşan aç bir adam gibi ona doğru sinsice yaklaştım.

Zenny başparmaklarını külotunun kenarına taktı. “Üzerimdekileri çıkarayım mı...” diye söze başladı ama sert bir bakışla onu durdurdum.

“O benim için,” dedim sertçe. “Ben istiyorum.”

“İç çamaşırımı çıkaran kişi olmak mı istiyorsun?” diye sorarken sesi yumuşak ama meraklıydı.

Başparmakları hareket etmiyordu. Kanepenin yanına çömelip dişlerimle hafifçe tenini ısırđm, bu da ellerini göğsüne doğru kaldırmasına neden oldu. Sonra ağzımı kalçasında tutarak konuştum, nefesimin oradaki teni ısıtmasına ve gıdıklamasına izin verdim.

“İç çamaşırını sadece çıkarmayacağım. Bu ipeğđ bir meyvenin kabuğđ gibi soyacağım ve sonra seni yiyeceğim. Seni bir erikmişsin gibi emeceğim. Seni bir Noel hediyesi gibi açacağım ve o zaman ne kadar mutlu bir çocuk olduğumu göreceksin.”

Zor nefes alıyordu, bakır rengi gözleri büyümüş ve kararmış bir şekilde benimkileri izliyordu.

“Ama önce...” Dudaklarımı çevirip kalçasına gerçek bir öpücük kondurdum ve dilimi külotunun kenarında gezdirdim. “Bilmen gereken bazı şeyler var.”

Yüzünde bir sabırsızlık ifadesi belirdi; kalçalarını istemsizce yukarı doğru itti. “Sean, bunu konuşmuştuk-”

“Hayır,” diye mırıldanıp ağzımı göbeğine yaklaştırdım ve bu da onu susturdu. “Bu farklı. Bana güvendiğini biliyorum, benim de sana güvendiğimi biliyorsun. Ve şimdi benim olsaydın, *benim bakirem olsaydın* ne yapacağımı sana gösterme zamanı geldi.”

Karnı dudaklarımın altında titredi. Dudaklarını ıslatana kadar kuru bir sesle, “Evet,” dedi. “Evet... Ben... Ben öyle olmak istiyorum. İsteddiğini yapabilmen için senin olmak istiyorum.”

“Öylesin, sevgilim. Benimsin.” Nefes nefese kalıp altımda sarsılana kadar bir parmağımı kalçasında dolaştırdım. “Benim küçük bakirem. O çocuk seninle iyi bir iş çıkaramadı, değil mi? Senin vücudunda, o küçük tatlı amının nasıl bir hediye olduğunu bilmiyordu.”

Parmaklarım kalçasının vücuduyla birleştiği yerdeki külotunun kenarına değdiğinde bacakları kendiliğinden ayrıldı. “Sana bilmen gereken her şeyi anlatmadı.”

Parmaklarım bu sefer tüy gibi hafif bir dokunuşla amının ortasından geçip külotunun diğer kenarına ulaşırken sırtı kıvrıldı. “Hayır, yapmadı.”

Çok yazık. “Böyle akıllı bir kızın önce her şeyi bilmek isteyeceğini bilmeliydi. Amcığın hakkında bir şeyler duymak isteyeceğini bilmeliydi. Ve sen onları daha iyi hissettirene kadar acıyan ve ağrıyan kısımları hakkında konuşmak isteyeceğini bilmeliydi.”

Nefesi kesilirken gözleri cam gibi oldu. “Bana anlatacak mısın?”

“Evet, tatlım.” Külotunun altından şişen dudaklarını, altındaki baştan çıkarıcı sırları görebiliyordum. Ve parmağımı tam ortasından yukarıya doğru kaydırduğımda... *Siktir, evet, ıslaktı.* Ben külotunu tekrar amına bastırdığımda üzerinde tatlı, küçük bir leke bırakacak kadar ıslaktı. “Sana her şeyi anlatacağım.”

13. BÖLÜM

*İ*ç çamaşırının üstünden tekrar amını okşamaya başladığımda hafif bir soluk alıp vücudunu elime doğru itti.

“Bu senin amın, güzelim. Ve mutlu kalması gerekiyor. Yalanmaya, öpülmeye ve okşanmaya ihtiyaç duyuyor. Şimdi sızlamıyor mu? Bir şeye ihtiyaç duymuyor mu?”

Küçük oyunuma katılmaya karar verdiği anı gördüm. Zihninde bir düşünce belirdi ve hevesle dudağını ısırıldı. Ardından başını sallayıp bacaklarını biraz daha araladı.

Parmaklarım ipekle örtülü kıvrımlardan yukarı, klitorisinin şişmiş ucuna doğru kaydığında orada sert bir daire çizdim. Dudakları sessiz bir iniltiyle aralanırken sırtı kanepede kavislendi. “Bu senin güzel küçük klitorisin, değil mi?” dedim ayak parmaklarını kıvrıran bir baskıyla etrafında daireler çizerek. “Böyle ihtiyaçla sertleştğinde onunla oynanması gerekiyor, bebeğim. Ovalanmaya ihtiyacı var.”

Yutkunarak, “Evet,” derken kirpikleri titremişti. “Ah, Tanrım.”

Parmaklarım sözlerimi yansıtmak için külotunun kenarından kayarken, “Tüm bu ıslaklık... hissediyorsun, değil mi?” diye sordum.

Tekrar, “E-evet,” diye soludu.

Bir dakika boyunca onunla oynadım ve keşfetmeye aç parmaklarımı kaygan teni boyunca gezdirdim. “Böyle ıslandığında bu onun ilgiye ihtiyaç duyduğu anlamına gelir. Sikilmeye ihtiyacı var.”

Parmaklarımı çekerken onun itiraz dolu iniltisini zevkle dinledim ve sonra ellerimi külotunun kenarına geçirip aşağı çektim. “Galadan beri bu amın hayalini kuruyordum,” dedim sertçe. Gözlerim bacaklarının arasındaki ipeği sıyırdıkça beliren kıvrımdan ayrılmıyordu. “Onu görmem gerek. Aklımda sadece bu var, sabah uyandığımdan beri istediğim tek şey...”

Devam edemedim çünkü külotunu kalçalarından dizlerine kadar indirmiştim ve ipek kumaş ayaklarından çıktığı anda o tamamen bana aitti. Ona bakacak, onunla oynayacak, onu tadaracak ve becerecektim. Tanrım, bu his o kadar baş döndürücüydü ki... Bir yudum viski ya da bir doz morfin gibi damarlarımı yakıp görüşümü bulanıklaştırıyordu.

Onu örten son parçayı çıkarmama yardım ederken dizleri tekrar birleşmişti. Ellerimi bacaklarının uzunluğu boyunca gezdirirken ve başparmaklarım dizlerinin üstündeki, uyluğunun iç kısmındaki o hassas noktayı bulurken derin bir zevk aldım. İkimizi de gördüğüm bir an vardı. *Bizi*. Bileğinde çok pahalı bir saat parlayan otuz altı yaşında bir adamın elleri olan ellerimi. Onun bacaklarının, henüz kadınlığa yeni adım atmış bir kadının pürüzsüz ve ince bacakları olduğunu gördüm.

Bu görüntü karşısında tahrik olmam yanlıştı. Daha fazlasını istememe neden olacak kadar bunu fark etmem yanlıştı.

Ama kendime engel olamıyordum. Sanki bunu yapmamam için var olan her neden, yaşı, yaklaşan yeminleri ve Elijah'ın küçük kız kardeşi olması, bunu giderek daha da inkâr edilemez bir şekilde tahrik edici kılıyordu.

Bacaklarını ayırdım ve en sonunda uğruna çıldırdığım şeyi gördüm.

“Ah, Zenny,” diye boğuk bir sesle hırladım. “Ah, sevgilim.”

Sadece, “Sean,” diyebilirdi. Adım dışında hiçbir şey söyleyemedi.

Vücudunun her bir parçası titriyordu.

Onu seyretmek için acele etmedim, her bir kıvrımını hafızama kazımaya çalıştım. Kıvrıcık tüyleri kısa ve düzgünce kesilmiş, ortası tamamen tıraşlanmıştı, her şeyi gururla sergiliyordu. Başparmaklarımı uyluklarından yukarı doğru kaydırıp onu okşadığımda ne kadar yumuşak ve ipeksi olduğunu hissettim. Aletim derisini yırtacak kadar sertleşmişti, pantolonumun içinde acı veren bir ihtiyaçla zonkluyordu. Bu küçük planımı neden takip etmek istediğimi hatırlamak giderek zorlaşıyordu, özellikle de o ıslak, zengin açıklığını gördüğümde... Ve... ah, siktir. Başparmaklarımla o kıvrımlarını ayırdığımda onun en gizli noktasını görebildim. Islaktı, pembeydi, sıkıydı ve kızarmıştı.

İnleyip gözlerimi kapattım. Tekrar ona baktığımda yüzünde saf bir güvenle beni izlediğini gördüm.

Neredeyse eriyecektim. Beni bir adamdan hem daha az hem de daha fazla olan bir şeye dönüştürüyordu.

“Amin şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey.” Cevap vermesine, gülmesine ya da karşı çıkmasına izin vermeden eğilip o tatlı amına ilk öpücüğü kondurdum. Onu tatmak, yalamak, kıvrımlarının altındaki ipeksi deriyi ve tepesindeki ihtiyaç içindeki küçük tomurcuğu bulmak için kendime zaman tanıdım.

Zenny derinden gelen, pek de zarif olmayan, kahkaha ile çığlık arasında bir ses çıkardı. Şaşkınlık ve özlem doluydu. Amına karşı sıırıttım; daha önce pek çok kadının, erkeklerin duymak isteyeceğini düşündükleri türden alışılmış inlemeler çıkardığını, planlı şekilde iç çektiklerini ve *ah* gibi sesler çıkardığını duymuştum. *Tanrım, çok iyisin.* Ama bu kahkahayı diğer tüm seslere tercih ederdim.

Koltuğun kol kısımlarının olmamasından yararlanarak iyice bacaklarının arasına girdim. Dizlerim yerde, geniş omuzlarım kalçalarının arasına sıkışmışken ve ellerimi açgözlülükle kıcının altında kaydırıp onu yüzüme doğru kaldırarak derinlemesine öptüm.

Her şeyde olduğu gibi, Zenny tam bir çelişkiydi. Saf ama bilinçliydi, utangaçtı ama umursamayı bir kenara bırakmıştı. Bunu, dilim ilk kez arka deliğinin kıvrımlarına dokunduğunda sarsılışından, bileklerime yapışmasından ve ayaklarının güvenle sırtımda dolaşmasından dolayı hissettim. Zihninde seslendiremeyecek kadar çok gururlu olduğu sorular yankılanıyordu. Bunu duyabiliyordum.

Tadım güzel mi?

Beğendin mi?

Benden hoşlanıyor musun?

Dilim ve aç hamlelerim tüm sorularına cevap veriyordu. Evet, lanet olası tadı çok güzeldi. Benim gibi erkekleri delirtmek için planlanmış gibi görünen leziz bir tatlılıktan ibaretti. Evet, beğenmiştim ve açlıktan öldüğümü hissediyordum. Peri meyvesinin tadına bakmıştım ve artık başka hiçbir şey yiyemeyecek bir ölümlü gibi açtım.

Evet, ondan hoşlanıyordum.

Ondan o kadar çok hoşlanıyordum ki bu bana endişe veriyordu.

Geri çekilirken, “Tadın çok güzel,” diye sertçe soludum. “Kahrolası şekilde tatlı. Ve kokun...” Burnumu kıvrımlarının arasına gömüp derin bir soluk aldığımda utanç içinde bacaklarını sıktı. Ona izin verdim çünkü bu sadece ona daha çok yaklaşmamı sağlamıştı. Artık bacaklarının arasında hapsolmuştum. Tenini koklarken burnumu kasıtlı olarak amının kıvrımlarında gezdirdim. Klitorisinin ucunda dolanıp ardından yüzümü aşağı doğru kaydırduğımda panikle sarsıldı.

Onu sabit tutmak için bir elimi karnının üzerine yerleştirdim. Parmaklarımı araladım ve hareketsiz kalmasını sağlarken tepe noktasını okşadım. “Hareket etme,” dedim. “Benim için hareketsiz kal.”

Gözleri o kadar ağırlaşmıştı ki elmacıkkemiklerine düşen kir-piklerinin gölgesini görebiliyordum. Göğsü kısa ve ihtiyaç dolu nefeslerle yükselip alçalıyordu, lavanta rengi sutyeninin içindeki meme uçları gururlu bir şekilde sertleşmişti. “Çok iyi hissettiriyor,” diye fısıldadı. “Sadece endişeliyim. Daha önce hiç...”

“Yapmadığını biliyorum. Bu yüzden seni koklayıp izlerken neredeyse kanepenin kenarını becerecek noktaya geldim.”

Dudakları şehvetle aralandı. “Ciddi misin?”

“Dirseklerinin üzerinde doğrul ve bak.”

Söylediğimi yaptığında ne gördüğünü biliyordum; vücudum koltuğun üzerine eğilmişti ve kalçalarım bilinçsizce mindere sürünüyordu.

“O kadar azdın mı?” diye mırıldandı. “Benim yüzümden mi?”

“Senin yüzünden.”

Sanki inanamıyormuş gibi gözlerini kırptırması beni delirtmişti. Evet, şu rahibe olayını unutmamıştım ama o muhteşem ve büyüleyiciydi. Hem akıllı hem de zahmetsizce etkileyiciydi. Daha önce onu böyle arzulayan ve isteyen erkekler olduğuna emindim.

“Zenny, tüm hafta boyunca seni düşünerek aletimi sıvazladım. Sırf önümü görebilmek için her gün sikimi dışarı çıkarıp boşalmam gerekti. Bir haftadır hayalini kurduğum tek şey bu amcık ve şimdi karşımda. Hayal ettiğimden bile daha güzel, daha leziz. Doyasıya almak istiyorum.”

“Tamam.”

“Karnımı *seninle* doyurmak istiyorum.”

Titrekçe bir nefes verdi. “Sanırım ben de senden doyasıya almak istiyorum.”

Sırıttım. “Planımız bu, değil mi?”

Karşılık olarak o da gülümsedi. Sonra o gülümseme, parmağım kıvrımlarında dolaşıp girişinin ıslak ve yumuşak sınırlarıyla

oyarken sevimli bir odaklanma ifadesine dönüştü. Bununla birlikte parmağımı hafifçe içine ittim ve bakışlarımı yüzünden ayırmadım. O kadar dar ve lanet olası şekilde küçüktü ki, ıslaklığı tüm parmağımı kaplasa da dokunuşum onun için hâlâ bir tür istila gibiydi.

Sikimin içine nasıl gireceğini düşündüğümde yutkunmak zorunda kaldım. Kasları etrafımda gerilip beni kavrayacak ve sıkıştıracaktı.

Yüce İsa. Tekrar pantolonumun içine boşalacaktım.

Nazik bir sesle, “Beni almaya hazır olman için seni böyle hazırlayacağım,” dedim ve yaptığımız şeye *-PLANA, SEAN. KAHROLASI PLANA-* odaklanmaya çalıştım. Bu plan *belirli bir şekilde* yakınlaşmamızı içeriyordu ve elimi kesinlikle pantolonumun içine sokup kendimi okşamama gerek yoktu.

En azından şu anda.

Parmağımı biraz daha içine soktuğumda kaşlarını hafifçe çattı. Sanki canı mı acıyor, yoksa iyi mi hissettiriyor karar vermeye çalışıyordu. “İçini okşayacağım, orayı gıdıklayıp seninle oynayacağım ve bir çiçek gibi açılmanı sağlayacağım,” diye devam ettim. “Ta ki sen ne kadar boş olduğunu hissedene, dışında olmanın içinde olmaktan daha acı verici olduğunu düşünene kadar.” Parmağımı ön duvarlarındaki o özel noktaya bastırmak için kıvırdım. Hareketlerim oldukça nazikti. Zenny başını ileri geri sallarken burnundaki halka parlıyordu.

“Sean.” Alnında ve göğsünde bir damla ter belirmişti. “Bu... Ben... Sanki şey gibi...”

“İşemek istiyormuşsun gibi mi?”

Bir kolunu yüzüne atarak, “Evet,” dedi. “Aman Tanrım, çok utanıyorum.”

Yaptığım şeye ara vermedim. “Bu normal. Sadece hissin ge-
çip gitmesine izin ver, sevgilim. Kendini parmaklarıma yasla ve
tadını çıkar.”

Ben dikkatle onunla oynarken ve vücudu paniği bırakıp zevk
almaya başlarken bacakları etrafımda kıvrıldı ve çıplak ayakları
kanepeme gömüldü. Bunun üzerine dudaklarımı indirip dilimi
sertleşmiş klitorisinin üzerinde gezdirdim.

“Ah,” diye soludu. “Ah.”

Dilimi kıvrımlarında uzun yalamalar ve hafifçe dokundur-
malar arasında gezdirirken, parmaklarımı oldukları yerden çek-
medim ve ıslanmış küçük amının içini ovmaya devam ettim.
Ürkek bakirem tekrar paniğe kapılmaya başladı.

“Ben...” Kelimelerini bulamıyor, vücudu kendisiyle savaşı-
yordu. Zirveye ulaşmak istediğini görebiliyordum ama yüzle-
şeceği muazzam hislerinden korktuğu da ortadaydı. Biraz daha
zamana ihtiyacı olduğuna karar vererek klitorisini tamamen ağ-
zıma aldım ve emdim.

Tepkisi ani, yakıcı ve heyecan vericiydi. Ayakları kanepeye
daha da gömüldü, vücudu yay gibi gerildi, dairemin lekeli beton
ve cam yüzeylerinde yankılanan inlemeye benzer bir sızlanmayla
geldi; iç uylukları ve karnı iyice gerilmişti. Ardından orgazmın
ilk dalgası onu vurdu. İsmim bir dua gibi dudaklarından dökü-
lüp zihnimi vitray ve altın işlemeli kumaş görüntüleri ile doldur-
du. İlk kez benim sayemde, dilimin üzerine boşalırken içindeki
parmaklarımın etrafında kelekler kanat çırpıyor gibiydi.

Bu son olmayacaktı. Bu gece için bile bu daha başlangıçtı.

Ağzımı ve parmağımı kullanarak orgazmın son dalgalarını
aşmasına yardım ettim. Kalçasının yükselişi ve karnının düzlük-
lerinin üzerinden yüzünde muhteşem bir ifade belirmesini izle-
dim. Kaşları neredeyse endişeli bir şekilde çatılmıştı. Dudakları
sessiz kelimelerle hareket ediyor, gözleri büyük bir merakla beni

izliyordu. Klitorisine son bir öpücük kondurup parmağımı dışarı kaydurdım ve onu ağızıma sokup yalayarak temizledim.

Sanki bir erkeğin bir kadına dokunduktan sonra parmaklarını yalaması kadar şehvetli bir şeyi hiç hayal etmemiş gibi gözleri büyüdüğünde ona sııttım.

“Bundan çok daha edepsiz olabiliyorum, sevgilim. Hazır ol-san iyi edersin.”

14. BÖLÜM

Zenny dalgın bir şekilde bana bakıyordu, uzuvları gevşemişti, seks kokuyordu ve hayatımın geri kalanında bakabilmeyi dilediğim kadar güzel bir şekilde uzanmıştı. Bacakları kolayca ayrılmış, zevke doymuş amı gözler önüne serilmişti. Orgazma ulaşmış bir kadının yavaşlayan, doymuş nefeslerini alıyordu.

“Yenilmek hoşuna gitti mi, tatlım?”

“Çok,” diye mırıldandı. “Tekrar yapar mısın, lütfen?”

Hevesi karşısında keyiflenerek sııttım. “Ne zaman istersen. Sanırım bir keresinde seni arkadan nasıl yiyebileceğimi göstereceğime söz vermiştim.”

Dudakları bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. “Evet, doğru.”

Kanepenin kenarında dizlerimin üzerinde duruyordum, ellerim bacaklarında aşağı yukarı gezinip duruyordu. Bir yandan da sıvazlanmak isteyen sikimi görmezden gelmeye çalışıyordum. “Ne sıklıkla mastürbasyon yapıyorsun?”

Koluyla yüzünü kapattı. “Bu konuda konuşabilir miyim, emin değilim.”

Wakefield romanında *homurdanma* olarak adlandırılabilcek bir ses çıkardım. “Zenny Iverson, bu daireye girip benimle seks yapmak istediğini söyleyen kız, mastürbasyon hakkında konuşamayacak kadar utangaç mı?”

“Bu farklı,” diye mırıldandı. “Tamamen farklı.”

“Hepsi temelinde seks. Ve benden önce söylemen daha iyi, yoksa seni benim önümde yapmaya zorlarım.”

Kolunu çekip bana hem meraklı hem de endişeli bir bakış attı. “İnsanlar bunu yapıyor mu?”

“İnsanlar otuz kişilik seks partileri düzenliyor ve Thor’un çekici şeklindeki dildolarla kendilerini beceriyorlar. Bir sevgilinin önünde mastürbasyon yapmanın yapılabilecek en hafif şeylerden biri olduğunu düşünürdüm.”

Bu tekrar gülümsemesine neden oldu. “Ben senin sevgilin miyim?”

Kanepeden vücudunun üzerine doğru sürünerek, “Sen benimsin,” dedim basitçe.

“Bir aylığına,” diye düzeltti.

“Bir aylığına,” diye tekrarladım. “Sen İsa ile evlenene kadar ya da her neyse işte.” *Detaylar, detaylar.*

Bacaklarının arasına yerleştim ve ereksiyonum onun kıvrımlarına temas ettiğinde inledim. Başımı eğerek göğsünün ucunu ısırdım, sonra kollarımı omuzlarının altından geçirip dirseklerimin üzerinde doğruldum ve ona baktım.

“Şimdi bana yalnızken kendine nasıl dokunduğunu ve bunu ne sıklıkla yaptığını anlat.”

Başını başka tarafa çevirdi ama ben üzerindeyken bakışlarımdan ve sözlerimden kaçması mümkün değildi.

“Vibratör kullanıyor musun?” Çenesinin keskin çizgisine bir öpücük bıraktım. “Ya da parmaklarını? Yoksa bacaklarının arasına bir yastık koyup kendini iyi hissedene kadar ona mı sürtünüyorsun?”

Sözlerim istediğim etkiyi yarattı, yanaklarının hafifçe kızarmasına ve nefesinin hızlanmasına neden oldu.

“Hiç vibratör kullanmadım,” diye fısıldadı. “Ama yastık...”

“Evet?”

“Ve peluş bir hayvan... Lise mezuniyetim için aldığım oyuncak ayı. Yurt odamdaki yatağımın üzerinde duruyor. Tanrım, bunu sana söylediğime inanamıyorum.”

“Ben de inanamıyorum. Yıllarca bunu düşünerek kendimi yiyip bitireceğim, sevgilim. Oyuncak ayıyı nasıl kullanıyorsun? Yan yatarak mı? Yoksa karnının üzerine yatıp üstten mi sürtü-nüyorsun?”

Gözlerini kapatıp, “Üstüne çıkıyorum,” diye itiraf ederken yüzü hâlâ başka tarafa dönüktü. “Onu bacaklarımın arasına alıyorum ve üzerine çıkıyorum.”

“*Kahretsin.*” Yüzümü boynunun gül kokulu kıvrımına göm-düm. Zenny’nin yurt odasında, muhtaç amını bir oyuncak ayı-ya sürttüğünün görüntüsü neredeyse aklımda tutamayacağım kadar fazlaydı. Onu dizüstü çorapları içinde, posterlerle çevrili odasında, büyük ve kadınsı ihtiyaçlarla boğulmuş, henüz olgun-laşmamış bir kız olarak hayal ettiğim için cehenneme gidecek-tim...

“Ne?” diye sordu tereddütle. “Bu çok mu kötü?”

“Kahrolası şekilde ateşli,” diye mırıldandım boynuna doğru. “Şu anda kendime engel olmakta zorlanıyorum.”

Başını tekrar bana çevirerek, “Gerçekten mi?” diye sordu. “Bu seni tahrik ediyor mu?”

Elini tutup tahrik olduğumun tartışılmaz kanıtına doğru yönlendirdim. “Kendin hisset.”

İnce eli pantolonumun üzerinden sikimin izini sürdü, her türlü beceriksizliği hevesli merakından daha ağır basıyordu.

“Ben hiç...” Boğazını temizledi. “Isaac ile birlikteyken onu gerçekten hiç göremedim. Bir erkeğin bu kısmını hiç görme-dim.”

Ağızına uzun bir öpücük kondurup dudaklarını kendi du-daklarımla ayırdım. O, nefes nefese kalana ve altımda kıvrana-na kadar dilinin ipeksiliğini hissettim. En sonunda dizlerimin

üzerinde doğrulup, “Bana amını gösterdin,” dedim. “Şimdi sana bir şey gösterme sırası bende.”

Heyecanla dirseklerinin üzerinde doğruldu. “Şimdi benimle seks yapacak mısın?”

Kahretsin, bunu deli gibi istiyordum. “Henüz değil, bebeğim. Şu anda hâlâ Seks 101 dersindeyiz ve seksi en azından bir bitirme tezi gibi düşünebiliriz. Kanepenin önünde dizlerinin üzerine çök.”

Birlikte hareket ettik, böylece ben doğrudan kanepenin önünde duruyordum ve o da önümde diz çökmüş, o büyük masum gözleriyle yukarı bakıyordu. Dudağının bir köşesini emiyordu, onu bir sınıfta aynı ifadeyle hayal edebiliyordum. *Gözlerini dört açmış, konsantre olmuş, her an elini kaldırmaya hazır.*

Cevabını bilsem de, “Daha önce hiç bir erkeğin kemerini çözdün mü?” diye sordum.

Yavaşça başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Kemerimi çöz, Zenny. İşin bittiğinde ilmeklerin içinde bırak.”

Daha önce liseli bir kız gibi görüldüğünü düşündüysem bile, kaşlarının hafifçe çatıldığı ve alnının konsantrasyonla kırıştığı şu anın yanında o hiçbir şeydi. Bir cerrah dikkatiyle bana doğru uzandı, hassas ve dikkatli hareketlerle tokamı çözerken ellerini sabit tutmaya çalışıyordu. Sonunda parlak deriyi çözmeyi başardığında, deri metalin içinden belirgin bir tıslamayla kaydı ve tekrar gözlerini yüzüme çevirdi.

Odadaki tek ses buydu, ardından tokenın yana doğru serbestçe düşerken çıkardığı sessiz *çat* sesi geldi. Bu o kadar tanıdık bir sestir ki, aletim Pavlovvari* bir kasılma yaşadı.

“Şimdi fermuarımı aç,” diye emir verdim. “Ve bunu yaptığın sırada dikkatini bana ver.”

* Bu ifade, Pavlov’un koşullanma teorisine gönderme yapar. Pavlovvari tepki, belirli bir uyarana karşı otomatik veya öğrenilmiş bir tepkiyi ifade eder.

Küçük onur öğrencim ince parmaklarıyla fermuarımı açarken, tırnaklarındaki yıpranmış altın cila gösteriye küçük renk parıltıları katıyordu. Sonunda fermuarı aşağı çekip dış kısımlarından geçirmeyi başardığında, oldukça özenli ve titizdi. Çıkardığı ses ikimizi de etkiledi; bu bir vaat sesiydi, o kadar açık şekilde cinsel bir sesteki ki bir rahibe bile bunun ne olduğunu anlayabilirdi.

En sonunda fermuar indi ve hâlâ *boxer*imin yumuşak kumaşıyla kaplı olan ağır aletimin ağırlığı altında açıldı. Gözleri yüzümle iç çamaşırmı belirginleşen *Çok Açık Bir Şekilde Penis* arasında gidip geldi. İlgisi altında gözle görülür bir şekilde zonk-luyordu ve tam bu sırada dili altdudağını yalamak için dışarı fırladı.

İnledim.

“Tatlım, bana öyle bakarsan sonunu getiremem.”

“Gerçekten mi?” diye sordu merakla ve biraz da gururlu bir gülümsemeyle. “Sadece bakmamdan mı?”

“Seninleyken bakmak da sikişmek kadar tehlikeli.” Duraksadım. “Eh, neredeyse. Şimdi ellerini kucağına koy.”

“Tamam.” Ben ona aletimi göstermek için gömleğimi çıkarırken nefes almadan beni izlemesi benim de nefesimi kesmişti. Gömleği yakındaki bir sandalyeye fırlattım ve ona döndüm. Bir an sonra neredeyse kalp krizi geçirecektim.

Mastürbasyon Hakkında Konuşmaktan Utanan Küçük Kadın şimdi dizlerinin üzerinde yana doğru yatmış, amını topuğuna sürtmek için doğru açıyı arıyordu. Gözleri karnımla göğsümün çizgilerini, çıplak kollarımı ve omuzlarımı izlerken açlıkla büyümüştü.

Elimi yavaşça karnımın çıkıntılarında gezdirdiğimde, “Yine kendinle övünüyorsun,” diye fısıldadı ama sesinde ne bir öfke, ne bir yargılama, ne de durmam için bir emir vardı.

“Evet, yine övünüyorum,” diye alay ettim. “Bana öyle bakmaya devam etmen için ne gerekiyorsa yapacağım.” Ve bunda ciddiydim. Genç bir adamken bu vücut için çalışmıştım çünkü onunla gelen gururu arzulamıştım, şeklimden memnun olan kadınlardan kazandığım hayranlığı ve sikişmeyi arzulamıştım. Ancak yıllar geçtikçe, her tür *dopamin* etkisinde olduğu gibi, beğenilmenin verdiği haz azalmış ve ben de daha zayıf nedenlerle formumu korumuştum. Böyle olmaya alışmıştım; formda kalmak günlük rutinimle ayrılmaz bir şekilde iç içe geçmişti. Bu noktada durmak, kendi başına bir çaba gerektirecek gibi görünüyordu.

Ama Tanrım... Zenny’nin bana şaşkın ve aç bakışı, ilk kez bir kızın bana böyle bakmasının nasıl bir his olduğunu hatırlamamı sağladı. İlk kez, arzulanmaktan kaynaklanan şehveti hissediyor gibiydim. O ilk zamanki gibi, tüm tenim farkındalık ve elektriklerle uğulduyordu, cildim neredeyse bu hisleri barındıramayacak kadar gerginleşiyordu. Bir kar fırtınası kadar yıkıcı ama onu arzulamamı zapt edemeyecek kadar yoğunlu. Kesinlikle bedenimin kaldırabileceğinden daha güçlüydü.

Çekingen bir şekilde elini uzattığında başımı salladım. Evet, yapabiliirdi, yapmalıydı. Yapmazsa ben yapmasını sağlardım çünkü şimdi bana uzanmışken, o meraklı parmakların üzerimde olmaması düşüncesi acıya yakındı.

“Dokun bana,” dedim. “Dokun bana. Dokun bana.”

Dokundu.

Hafifçe soğuk ve zarif parmakları karnımın üzerinde dolaştığında neredeyse patlayacaktım. Dokunuşu içimde titredti, müzik gibi yankılandı ve vücudumun her noktasında hissedildi.

Hepsi karnıma dokunması yüzündendi. Tanrı yardımcım olsun, kim bilir sikime dokunduğunda ne olurdu.

Meraklı bir sesle, “Çok sertsin,” derken elleri göğsüme doğru kaydı. Bana ulaşmak için hafifçe yükselmek zorunda kaldı ve o anda topuğunda bıraktığı ıslaklığı görebildim. *Yüce Tanrım.*

Dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki *sert* kelimesiyle ilgili şaka yapmayı bile unutmuştum. Zenny karnımın her noktasını, sırtımdaki her çizgiyi ve kası araştırıp okşarken ona bakmaktan başka bir şey yapamadım. Sırtıma dokunduğunda, bunu kollarını etrafımda dolaştırarak yaptı ve ısrarcı ereksiyonuma, kaynayan kanıma rağmen onun tarafından tutulma ve kucaklanma hissi neredeyse her şeyden daha güçlüydü. Bana sonsuza dek sarılmasını istiyordum; kollarının beni sarmaması düşüncesinden şimdiden nefret etmeye başlamıştım.

Meraklı elleri sonunda *boxer*ımın lastiğini buldu, önce utanış bir şekilde kenarı boyunca hafifçe gezindi, ardından cesaretlenerek parmaklarını kumaşın altından kaydırmaya başladı. Kendi yolunu bulmasına, cesaretini toplamasına izin verdim. Bu benim açımdan ne tembellikten ne de hoşgörölü bir eğlenceden kaynaklanıyordu. Gerçi bu duygunun, tek başına bile ne kadar baş döndürücü olduğunu inkâr edemezdim. Hoşgörü, bu kızın istediği her şeye sahip olmasını istemektir; onun almasına izin vermektir. Ve ben, onun her şeyi almasını istemeye tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştım.

Ama dürüst olmak gerekirse, kendi hızında gitmesine izin verdim çünkü aniden ben de onun kadar gergin ve heyecanlı hissetmeye başlamıştım. Kendi çıplaklığımın ufkunun ötesinde yatan şeyden korkuyordum.

Hareket etmek imkânsızdı, onu başka bir hıza ikna etmek düşünülemezdi. Biraz daha hızlı olursa kalbim dehşete düşmüş bir şehvetle göğsümden fırlayacaktı; biraz daha yavaş olursa karnım çaresizlikten aşırı ısınacak ve ölecektim.

Sadece o bizi yönlendirirken onun düzensiz, bakire hızıyla hareket ediyorduk ve başka türlü olmasını istemezdik.

Sonunda ya cesareti ya da sabırsızlığı -çoğu zaman ikisi de aynı şeydi- onu ele geçirdi ve *boxer*imin önünü sıyırırken yüzünü gördüm. Kendinden geçmiş, açgözlü ve şaşkın görünüyordu.

Ereksiyonum serbest kaldığında aşağı yukarı sallandı. Zonk-luyordu, aceleliydi ve kıpkırmızıydı. O kadar uzun süredir sert-tim ki aletimin ucu ıslanmış, kalçamın yanında oldukça büyük bir kayganlık lekesi bırakmıştı. Üzerime gelen serin hava neredeyse titrememe neden oluyordu. İç çamaşırimın bel bandına dolanmış ellerini görünce ürperdim. Ama yüz ifadesine gülmek zorunda kaldım.

“Beklediğin gibi değil mi?”

Tam olarak yorumlayamadığım bir ifadeyle bana baktı ancak mecbur kalsaydım, şımarık ve dertli arasında bir yerde olduğunu söyleyebilirdim. Sadece Zenobia Iverson’ın atabileceği türden bir bakıştı.

“Ne bekliyordum bilmiyorum,” diye itiraf etti. “Ama çok inişli çıkışlı.”

“Sanırım aradığın kelime *büyük*.”

Gözlerini devirdi. Dünyanın en güzel bakiresi önümde diz çökmüştü, sikim suratının ortasındaydı ve o *gözlerini deviriyor-du*. Egom biraz kırılmıştı.

Yine de sikimin umurunda değildi.

“Hayır,” dedi yavaşça. “*Engebeli*. Burası gibi.”

Parmağını nazikçe uzunluğumdaki bir damarın hizasında gezdirdi ve ben yaralı bir tıslama çıkardım.

Telaşlanmış görünüyordu. “Acıttı mı?”

“Hayır,” demeyi başardım. “Devam et.”

Parmağını geri çekti ve şişmiş, hassas bölgelerimin etrafında çıldırtıcı bir rota izlemeye başladı. Adeta damarlarımın haritasını çıkarıyordu; ince dokunun duyarlı kıvrımlarında gezindi. Tepemin çevresinde, ardından ucundaki sızıntıyla ıslanan yarığın üzerinde dolaştı. Sonra parmakları köküne kadar indi, beni

adeta ölçer gibi etrafına dolandı. Parmaklarının ve başparmağının etrafımı tamamen kavrayamadığını fark ettiğimde içimde erkeksi bir gurur kabardı. Ama itiraf etmeliydim ki, bu gurur bile onun dokunuşunun verdiği his kadar etkileyici değildi. Çünkü sikeyim, bana gerçekten dokunuyordu.

“Hepsini görmek istiyorum,” dedi üzerimde yarattığı etkinin farkında bile olmadan.

Gözleri bedenimdeydi; karın kaslarımda, sertleşmiş aletimde ve açık pantolonumun kalçamın kaslarını gerdiği yerlerdeydi. Ve dürüst olmak gerekirse, onun beni tamamen görmesi fikri fazlasıyla baştan çıkarıcıydı. Herhangi birinin aklına gelebilecek en iyi fikir buydu belki de.

“Bunu ayarlayabiliriz,” dedim. Onu ayağa kaldırdım ve oturma odasından yatak odama götürdüm. Alışkanlıkla ışıkları açmadım ama Zenny açtı. Geri dönüp ona baktığımda bana utan- gaç bir gülümseme gönderdi.

Omuz silkerek, “Görmem gerekiyor,” dedi.

“Nasıl istersen, sevgilim.”

Onun bedenimi keşfetmesine asla hayır diyemezdim. Dünyalar yansa yine bu andan vazgeçemezdim. Üstelik bu kıza ne kadar tutkun olduğum konusunda son derece kaygısızdım, hiç kimse için böyle hissetmemiştim. Ama bir yandan da daha önce onun gibisini hiç tanımamıştım. Belki de bu yüzden şaşırtıcı gelmiyordu. Belki de doğduğumda sadece onu arzulamak için programlanmıştım. Zihnimin derinliklerinde küçücük bir şey vardı; bir düşünce değil, hatta bir düşüncenin tohumu bile değildi. Ama yıllar sonra tam anlamıyla yeşerebilecek bir fikrin, uykuda bekleyen donmuş kökü gibi bir şeydi. Ve o an, Tanrı hakkında bir zamanlar böyle hissettiğimi hatırladım.

Bir zamanlar tereddüt etmeden, korkmadan seven bir Sean Bell vardı.

Zenny bana onu hatırlatmıştı.

Pantolonumu çıkarmak için hareket ettim, o da yardım etti. Yardım etmesine izin verdim çünkü hevesli bir kadının kıyafetlerini çıkarması kadar tatlı bir şey yoktu. O tadı beceriksizlik hem sevimli hem de inanılmaz derecede tahrik ediciydi.

İşimiz bittiğinde ve ben çırlıçıplak kaldığımda, kendinden emin bir şekilde, "Tamam," dedi. "Sırtüstü yat."

Dediğini yaptım. Ellerimi başımın arkasında birleştirip yatağın ucuna doğru kaydım, gözlerim sutyenini çıkarışını izliyordu. O an, odamda çıplak halde muazzam görünüyordu; pencereden sızan şehir ışıkları tenine parıltılar bırakıyor, saçlarıysa yerde ve yatağın üzerinde kıvrımlı gölgeler yaratıyordu.

Sonra yatağa sürünerek geldi... ve her şeyi unuttum.

Sadece o vardı. Sadece onun doğallığı, yanıma geçip oturması, baştan çıkarma konusundaki masumiyeti... Sadece merakla dolaşan parmakları, dudaklarının kenarını gerginlikle emmesi ve üzerimdeki bakışlarının taşıdığı tutkulu heyecan vardı.

Kollarımı ve karnımı okşadı. Ellerini uyluklarımda ve göğüs kaslarımda üzerindeki çıkıntılarda gezdirdi. Kaburgalarımın etrafındaki kasları keşfedip gıdıklanıp gıdıklanmadığımı sordu. *Evet, dedim ama sadece ayak tabanlarımdan.*

Parmakları yavaş yavaş aşağı indi, aletimin yanındaki aşırı hassas deriye kadar ulaştı, kesemi yokladı. Bunu beni tahrik etmek için değil, adeta tartmak ve ölçmek için yapmıştı. Ve sonra vücudumun verdiği tepkiyi gördüğünde bunu bir deney haline getirdi. Alt tarafıma dokunduğunda ne kadar titrediğimi, beni avuçladığında nasıl inlediğimi, parmaklarıyla üzerimde daireler çizdiğinde nefesimin nasıl değiştiğini sessizce izliyordu.

İlgisini başka bir yere çevirdiğinde istemsizce inledim ama ona minnettardım çünkü bu yalnızca cinsel bir heyecandan ibaret değildi; onun bedenimin geri kalanını keşfetmesi de inanılmaz hissettiriyordu. Her şeyin onun için ne kadar yeni olduğunu görmek seksiydi. Ayaklarım ve ellerim, onun zarif yapısına

kıyasla daha büyük ve kabaydı. Bacaklarımın kılları, onun ipeksi tenine karşı daha sert ve belirgindi. *Mutluluk yolum* boyunca parmaklarını gezdirirken saatler geçmiş gibi hissettirdi ve ben sırtımın yataktan fırlamasını engellemek için ellerimle örtüyü sıkıca kavramak zorunda kaldım. Tırnaklarının o yontulmuş altın hatlarını meme uçlarımda etrafında gezdirdiğinde, onu yakalamamak için dişlerimi sıktım ve gözlerimi kapattım.

“Arkanı dön,” diye fısıldadığında tereddüt etmeden dediğini yaptım.

Ellerini uyluklarımda, baldırlarımda gergin kaslarımda ve ayaklarımda gezdirdi. Ayak tabanlarımdaki gıcıklanmanın gerçek olduğunu kendi elleriyle doğruladı. Sonra omurgamı takip etti, omuzlarımda genişliğini yokladı, enseme geldiğinde saçlarımda fazlaca uzadığında nasıl kıvrıldığını fark etti.

Ardından bacaklarımda üzerine oturdu. Ellerini kalçalarıma dayadığında yatağa doğru bir ses çıkardım. Aletimi vücudumla yatak arasına sıkıştıran ekstra ağırlık en kötü şekilde harika bir his yarattı.

Ya da en iyi şekilde korkunçtu. Ayırt edemiyordum.

Ellerini tekrar sırtımda gezdirdi, sonra kalçalarımda üst kısmına indi. Beni şehvetle deliye çevirmek için hesaplanmış gibi görünen, araştıran dokunuşlarla kıcımlı sıklıkla, ardından biraz geriye kaydı ve sonra... ayak parmaklarımda kıvrılmaya zorlayan bir şey yaptı.

Kıcımlı nazikçe aralayıp meraklı parmağını arasına soktuğunda yatağa doğru bir ses daha çıkardım.

“İyi misin?” diye sordu. “Yapmamam mı gerek?”

“Hayır... kesinlikle yapmalısın,” diye soludum.

“Buraya dokunulmasından hoşlanıyor musun?” diye sordu tekrar. Bu sefer sadece dokunmakla kalmadı; parmak ucunu nazikçe girişimde dolaştırdı. Bu his her yere yayıldı, kendimi son derece günahkâr ve fazlasıyla sapkın hissettim.

Sadece, “Bilmiyorum,” dedim. Sesim battaniyeler altında boğulmuşum gibi çıkıyordu. Öyle sertleşmiş, öyle dolmuştum ki... her an patlayabilirdim. Boşalmam gerekiyordu. Her zerrem bunu istiyordu. “Daha önce kimse orama dokunmadı.”

Zenny’den düşünceli bir *hımm* sesi geldi; sanki o an, ben onun kişisel antropoloji projesiydim. Sean Bell’i keşfeden ilk kişiydi.

Ona dokunmamak için tüm gücümle kendimi kontrol ediyordum. Ama aklımda tek bir şey vardı; onu göğsüme çekmek, dudaklarına yapışmak, bacaklarını belime dolamak ve o ıslak, tatlı kuyuya tamamen gömülmek.

“Kimsenin daha önce burana dokunmamış olmasına inanmıyorum,” dedi. Bir parmağı hâlâ içimde dolaşırken, başparmağı bacaklarımin arasında yavaşça hareket ediyordu. “Bu kadar seksin ardından... bu nasıl mümkün olabilir?”

Ona bunu anlatmanın bir yolu olup olmadığını bilmiyordum. *Birkaç aynı hareketin sürekli tekrarlandığı, sadece birlikte olduğun kişi değiştikçe seksin farklılaştığı bir döngüye dönüşmesi. Her şeyin sanki yorgun bir atlıkarınca gibi aynı şekilde dönüp durması. Ve sonunda, yolculuğun keyfinin varılacak yer tarafından gölgelenmesi. Bir noktada sürecin, sonucuna odaklanıldıkça anlamını kaybetmesi.* Genele bakıldığında cömert bir seks partneriydim ama bunun tek sebebi amcıkların beni azdırmasıydı. Gerçekten, seksi bencil sebeplerden yapıyordum. Bunu yaparken de kendimi haklı çıkarmak için aynı derecede bencil insanları seçiyordum.

Sonuç olarak tarif edecek kelimeleri bulamıyordum. İhtiyaçın acı verici dalgaları tarafından kapı dışarı edilmişlerdi ve eğer kelimelerim olsaydı bile tarif etmek istemiyordum. Zenny’nin seksin ne kadar sıradan olabileceğini bilmesini istemiyordum. Bunu bir tür mucize gibi görmesini istiyordum. Bir vahiy. Tüm dinlere rakip olabilecek bir uyanış. Yine de ona cevap vermem gerektiğini biliyordum. Bu yüzden sesimi mümkün olduğunca

alaycı tutmaya çalışarak, "Ah, bilirsin," dedim. "İnsanlar bazen sıkılır ve kolaylık isterler. Bir an önce olup bitmesini falan."

Aynı alaycılıkta bir karşılık vermek yerine parmaklarını kıcımdan aşağı indirip bacaklarıma koydu. "Bir insan nasıl bundan sıkılabilir ki?" Neredeyse buna inanamıyor gibiydi, ses tonu kulağa suçlayıcı geliyordu.

Bacaklarımin üzerinde hissettiğim sıcaklığının yarattığı sessiz hayranlığı değerlendirdim. Onu göremiyordum, ellerimle dokunmuyordum, bedenine yakın bile değildim ama yine de hayatımda hiç bu kadar derin bir şekilde arzu dolu hissetmemiştim.

En sonunda, "Bilmiyorum," dedim. "Gerçekten bilmiyorum."

Birkaç dakika sessizlik içinde bekledik ve ben orada sırf beni keşfetmesi, dokunarak merakını gidermesi için gergin ve hareketsiz bir şekilde durdum.

"Sırtüstü yat," dedi bir süre sonra. "Şeyi tekrar görmek istiyorum..." Utangaç bir şekilde duraksadı. "Penisini."

Kelime seçimiyle alay etmedim, o noktayı çoktan geçmiştim. Açlıktan ölüyordum. Sırtüstü dönerek zonklayan sertliğimi serin havayla buluşturdum. Onun beni boşaltmasına izin vermediğini söylemiştim, bunda ciddiydim ama yine de tekrar dokunmasını istiyordum. Sadece bir kez. Dokunuşuna biraz daha ihtiyacım vardı.

"O zaman... erekte olmadığında... bu kadar büyük değil mi?" Dizlerinin üzerinde hareket etti ve parmakları hayalarım dokunmak için yukarı kaydı. Başparmağı testislerimin altındaki hassas noktayı buldu ve aletim seğirdi.

"Hayır." Sesim neredeyse duyulmayacak kadar kısıktı.

"Ve erekte olunca..."

Ders kitaplarında kullanılan terimleri bir kenara bırakmak isteyerek, "Sertleşiyor," diye açıkladım.

"Her sertleştiğinde..." diye devam etti. "Bu tahrik olduğun anlamına mı geliyor?"

“Evet,” dedim. “Sikişmeye ihtiyaç duyduğum anlamına geliyor.”

“Peki sikişecek kimse olmadığında? Ne yapıyorsun?”

Bir elimi aletimin üzerinde dolaştırıp onu avuçladım. Hareketlerimle birlikte kasıklarımın bir zevk dalgası hücum etti. Kendime bunun onun keşfi olduğunu, bunun planın bir parçası olduğunu ve istediğimi yapamayacağımı hatırlatmak zorunda kaldım.

Beni neyin kıvrandırdığını, hangi ritimden zevk aldığımı görebilmesi için hareketlerimi yavaşlattım. Tüm bu süre boyunca bakışları üzerimden ayrılmadı. Kasılmış karnıma ve yumruğumun arasındaki aletime bakıp duruyordu.

Hem ürkek hem de heyecanlı bir sesle, “Deneyebilir miyim?” diye sordu ve Tanrım, tek düşünebildiğim bunun bugüne kadar duyduğum en seksi şey olduğuydu.

“Evet, bebeğim. Deneyebilirsin.”

Aletimi bıraktım ve onun kavramasını izledim, tereddütlü parmakları gerçek bir sürtünme için gevşek bir tutuşla yukarı doğru okşadı.

Bu kaldırılabileceğimden çok fazlaydı. Kararlı yüz hatları, konsantrasyonla kıvrılmış dudakları ve burnunu kırıştırdıkça kendini belli eden *piercingi*... Saçları büyük dalgalar halinde omuzlarından dökülüyordu, meme uçları küçük düğmeler gibiydi ve göğsü kontrol edemediği nefeslerle titriyordu.

Onu görmemek için kollarımla yüzümü kapattım çünkü sakarlığı bile çok ateşliydi. Onunla ilgili her şey çok ama çok fazlaydı ve bunun beni endişelendirmesi gerekiyordu. Üzerimde böyle bir güce sahip olmasından korkmalıydım ama korkmuyordum ve belki de işin en ürkütücü kısmı da buydu.

Ritmini bulmasına ve aletimin alt kısmını okşayıp üstünü sıkmasına izin verdim. O anda istediği her şeyi yapmasına

müsaade ettim ve sadece dayanmaya, dokunuşuyla boşalmayacağıma dair verdiğim sözü tutmaya çalıştım.

Kahrolası şekilde ızdırap vericiydi.

Can çekişiyordum.

Sonunda öldürücü bölgeyi, yani aletimin hemen altındaki o hassas kısmı buldu ve saniyeler içinde belimin bükülmesine, nefes nefese kalmama neden oldu. Kolumun altından dışarı bakmaya cesaret ettiğimde, altdudağını dişlerinin arasına sıkıştırdığını gördüm; gözleri çelik gibi sertleşmiş aletime odaklanmıştı, neredeyse büyülenmiş gibiydi. Diğer eli ise sanki bana dokunurken kendine dokunmamaya dayanamıyormuş gibi, sanki bunu yaptığının farkında bile değilmiş gibi memesini okşuyordu.

Eğer durmazsa boşalacaktım.

“Bu kadar yeter,” diye hırladım ve onu şaşırtıp dudaklarından sevimli bir cıyıklama çıkmasına neden olacak kadar hızlı bir şekilde doğrulup bileğini yakaladım.

“Ama boşaldığını görmek istiyorum,” dedi tutuşumun arasından. “Bunu görebileceğime söz vermiştin.”

O kadar mükemmeldi ki onu öpmeden durmam imkânsızdı, bu yüzden onu öptüm. Ağzımı onunkine teslim ettim ve amını nasıl sikmek istiyorsam dudaklarını da öyle becerdim. “Boşaldığımı göreceksin, prenses,” diye mırıldandım dudaklarına doğru. “Kesinlikle göreceksin.”

Öpücüğün etkisiyle sersemlemişti. Kollarımda hareketsizce dururken benimle nefesini paylaşıyor, diliyle benimkini okşuyordu. Elleri göğsümde dolanırken, “Şimdi,” dedi. “Şimdi boşalmanı istiyorum.”

“Önce yapmamız gereken bir şey var.” Daha önce sırf bana böyle bakıyor diye bu vücuda sahip olmaktan hoşlanmış olablirdim ama şimdi kollarımın arasında zahmetsizce hareket etmesinden, onu yatağın kenarına yatırıp yüzünü yere eğebilmekten,

amını ve kıcını yemem için hazır olmasını sağlamaktan ekstra zevk almıştım.

En sonunda ona galada verdiğim sözü tutabiliyordum.

Kıcının arasındaki kıvrımı yaladığımda cıyakladı ve onu sabit tutmak için bir kolumu kalçalarının üzerine dolamak zorunda kaldım. Nefes nefese kalmış bir halde kıvrandı ve bacaklarından birini içgüdüsel bir hareketle kendini saklamak için oynattı.

“Sean,” diye inledi. Parmaklarının örtüleri tırmaladığını duyabiliyordum. “Bu... Ben...”

Ne olduğunu biliyordum. Onu yalamayı bırakıp burnumun ucunu kalçalarının arasındaki noktada, o utandığı girişte gezdirdim. “Endişelenme, sevgilim.”

“Bu şekilde her yerimi görebiliyorsun,” diye karşı çıktı ve beni engellemek istercesine bir elini geriye doğru uzattı.

“Biliyorum. Her şeyin kokusunu ve tadını alabiliyorum. Bu yüzden hoşuma gidiyor.” Bir elini yakalayıp saçıma götürdüm. “Al bakalım. Ne zaman dayanamayacağını düşünecek gibi olursan kendini geri çekmek yerine saçımı çek.”

Saç tellerimi yavaşça çekiştirdi. “Canını acıtmak istemiyorum.”

“Buna değecek.” Tekrar öne eğildim. Amını yalarken burnumun kıcını okşamasını, kirli sakallarımı ve dişlerimin hafif darbelerini hissetmesine izin verdim. Yüzümün, dudaklarımın, dilimin üzerinde tatlı, tuzlu ve toprağın bir karışımı olan tadı leziz hissettiriyordu.

Karnından yukarısı utangaç, mahcup ve deneyimsiz olablirdi ama aşağısı tamamen kadınsıydı. Amı neye ihtiyacı olduğunu biliyordu; ıslanıp yumuşuyor, klitorisi küçük, muhtaç bir tomurcuk gibi dolgunlaşıyordu. Ve telaşlı, belirsiz zevk sesleri çıkarırken bile kalçaları yüzüme sürtünüyor, bacakları daha geniş aralanıyordu ve daha derine, daha aşağıya çekerek klitorisini emmeme izin veriyordu.

Eli hâlâ saçlarımı çekiştiriyordu. İyi bir öğrenci gibi kendisine söyleneni yapmış, ne zaman utanç ya da beceriksizlik hissetse saçımı çekmişti. Ama tutuşu değişmişti. Artık öylece çekiştirmiyordu, neredeyse tutamları koparacaktı. Beni kendine daha da yaklaştırmak, ağzımı ona daha sert, daha hızlı, daha çok değdirmek için çaresizce bir ihtiyaç-

“Daha fazla,” diye soludu. “Aman Tanrım. Daha fazla, daha fazla, *daha fazla...*”

Kahretsin, onu hemen şu anda becermek istiyordum. Tam burada yatağımın üzerinde eğilmişti, ıslak ve muhtaçtı. O daracık deliğe girmeyi, ona bir aletin etrafında boşalmanın ne kadar güzel hissettirdiğini göstermek istiyordum.

İşin aslı, kendime *KAHROLASI PLANI HATIRLA, SEAN* demeden önce bunu yapmak için ayağa bile kalktım. Ama daha sonra nazıkçe bir elimi sırtında gezdirip bir parmağımı içine soktum. Daha önce aklını kaybetmesine neden olan noktayı bulup okşadığımda yatağa doğru inledi. Vücudumu onunkine yasladım ve pürüzsüz bacaklarının benimkiler üzerinde bıraktığı hissin, narin kürekkemiklerinin göğsüme yaslanmasının tadını çıkardım. Orta ve işaretparmağımla klitorisini ovmaya başladığımda sert kıcını kasıklarımaya yasladı.

Anlaşılmaz iniltiler çıkarıyor, altımda kıvranıyordu. Tanrım, bu çok lezzetli, inanılmaz derecede lezzetliydi. Özellikle de adımı o çılgınca seslerin arasında duymak... *Sean... Ah... Tanrım, devam et, devam et, daha, daha, daha, Sean, daha...* O, dalgalara karşı çırpınan huzursuz bir köpüğe dönüşmüş bir okyanustu. Artık sadece fırtınalar koparan, savrulan ve yalnızca şimşeklerle aydınlanan, elektrik yüklü bir kasırgadan ibaretti.

Onu uçurumun kenarına taşıırken her yerini öptüm. Yüzümü buklelerine gömdüm ve saçlarının kokusunu içime çektim. Ensesini dişledim, dudaklarımı yanağında, kulağının kıvrımlarında, çenesinin kenarında gezdirdim. En sonunda ben boynunu öpüp emerken, altımda boşaldı. Kontrolde çıkmış bir okyanus,

tahmin edilmemiş bir fırtınaya dönüştü. Boğazından inlemeye benzer şiddetli, vahşi ve çaresiz bir ses yükseldi.

Altımda kıvrınması bana acı veriyordu. Sadece aklımı kaybetmeme neden olacak kadar sıcak değildi, aynı zamanda kıcı sikime sertçe sürtünüp duruyordu. Hâlâ kokusunu ve tadını alabiliyordum. Amı bağımlılık yapıcı şekilde aldığı zevki belli etmek istercesine çırpınıyor ve kasılıyordu. O anda kıcına daha sert sürtünüp boşalmamak için insanüstü bir güç göstermem gerekti. İrlanda'dan yılanları kovmak* ya da *stigmata*** mucizeleri bir kenarda bekleyebilirdi çünkü asıl mucize Zenny elime tutunarak boşalırken kendimi kontrol edebilmeyi başarabilmemdi.

Boşaldığında tamamen gevşemişti, tüm tüyleri diken diken olmuştu ve alnında belirsiz bir ter pırlıtsı vardı. Gözleri kapalıydı, nefesi yavaşça düzene giriyordu. Bu fırsatı değerlendirerek onu kollarıma aldım ve yatağa geri çektim. Sırtımı yatak başlığına yaslayarak onu göğsüme yasladım. Başını öptüm ve dudaklarımı oradan çekmedim. Orada olmaları güzel hissettiriyordu, onu sonsuza dek öpmek istiyordum. Yukarı uzanıp tembelce göğsümde şekiller çizerken gözleri hâlâ kapalıydı. Uzun ve kalın kirpikleri yanaklarına doğru kıvrılmıştı.

Uykulu bir sesle, "Senin sıran," dedi.

"Ben iyiyim, Zenny Böceği." Yalan söylüyordum, ölmek üzereydim ama ona sarılmayı bırakırsam da ölebileceğimi hissediyordum. Belki de bu çok büyük bir yalan sayılmazdı. Orada sonsuza kadar kalmaktan memnun olurdum.

Çocukluk lakabını duyunca burnunu kıristırdı. "Artık çocuk değilim, biliyorsun."

"Farkındayım."

* Hristiyanlıkla birlikte, İrlanda'da yılanların yok olmasına dair efsane, Saint Patrick'in İrlanda'ya gelen ilk Hristiyan misyoneri olduğu döneme dayandırılır. Efsaneye göre, Saint Patrick, yılanları İrlanda'dan kovmuştur.

** Hristiyanlıkta, özellikle Katolik inancında, bir kişinin İsa Mesih'in çarmıha gerilmesindeki yaralara benzer yaralar taşıması durumudur. Bu, mistik bir deneyim olarak kabul edilir ve genellikle dini bir anlam taşır.

Gözlerini açtı, eli köprücük kemiğimden boynumun kıvrımına, oradan da çene hattıma doğru kıvrıldı. Bakır rengi gözleriyle bana bakarken, eli yüzümde o kadar sıcak ve güzel dururken, elimde olmadan tekrar dudaklarının tadına bakmak istedim. Kollarımda doğrulmadan önce uzun bir süre öpüştük.

“Cidden,” dedi sabırsızca. “Sıra sende.”

Bir an için neredeyse kendimi suçlu hissedecektim ama bu pek uzun sürmedi. Daha doğrusu, Zenny sol tarafıma yerleşip benim sağ elimi sikimin üzerine koyduğu anda tüm bu düşünceler yok oldu. Bir kolumu ona dolayarak kendime çektim ve o da başını göğsüme yaslayarak kendi yumruğumu sikişimi izledi. Bana sarılıp beni izlemesinin garip bir şekilde erotik bir yanı vardı. Bu tür eylemlerin dönüşme eğiliminde olduğu olağan performanstan farklıydı. Samimi ve gerçektir. Çılgıncaydı ve acı verici bir rahatlama ibaretti.

Ben kendimi okşarken parmakları kasıklarımındaki tüylerin üzerinde geziniyordu. Orada çıldırtıcı küçük daireler çizdi ve sonra neredeyse acıtacak kadar kasılmış olan hayalarımın doğru indi.

“Orgazm olduğunda...”

“Boşalmak de,” diye soludum kabaca.

Gözlerini üzerimden ayırmadan, “Boşaldığında,” diye düzeltti. “Nereye gidecek? Karnına mı? Eline mi?”

Başım tam bir yenilgiyle yatak başlığına yaslandı. Tüm bunlar çok fazlaydı, hem de çok fazla. Seksi, masum ve cüretkâr...

“İzle,” dedim ve bir hırıltıyla saatler süren ihtiyacım en sonunda son buldu. Vücudum ikiye bölündü, ayak parmaklarımdan göğsüme ve düşüncelerime kadar her parçam bir düğüm haline geldi. Kendimi kaybettim. *Uçurumdan düşüyordum, görüşümün kenarlarında parazitler dolaşıyordu, kasıklarımın derinliklerinde bir sıcaklık vardı ve kalın, ağır ipler halinde içimden dökülüyorlardı.*

GÜNAHKÂR

Spermiler karnıma sıçradı. Boya gibi sıcak, beyaz spermiler, karın kaslarımda ve göbeğimde çizgiler oluşturdular. Sikime inen kıllarda kalın inciler gibi görünerek sonunda elime döküldüler. Tüm bunlar olurken kendimi okşamaya devam ettim, hayalarım boşalırken göğsümden uzun bir inilti koptu ve son damlasına kadar mutlulukla kendimi sıvazladım.

Ta ki boşalana, nefes nefese kalana ve tamamen tükenene kadar.

Zenny dalgınca bir parmağını karnımdaki karmaşanın içinde gezdirdi ve ağzına götürdü. Parmağını emerek temizlemesini izlerken yumuşayan sikim acı verici bir şekilde zonkladı.

Küçük sevimli suratıyla, “Çok acı,” dedi.

Güldüm. “Evet, sanırım genel görüş meninin tadının berbat olduğu yönünde. Genellikle insanlar tadına bakmamak için büyük çaba sarf ederler.”

Göğsüme doğru hafifçe omuz silkti. “Senin hiçbir parçanı kaçırmak istemiyorum,” dedi. “Diğer kadınların istemediği kısımlarını bile.”

Buna cevap vermedim. Veremezdim çünkü boğazımda kelimeleri bastıran ani, alışılmadık bir düğüm vardı. Bunun yerine onu göğsüme doğru çektim ve uzun bir süre sessiz, yapış yapış bir şekilde öylece durduk. Bu sırada benim gibi koca bir adamın onun gibi genç bir kadın hakkında hissetmeye hakkı olmayan şeyler hissettiğimi fark ettim.

Ve bu konuda ne yapmam gerektiğinden *hiç* emin değildim.

15. BÖLÜM

En sonunda, “Duş almalıyız,” dedim isteksizce. “Sonra uyuyabiliriz.”

Bana yaslanmış halde kıpırdandı. Neredeyse uyumuştı ya da tamamen uyuyordu, buna emindim ve başını kaldırdığında bukleleri çeneme öyle harika bir şekilde değdi ki nefesim kesildi.

Sanki ondan böbreğini bağışlamasını istemişim gibi, “Geceyi burada geçirmemi mi istiyorsun?” diye sordu.

Otoriter Sean kendini göstermek için o anı seçti. “Bu saatte arabayla eve gitmeyeceksin. Güvenli değil.”

Gözlerini devirdi.

Bu hali sevimliydi ama yine de onunla biraz eğlenerek poposunu sıktım. “Hey, ciddiym. Seni bu saatte dışarı göndermeyi kabul edemem, üstelik burada gayet güzel bir yatağım var. Hem kucaklaşma için mükemmel bir partnerim.”

“Barınaktan bu saatte eve dönüyorum,” dedi. “Ve pek tekin olmayan bir yurtta yaşıyorum. Kendimi idare edebilirim.”

Aklıma gelen ilk şeyi söylememek için kendimi zor tuttum. “Üzgünüm, az önce tekin olmayan mı dedin? Güvenli değil anlamında?”

İç çekti. “Lütfen ailem gibi olma. Dikkat edersem tamamen güvenli oluyor.”

Sakinleşmeye çalıştım. “Yeminini ettikten sonra taşınacak mısın? Dönem bitince?”

Başını salladı. “Bu yüzden daha önce ucuz ve küçük bir yer istemiştım. Yakında ayrılacakken büyük bir yere para harcamamın anlamı yok. Ayrıca manastırda yaşamak için iyi bir alıştıırma olduğunu düşünüyorum, biliyor musun? Basit. Ekonomik.”

Bir anda, tamamen çılgınca bir karar verdim. “Benimle kal.”

“Sanırım yarın ders çok erken değil-”

“Sadece bu gecelik değil. Bir ay boyunca.”

Zenny doğrulup yüzünü bana çevirdi. “Anlamadım?”

“Burada uyu, burada ders çalış, barınak ve dersler arasında burada ol.” Ne kadar çok konuşursam, kulağa o kadar mantıklı geliyordu. Sanki her şey bu kadar basitti. “Düşünsene, daha önce programlarımızı nasıl ayarlayacağımız ve birlikte vakit bulup bulamayacağımız konusunda endişeleniyordun. Ve kaçıracağın her şeyi görmek istiyorsun. Biriyle birlikte yaşamaktan daha büyük ne olabilir? Aynı yatakta uyumak, birlikte yemek yemek, birlikte duş almak, her zaman birbirimizi görmek?”

Gözlerini yavaşça kırptı, kirpikleri aşağı inip tekrar yukarı kalkarken ifadesini okumak imkânsızdı. “Bu... yani, biz...”

“Beni kelimenin tam anlamıyla hayatın boyunca tanıdın, Zenny. *Birbirimizi pek tanımıyoruz*, diyemezsin çünkü bu doğru değil. *Çok erken* de diyemezsin çünkü sadece bir ayımız var.” Ellerini benimkilerin arasına aldım. “Seni burada istiyorum. Bunu yapacağını söyle. Benimle kalacağını söyle.”

Sanki konuşacakmış gibi dudakları aralandı fakat bir şey söylemedi.

En sonunda, “Düşünmeye ihtiyacım var,” dedi.

“Evet demek istiyor musun?” Yüzüne baktım. “Kalmak istiyor musun?”

Gülümsemesini bastırmaya çalıştı. “Bunun kulağa mantıklı gelen bir tarafı olduğunu inkâr edemem.”

“Sikerler mantığı.” Çünkü ben öyle yapmıştım. Çünkü düşünülüğünde mantıklı olabilirdi ama öyle olmasaydı bile yine

de yanıma taşınması için ona yalvarıyor olurdum. Çünkü onu istiyordum ve onu istemek her şeyden daha net ve gerçekti.

Çünkü bu gece beni terk etmesi fikri göğsümü tırmalıyordu ve her düzüşmemizin ardından gitmesi fikri ise beni paramparça etmekten başka bir işe yaramıyordu.

Zenny bir karara varmış gibiydi. “Bu gece. Bu gece senin olsun.”

“Ya sonra?”

“Bu gece senin olabilir dedim, Sean. Gerisini sonra düşüneceğim.”

“Huysuz şey.”

Eli bir şimşek hızıyla fırladı ve gözlerimi yaşartacak kadar sert bir şekilde bacağımdaki tüyleri çekiştirdi. Çocukça bir hareketti ve ben de aynı şekilde karşılık vermekten çekinmedim; onu sırtüstü çevirip gözlerinden yaşlar akana kadar gıdıkladım. O kadar çok güldü ki yanaklarının acıdığına emindim.

Yine sertleşmiştim. Elbette sertleşirdim. Kollarımın arasında mutlu bir bakire vardı, onu gıdıklıyor ve onunla boğuşuyordum. Onu öpmek için eğildiğimde sertliğimi saklamaya zahmet etmedim.

“Yedek kıyafet getirdin mi?” diye sordum. “Benim eşyalarımı giyebilirsin, biliyorsun.”

Zenny’nin koltuğumda benim eşofmanım ve tişörtümle kıvrıldığını hayal ettim... ve sonra da benim tek *Charvet* marka kravatımdan başka bir şey giymediğini...

“Bir çanta getirdim,” derken sanki bunu itiraf etmek istemiyor gibiydi. “Kuralların nasıl olacağından emin değildim, hatta tüm bunlara evet diyeceğinden bile emin değildim ama hazırlıklı olmanın daha iyi olacağını düşündüm. Bilirsin, her ihtimale karşı...”

Yanağına bir öpücük kondurup pantolonuma uzanmak için üzerinden yuvarlandım.

“Arabanda mı? Nereye park ettin?”

“Binanın garajındaki ziyaretçi yerine,” dedi.

Ona kendi anahtarlarıyla birlikte binam için bir park kartı almayı aklıma not ettim. Dairemin anahtarlarının onda olması fikrinden duyduğum mutluluğu saklamak ya da soğukkanlı bir ifadeye bürünmek imkânsızdı. Başımı öne eğdim ve alışılmadık hisleri bastırmaya çalışırken neredeyse sersemlemiş bir halde gülümsediğimi görmemesini umdum.

“Hemen döneceğim.” Anahtarlarını alıp olabildiğince hızlı bir şekilde garaja yöneldim.

Arabasına vardığımda ellerimi kaputun üzerine koydum ve kendimi birkaç derin nefes almaya zorladım.

Aklımı kaçırmıştım.

Onu henüz becermemiştim ama yine de aklımı kaçırmıştım.

Aklımı kaçırmıştım ve bu umurumda bile değildi.

2005 model Hyundai Accent’in ezik kaputuna aptal gibi gülümsediğimi fark ettiğimde kendimi durdurmaya çalıştım ama yapamadım. Sanki ağzımı kontrol eden mekanizma beynimle iletişimini tamamen kesmiş gibiydi.

Aynı şey kalbim için de geçerliydi; sanki sikişmeyi yeni bitirmişim gibi, sanki büyük bir anlaşma yapmışım gibi çarpıyordu, oysa tek yaptığım ona yanıma taşınmasını teklif etmektir.

Tyler gibi *Bay Düşünceli Romantik* ya da Aiden gibi *Bay Fevri* değildim. Zenny ile birlikteyken olduğum adam ile her zaman olduğumu düşündüğüm adam arasındaki fark çok sarsıcıydı. Sarsıcı... ve hoş. Bir gece içinde, Zenny’nin Tapınağı’na dönüşmüş gibiydim.

Ama sonra çantasını bulmak için arabasının kilidini açtım ve arka koltuğuna yığılmış tüm eşyaları gördüm.

Hepsi renkli Sharpie kalemliyle düzgünce etiketlenmiş kutular ve çantalar vardı. Bir kutuda *Bebek Giysileri – Barınak*, diyordu. *Pedler/Tamponlar – Barınak*, *Kullanılmış Kitaplar – Barınak*, *Yeni İç çamaşırları – Barınak*. Yerel bir oyuncakçıdan

alınmış yepyeni pelüş hayvanların olduğu bir çanta vardı, bağış makbuzu düzgünce içine sıkıştırılmıştı. Başka bir çantada deodorant kutuları ve şampuanlar yer alıyordu. İçinde yine bir makbuz vardı.

Zenny'nin yer aldığı türdeki barınakların maddi bağışlar kadar bu tür bağışlara da önem verdiğini biliyor olmalıydım. Ama arka koltuğunun saatler süren malzeme toplama ve teslim etme, telefon görüşmeleri, e-postalar ve insanları ikna çabalarıyla dolu olduğunu gördüğümde, Zenny'nin ihtiyacı olan insanlara yardım etme konusundaki bağlılığının gerçek ölçeğini ancak fark ettim.

Arada bir çek yazmak kolaydı ama Keegan karmaşası sayesinde barınağın bütçesinin ne durumda olduğunu biliyordum. Son derece kısıtlı, neredeyse yok denecek kadar az bir bütçeyle ayakta kalmaya çalıştıklarının farkındaydım.

Orada yirmi tane deodorant vardı. Zenny'ninki gibi bir barınakta bu ne kadar dayanırdı? Birkaç gün mü? Bir hafta mı? Bir kutu bebek maması ne kadar yeterdi? Ya da kocaman bir kutu diş macunu? İhtiyaçlar barınağın bunu karşılayamayacağı kadar çoktu. Bu yüzden ihtiyaç sahipleri adına işletmelere ve hayır kurumlarına yalvarmak zorunda kalmışlardı. Bir noktada dilenciler için dilenmek zorunda kalmışlardı.

Bu uğraş, bu düşüncelilik... Sonsuz bir ihtiyaç dalgasına karşı amansız bir mücadele...

Bunun için inanç gerekiyordu.

Kavramakta zorlandığım büyüklükte bir inanç.

Ön koltuktan sırt çantasını alırken gülümsemem kayboldu. Çoktan bildiğim ama teninin gül kokusu ve dudaklarının yumuşaklığı arasında unuttuğum şeyi tekrar hatırlamıştım: Onun Tanrısıyla, misyonu ya da mesleğiyle asla yarışamayacaktım.

Zenny aklımı kaybetmeme neden oluyor olabilirdi ama ben onun için azizliğe giden yolda sadece bir duraktım.

Üst kata çıktığımda sessizdim ama Zenny'nin de benden farkı yoktu. Sırt çantasını alıp banyoya girerken hafifçe gülümsedi ve kapıyı arkasından sıkıca kapattı. Birkaç dakika sonra suyun sesi yükseldi.

Parmaklarımı kulpun üzerinde gezdirdim, tenim onunla duşta olmanın arzusuyla titriyordu. Onun kaygan tenini, su damlacıklarıyla dolu kirpiklerini görmek istiyordum. Dudaklarındaki, köprücük kemiğindeki ve boynundaki suyu yalarken vücudunun gevşeyip sıcak bir şekilde bana yaslanmasını arzuluyordum.

Öte yandan arabadaki iyilik kutuları hakkında da hâlâ garip hissediyordum. Kendimi kötü, bencil ve beceriksiz hissetmem neden olmuştu. Başından beri haklı olduğumu, onun için tehlikeli olduğumu, onu kirlettiğimi kanıtlar nitelikteydi ve bu beni endişelendiriyordu. Garipti çünkü onu her türlü mantığın ötesinde seviyordum. O beni bu hale getiren ilk kadındı ve aynı zamanda da elimde tutamayacağım tek kadındı.

Üstelik biraz zamana ihtiyacı olabileceğini de düşünüyordum. Bu gece sevişmemiştik ama pek çok ilke imza atmıştık. Dillendirmediğimiz şeylerden bahsetmiyordum bile. Onu gece kalmaya ikna etmeyi başarmıştım, bu yüzden kafasını boşaltmak için yalnız duş almaya ihtiyacı varsa, rahatsız etmem kabalık olurdu.

Elimi kapı kolundan çekip mutfakçı temizlemeye gittim.

Otuz dakika sonra ben de duşumu almıştım ve üstümde havluyla dişlerimi fırçalıyordum. Zenny'nin üzerinde bir askılı ve *Winnie the Pooh* desenli uyku şortu vardı ve sanki... sanki bir yastık kılıfı açıyor gibiydi?

Gözlerimi kısarak ona baktım ve önümdeki sahnenin bir şekilde mantıklı hale gelmesini bekledim çünkü yastık kılıflarım

olduğundan yüzde doksan dokuz emindim. *Suzy Homemaker** falan değildim ama *yastık kılıfı kullanmak* seviyesinde yetişkin olmayı başardığımı düşünüyordum. Üstelik kılıflarım oldukça *güzeldi*. Asistanıma pahalı bir şey seçmesini söylemiştim ve o da parayla alınabilecek en lüks nevresimleri bulmuştu.

Zenny, varlığımdan tamamen habersiz bir şekilde yataktan bir yastık aldı, nazıkçe kılıfından çıkardı ve yerine kendi yastık kılıfını geçirdi.

Ağzım macunla doluyken kafam karışmış bir halde, “Ne yapıyorsun?” diye sordum.

Bana dönüp elindeki yastık kılıfına baktı. “Bu evden getirdiğim bir yastık kılıfı,” dedi ve sanki bu her şeyi açıklamış gibi, “Saten,” diye ekledi.

Diş fırçamla yatağı işaret ederek, “Eh, benimkiler de Mısır pamuğundan,” dedim. “Paris’ten ithal edildiler.”

“Güzel ama Paris’ten gelen yastık kılıfların bana uygun değil.”

Birkaç hızlı hareketle yastığını saten kılıfın içine düzgünce yerleştirdi.

Tekrar gözlerimi kısarak ona baktım, kafam iyice karışmıştı ve bunun diş fırçalama sırasında tartışılacak kadar basit bir mesele olmadığına karar verdim. Tükürdüm, ağzımı çalkaladım ve yüzümü kurulayıp geri geldim.

“Yeni yastık kılıfları mı almalıyım?” diye sordum. “Kötü bir şey mi almışım?”

Yastığını ağzının önüne kaldırıp gülümsemesini saklamaya çalışırken kaçırdığım bir şeyler olduğuna emindim.

“Hayır, eminim çok güzel yastık kılıflarıdır. Ama saçlarımı kuruturlar.”

Saçlarını mı kuruturlar?

* Suzy Homemaker, 1966’da Topper Toys tarafından üretilen, minyatür ev aletleriyle donatılmış bir oyuncak serisidir. Zamanla bu terim, geleneksel ev kadınlığı rollerini benimseyen kadınları tanımlamak için de kullanılmaya başlanmıştır.

Yavaş yavaş dehşete kapıldığımı hissedebiliyordum. “Peki *benim* saçımı da kuruturlar mı?”

Arkamdaki dekoratif aynada fark ettirmeden kendime bakmaya çalıştım, saçlarımın son bir yıldır yavaş yavaş kuruyup kurmadığını ve herkesin bunu fark edip gizlice yargılayıp yargılamadığını merak ettim.

Kendime olan düşkünlüğüm resmen onu güldürüyordu. Hâlâ üzerimde yalnızca bir havlu varken ona doğru yürüdüm ve göğsümden alçak bir homurtu yükseldi. Gözleri çıplak ve hâlâ ıslak olan göğsümden gezindikçe gülümsemesi hem utangaç hem de aç bir hal aldı. *Zenny’ye özgü bir şekilde.*

Onu göğsüme bastırıp o çelişkili gülümsemeyi öperek ikimizi de baş döndürecek ve nefessiz bırakacak hale getirmek istiyordum.

En sonunda, “*Saçlarımdan* dolayı,” dedi ama gözlerini karın kaslarımdan ayırmakta zorlanıyordu. “Siyahi kadın saçı. Saten yastık kılıfı, saçlarımın gece boyunca çok kurumasını ya da karmasını önüyor. Sanırım tüm bu karmaşa senin yastık kılıflarınla gayet iyi anlaşıyordur.”

Bu karmaşa derken saçlarımı kastettiğini, parmaklarını ıslak tellerin arasından geçirip alnımın üzerine dağıtarak açıkladı. Su damlaları elmacikkemiklerimden çeneme doğru süzülürken gözbebekleri büyüdü.

Uyanmaya başlayan aletim, şu anda kalçalarımın hemen altında gevşekçe tutturulmuş olan havluyu yerinden atmaya hazırlanıyordu. Ona doğru bir adım attım, aramızdaki mesafeyi kapatarak kolayca eğilip onu öpebileceğim bir noktaya geldim.

“Ama saten kırıklıklar için de daha iyi. Yani aslında herkesin saten bir yastık kılıfı olmalı,” dedi. “Ya da ipek olanlardan ama ipek daha pahalı. Eh, sanırım senin için bu pek bir fark yaratmaz.”

Bana o an bir şeyler söylemeye çalıştığını, hatta neredeyse sinirden gevezelik etmeye çok yaklaştığını hissettim ki, bu hiç Zenny'lik bir şey değildi.

Bu da muhtemelen gergin olduğu anlamına geliyordu.

Siktir.

Bunu çözmek gerçekten lanet olası derecede zordu.

Normalde yatağıma girmeye hazırlanan bir kadının gergin olup olmaması umurumda olmazdı. Birincisi, hiçbir kadın geceyi yatağımda geçirmezdi çünkü misafirperverliğim yalnızca bir duşa ve eve götürecek bir araç hizmetine kadar uzanırdı. *Bir centilmen her zaman dönüş yolunun ücretini öder, hanımlar. Bunu unutmasanız iyi edersiniz.*

İkincisi, eğer bir kadından en ufak bir tedirginlik hissederssem, *oyun* anında biterdi. İstemeyen bir kadını yatağa çekmeye çalışmak gibi bir ilgim yoktu. Bunu hem etik nedenlerle hem de duygusal sonuçlarıyla uğraşmak istemediğim için yapmazdım. Ayrıca, yalnızca keyif alıyormuş gibi davranan bir kadınla birlikte olmayı da istemezdim.

Bütün bunları yapabiliyordum çünkü yatak odama girip çıkan kadınlar umurumda değildi. Daha aperiatiflerimizi bile bitirmeden hevesle rıza gösterecek birini bulabilirdim. Ama Zenny'yi *gerçekten* umursuyordum. Bu da onun canını sıkan şeyin de umurumda olduğu anlamına geliyordu ve bunu düzeltmek konusunda kararlıydım.

Eğer onu fazla zorlarsam bana *pislik* diyeceğini bildiğimden, onu kollarıma aldım ve nazikçe yatağa götürdüm. Havlumu yere attıktan sonra arkasından yatağa tırmandım. Gözleri, bacakları arasında ağır ve sert bir şekilde sallanan ereksiyonuma kilitlenmişti. Işık düşmesine ulaşmak ve kapatmak için bilerek yavaş davranıyordum. En sonunda sıcak ve zonklayan sertliğimin bacağına yaptığı baskıyı görmezden gelerek onu göğsüme çekip yalnızca sarıldım.

Başta kaskatıydı. Gergin ve hareketsiz duruyor, dikkatle nefes alıyordu. Sanki çadırı huysuz bir ayı tarafından çevrelenmiş ve ayı elinde boş bir cips paketini gördüğü anda saldırmaya hazır bekliyormuş gibiydi.

Ama yavaşça, çok yavaşça, şehir ışıklarının camdan süzülen altın rengi loş parıltısıyla birlikte gevşedi. Nefesi düzgün bir hal aldı, rahatladı ve elleri çekingen bir şekilde omzum ile göğsümde kendine yer buldu.

Alçak bir sesle, "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet," diye cevapladı ama sanki tüm cevabı vermekten kaçınıyor gibiydi.

"Dürüst kadın olayı, değil mi?"

"Dürüst kadın olayı."

Sadece tenini tekrar hissetmek için kolunu uzun hareketlerle okşadım. "Beni korkutup kaçırmayacaksın, Zenny Böceği. Hiç bir yere gitmiyorum." *Asla*, diye eklemek istedim.

Ama yapmadım.

"Sanırım-" Boğazını temizleyip çarşafı çekiştirdi. "Bu gece seks yapacağımızı sanıyordum. Sanki yatağa girecektik ve olacaktı. Buna hazırdım ama birden kendimi çok aptal ve toy hissettim. Sanki beni *Winnie the Pooh* pijamalarım ile becermek istemişsin gibi... Belki de bu gece yaptıklarımızdan sonra fikrini bile değiştirmişsindir. Belki yanlış bir şey yaptım ya da tadım kötüydü ya da-"

Onu bir öpücükle susturdum. Uzun bir öpücükle.

"Şu anda tadının kötü olmadığını kanıtlayacağım," diye mırıldandım dudaklarına karşı. "Bütün geceyi ağzım amında geçireceğim."

"Ama-"

"Gerçekten seni *çaresizce* becermek istemediğimi mi düşünüyorsun? Bana oyuncak ayı arkadaşından bahsettiğinde neredeyse boşalacaktım. Seni şu üniversiteli kız pijamalarım ile becermek

için ölüyorum. Seni yurt odanda becermek için can atıyorum. Senin toy ve sakar olmanı istiyorum. Seni olduğun gibi istiyorum, Zenny ve bu genç olmanı da kapsıyor. Bunun için cehenneme gideceğim ama durum bu.”

Tek söyleyebildiği, “Ah,” oldu.

Ama bunun iyi bir *ah* olduğunu düşündüm çünkü muhtaç bir halde amını kalçama sürtüyordu. Bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyordum.

Sağ çıkamayacağım, diye düşündüm. Henüz ilk gecemizdi ve kahrolası seksiliği bana kalp krizi geçirtmek üzereydi.

Konuşmaya devam ettim. “Sikişmek için bekleyeceğiz çünkü sen benimsin-”

“Ama sadece bir aylığı-”

Kelimeleri karşısında homurdandığımda sustu ve kendini bana biraz daha bastırdı.

“Çünkü sen benimsin,” diye tekrarlardım. “Ve benim olduğun için seninle uzun uzun ilgilenmek istiyorum.”

“Eğer tüm bunlar gerçek olsaydı yapacağın şey bu mu olurdu?”

Eğer tüm bunlar gerçek olsaydı... Şimdiden bunun bana hatırlattığı her şeyden nefret etmişim. Şüphe Projesi. Sonu fedakârlıkla biten bir yolda olan biteni sorgulamak için bir durak.

“Bu gerçek değil mi?” diye sordum ve içten içe sesimdeki kırılganlığı duymamasını umdum.

Eli karanlıkta benimkini buldu. “Yeterince gerçek.”

“O halde sen benimsin, Zenny Böceği. Ve dediğimi yapacağız.”

“Tamam,” diye fısıldadı. “Sana güveniyorum.”

Şimdilik bu kadarının yeterli olduğuna karar vererek çarşafın altına uzandım ve az önce bacağıma sevimli bir şekilde sürttüğü kısımla ilgilendim. Sonrasında ise onu kollarımın arasına aldım, uyuyana kadar onu orada tuttum. Göğsümde, yeni doğmuş bir tay gibi zayıf ve tökezleyen bir memnuniyet dolanıyordu. En sonunda ben de onun peşinden uykuya daldım.

16. BÖLÜM

“**B**u saçmalık,” dedi Zenny. “Ve çevre için çok kötü.”
Ertesi sabah olmuştu ve Zenny’yi derse götürüyordum. Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. “Güzel Alman malı arabamdan bahsetmediğini biliyorum.”

“Beni derse götürmen ve birinin arabamı benim için yurt odamın otoparkına götürmesi gibi çılgınca bir plandan bahsediyorum... sonra da o malzemeleri barınağa bıraktıracaksın.”

“Asistanıma yaptıracak bir şeyim kalmamıştı.”

İç çekti ama ona bir kez daha baktığımda, pencereden bastırmaya çalıştığı gülümsemesinin yansımasını yakaladım.

Kendi gülümsememle savaşmaya zahmet etmedim.

“Bunun gerçek olduğuna karar vermiştik, hatırladın mı? Gerçek olduğunda böyle olur. Senden bir dakika bile ayrı kalmak istemiyorum.”

Şimdi gülümsemesini saklayamıyordu ama başını eğmeye devam etti. “Akılmazsın,” dedi.

“Öyleyim. Ve sen nesen biliyor musun?”

“Neyim?”

“Benimsin, Zenny Böceği. Tamamen benim.”

Bana baktığında gözleri ağustos sabahının ışığında her zamankinden daha bakır göründü. “Evet,” dedi usulca. “Öyleyim.”

O sabah uyanmış ve tam kırk beş dakika yatakta oyalanmış, o kucağıma boşalana kadar ergenler gibi birbirimize sürtünmüştük. Sonra ben şortunu çıkarıp onu aletimin etrafına sararken ve

ağrıyan sikimi okşarken uykulu gözlerle beni izlemişti. *Winnie the Pooh*'nun bal kavanozunun etrafına spermlemleri fişkırttıktan sonra parmaklarımı içine sokmam için bana yalvarmıştı ve sadece bir dakikada deliler gibi boşalmıştı.

Bunun ardından parmaklarım hâlâ onun ıslaklığıyla kaplıyken ona kalem ve kâğıt uzatıp sert bir sesle programını yazmasını, bir ay boyunca benimle kalabilmesi için yurt odasından neye ihtiyacı olduğunu bir listesini çıkarmasını emrettim.

Kalemi alırken, "Yine patronluk taslıyorsun, değil mi?" demişti. Belden aşağısı çıplaktı, meme uçları sertleşmişti ve kalçaları son orgazm dalgasından dolayı titriyordu.

"Şimdi bana *pislik* demek ister misin? Durmamı ister misin? Söylediğin anda duracağım, sevgilim."

Başını salladı, yüzünde sanki söylediklerime inanamıyormuş gibi bir ifade vardı.

"Bunu söylediğim için Tanrı yardımcım olsun ama devam et, Sean. Hoşuma gitti. Ve beni yeni oda arkadaşın olarak kabul et."

İçeri girdiğimde ofisimde oturan Charles Northcutt bile moralimi bozamazdı ama oldukça yaklaşmıştı. Ondan gerçekten nefret ediyordum.

"Mutlu cumalar," dedi. Sırf bir pislik gibi davranmak için masamın arkasında oturuyordu. "Sadece asistanımın, Trent'ten programımı araştırdığını duyduğunu bilmeni istedim."

Lanet olsun, Trent. Gevşek ağızlar bir orduya savaş kaybetti iridi.

Northcutt bana, bir ağaç kesme yöneticisinin bir kızılağaç kütüğüne kesilmesini emretmeden önce vereceğini hayal ettiğim türden bir gülümseme verdi. "Bunun küçük, güzel rahibeyle bir ilgisi yok, değil mi?"

Deri çantamı masamın karşısındaki koltuğa bırakıp Northcutt'a doğru yürüdüm. "Benim yerimde oturuyorsun," dedim sakince.

“Valdman rahibelerle ilgilenmem için beni görevlendirdi bile, Sean. Buna engel olamazsın.”

Ona rahibeleri önemseydiğimi gösterdiğim için pişmanlık duyuyordum çünkü onlarla çalışmak istemesinin tek nedeni buydu. Özellikle de Zenny ile. Sırf benimle uğraşmak için. Valdman’ın günlük operasyonlardan emekli olduktan sonra ofisinde oturmak için doğru kişi olmadığımı kanıtlamak için.

“Benim yerimdesin,” diye tekrarlardım. Bunu söylerken okul bahçesinde yaptığım her maçı, sarhoş İrlandalı çocuklarla giriştiğim her kavgayı ve kazandığım her dövüşü düşünüyordum. Northcutt, dördüncü sınıfta birinin kafasını tuvalete sokmanın onu bir şekilde belalı biri yaptığını düşünen türden bir adamdı ve dişlerini kırarak ona hatasını gösterme şansını çok isterdim.

Ne yazık ki, Northcutt oyun oynayacak zamanı geçtiğini hissetmiş gibiydi çünkü yerimden kalktı.

“Gelecek hafta onlarla yapacağım görüşmenin nasıl geçtiğini sana bildiririm,” dedi.

Sıkılı dişlerimin arasından, “Haftaya onlarla görüşmeyeceksin,” dedim.

“Bu sana bağlı değil,” diye cevap verip şeytani bir gülümsemeyle beni yalnız bıraktı.

Sonrasında birkaç dakika boyunca ellerime baktım ve çözümlerini diledim. Ellerim çözüldüğünde Valdman’a hızlı bir e-posta göndererek Northcutt ve Keegan anlaşmasıyla ilgili mesajımı alıp almadığını sordum.

Sonra kendimi sakinleştirmek için asistanıma bir e-posta göndererek bu geceye kadar beş ya da altı takım saten çarşaf almasını söyledim.

Tüm bunlar halledildikten sonra da işe koyuldum.

Zenny’nin yokluğunu somut, fiziksel ve korkunç bir şey gibi hissetmeye başlamış olmama rağmen gün hızlı geçmişti.

Ancak yetişmem gereken birkaç sözleşme, not ve müşteri görüşmesinin yanı sıra yeni barınak mülkleri için geri dönen çok sayıda cevap vardı. Günün sonunda, çok fazla iş yapmıştım ve barınağa gitmeye, bir nevi bakiremi almaya ve onu eve getirmeye hazırdım. *Akşamı yüzümü bacaklarının arasına yaslayarak geçirmeye hazırdım.*

Ne yazık ki o gece saat ondan önce barınaktaki mesaisi bitmeyecekti. Bunun yerine eşyalarımı topladım ve annemle babamın Brookside'daki evine gittim.

Ailemin evi, 1920'lerden kalma krem rengi, adaçayı yeşili panjurları ve ön bahçesinde dev bir meşe ağacı olan mütevazı kolonyal tarzda bir evdi. Panjurlar hayatım boyunca en az sekiz kez renk değiştirmişti; ağaç ise hiç değişmemişti. Büyük bir ev değildi. En azından biz beş Bell çocuğu içeride yer kapmak için itişip kakışırken hiç büyük gelmemişti ama bakımlıydı ve insanların eski evlerde sevdiği her şeye sahipti; ahşap zeminler, büyük merdivenler ve büyük şömineler. Belli ki, bir tesisatçı ve bir sosyal hizmet görevlisi kendi başlarına burayı asla karşılayamazlardı. Ben bebekken babamın annesi öldükten sonra ev aileme geçmişti ve çocukken bile ailemin üst-orta sınıf mahallede kendilerini biraz rahatsız hissettiklerini fark etmiştim.

Şimdi bile, otuz altı yaşında ve önemli bir servet edindikten birkaç yıl sonra, R8'imle evlerine giderken, değiştirilmesi için para ödediğim araba yoluna girerken, bakımı için para ödediğim yeni dış cephe kaplamasını ve çatıyı gördüğümde alışılmış memnuniyetimi bastıramıyordum. Bell ailesi uzun bir süre boyunca mahallenin en fakir ailesiydi ama artık annem hayallerindeki mutfığa, babam da karşısında uyuklamak için paranın satın alabileceği en iyi televizyona sahipti.

Belki de büyürken yaşitlarımdan daha fakir olduğumu fark etmem beni materyalist bir pislik yapıyordu. Belki de şimdi hâlâ bunu umursuyor olmam beni bir pislik yapıyordu. Ama annemle babamın bir daha maddiyat konusunda endişelenmemesini

sağlayacak kadar para kazanmak dünyanın en güzel duygusuydu ve bundan vazgeçmeyi reddediyordum.

Arabayı garaj yoluna çektim, ön kapıya doğru yürürken alışkanlıktan gözlerimi garajdan kaçırdım ve kendimi içeri attım. Babam henüz evde görünmüyordu ama annem mutfaktaydı; yavaşça bulaşıkları yerleştiriyor, her tabak arasında soluklanmak için duraksıyordu.

Onu bu şekilde görmek, vücudumdaki tüm kemiklerin kırılması gibiydi. Göğsüm, boğazım, hatta ellerim bile öfke, hayal kırıklığı ve aptalca, korkunç bir hüznle sızlıyordu.

Carolyn Bell bir zamanlar enerjinin, gülümsemenin, *hareketin* tanımıydı; gamzeleri, siyah saçları ve keskin zekâsıyla tam bir kasırgaydı. Zamanından ne kadar çok verdiğiyle kıyaslandığında diğer annelerin kendilerini yetersiz ve cimri hissetmelerine neden olan türden bir anneydi.

Çalışmış, gönüllü olmuş, hem Kız İzci Birliği Liderliği hem de Erkek İzci Birliği Liderliği yapmıştı. Bebek bakmış, mahalledeki tüm çocukları oyunlara, toplantılara ve pijama partilerine götürmüştü. Durmaksızın okur, partiler düzenlemeye bayılır ve babamı, onun ayaklarını yerden kesen on dokuz yaşındaki çocuk gibi severdi. Büyürken onun dünyanın en güzel kadını olduğunu düşünmüştüm.

Hâlâ da öyle düşünüyordum ancak şimdi bu unvanı Zenny ile paylaşıyordu.

Onu bulaşık makinesinden uzaklaştırırken, “Anne, bırak da yardım edeyim,” dedim. Sesim kulağa öfkeli geliyordu. Sinirliydim çünkü üzgündüm. Üzgündüm çünkü annem ölüyordu. Ölüyordu çünkü henüz onu iyileştirmenin bir yolunu bulamamıştım.

Rafî biraz fazla sert bir şekilde ittiğimde annem irkildi.

“Sean. Ben yapabilirim.”

“Keşke evde daha fazla yardım almanı sağlamama izin verseydin. Bu gerçekten...”

Elini koluma koyarak, “Mesele para değil, tatlım,” dedi nazikçe. Koluma baktığımda elinin ne kadar kuru ve titrek olduğunu, sırtının kanla çizilmiş çürüklerle beneklendiğini gördüm.

“Hâlâ işe yarar hissetmek hoşuma gidiyor. Normal biri gibi.”

“İyileşmeye odaklanmalısın,” dedim. “Dinlenmen gerek.”

“Tek yaptığım dinlenmek,” diye mırıldanıp elini bıraktı. “Canımı sıkıyor, biliyorsun. Hiçbir şey yapmamak.”

Kararını verdiğinde onunla tartışmanın bir anlamı yoktu, bu yüzden konuşmayı yeniden yönlendirmeyi tercih ettim.

“En azından bulaşık makinesini boşaltmama izin ver. Ben boşaltırken bana bir fincan kahve yapar mısın?”

“Elbette.” Ondan gerçek ve yararlı bir şey yapmasının istenmesi yorgun yüzünü rahatlatmıştı. “Hemen geliyor. Onun yerine *Mountain Dew* istemediğine emin misin?”

Suratımı buruşturdum.

Annemin gençlik iksiriydi; hayatta olduğum yıllar boyunca durmaksızın çalışan anne, sürekli gönüllü yaşam tarzına güç veren içecek. Ama ben bu içeceğe hiç dayanamamıştım.

Bulaşıkları bitirdim ve birlikte içeceklerimizi HGTV’nin açık olduğu oturma odasına götürdük. Köşedeki yatar koltuğuna yerleşti; ısıtıcı pedler, dev hastane bardakları ve tüylü battaniyelerle dolu bir kanser yuvası haline gelmişti. Rahatlama-sına yardım ettim; ayaklarının etrafına bir battaniye doladım, uzaktan kumandanın ulaşabileceği bir yerde olduğundan emin oldum. Sonra da soğuk *Mountain Dew* şişesini yanına koydum.

Sehpanın üzerinde yeni bir romantik kitap duruyordu ve alışkanlığımdan dolayı, daha önce okuduğum bir kitap mı, yoksa işi bittiğinde annemden çalmak zorunda kalacağım bir kitap mı diye kontrol etmek için kitabı kendime doğru çevirdim. Ama

bu hareket sehpanın üzerinden küçük ve sert bir şeyin kayması-
na neden oldu.

Bir yığın boncuğun.

Bir tespihin.

Gözlerimi kırpıştırarak o şeye baktım; haç ayakkabımın mat
derisinde parlıyordu, boncuklar tabanımın yanında tanıdık bir
yığın halinde kıvrılmıştı. Sanki daha önce hiç tespih görmemi-
şim gibi göz kırptım.

Ama görmüştüm.

Onları pek çok kez görmüştüm.

Neden bir tanesi ayakkabımın üzerindeydi? Neden annemin
masasından düşmüştü? Neden sanki kullanıyormuş gibi sandal-
yesinin yanındaydı?

Ona baktığımda dudakları hüzünlü bir gülümsemeyle kıvr-
ıldı.

“Sean.”

“Bu ne?” diye sordum. Aptalca bir soruydu çünkü ne oldu-
ğunu biliyordum. Demek istediğim, neden ondaydı? Neden
buna ihtiyacı vardı? Sahte bir tanrıya ihtiyacı yoktu, bana sahip-
ti. *Bana*. Ona paranın satın alabileceği en iyi tedaviyi sağlamak
için yeri göğü inleten büyük oğluna sahipti.

“Sean,” dedi tekrar. “Otur. Titriyorsun.”

İlk önce onu dinlemedim. Eğilip tespihi elime aldım. Sanki
derimde asit gibi cızırdamasını ya da beni elektrik şokuyla ısır-
masını bekler gibi onu avuçladım ama ikisi de olmadı. Bu sade-
ce hareketsiz bir metal zincir ve cam boncuklardan oluşan bir
yığından ibaretti. Ne canlıydı ne de sihirli. Sadece bir nesneydi.

Öyleyse neden ayağa kalkarken hâlâ titriyordum? Neden an-
nemin sandalyesinin yanındaki kanepeye oturduğumda bunu
bir kenara bırakmıyordum?

Dikkatle, “Sen,” derken sesimi olabildiğince sakın tutma-
ya çalışıyordum. “Tüm bunlar başladığında, Tanrı’ya ihtiyacın

olmadığını söylemiştin. Onun yanında olmasını istemediğini ve ölümle yüzleşen her diğer kanser hastası gibi aniden dindar olmak istemediğini söylemiştin. Tüm bunları söyleyen sendin.”

Şimdi onu suçladığımı fark ettim. Yumruğum, öfkeyle tespih boncuklarını sıkıca kavramıştı. Ama aşağı baktığımda, sanki derin bir dua içindeymişim gibi duruyordu. Bu görüntü beni sarsmıştı.

“Fikrimi değiştirdim,” dedi annem basitçe. Sanki mesele bundan ibaretti. Sanki arkasındaki pencereden görünen ve kız kardeşimin kendini öldürdüğü o lanetli garaj yokmuş gibi.

İnanamayarak, “Fikrini değiştirdin,” diye tekrarladım. “Fikrini değiştirdin, öyle mi?”

Gözlerinde öfke parladı. Bize miras bıraktığı İrlanda asabiye-ti, hepimizin içinde vardı.

“Buna hakkım var, Sean,” dedi keskin bir sesle. “Ölen kişi benim. Sen değilsin.”

Tespihi daha da sıkı kavradım, ona karşılık veremezdim. *Kanser kartını* oynadıktan sonra bunu yapamazdım. İhanete uğramış gibi hissederek, “Ama neden?” diye sordum. “Bu süreci birlikte yaşadığımızı sanıyordum. Aynı şekilde hissettiğimizi düşünüyordum.”

Annem elini uzattı ve morluklarla kaplı parmaklarını benim-kilerin üzerine yerleştirdi.

“Lizzy’nin başına gelenler yüzünden hâlâ Tanrı’ya öfkeliyim,” dedi. “Ama Tanrı’ya öfkeli olmanın, onu tamamen hayatımdan çıkarmakla aynı şey olmadığını fark ettim.”

Gözlerine bakarak, “Tanrı gerçek değil,” dedim. “Bunların hiçbirisi gerçek değil. Şu an sana nasıl bir rahatlık verebilir ki? Neden bir hayale tutunmak istiyorsun?”

Başını salladı. “Bu...” İç çekti. “Bu benim hatam.”

“Ne senin hatan?” Şimdi hem ihanete uğramış hissettiğim için hem de onu suçlu hissettirdiğim için iki kat daha sinirliydim.

Onun suçluluk duymasını değil, sadece kendini açıklamasını istiyordum. Bunca zamandan sonra, O'nun bize yaşattıklarından sonra, neden Tanrı'nın ilgisini hak ettiğini düşündüğünü anlamak istiyordum.

“Bu öfken, acın. Lizzy'nin ölümünden sonra baban tamamen içine kapandı. Hayatta kalabilmek için bunu yapmak zorundaydı. Ama ben öfkemi ve acımı asla saklayamadım. Ne onun ölümünden sonra ne de Tyler yeminlerini ettiğinde...” Bakışlarını benden kaçırdı. “Bazen senin inançsızlığa gerçekten inandığın için değil, genç ve acı içinde olduğun için, üstelik aileni de aynı acının içinde gördüğün için bu yolu seçtiğinden korkuyorum. Kalbini gerçekten kendi inancın doğrultusunda değil, bir tür kabile sadakatiyle kapattığını düşünüyorum.”

“Bu doğru değil.”

Başını hafifçe yana eğdi, hâlâ yere bakıyordu. “Belki değil. Ama beni asıl korkutan şey şu; ben asla senden inançlarını benimkine uydurmanı istemezdim.”

“Biliyorum.”

Gözlerime baktı. “O halde, lütfen, sen de benden aynısını isteme,” diye fısıldadı ve güçsüzce elimi sıktı.

Buna ne diyebilirdim?

Hiçbir şey.

Hem de hiçbir şey.

17. BÖLÜM

A rabaya binerken, “Tanrı’ya neden inanıyorsun?” diye sordum.

Barınağın önündeki kaldırımdaydık; Zenny’yi vardiyasının sonunda almaya gelmiştim. Birkaç dakika önce onu nefessiz bırakana kadar öpmüş, sonra da yolcu koltuğuna oturmasına yardım etmiştim.

Sırt çantasını bir *pat* sesiyle yere bıraktı ve emniyet kemerini bağlamak için döndü. “Görünüşe göre beni sorguya çekmek için hiç vakit kaybetmiyorsun.”

Sesi sakindi, belki biraz alaycıydı ama ona dönüp baktığım an kendimi berbat hissettim. Bitkin görünüyordu ve üstü ucuz domates sosu ile bebek maması kokuyordu. Ayaklarının dibinde duran büyük sırt çantası kitaplarla doluydu ve gözlerinin altındaki koyu halkalar, onu dün gece ne kadar geç saatlere kadar uyanık tuttuğumun bir kanıtıydı.

Sikim ona sahip olma düşüncesiyle öfkelenirse de eve vardığımız anda onu doğrudan yatırmaya karar verdim.

Arabayı çalıştırıp gökdelenlerle dolu birkaç blok boyunca ilerlerken, “Düşüncesizlik ettim,” diye itiraf ettim. “Bu akşam annemle garip bir konuşma yaptım ve kafamı allak bullak etti. Ama bu bir bahane değil.”

“Konuşma Tanrı hakkında mıydı?” diye sordu.

“Evet. Masasının üzerinde bir tespih buldum ve sadece...” Boğazımda öfkeden bir yumru birikti. Kendimi, ergen

çocuğunun odasında bir torba *metamfetamin* bulan bir ebeveyn gibi hissediyordum. “Bunu nasıl yapabilir?” diye patladım. “Başımıza gelen onca şeyden sonra? Kendi kızının başına gelenlerden sonra?”

Zenny bir an sessiz kaldı ve sözlerim öylece havada asılı kaldı. Öfkeyi içime gömmeye çalıştım, her şeyi toparlamaya, geri çekmeye uğraştım ama yapamadım. Yapamıyordum.

En sonunda, “Sence nasıl yapabilir?” diye sordu.

“Ne... bekle, ne diyorsun?”

“Az önce retorik bir soru sordun, ben de aynı soruyu sana soruyorum ama benimki retorik değil. Kendini onun yerine koy. Onun anılarıyla, onun hayatıyla düşün ve kendine şunu sor: Nasıl olur da tekrar tesbih çekebilir?”

Hayal kırıklığı içinde, “Sorun şu ki, *bilmiyorum*,” dedim. “Tanrı’nın tüm bunlara göz yummasını nasıl affedebilir? Lizzy ölmeden önce Tanrı’yı o kadar çok seviyordu ki-”

Duraksadım. Göğsümde o ilk günkü gibi taze, yaralı bir öfke kabarıyordu. Lizzy’nin cenazesinden sonraki gün hissettiğim o keskin, tanıdık öfkeydi. O gün Tyler ile birlikte arabaya bindiğimizde, Lizzy’nin o aptal *Britney Spears* CD’sinin çalmaya başladığını duymuştuk. Arabayı en son onun sürdüğünü fark etmemiştik; arabaya bindiğimizde ben sarhoştum, Tyler ise akşamdan kalmaydı ve o şarkı çalmaya başlamıştı. Lizzy’nin sevdiği, duşta berbat bir şekilde söylediği, bakıcılık yaparak kazandığı parayla canlı dinleyebilmek için konsere gitmek istediği müzik... Müziğin sesi radyodan yükseldiği anda kendimi kaybetmişim.

Kelimenin tam anlamıyla.

Arabanın önemli bir parçasını kırıp müziği susturana kadar bir manyak gibi arabanın panelini tekmelemişim.

O günden sonra hiç *Britney Spears* dinleyemedim. O anı içimde çılgılık atmadan, dünyayı çıplak ellerimle paramparça etmek istemedim bunu yapamazdım.

Benim küçük kız kardeşim. Beni sinir eden, komik, meraklı, içten küçük kız kardeşim. Artık hayatta değildi.

Onca yıl geçmesine rağmen hâlâ lanet acısı dinmemişti. Tüm bunlar Tanrı'nın suçuydu.

Zenny, "Elie Wiesel'in anlattığı bir hikâye var," dedi ve sesi beni sarhoş, öfkeli çocuğun olduğu geçmişten çekip bugüne geri getirdi. Göğsümdeki ağırlık biraz olsun kalktı, ellerim direksiyonun üzerindeki kavrayışını gevşetti.

Tekrar nefes alabiliyordum.

"Holokost hakkında," diye devam etti. "Wiesel, Auschwitz'te bir grup hahamın Tanrı'yı yargılamaya karar verdiğini anlatır. Tanrı'yı, yarattıklarına karşı işlediği suçlardan dolayı mahkemeye çıkarmışlardır ve bu gerçek bir dava gibi görülmüştür. Tanıklar bulup kanıtlar sunmuşlardır."

Uzakta şimşek gökyüzünü yırtarcasına çakarken rüzgâr arabayı sarsıyordu. Fırtınanın yaklaştığı belliydi. Ama yine de Zenny'nin o derin, melodik sesiyle anlattığı hikâye beni sakinleştiriyordu.

"Dava birkaç gece sürmüş," dedi. "Ve sonunda Tanrı'yı suçlu bulmuşlar."

Yağmurun ilk damlaları ön cama düşerken, "Güzel," diye homurdandım.

Tanrı suçluydu, Tanrı bu yargılamayı hak etmişti.

Ben otoparka girerken o da sırt çantasını kucağına aldı. "Peki ya sonra ne yaptılar biliyor musun?"

"Ne?"

"Dua ettiler."

Arabayı park edip motoru kapattım ve ardından ona döndüm.

"Tanrı'yı suçlu buldular ve sonra dua ettiler," dedi tekrar. Gözleri, sesi, ona dair *her şey* yumuşak ve anlamlandıramadığım bir duyguyla doluydu. Yine de bana çocukken hissettiğim

o duyguyu hatırlatmaya yetti. Bir müzik kutusundan çıkan *Jesus Loves Me** melodisi eşliğinde uykuya dalmanın verdiği huzuru.

“Bana ne anlatmaya çalışıyorsun?”

“Sadece şunu söylemek istiyorum, Sean; ikisini birden yapabilirsin. Eğer istersen ikisini de yapabilirsin.”

Yatma saatiyle ilgili otoriterliğim konusunda biraz tartışma çıkmıştı. Zenny yatak odasında keşfettiğimiz yeni oyunlarımızı oynamak istemişti ve ona uyumaya hazırlanmasını emrettiğimde o kadar muhteşem bir şekilde surat asmıştı ki neredeyse tekrar düşünecektim. Ama kendime yerimde durmam gerektiğini hatırlatmak için sadece gözlerinin kenarındaki yorgunluğa bakmam yeterli olmuştu.

Ona her zamanki gibi, bana *pislik* deyip geri çekilmemi isteyip istemediğini sormuştum. O da sadece oflayıp puflamış, başını sallamış ve dişlerini fırçalamak için banyoya gitmişti. Yine de hazırlanmamı beklerken ayaklarının üzerinde sallandığını gördüğümde doğru şeyi yaptığımı anlamıştım.

Ağzımı çalkaladıktan sonra, “Yatağa gir,” dedim. “Hemen arkanda olacağım.”

Yatak odasına zombi gibi girmişti ve sonra dudaklarından uykulu, mutlu bir cıyıklama yükseldi.

“Saten çarşaf mı?”

Kalçalarımın sarkan bir pijama altı giyerken, “Ve saten yastık kılıfları,” diye ekledim.

Gözleri çıplak gövdemi ve kalçalarımı göremeyecek kadar yorgun değildi. O anda neredeyse planı yeniden gözden geçirecektim ama onun sağlığı eğlenceden daha önemliydi, bu yüzden iyi bir örnek olmak için yatağa girdim.

* (İng.) Tanrı beni seviyor.

Hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu ama ışıkları kapatıp onu göğsüme yasladığımda, yorgun ve ağır uzuvlarla kendini bıraktı.

“Benim için yeni çarşaf lar aldığına inanamıyorum,” diye mırıldandı.

“Senin için her şeyin yenisini alırım, Zenny Böceği. Yeni her şeyi.”

“Bazen çok yumuşak oluyorsun.” Ses tonundan gülümsediğini anlayabiliyordum. “Ama bir şekilde işe yarıyor.”

“Emin ol, hepsi Sean Bell cazibesinin bir parçası.”

Saçları tenimi gıdıklarken başını hafifçe salladı ve ben de nefesi sakinleşip düzenli bir ritme girene kadar kolunu okşadım.

Uykulu bir sesle, “*Teodise*,” diye mırıldandı.

“Hımm? Ne?”

“Buna *Teodise* deniyor. İnsanların kötü şeyler olurken Tanrı’nın nasıl iyi kalabildiğini açıklamaya çalışmasına.”

“Ah. Tamam?”

Dudakları göğsüme dokundu ve bana şimdiye kadar aldığım en uykulu öpücüklerden birini verdi. Sonra kendi yastığına dönüp sırtını bana yasladı, vücudunu bana doğru kıvrıp yerleşti. Ciddi Tanrı sohbetlerine rağmen sertliğim, hareketiyle mutlu bir şekilde tepki verdi.

“Bazı insanlar, Tanrı’nın iyiliğini haklı çıkarmaya çalışmanın kötü bir fikir olduğunu düşünüyor çünkü bu, bizi asıl önemli şeylerden uzaklaştırıyor. Bizi entelektüel düğümlere sürüklüyor, oysa entelektüel düşünce bunun amacı değil. Bunun için felsefemiz var. Din, ritüel içindir, pratik içindir. Ahlaki eylem içindir.”

“Yani Tanrı’yı anlamaya çalışmaktan çok dua etmek mi önemli? Bu bana ters geliyor. Nasıl olur da ne olduğunu bilmediğin bir şeye dua edebilirsin? Ya o şey aslında iyi değilse?”

“*Credo ut intelligam*,” dedi Zenny. “Yani: *Anlayabilmek için inanıyorum*. Ama inanmak, İngilizcede karmaşık bir kelime, bu

yüzden bu ifadenin anlamı zamanla yanlış bir yöne kaymış. Latince *credo, cor dare* kökünden gelir. Bu da *kalbini vermek* demek. Aziz Anselmus'un söylediği şey, *bu entelektüel pozisyonları körü körüne ve eleştirmeden kabul edin* değildi. Aksine, entelektüel bakış açılarının, ahlaki bir hayat veya ruhani bir hayat yaşamaktan daha önemli olmadığını anlatmaya çalışıyordu. *Anlayabilmek için kendimi adıyorum ya da bununla ilgileniyorum çünkü bu ancak içine girerek, deneyimleyerek anlaşılabilir bir şeydir* diyordu.”

Bir süre söylediklerini düşündüm.

Tatlı bir şekilde esnedikten sonra, “Annen, Aziz Anselmus gibi,” diye devam etti Zenny. “Karmaşık etik ve metafizik sorularla iç içe yaşarken ruhani bir pratiğe kendini adamaya istekli. Şüpheyle birlikte ruhani bir hayat yaşamaya bağlılık göstermek... bu inanılmaz bir şey.”

O an fark ettim ki, Zenny'nin hedefi tam da böyle yaşamaktı. Bir şekilde, trajedinin ve yaklaşan ölümün ortasında, *annem* öyle bir inanç ilişkisi kurmuştu ki, bu bir rahibenin bile kıska-nabileceği bir şeydi.

Bu düşünce beni şaşırttı.

Konuyla alakası olmamasına rağmen, “Tyler'ın ikinci adı Anselm,” dedim. Söylediklerine verecek bir yanıtlım yoktu. Zenny çok zekiydi ve ben hâlâ sarhoş bir öfke içinde arabasını tekmeleyerek parçalayan, çılgık atan o çocuk gibi hissediyordum.

“Gördün mü?” diye mırıldandı, sesi uykuya dalacağının habercisiydi. “Bence annen bunu zaten biliyordur.”

Küçük rahibeme sıkıca sarıldım ve dışarıdaki ışıklara bakarak uyumasına izin verdim. Sonra düşüncelerim, sabah uyandığımda hatırlayamayacağım kadar mutsuz rüyalara karışana dek Tanrı'nın yargılanmasını ve annemin tespihini düşündüm.

Cumartesi günüydü ve Zenny'nin o gün ilk klinik rotasyonu vardı. Daha sonra da akşam yemeğine yardım etmek için barınağa uğraması gerekiyordu. Hayal kırıklığı içinde dişlerimi gıcırdatıyordum, bir gece önce Tanrı ve annem yüzünden çok gerilmiştim. Oyun yerine uyku konusundaki *çok asil* ve *çok aptalca* ısrarımdan sonra sikim yaklaşık olarak bir karbon cücesi yıldızının sertliğindeydi ve ihtiyacının ağırlığı deliceydi. Düşünceleirim, ellerim, her şey ağrıyan organıma doğru çekiliyormuş gibi hissediyordum ve hepsini sikip atmak istiyordum. Göğsümün acısı dinene ve düşüncelerim tekrar berraklaşana kadar Zenny'yi becermek istiyordum.

Ama yapamazdım, bu gece onu geri aldığımda bile buna yeltenemezdım çünkü bir planım vardı. Peşini bırakamadığım aptal bir planım. Her ne kadar onu becermek istesem de aslında bu gece için oldukça heyecanlıydım.

Randevuya çıkacaktık.

İç çekmeden edemedim, Aiden'dan bir iyilik istemem gerekiyordu ama hazırlıkları yaparken bu bile heyecanımı azaltmadı.

Zenny'yi barınaktan almaya gitmeden önce evdeki ofisimde birkaç ufak tefek işi bitirirken Aiden, "Altmış dolar," dedi.

"Altmış mı? Delirdin mi sen?"

Küçümseyici bir tavırla, "Sanki senin için bir sorunmuş gibi," diye karşılık verdi Aiden. "Peki bana bu kızın kim olduğunu söyleyecek misin?"

Bir anlığına düşündüm. Aiden tam olarak *güvenilir* diyebileceğim biri değildi. Bir keresinde, üniversiteden hemen sonra, evime bir kanepa taşımama yardım edeceğine söz vermiş ve ertesi gün Belize'ye taşınmıştı. Bir ay sonra güneş yanığı, yeni bir tekila nefreti ve Jessica adında bir kızla ilgili belirsiz bir hikâyeyle geri dönmüştü. Geçen yıl, kim bilir kaç saatimi onunla birlikte çatı katlarını ve apartman dairelerini gezerek, çıplak tuğla ile lekeli beton arasındaki küçük farkları inceleyerek geçirmiştim.

O ise hiçbir şey söylemeden kalkıp unutulmuş bir yerde çılgın bir çiftlik evi satın almıştı.

Aiden için güzel kelime spontaneydi. Daha az hoş olan kelime ise *tuhaf*tı. Her iki durumda da böyle bir sır için ona güvenebileceğimden emin değildim. Tek bildiğim, başka bir Jessica ile tanışacağı ve bir şekilde Vatikan'a gidip Papa'ya, Zenny ile benden bahsedecekti.

Ama aynı zamanda onun hakkında konuşmak gibi ergen bir ihtiyacım vardı. Başka birinin Zenny'nin ne kadar zeki, ne kadar güzel, aynı anda hem tatlı hem de yakıcı olduğunu bilmesini istiyordum. Onun çelişkileri ve katmanları hakkında konuşmak istiyordum. İçimde uyandırdığı şeylerden, kiliselerin ve ayinlerin eskiden hissettirdiklerinden ve onun yanındayken hatırladığım Sean Bell versiyonundan bahsetmek istiyordum. Onu ne kadar istediğimi, ona ne kadar ihtiyaç duyduğumu ve bunun beni ne kadar korkutmadığını anlatmak istiyordum.

Fikrimi değiştiremeden, "Zenny Iverson," diye ağzımdan kacırdım. "Zenobia. Elijah'ın kız kardeşi."

Diğer uçta bir sessizlik oldu.

"Aiden? Hâlâ orada mısın?"

Hemen cevap vermedi ama cevap verdiğinde sesi kulağa boğuk geliyordu.

"Elijah'ın kız kardeşi mi?"

"Evet."

"Rahibe olan?"

Ben -Elijah'ın en yakın arkadaşı- bile bunu bilmezken o nereden biliyordu?

"Uzun hikâye," dedim basitçe.

"Bir rahibeyle çıkıyorsun," dedi Aiden, sanki bir öğrencinin çözmesi gereken bir mantık problemi çözüyor gibiydi. "Bir rahibeyle randevuya çıkıyorsun."

"Tam olarak... değil," diye geçiştirdim. "Karmaşık bir durum."

“Aman Tanrım,” dedi Aiden. “Elijah seni öldürecek.”

Kararlı bir sesle, “Elijah bilmeyecek,” dedim. “Çünkü Zenny de ben de ona söylemeyeceğiz.”

“Ama-” Aiden’in dudaklarından endişeli bir ses çıktı.

“Hayır, dostum. Onu gördüğünde bununla ilgili hiçbir şey söylemeyeceksin. Başka kimse de söylemeyecek ve her şey yoluna girecek.”

Aiden hâlâ tedirgin mırıltılar çıkarıyordu.

“Her neyse, asıl senin hakkında konuşmalıyız. Son birkaç gündür buzdolabımı talan etmediğini fark ettim; ölüp ölmediğini kontrol etmek istedim.”

“Sadece meşguldüm,” derken cevabı kulağa fazla kaçamak geliyordu. Ama söz konusu Aiden olduğunda, kaçamak cevaplar genelde işin doğasında vardı. Sonuçta o *Belize Çocuğu*’ydu.

“Tamam, pekâlâ. Seni zorlamayacağım. Sadece senin de bir rahibe ile çıkıp çıkmadığını söyle.”

Bu sözüm kahkaha atmasına neden oldu. “Senin kadar deli değilim.”

“Henüz,” diye uyardım.

Aslında şaka olarak söylemiştim ama sözlerim kehanet gibi çıkmıştı ve havada asılı kalmıştı.

O gece için planlarımızı tamamlayıp konuşmayı bitirirken, bu düşünce zihnimde yankılanmaya devam etti.

18. BÖLÜM

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Zenny. “Ve neden konsolunda altmış dolar sıkıştırılmış duruyor?”

“Göreceksin. Ayrıca altmış dolar var çünkü bu lüks bir randevu, Zenny Böceği.”

Tabii ki şaka yapıyordum, onunla tek bir gece için rahatlıkla on binlerce dolar harcayabilirdim ve bunu ciddi ciddi düşünmüştüm. Onu St. Barts’a, Paris’e ya da Seychelles’e kaçırmayı aklımdan geçirmiştım ama bundan etkilenmeyeceğini biliyordum.

Onu gerçekten etkilemek istiyordum. Ya da daha doğrusu, *eğlenmesini* istiyordum. Mutlu olmasını istiyordum. Dünyanın yükünü sırtında taşımadan nasıl hissettiğini bilmesini istiyordum. Onu gülümserken, kahkaha atarken görmek istiyordum. Bu gece ona ait olmalıydı. Hemşirelik diplomasını, barınağı ya da ailesinin onun üzerine yüklediği beklentileri düşünmemeliydi. Bu gece, sadece kahkahalar ve tatsız bir pizzadan ibaret olabilirdi.

Ama Zenny, sesimdeki alaycılığı fark etmemişti. Ellerini huzursuzca kot pantolonuna sürttü. “Üstümü değiştirmeli miydim?”

Bakışlarımı bilerek kendi kıyafetlerime kaydırdım; üzerimde kot ve kırıksık bir gömlek vardı. “Mükemmel giyinmişsin.”

“Tamam.” Kendi gerginliğiyle dalga geçen bir ses çıkarıp bana anlamlı bir bakış attı. “Yeni hemşirelik uniformaları ve tulum arasında gidip gelirken, bazen gerçek dünya için nasıl

giyineceğimi unuttuğumu hissediyorum. Gerçi gerçek dünyada nereye gittiğimizi de bilmiyorum.”

Tuzağa düşmedim. Bu kesinlikle bir sürpriz olacaktı. Vites değiştirerek güney yönündeki otoyola çıktım. “Yeminin ardından sürekli rahibe kıyafeti giyeceksin ama şu anda çıraklık üniformasını her zaman giymek zorunda değilsin, öyle mi?”

Zenny başını başlığa yaslayıp spor ayakkabılarını ön panelin üzerine uzattı. Bana gençliği hatırlatan bir hareketti. Tam bir üniversite öğrencisi hareketiydi. Gülümsemeden edemedim.

Gülümsememi fark etmeden, “Her tarikatın kıyafet kuralları farklıdır,” dedi. “SGS’de bir çırağın hangi zamanlarda ve nerelerde üniforma giyeceği kararını çırak ile Başrahibe birlikte belirler. Benim durumumda, Başrahibe yaşımın küçük olmasından endişelendiği için çoğu zaman gündelik kıyafetler giymemi istedi. Barınakta ve manastır etkinliklerinde giymek konusunda anlaştık. Ama bazı çırakların sürekli üniforma giydiğini de gördüm.”

Bunu bir süre düşündüm ve sonra bazı önemli sonuçlara vardım.

“Yine de seni çıraklık üniformanla becermek istiyorum.”

Bu sözüm, dudaklarını ısırmasına ve spor ayakkabılarını dikkatle incelemesine neden oldu.

“Tamam,” diye fısıldadıktan sonra koltukta hafifçe kıpırdanmasını gözden kaçırmadım.

Gülümsemem büyüdü.

Yol boyunca, Zenny tahmin üstüne tahmin yürüttü ama hiçbiri doğru çıkmadı. Restoran ve sinema dedi fakat ben bunları *alaycı bir Wakefield korsanı* edasıyla küçümsedim. Sonra neredeyse benim bile *aklıma gelmesini dilediğim* şeyler önerdi: Botanik bahçesi, yerel doğaçlama tiyatro kulübü... Ama hayır, hiçbiri doğru değildi; daha az klas, çok daha çocuksu bir yere gidiyorduk. Bunu ona söylediğimde uzun bir süre ne demek istediğimi çözmeye çalıştı.

Sonunda otoyoldan, belirsiz banliyö çıkışlarından birinden çıktım. Gerçek bir amaca hizmet etmeyen bir otel, bir *McDonald's* ve bir masör ofisi yer alıyordu. Birkaç dönüşten sonra varış noktamıza ulaştım, arabayı park ettim ve yüzümü onunkine çevirdim.

“Eh,” dedim. “Ne düşünüyorsun?”

Bir Hollywood yıldızına yakışır şekilde kaşlarını kaldırdı. “Beni gerçekten buz pateni pistine mi götürüyorsun?”

Eşyalarımı alıp kapıyı açarken, “Evet, götürüyorum, Zenny Böceği,” diye yanıtladım. “Patenlerin bagajda.”

“Bekle... patenlerim mi? Benim patenim yok ki...” Beni dışarı kadar takip ettikten birkaç saniye sonra aslında bir çift pateni olduğunu gördü.

Eşyalarımızı bagajdan çıkarıp kapattıktan sonra, “Elinde kiralık bir tane olmaması riskini almak istemedim,” diye açıkladım. “Bu yüzden ayakkabı numaranı not edip asistanıma paten siparişi verdirdim.”

Bir süre bana baktıktan sonra inanamayarak başını salladı. Ama yüzünü buruşturan eğlenceli gülümseme bana başımın fazla belada olmadığını söylüyordu.

“Pekâlâ, zengin çocuk.”

“Bu bir zengin çocuk randevusu değil,” diye itiraz ettim. Biraz alındığımı inkâr edemezdim. “Bu tam da normal insanların çıktığı türden normal bir randevu.”

Güldü. “Özel sipariş patenleri ve dışarıda park etmiş Audi R8’leriyle mi?”

“Her şeyden tamamen ödün verecek değilim.”

Bir kolunu dirseğimden geçirdi, bana bakarken gözleri parlıyordu. “İtiraf etmeliyim ki, eğer bu gerçek olsaydı tam da böyle bir randevuya çıkmak isterdim. Hadi gidelim.”

İçeri girdik, altı dolarlık giriş ücretlerimizi ödedik ve loş ışıklı, kötü bir halıyla kaplı lobide yürüdük. Neredeyse boş olan

alandaki 1940'ların pop müziği garip bir şekilde geliyor, hava baya patlamış mısır kokuyordu. Bense Zenny'nin *eğer bu gerçek olsaydı* ile başlayan cümlesini düşünüyordum. Göğsüme rahatsız edici bir farkındalık çöktü; bir *Wakefield* romanını yaşıyordum, daha iyi bildiğim halde âşık olmaya başlayan talihsiz kahraman rolünü oynuyordum. *Üstelik bunun bir anlaşma olduğunu, kırık bir kalple sonuçlanacağını bilmeme rağmen.*

Ama duramadım. Beklenmeyen bir kasırganın çayırılık bir alanı yerle bir etmesini izlemek gibiydi, dolunun yaprakları, çatılları ve toprağı parçalamasını görmek gibiydi. Her şey olurken benim tek yapabildiğim sığınmaktı.

Zenny'nin patenleri de benim yeni patenlerim gibi ayağına tam oturmuştu ve ben masanın etrafında geriye doğru kaymaya başladığımda sevinçle ellerini çırpı. Burnundaki *piercing* ışıktaki parlarken onu o kadar seksi, o kadar genç gösteriyordu ki... Gecenin sonuna ve planladığım şeye doğru hızlıca ilerlemek istedim ama kendimi kontrol altında tutmayı başardım. Patenlerini giyip ayakkabılarını yerleştirir yerleştirmez, disko topları ve bir cumartesi gecesi yapacak daha ilginç bir şey bulamayacak kadar bir sürü gençle dolu, ahşap zeminli bir düzenek olan piste gittik.

Etrafında daireler çizdiğim sırada, "Böyle kayabildiğini bilmiyordum!" diye bağırdı.

"Elijah ile paten hokeyi oynardık, hatırladın mı?" O temkinli bir şekilde ilerlerken ben de onun önünde geriye doğru kayıyordum.

"O zamanlar bebektim," dedi şakacı bir öfkeyle. "Tabii ki hatırlamıyorum."

"Ah, evet," dedim. Haksız sayılmazdı. Elijah ile Zenny'nin doğduğu yıl paten hokeyini bırakmıştık. Benim bırakma sebebim basketbol ya da futbolun aksine, kızların pek ilgisini çeken sporlardan biri olmayıştı. Elijah da on trilyon ders dışı etkinlikte o kadar meşguldü ki, asıl yapmak istediği şeye zaman ayıramamak için bazı şeyleri bırakmak zorunda kalmıştı.

Bunun farkına varmamla birlikte göğsüm utançla oldu. Tanrım, bu kızla gerçekten ne yapıyordum? Kim olduğumu sanıyordum? En iyi arkadaşının kız kardeşiyle yatan erkekler için özel bir cehennem olmalıydı, özellikle de bu kız kardeş benim yatakta yapmayı sevdiğim şeyler için çok ama çok gençse.

Bu düşünceleri uzaklaştırmaya çalışarak Zenny'nin etrafında birkaç kere dolaştım ve komikliklerim bana daha fazla alkış kazandırdı. Bu da sadece daha fazla gösteriş yapmama sebep oldu. Otuz altı yaşında olduğumu biliyordum ama bazen küçük bir gösteri yapmak iyi hissettiriyordu. Paten üzerindeyken bile.

Zenny'nin bacaklarının paten üzerinde nasıl hareket edeceğini hatırlaması sadece birkaç tur sürdü ve kısa süre sonra el ele tutuşup müzik eşliğinde konuşarak kendimizi rahat bir tempo ya bıraktık. Kendimi bir çocuk, bir ergen gibi hissediyordum; elimi tutuyor olması bile beni heyecanlandırıyordu. Bakışlarım sürekli dar kot pantolonunun altında hareket eden sıkı kışına, hareketimizden kaynaklanan esintinin tişörtünü vücuduna nasıl bastırdığına odaklanıyordu. İnce, yıpranmış pamuğun altında göbeğinin çukurunu, sutyeninin pürüzsüz hatlarını, kalçalarının dar belinden ayrıldığı kıvrımı görebiliyordum. *Kotunun düğmesini*. Çok yakında çözmeyi planladığım o düğmeyi.

Kayarken pantolonumu hafifçe düzelttim ve saatime göz attım. Yirmi dakikamız daha vardı ve sonunda altmış dolarımın işe yaramasını sağlayacaktım.

Zenny kuru bir sesle, "Hoşuna giden bir şey gördün mü?" diye sordu. Hem bakışlarımı hem de kendimi gizlemek için pek de ince olmayan girişimimi açıkça fark etmişti.

Yalan söyleyerek, "Sadece tişörtünü okuyorum," dedim ama bunu hemen anlayacağını biliyordum ve umursamıyordum. Ona ne kadar baktığımı, onu ne kadar istediğimi bilmesini istiyordum. Her şeye sahip olmasını istiyordum. Tüm gücüne, tüm arzuma. Sadece bu anlaşılmadan istediği şey bu olduğu için

de değildi, kendimi gerçekten tutup tutamayacağımı bilmiyordum. Başka türlü davranmak beni öldürebilirdi.

Hoşnut bir sesle, “Hı-hı,” dedi. Ama yine de tişörtüne baktı. Eski bir görev gezisi tişörtüydü, Haiti’nin ana hatları üzerine yerleştirilmiş bir haç resminin altında *Maison de Naissance* yazıyordu.

Bu isim bana bir şeyler çağrıştırdı ve bir saniye sonra Tyler’ın karısının *Maison de Naissance* hakkında konuştuğu bulanık bir anıyı zihnimden çekip çıkardım.

Başımınla tişörtünü işaret ettim. “Bu bir doğum merkezi, değil mi?”

“Evet,” derken bunu bildiğim için biraz etkilenmiş görünüyordu. “Fransızca biliyor musun?”

“Sadece iyi yemek sipariş edecek kadar.”

Güldü. “Aslında burası kadınlara ve bebeklere doğum öncesi ve doğum sonrası bakım sağlayan bir yer. Oraya bir görev gezisi için gitmiştik, benim ilk görev gezimdi. Gördüğüm gibi oraya âşık oldum.”

“Bebeklere mi?”

Parmaklarını benimkilere geçirip geniş bir daire çizdi. “Hep-sine. Her parçasına. Annemle babam beni hep tıp ya da hukuk okumaya zorladılar ve ben de büyürken istediğimin bu olduğunu düşündüm. Ama tıpla ilgili bir şey bana hep... Bilmiyorum, sanırım fazla steril geliyordu. Kişiliksiz. Ama orada hemşireler ve ebelerle çalıştığımda içimde bir şeyler canlandı. Çok gerekli, çok samimi, çok *insani* bir şeydi. Bebeklerini taşıırken, onları dünyaya getirmek için çabalarken o kadınlarla birlikte olmak beni değiştirdi. Ve küçük müdahalelerin ne kadar büyük bir fark yaratabileceğini bilmek? Büyülü hissettirdi. Bu işte ün ya da şöhret yok, para yok ama tanık olduğun sihir her ikisinden de daha iyi.”

“O zaman mı ebe hemşire olmayı düşünmeye başladın?”

Başını salladı. “Babam bunu duyduğunda çok üzüldü. Tabii ki cerrahi ya da onkoloji gibi bir bölüm seçmemi tercih ederdi ama en azından uzlaşıp kadın doğum okuyamaz mıydım? Sanırım çok fazla doktor tanıyordum ve ebelik yerine kadın doğumu seçmek bir sınırlama gibi geliyordu. Doktor olmayı hiç istemedim. Beyaz bir önlük giyip Tanrı rolü oynama düşüncesi içimi ısıtmıyordu.” Derin bir nefes aldığı anda sesi çoğunlukla tekerleklerimizin ahşap zemin üzerindeki vızıltısında kayboldu. “Zor bir mücadele idi. Ama fikrimi değiştirmem mümkün değildi.”

“Peki mezun olduktan sonra ne olacak? Eğer yemin edersen ebelik yapabilecek misin?”

Sanki tam olarak doğru soruyu sormuşum gibi yüzü aydınlandı. “Önümüzdeki bahar hemşirelik diplomamla mezun olduktan sonra iki yıl daha ebelik okuluna gideceğim. Ama Başrahibe ile planlarımız var. Sığınma evimize gelen insanların çoğunun anne bakımına ihtiyacı var. Ya hamileler ya doğum yapmak üzereler ya da emzirmekte zorlanıyorlar. Üstelik çoğunun sağlık hizmetlerine erişimi yok. Bazıları belgesiz oldukları ve tutuklanmaktan ya da sınır dışı edilmekten korktukları için doğum sırasında bile hastaneye gitmekten çekiniyor. Bazıları ise bunu karşılayamıyor. Peki ya kendi doğum merkezimizi açarsak? Burada, Kansas City’de? İnsanlar buna ihtiyaç duyuyor. Ebelik diplomamı aldığımda, umarım yeterli paraya ve doğru izinlere sahip oluruz. Hayatın her kesiminden pek çok insana yardım edebiliriz, Sean. Gerçekten bir fark yaratabiliriz.”

Sesindeki tutku beni büyülemişti. Hayatımda hiçbir şey hakkında, herhangi bir amaç ya da herhangi bir meslek için bu kadar tutkulu hissettiğimi hatırlamıyordum. Bu konuda aramızdaki uçurum hem alçaltıcı hem de büyüleyiciydi. Önümüzdeki yılı Zenny’nin nasıl bir kadın olduğu ile benim nasıl bir adam olduğum arasındaki büyük farkı çözmeye çalışarak geçirebilirdim gibi hissediyordum.

Zenny acıyı görüyordu ve bu onda bir şeyler yapma, bir şeyleri değiştirme, hayatını yardım etmeye adama isteği uyandırıyordu. Gerçek acıyı Lizzy'nin intiharıyla ilk kez gördüğümde verdiğim tepki, her şeyi reddetmek olmuştu. Dünyayla bağlantıyı koparmak. Küçümsemek.

O anda ilk kez Tyler'in neden kiliseye geri döndüğünü, neden rahip olduğunu anlamaya başladım.

Ve aniden kendi seçimlerim, kendi inançlarım hakkında garip hissettim. Zenny'nin sınırsız ve kararlı gayretiyle kıyaslandığında benimkiler bana içi boş ve sık geliyorlardı. Kendim hakkında böyle hissetmeye alışık değildim ve bu oldukça rahatsız ediciydi.

"Keegan anlaşmasını ben yapmasaydım, barınağa bir doğum merkezini nasıl sığdırmayı planlıyordun? Zaten normal barınak işlerini yürütmek için o alana sıkışmış durumdasınız."

Omuz silkti. "Çoktan boş olduğu için bina sahibinden daha fazla yer isteyecektik. Ya da saha dışında bir yer bulurduk. Bir yer açılacağına dair inancımız vardı."

Ona *ben* varken inanca ihtiyacı olmadığını, şehirdeki en iyi yeri bulmasını sağlayacağımı söylemek üzereydim ama annemle yaptığım konuşma hâlâ kafamın içinde dönüp duruyordu. Sanki inançları varken ne yapabileceğim kimsenin umurunda değildi ve bu fark ediş beni mantıksızca huysuzlaştırdı.

Bunun yerine saatime baktım ve altmış dolarımın yeni sahibini bulma vaktinin geldiğini gördüm.

"Hemen dönerim." Dudaklarına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra pistin önündeki masaya doğru koşmaya başladım.

Döndüğümde, pistin dışındaki korkuluklara yaslanmış, etrafta kayan çocuk kümelerini izliyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum. Alışılmadık derecede dalgın, hatta belki biraz üzgün görünüyordu.

"Ah, evet," diye onayladı. "Sadece bir şeyler düşünüyordum."

Yanına eğilip kalçamla hafifçe kalçasına vurdum. “Ne tür şeyler? Doğum merkezi hakkında mı?”

“Keşke. Ama doğum merkezini düşünmek bana ilk görev gezimi düşündürdü ve bu da bana yeniden genç bir kız olmayı hatırlattı... Demek istediğim, ben sadece-” Duraksadığında bunu bana söylemek istemediği hissine kapıldım. Ya da istiyordu ama söylememesi gerektiğini düşünüyordu. En sonunda ağzından kaçırıldı. “Pistteki insanlardan çok daha yaşlı değilim ama şimdiden çok şey kaçırmışım gibi hissediyorum. Cumartesi geceleri aylaklık edecek vaktim yoktu; ödev yapmıyorsam, gönüllü çalışmıyorsam ya da bir münazara turnuvasında değilsem, ailemin arkadaşlarıyla bir akşam yemeği partisinde ya da görünmemiz gereken bir sosyete etkinliğindeydim. Gençlik yıllarım kendimi mükemmel Iverson kızı olarak şekillendirmeye çalışmakla geçti ve tüm bunları reddettikten sonra daha da çok çalışmam gerektiğini hissettim. Tüm bunları bir kenara atmaya değmesi için en iyi hemşirelik öğrencisi, en iyi mürit adayı olmalıydım ve-”

Onun düşüncelerini toplamasına, dengesini bulmasına izin verdim. Konuşurken parmaklarını birbirine dolaştırıyordu ve o kadar sıkı büküyordu ki eklemleri beyazlamıştı. Kendi huzursuzluğu yüzünden kendine zarar vermesini sevmedim, bu yüzden arkasına geçip ellerini avuçlarımın içine aldım ve onu gevşemeye zorladım.

İç çekip kendini bana yasladı, saçları boynumu gıdıklayarak dayanılmaz bir his bıraktı.

“Sanırım son üç yılımı da boşa harcadığımı düşünüyorum,” derken sesi uzaklaşmış gibiydi. “Bunu yaparak başarılı olabileceğimi kanıtlamaya çalıştım. Belki de tüm bu zaman boyunca sadece kendim için çalışmadım; her ne kadar ebeveynlerime inat yapıyor gibi hissetsem de bir şekilde yine onlar için uğraşıyordum.”

Göğsümde aniden filizlenen sevinç kıvılcımını yok sayamamaya, “Yani şüphelerin mi var?” diye sordum. “Ebeveynlerine

karşı kendini kanıtlama çabasını bırakabilir, bu rahibelik işini sonlandırabilir ve benimle evlenebilirsin, değil mi?”

Kollarımın arasında titrek kahkahalarla sarsıldı. Şaka yaptığımı düşünüyordu.

Bir dakika... Gerçekten şaka mı yapıyordum?

Kesinlikle şaka yapıyordum. Tamamen. Sadece şaka olarak Zenny’yi bir kilise koridorunun diğer ucunda, muhteşem bir beyaz gelinlikle hayal ettim. Duvak altından muzip bir şekilde parlayan burnundaki halkayla... Ya da hayatımın geri kalanında her gece o enfes dudakları öpmek, tatlı karnının yavaş yavaş büyümesini izlemek ve o minik bebekleri kollarıma alıp uykuya dalışlarını seyretmek...

Tabii ki bunların hepsi bir şakaydı. *Ha ha ha*. Ne kadar da komikti.

Tanrım, mahvolmuş durumdaydım.

“Sean? İyi misin? Bir anda kaskatı kesildin ve sessizleştin.”

“Kesinlikle,” diye yalan söyledim ama ne yazık ki, sesim öyle boğuk çıkmıştı ki ne kadar iyi *olmadığım* açıkça ortadaydı. Nefes alamıyormuş gibi hissediyordum çünkü Sean Bell’in kim olduğunu artık bilmiyor gibiydim ve lanet olası dünyada tek istediğim bu kıza yakın olmaktı ama onu kollarımın arasında tutmak bile yeterince yakın hissettirmiyordu. En acı kısmı onun asla benim olmayacağını biliyor olmamdı. O, her zaman Tanrı’nın olacaktı.

Ama Zenny bu belirgin huzursuzluğum üzerine bir şey söylemeden önce, DJ’in sesi hoparlörlerden yükseldi ve pistteki tüm sohbetleri susturdu.

“Ve şimdi, bu gece için özel bir çiftler kayışı var. Bu şarkı, Zenny’ye, Sean’dan geliyor.”

Zenny kollarımın arasında döndüğünde yüzündeki ifadeden ne hissettiğini anlamak imkânsızdı. Hem eğlenmiş hem de biraz tedirgin görünüyordu.

“Zenny, Sean senin bu günahkârı yola getirebileceğini söylüyor,” diye devam etti DJ. Aslında bu, seçtiğim şarkının bir sözünden ibaretti ama o kadar yumuşak ve cilveli bir tonla söylemişti ki gerçekten de bir âşığın dile getireceği türden bir şey gibi duyuldu. Bir an için düşündüm, böyle bir şeyi söyler miydim? Çoktan bu kızı onunla *evlenmek* isteyecek kadar seviyordum. Onunla birlikte olmak, eski günahkâr yönlerimi de değiştirecek miydi?

Bruno Mars’ın *Locked Out of Heaven* şarkısı çalmaya başladığında ışıklar loşlaştı ve tepedeki disko topları dönmeye başladı. İşte altmış dolarımın karşılığı buydu. Altmış dolar şu an kaykay pistinin asistan yöneticisinin cebindeydi ve o yönetici, aynı zamanda Aiden’in eski bir kardeşlik dostuydu.

Zenny, “Bu şarkıyı seviyorum,” dese de şimdiye kadar kimse bu kelimeleri hiç bu kadar temkinli söylememişti. Gülümsedim ve elini çekerek onu tekrar piste doğru çektim.

“Biliyorum,” dedim. “Bu gece buraya gelmeden önce biraz araştırma yaptım.” Ona, bu *araştırmanın* aslında Instagram hesabını delice âşık bir ergen gibi taramak olduğunu söylemedim.

DJ, çift olmayan patencileri pistten dışarı çıkardı ve kısa süre içinde sadece utangaç genç çiftler ile biz, Zenny ve ben, kalan son yetişkinler olduk. Başlangıçtaki temkinli tavrına rağmen Zenny bu küçük jestime alıştı, elimi sıkıca tuttu, şarkının sözlerine eşlik etti ve o kadar lezzetli şekilde öpülesi görünüyordu ki, kendimi zor tutarak kaymaya devam ettim. Tek istediğim, onu kollarıma alıp bir tür paten kayan mağara adamı gibi onu kaçırmaktı.

Şarkının sonunda, herkesin önünde olmamıza rağmen bizi yavaşça dönen bir öpücüğe çekmeme izin verdi. Dudaklarından nazikçe ısırp onu tadını çıkararak öperken, pist alkışlarla ve neşeli ıslıklarla yankılandı ve utangaç bir gülümsemeyle geriye çekildi.

Şarkı değişti ve yeniden kaymaya başladığımızda, “Gençlik eğlencelerinden bu kadar çok şey kaçırmış olmana üzüldüm,” dedim. “Ama kabul etmelisin ki bazı şeyleri yetişkin olarak yapmak daha eğlenceli.”

Bana yaramaz bir gülümsemeyle baktı. “Öyle mi? O zaman bana başka bir şey daha göster.”

“Bu bir meydan okuma mı, Zenny Böceği?”

Kaşını kaldırdı. “Bunu yapabilecek misin?”

Kibirli bir kahkaha attım ve onu pistin kenarına, kötü döşenmiş halının üzerine çekerek paten kiralama tezgâhına yöneldim.

“Sean? Nereye gidiyor- Sean!” Kurallarına sıkı sıkıya bağlı Zenny’ın paniğe kapılmıştı. Etrafı kontrol edip kimsenin bizi görmediğinden emin olduktan sonra, onu da peşimden çekerek tezgâhın altına girdim.

“Şşş, sorun yok,” diye fısıldadım. “Görevli müdürü ayarladım.”

“Sen ne yap-”

Ama o anda, paten kiralama duvarlarının arasına, karanlık bir köşeye sıkıştırarak onu kendime doğru çektim. Ellerimi omuzlarının yanına koyarak onu bakışlarımla duvara sabitledim.

“Şimdi, bir adamın genç bir çocuğa göre neleri daha iyi yapabildiğini sana göstermeme izin ver.”

Loş, gölgeli ışıktaki bile gözbebeklerinin büyüdüğünü görebiliyordum. Gürültülü müziğin arasından nefesi kesik kesik çıkıyordu.

“Gerçekten mi?” diye fısıldadı.

“Evet.” Burnumu çenesi boyunca gezdirdim. Her zamanki gibi narin ve çiçeksi kokuyordu. Rüzgâra karışan güller gibiydi.

“Eğer genç bir çocuk olsaydım, şu an burada senin gibi güzel bir kızla olmak beni o kadar heyecanlandırırdı ki sabırsızlanırdım. Ellerimi hemen tişörtünün altına sokar, seni telaşla okşardım. Ama ben bir çocuk değilim, Zenny. Sabretmeyi bilirim.”

Bunu söylerken yüzümü boynuyla omzunun arasındaki zarif kıvrıma götürdüm ve derin bir nefes aldım.

Boynuna yumuşak bir öpücük kondurmadan önce, “Kızların özel, küçük öpücüklerle ihtiyacı olur,” diye fısıldadım. “Özel küçük dokunuşlara.”

Sonra elim yavaşça kalçasına indi, parmaklarım kotunun dikiş hattı boyunca yukarı kaydı ve kemer halkasını bulduğumda parmaklarımı içeri geçirerek onu kendime çektim. Vücutlarımız neredeyse birbirine değiyordu ve o da bana doğru eğilerek, daha fazla temas ve baskı arıyordu.

Ama ona izin vermedim. Bunun yerine tekrar ağzına, her zaman hafifçe büzülen dudaklarına geri döndüm. Benim için tamamen açılana kadar dudaklarımı onunkilere hafifçe dokundurdum, dilimi onunkiyle yumuşak, sıcak bir dansa sürükledim.

Tanrım, o dili... O çekingen hareketleri, titrek temasları...

Boğazımdan bir hırıltı yükseldi. Cesaretini toplayıp ellerini boynuma doladı ve beni kendine daha da sıkı çekerek öpücüğü derinleştirdi.

Onun deneyimsiz dilinin aletimin başına da aynı titrek ve çekingen dokunuşlarla temas edeceğinin düşüncesi beni çılgına çevirdi. İçimde öyle vahşi bir ihtiyaç patladı ki, elimin kemer halkasını sıkıca kavramasına ve ağzının içine tekrar boğuk bir sesle inlememe engel olamadım.

Çıkardığım sesler onu soluk soluğa bırakmıştı. Konuşabilmek için geri çekildi. “Kızların başka neye ihtiyacı var?” diye soludu. “Bana genç bir çocuğun yapamadıklarını göster.”

Diğer elim tişörtünün yakasında tembel daireler çiziyor, sütyeninin kuplarıyla oynuyor, onu tahrik etmeye yetecek kadar his veriyor ama tatmin etmeye yetmiyordu. “Yani bir adamın seni memnun etmesini mi istiyorsun? Elimi külotunun içine sokmamı ve bu korkunç ağrıyı dindirmemi mi istiyorsun?”

Hevesle başını salladı. Gözleri irileşmiş, dudakları aralanmıştı. Kalçaları ihtiyaçla kıpırdanıyordu. “Yardıma ihtiyacım var,” diye fısıldadı. “Benim yaşımdaki hiçbir erkek beni nasıl daha iyi hissettireceğini bilmiyor.”

Oyun yön değiştirmiş, tehlikeli bir şekilde dengesiz bir zemine doğru evrilmişti. Sonra Zenny devam edip ikimizi de uçurumdan aşağı atacak o hamleyi yaptı.

“Hâlâ genç bir kız olsaydım...” Karanlık ve aç gözleri benimkilere kilitlenmişti, istediği şeyi reddetmeme imkân bırakmıyordu. “Ve sen hâlâ genç bir erkek olsaydın...”

“Bu yanlış olur,” demeyi başardım ancak herhangi bir yargıç o anda zihnimin içini görebilseydi, beni doğrudan hapse gönderirdi.

“On yedi,” diye devam etti. “Neredeyse on sekiz.”

“Etik değil.”

Kalçaları sonunda benimkilerle temas etti ve ereksiyonuma sürtündü.

“Yasal olmaya çok yakın.”

Aletim seğirdi ve utanç verici bir şekilde sertleştirdi. “Aman Tanrım.”

“Dört yıl önce,” diye ısrar etti. “Neredeyse on sekiz yaşında olacaktım.”

“Otuz iki yaşında olacaktım, Zenny.”

“Peki ya o zaman beni tekrar görseydin? Ne yapardın?”

“Ben-” *Lanet olsun.* Düzgün düşünemiyordum.

“Beni görseydin ve sana yardıma ihtiyacım olduğunu anlatsaydım? Vücudumun çok garip hissettiğini ve bunu sadece senin düzeltebileceğini bildiğimi söyleseydim?”

“Zenny,” diye yalvardım. Yine aynı şeyi yapmıştı. Kontrolü elimden almış, beni sersemletmişti. Oysa toy olan o, uzman olan ben olmalıydım.

Sutyeniyle uğraşan elimi yakalayıp kot pantolonunun düğmesine götürdü.

“Sadece rol yap,” diye mırıldandı. “Bu sadece bir hayal. Yapmayacağını biliyorum ama şimdi yetişkinim ve öyle değilmiş gibi davranabiliriz.”

“Ben-”

Elimi amına yönlendirerek, “Ya sana neresinin acıdığını göstersem?” diye sordu. Kotun üzerinden dokunurken bile çok sıcağı. Elim daha sert bastırıp kendini bana sürttü. “Yalvarsam, yalvarsam ve yalvarsam? Sadece bu seferlik, sadece bu seferlik, amımı nasıl daha iyi hissettireceğimi öğret desem?”

Amımı nasıl daha iyi hissettireceğimi öğret.

Tanrım. Buna karşı koyamadım. Kesik, yaralı bir nefes verdim ve o da beni yakaladığını anladı. Dudaklarında zafer kazanmış bir gülümseme belirdi.

Elim kotunun düğmesine gidip alışlageldik bir kolaylıkla onu açtı. İkimiz de aşağı baktık, patenlerimiz, kot pantolonlarımız, onun eski tişörtü ve benim oldukça pahalı saatimle çevrelenmiş elime. Ve o anda, rol yapmak çok kolay gelmişti. Ama sonunda parmaklarımı külotunun altına kaydırduğımda ve ne kadar ıslak olduğunu hissettiğimde, tüm rol yapma çabaları boşa gitti.

“Bebeğim.” Parmaklarım kaygan kıvrımlarının üzerinde dans ederken onu sabit tutmak için tek kolumu beline doladım. “Benim küçük rahibem benim için çok ıslak.”

Parmaklarım açıklığını bulduğunda inledi. “İhtiyacın olan bu mu, tatlım? Bu bakire amını parmaklamam mı gerekiyor?”

Çaresiz bir şekilde başını salladı. Aldığı kesik nefeslerin arasından yalvararak *lütfe* diye fısıldadı ve kendini parmaklarıma doğru itmeye çalıştı. Patenleri onu hareket ettirip sarsarken, onu sabitleyen tek şey beline doladığım kolum ve girişinde daireler çizen iki kalın parmağımdı. Elim, onun en gizli yerine nazik

ama ustaca dokunuyor, onu yavaş yavaş açarken avucum klitorisini kavrıyordu.

“İki parmağa hazır olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordum.

“Ben...” Başını duvara yaslayıp geriye doğru yuvarladı. “Evet, Tanrım, lütfen.”

“Güzel,” dedim. “Birkaç parmağa alışmalısın ki zamanı gelince sikimi almaya hazır olabilesin.”

Utanç verici, ahlaksız sözlerim gözlerini kapatmasına neden oldu. Elleri gömleğimi avuçladı. “Evet, lütfen, lütfen,” diye inlediğinde iki parmağımı içine kaydırdım.

O kadar sıcak ve ıslaktı ki elim sıırılsıklam olmuştu. *Tanrım...* Öyle güzeldi ki, o anda tüm gerçekleri unuttum. Beni bırakıp gideceğini, aslında beni değil; yalnızca bedenimi ve deneyimimi istediğini unuttum. Onun gerçekten beni istediğine inanmak kolaydı. Buyurgan, kusurlu Sean'ı. O anda nefessiz kalmış, kırık dökük fısıltılarla adımı haykırırken hissettiği şeyin, benim hissettiğim keskin, sivri arzuyla aynı olduğunu hayal etmek zor gelmiyordu.

“Çok iyi hissettiriyor,” dedi güçlkle. “Tanrım, Sean. Çok iyi, çok iyi...”

O kıvranırken ben de onun o tatlı amıyla ihtiyaç duyduğu gibi ilgilendim; hassas noktalarını okşayıp klitorisini uyardım. Sonra yüzümü boynuna gömüp seks ve gül kokusunu içime çektim. Derin, kısık bir çığlık atarak parmaklarımı sertçe kavradığında, daha fazla ıslaklık tenime yayıldı. Vücudu uzun, titrek kasılmalarla etrafımı sardı. Canımın acımasına neden olacak kadar çok sertleşmişim. Ama o an fark ettim ki, eğer her gün Zenny'ye böyle zevk verebilseydim, kendi zevkimden bile vazgeçebilirdim. Bu duygu o kadar yoğundu ki, neredeyse kendi orgazmım kadar baş döndürücüydü.

GÜNAHKÂR

Parmaklarımı usulca içinden çekip pantolonunu düğmelerken içimde bir hoşnutluk, şefkat ve *evet*, bir gurur dalgası yükseldi. O yarı kapalı gözlerle beni izlerken, ben de elimde bıraktığı tadı yaladım. “Bu gece senin için planladıklarımın daha başlangıcı bile değildi,” diye fısıldadım.

Bu defa elimi tutup beni hızla çekiştiren o oldu. İkimizi de doğrudan ayakkabılarımıza ve çoraplarımıza doğru sürükledi. Zenny kızarmış yanaklarıyla beni sabırsız bir şekilde Audi’ye yönlendirirken, ben de ikimizi en çok olmak istediğimiz yere götürmek için direksiyon başına geçtim.

19. BÖLÜM

S abırsız kızım asansörde, “Bu gece seks yapacak mıyız?” diye sordu. “Parmaklarını çok iyi idare ettim.”

“Sevgilim, iki parmağımla sikimi kıyaslamam mümkün değil.” Yüzünde beliren hayal kırıklığını görünce, “Yine de bu gece çok eğleneceğiz,” diye onu temin ettim.

“Seks yapmak istiyorum,” diye sızlandı.

“Pekâlâ, *Cinsel İlişki Seksi Tanımlamaz* diyen hanımefendi, ritmi benim belirleyeceğim konusunda anlaşmıştık, değil mi? Ve unutma, bunların hepsi sekse dahil.”

İç çekti, biraz hüzünlü görünüyordu. “Evet. Hatırlıyorum.”

“Güzel. Sen benim hazinemsin, tatlım. Her bir parçanı yavaş yavaş açarken doyasıya tatmak istiyorum.”

Tüm bunları büyük bir ciddiyetle söylemişim ama içten içe onun da seks konusunda giderek daha aç hale gelmesinden memnundum. Ben de ona açtım, belki de açlıktan ölüyordum ama bu açlık bile onu tamamen tatmin etmekten ödün vermemeneden olamazdı. Gerçekten harika olan şeyler zaman alırdı.

İçeri girdiğimizde ona kendini benim için hazırlaması için beş dakika verdim, ardından onu yatağımda çıplak görmek istedim. Bunu söylediğimde kaşlarını kaldırarak bana baktı.

“O zaman sen de soyunmalısın,” dedi. “Ancak bu şekilde adil olur.”

“Tamam,” diye kabul ettiğimde bunun bu kadar kolay olmasına şüpheyle baktı, sanki bir şekilde ona numara yaptığımı

düşünüyordu. Güldüm. “Zenny, senin için soyunmaktan mutluluk duyuyorum. Vücudumu, benim seninkini sevdiğimin yarısı kadar bile sevdiğini bilmek beni sertleştiriyor. Şimdi acele et de oynamaya başlayalım.”

O banyoya girerken ben de yatak odasını hazırladım, tepedeki ışıkları kapatıp köşedeki lambayı yaktım ve bu gece kullanacaklarımızı yatağın üzerine yerleştirdim. Bana duyduğu bariz şehvetin beni nasıl sertleştirdiği konusunda şaka yapmıyordum. Pantolonumun düğmelerini açıp gömleğimi ve ayakkabılarımı çıkarırken aletim ağır ve sertti. Zenny yatak odasının kapısını açtığında üstümdeki pantolonum dışında çıplaktım; sikim açık fermuardan dışarı sertleşmiş bir şekilde fırlamıştı. Zenny’nin arkasından gelen parlak ışık vücudunu altın sarısı bir parıltıyla aydınlatıyordu; uzun, biçimli bacakları, gergindi. Karnı sıkıydı ve hemen üzerinde dik, küçük göğüslerinin uçları sertleşmişti. Koyu saçları yumuşak görünüyordu ve ışığın böyle vurmasıyla gözleri yıldızlar gibi parlıyordu. Çıplak bir melek. Benim çıplak meleğim.

Aletim seğirdiğinde sesimi bulabilmek için yutkunmak zorunda kaldım. “Yatağa,” diye fısıldadım. O bana doğru yürürken ve gölgeler vücudundan uzaklaşırken neredeyse ona duyduğum ihtiyaçtan patlayacak durumdaydım. Zenny’ye dair her şey mükemmelliğin vücut bulmuş hali gibiydi ve dünyadaki onca erkek arasından vücudunu paylaşmak için beni seçtiğine inanmıyordum. Gülümsemeleri, endişeleri, zamanı ve güveni... Hepsi bana aitti.

Nasıl bu kadar şanslı olabilmişim?

Peki ya tüm bunlar bittiğinde buna nasıl dayanacaktım?

“Fikrimi değiştirdim,” dedi Zenny boğuk bir sesle. “Kotunu üzerinde bırakabilirsin.”

Ve bundan hoşlandığını fark ettim, ona olan ihtiyacımın bu kadar açık, bu kadar acı verici bir şekilde çerçvelendiğini

görmek hoşuna gitmişti. Alaycı bir şekilde önünde reverans yaptım. "Leydim nasıl arzu ederse."

"Şimdi böyle söylüyorsun ama en sonunda patronluk taslamak üzere olduğunu biliyorum-" Yatağın üzerine koyduklarımı görünce donakaldı. O, oyuncaklara bakarken ben de yüzünü ve vücudunu inceledim. "Sean?"

Arkasından yaklaşıp saçlarını boynundan çekerek omzunun kıvrımı boyunca rahatlatıcı öpücükler kondurdum. Aletimin ucu sırtının alt kısmındaki çukurlara değdiğinde ikimiz de aynı anda titredik.

Dudaklarım hâlâ omzunun sıcaklığında gezinirken, "Daha önce hiç vibratör kullanmadığını söylemiştin," diye mırıldandım. "Denemenin eğlenceli olacağını düşündüm."

"Ah," dedi. "Bu... bu kadar *büyük* olduklarını fark etmemiştim."

Ellerimden birini kolundan aşağıya, elinin üzerine kaydırdım ve parmaklarını onu korkutan vibratörüne yönlendirdim. "Bu içine girmiyor," diye söz verirken oyuncacı incelemesine izin verdim. "Büyük olmasının sebebi çok güçlü olması. Ve bu da..." Elini biraz daha küçük olana yönlendirdim. "G noktan için tasarlandı. Ucundaki yassı topu görüyor musun? Onu içine doğru kaydırıyorsun ve seni içten dışa doğru gıdıklamasına izin veriyorsun."

Eli kendi kendine oyuncakların serili olduğu havlunun kenarındaki küçük mücevherli tıkaca doğru hareket etti. Onu eline alarak, "Peki bu ne için?" diye sordu. Kırmızı renkli mücevherin etrafındaki ışık prizmaları, tıkacın gövdesindeki kalın topuz boyunca parıldıyordu. Masum bir merakla, "Bu da mı içime girecek?" diye sordu

"Evet, bebeğim. Her tarafını kayganlaştıracığımız zaman göreceksin. Kıvrınmanı ve ahlaksız hissetmeni sağlayacak. Hemen ardından bunu kışına sokacağım ve kendini daha iyi hissedeceksin."

Nefesi kesildi. “Öyle mi?”

Ona sokuldum. “Kulağa korkutucu geldiğinin farkındayım, aslında bunu bu gece yapmayacağız. Ama onu görmeni, tutmanı ve bu fikre alışmanı istedim.”

“Ben... analdan pek anlamam,” diye itiraf etti ama hâlâ tı-kacı avucunun içinde tutuyor, diğer eliyle soğuk metali okşuyordu. “Bana hep kadından çok erkeğin zevk alacağı bir şey gibi gelmiştir.”

“Erkeklerin çoğu bu konuda bencil davranır,” diye kabul ettim. “Ama daha önce hiç senin de zevk almadığın bir şekilde vücuduna karşı bencil davrandığımı oldu mu?”

Düşünceli bir *hımm* sesi çıkardı. “Sanırım henüz olmadı.”

“Bana güveniyor musun?”

“Güveniyorum.”

“O halde ben de seninle denemek istiyorum. Analdan sabahları kahve fincanını paylaşmaya kadar yaptığımız her şeyi sen istediğin anda bırakırdım. Eğer bunu denersek ve nefret edersen, durup bir sonraki şeye geçeriz. Yapacak o kadar çok şeyimiz var ki, Zenny Böceği... Öyle bir durumda bunu yok saydığımızı fark etmeyiz bile.”

Kollarımın arasında döndüğünde aletim karnının yumuşaklığına hapsolmuştu. Büyük bir irade gösterisiyle göbeğine sür-tünmeye başlama dürtüsüne direndim.

“Ama bunun gerçekten iyi hissettireceğini mi düşünüyorsun?” diye sordu.

Yumuşak bir sesle, “Evet,” diyerek alınlarımızı birleştirdim. “Şimdi sana her kadın için doğru olmayan bir şey söyleyeceğim ama bunun senin için doğru olacağını düşünüyorum.”

“Ah, öyle mi?”

Elimin kalçasının kıvrımlarında oynamasına, bacaklarının arasındaki yumuşak buklelerin üzerinde dans etmesine izin verdim. “Seni becerdiğimde,” derken sesim bir öğretmeninki gibi

nazik ve öğreticiydi. “Aminin derinliklerinde bir boşluk hissetmeye başlayacaksın.” Parmağımın ucunu klitorisine bastırdım ve bacaklarını açıp muhtaç küçük bir kedi yavrusu gibi bana doğru eğilene kadar şişmiş noktasını ovuşturdum. Sonra parmağımı aşağı kaydırdım, hâlâ inanılmaz derecede ıslak olduğunu hissetmekten keyif aldım. Parmağımı girişinde gezdirirken, “Burada,” dedim. Bu sırada daha derine inerek iç duvarlarına bastırdım. “Tam burası, bebeğim. Boş kaldığında mutsuzlaşacak ve inleyecek. Amin ıslandığında ve klitorisin sertleşmeye başladığında, bu yeni boşluğu da hissedeceksin. Sadece baskı ve sürtünmeye ihtiyacın olmayacak. Aynı zamanda dolu hissetmeyi de özleyeceksin.”

Elleri düz bir şekilde göğsüme yaslıyken metal tıkaç avucuyla tenim arasında bir vaat gibi ısınıyordu. “Öyle mi?” derken gözlerime baktı. Parmağımı hafifçe bulunduğu yerde oynattım, eğer bir kedi olsaydı şu anda mırlıyor olacağından emindim.

“Evet, öyle. Ve doluluk iyi hissettirecek. Kıkırda bir tıkaç ve amında benim sikim varken, söz veriyorum o kadar dolu hissedeceksin ki bir anlığına kalbin patlayacakmış gibi gelecek.”

“Tamam,” diye fısıldadı. “Deneyeceğim.”

Onu parmaklarımla becerirken öptüm ve amıyla oynadım. Elleri tekrar göğsümde dolaşana, esneyene ve sertleşene kadar hareketlerimi yavaşlatmadım. En sonunda parmağımı çıkardım ve Zenny’nin ağzına götürdüm, ben daha bir şey demeden parmağımı emdi.

İnledim. “Gerçekten rahibe olduğuna emin misin?”

Aldığım tek yanıt daha fazla emme ve dilinin parmağım boyunca dolanmasıydı. Görüşüm resmen bulanıklaşmıştı, doğru düzgün göremiyordum bile. Bunun tek sebebi ise *parmağımın* içinde olduğu ağzıydı.

O emmeye devam ederken, “İşte, tadın böyle, bebeğim,” dedim. “Çok güzel, değil mi? Çok tatlı olmalı. Kahretsin, seni

tekrar yemek için sabırsızlanıyorum.” Kirpiklerini şaşkınlıkla kırıştırdığında gülümseyerek parmağımı ağzından, elini de göğsümden çektim. Tıkacı elinden alırken hızla avucunu öptüm ve sonra yatağa tırmanmasını söyledim.

“Ne tarafa?” diye sorduğu sırada parmağımı emerken olduğu kadar cesur görünmüyordu. “Uzanmalı mıyım, yoksa dört ayak üzerinde mi durmalıyım, yoksa...”

Zenny’nin dört ayak üzerinde durması fikri neredeyse kalp krizi geçirmeme neden olacaktı, bu yüzden sağlığımı düşünerek, “Başlamak için dizlerinin üzerinde, başlığın yanında durmaya ne dersin?” dedim. “Böylece dengede kalabilirsin.”

Dengesini sağladığında vücudu tamamen gergin ve kararsızdı. Vibratörü açtığımda, motor sesi gibi uğuldayan derin ve uğultulu ses yüzünden neredeyse kaçtığı anı görebildim. Bir anda arkasına geçip boynunu öptüm. Yatıştırıcı bir şekilde ellerimi karnında, memelerinde ve bacaklarında gezdirdim. “Buradayım, bebeğim,” diye mırıldandım kulağına. “Hemen yanındayım.”

“Çok fazla geliyor,” derken sesini sakinleştirmek için çaba harcadığını duyabiliyordum.

“Çok fazla ama olabilecek en iyi şekilde. Şimdi benim cesur kızım olmak ister misin? Sana dokunmama izin verir misin?”

Başını sallayıp bir nefes verdi “Elbette.” Keyifle sanki üzerine bir tür örümcek fırlatacaktım gibi vücudunun gerilmesini izledim.

“Bu sadece bir vibratör,” diye mırıldandı ama benden çok kendisiyle konuşuyor gibiydi. “Neden böyle olduğumu bilmiyo... Ah! Sean!”

Çubuğun geniş başını bir ayağının narin tabanına yaslayıp onu gıdıkladım. Kahkahalarla çığlık attığında onu kendime doğru çektim. Tekrar gülümseme ve neşeden ibaret olana, tüm endişesi kahkahaların altında eriyip gidene kadar ayağına

dokunmaya devam ettim. Sonra oyuncağı erojen bölgelerden uzak tutarak ayağından baldırına, baldırından uyluğuna doğru yavaş ve tembel bir şekilde gezdirdim. Kollarımda erimiş gibiydi. Rahatladığını hissedebiliyordum, hatta çubukla sırtına, omuzlarına ve boynuna masaj yaparken yatak başlığına yaslanıp mutlu bir şekilde mırıldandı. “Büyükannem bu kataloglardan alırdı,” dedi. “İçinde *kişisel boyun masaj aletleri* olurdu. Hani yedek anahtar saklanabilecek şeylerin ve yeni kek kutularının da olduğu kataloglardan.”

“Hımm.” O anda ilgilendiğim tek şey Zenny’nin kaslarındaki gerginliği masajla uzaklaştırırken sırtının zevkle dalgalanmasıydı.

“O *kişisel masaj aletlerinin* vibratör olduğunu şimdi anlıyorum,” diye devam ettiğinde bunun ne kadar sevimli olduğunu belirten bir ses çıkardım. “Ve,” diye ekledi. “Sanırım büyükannem bunu yapabiliyorsa, ben de yapabilirim.”

“Bunu duyduğuma sevindim, bebeğim. Bacaklarını biraz daha aç.”

Dediğimi yaptı, artık gergin görünmediğini görmek keyiflenmeme sebep olmuştu. Yine de dikkatli bir şekilde, nazikçe omuzlarından kollarına, kollarından memelerine doğru ilerledim. Sonra orada, çubuğun başını hafifçe, kasıtlı olarak, dikleşmiş meme uçlarından birinin üzerinde gezdirdim.

Etkisi anında kendini gösterdi ve leziz bir şekilde tatmin olduğunu hissettim. Dudakları arasından muhtaç bir nefes kaçarken vibratörü geri getirmeye çalışarak dokunuşuna doğru eğildi. Ben de ona hak ettiği tüm ilgiyi göstererek her sıkı küçük uca dokundum. Beli kıvrıldı ve nefes alamaz hale geldi. Kalçalarını hareket ettirdiğinde rahatlamak istediğini anlayarak çubuğu karından aşağıya doğru kaydırdım.

“Ah.” Başını omzuma yaslamak için geriye attı. “Aman Tanrım.”

Vibratör karnının etrafında alaycı bir şekilde titredi, ardından bacaklarının iç kısmının yumuşak kıvrımlarına daldı. Zenny kıvranıp kalçalarıyla titreşimi kovalamaya çalışırken ona ihtiyacı olanı verdim. Elimi karnının üzerinde yaydım, onu kendime yaklaştırdım ve sonra çubuğun başını klitorisine dokundurdum. “Ah,” diye soluduğunda sesi şaşkın bir zevkle ısınmıştı. “Sean, bu... çok iyi hissettiriyor...”

Alçak sesle güldüm, mükemmel uyluklarından birini vibratörü ona karşı daha iyi açı yapabilmek için ayarladım. “Amaç da bu zaten, Zenny Böceği. *Kötü* hissettirmemesi gerekiyor.”

“Hayır.” Vücudu benimkine karşı sıcak, esnek bir kıvranış içindeydi. “*Kötü* değil. İyi.”

Gülümseyerek kulağına bir öpücük kondurdum ve sonra ellerini tekrar yatak başlığına dayamasını istedim. Onunla bu şekilde, sırtı göğsüme dönükken, kollarım onun etrafındayken oynamayı seviyordum. Ama bu pozisyonda hareket ettikçe siki me sürtündüğü için neredeyse anında boşalacak gibiydim ve arzuladığım şey bu değildi. Bu an sadece ona ait, onunla ilgili olmalıydı.

Ellerini yatak başlığına dayayıp dizlerinin üzerinde hafifçe doğrulduktan sonra, vibratörü arkadan altına yerleştirdim. Böylece açığı ve baskıyı kendisi kontrol edebilecek, onun üzerinde hareket edebilecekti. Ve kızım, o oyuncağın üzerinde kendini becermeye hemen adapte oldu; yavaş, dalgalı bir ritim yakaladı. Neredeyse birkaç dakika içinde titremeye başlamış, ter içinde kalmıştı.

Karşımdaki bu manzarayı hayranlıkla, hipnoz olmuş gibi izledim. Sikim artık insanlık sınırlarını aşmış, neredeyse *mithril** ya da *adamantium*** sertliğine ulaşmıştı. Hayalarım çoktan

* Hafif ama çok dayanıklı bir maden çeşidi.

** *Marvel* evreninde geçen, kurgusal ve yok edilemez bir metal türüdür. En bilinen kullanımı, *Wolverine*'in iskeletine ve pençelerine kaplanmış olmasıdır. Gerçek dünyada var olmayan bu metal, dayanıklılığı ve kırılmazlığıyla tanınır.

yukarı çekilmiş, kasıklarımnda keskin ve lezzetli bir sızı dolaşmaya başlamıştı. Tanrım, Zenny bu haliyle inanılmaz güzeldi. Başını omuzlarının arasına eğmiş, zevkten kendini kaybetmiş gibiydi. Sırtının, belinin, kalçasının o muhteşem hatları tüm ihtişamıyla gözlerimin önündeydi.

Amını oyuncağın üzerinde öyle ustalıkla hareket ettiriyordu ki, onunla gurur duyuyordum ve bunu ona söylemekten çekinmedim. Yeni bir şeyi denediği için ne kadar cesur olduğunu söyledim. Bana duyduğu güvenin benim için ne kadar anlamlı olduğunu, bu güvene ne kadar değer verdiğimi, ona layık olmayı ne kadar istediğimi anlattım. Ne kadar güzel olduğunu söyledim; oyuncağın üzerinde daireler çizerken kalçasının ve baldırlarının ne kadar etkileyici görüldüğünü, nasıl hem güçlü hem de tatlı görüldüğünü söyleyip durdum. Ve sözlerim onun daha da inlemesine neden oldu; bütün bedeni, içinde biriktirdiği ihtiyacın etkisiyle dalgalanıyor, gitgide zirveye yaklaşıyordu. Bir an sonra yanlışlıkla kendisini fazla ileri kaydırıp ve vibratörün yassı kafası amına sürtünmek yerine, kıcının sıkı anüs halkasının üzerinde titreşti.

Tüm varlığını saran bir titreme, ayak parmaklarına kadar yayıldı ve ardından aynı şeyi yine yaptı.

Bu seferki kasıtlıydı.

Elimde bu sihirli aleti tutarken dizlerimin üzerinde donakalmıştım; bakire bir rahibenin, vibratörü anüsüyle kullanarak kendini tatmin etmesini izliyordum. Ahlaksız iniltileri havada yankılanırken boşalmak üzere olduğunu anladım ve sonra o an geldi.

Vibratör klitorisine, G noktasına, hatta meme ucuna bile değmiyordu. Hayır, en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi vibratör anüsüne dayalıyken ayak parmaklarını kısıyarak, inleyerek orgazm oldu ve ben de buna şahit oldum.

Derin, hırıltılı bir iniltiyle birlikte bedenim kontrolsüzce sarsıldı. Karnımdan kalçalarımaya kadar yayılan o yoğun kasılmalarla,

bacaklarına, kıcına ve yatağın her köşesine patladım. Zenny bana dokunmamıştı. Tanrım, kendime bile dokunmamıştım. Sadece onu izleyerek, o anın çırlıçıplak gerçeğiyle boşalmıştım. İçimde birikmiş her şey, büyük ve sıcak dalgalar halinde her yere aktı. Onun pürüzsüz tenine, bileğime, oyuncağa... *her yere*. Tamamen boşaldığımda hâlâ taş gibi serttim.

Zenny arkasını döndü, gözleri buğulu, dizlerinin bağı çözül-müş gibiydi. Nefes nefese, neredeyse dua eder gibi, "Tekrar yap," diye fısıldadı. "Göster bana... Lütfen, tekrar."

Dediğini yaptım. Ona her şeyi tekrar gösterdim. Vibratörü elimden bırakıp aletimi kavradım. Daha önce hiç bu kadar dağınık, bu kadar yapış yapış ve sınır tanımaz olmamıştım. Sean Bell için bile kendi menisiyle mastürbasyon yapmak akılalmaz derecede sapkındaydı. Ama Zenny ile böyleydi, beni yeni ve ahlaksız şeylere itiyordu, oysa daha fazla ahlaksızlık kalmadığını sanıyordum. Onun dünyasında her şey farklıydı.

Ne olursa olsun, dolgun kıcının vibratöre karşı hareket edişinin anısı hâlâ acı verici, tatlı bir şekilde tazeydi. Üstelik hâlâ edepsiz bir merak ve şehvetle beni izlerken, ellerini karnımda yukarı aşağı dolaştırarak daha fazla meniye her yere bulaştırıyordu.

Fazla uzun sürmedi. Tekrar boşaldım, bu seferki ilkenden daha güçlü ve daha acımasızdı. Göğsümü bir kasırga gibi delip geçti. Boşaldığım sırada Zenny'nin dudaklarından onaylar bir mırıltı yükseldi. Nefes nefese orgazm olurken elleri kalçalarımı sıkmak için aşağı indi. Vücudum tamamen kuruyana kadar boşaldıktan sonra, "Tanrım," diye mırıldandım. Kendimi kamyon çarpmış gibi hissediyordum. *Ama söz konusu hayatımın geri kalanında her gün çarpmak istediğim seksi, harika bir kamyondu.* "Bana ne yapıyorsun?"

"Seni çok ama çok..." Sesi baştan çıkarıcı bir fısıltıya dönüşürken beni öpmek için yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Yapış yapış yapıyorum."

Ertesi hafta, bir ucu özlem, bir ucu teslimiyet olan bir ipin üstünde yürüyor gibiydim. Zenny'nin sorumluluklarını aksatmasının sebebi olmayı kendime kesinlikle yasaklamıştım. Bu yüzden onu tüm klinik stajlarına, derslerine ve barınak vardiyalarına götürüp hayatını kolaylaştırdım. Akşamları birlikte vakit geçirmeden önce ödevlerini yapmasını sağladım; o mutfak masasında ders çalışırken ben de sözleşmeleri gözden geçirip müşteri e-postalarına göz attım. Bütün günü onu özleyerek geçirdikten sonra bu kadar yakınında olup mesafeli kalmak zorunda olmak tam bir işkenceydi ama bu alışılmadık düzenimizle ilgili duyduğum suçluluğun bir kısmını da hafifletiyordu. Ona yardım ettiğimi, destek verdiğimi ve onunla ilgilendiğimi hissetmek, üstelik Zenny'yi bu kadar severken inanılmaz derecede bağımlılık yapıcı bir şeydi.

Ama bazen Elijah'ın yüzü birdenbire zihnimde beliriveriyordu, sanki yüzü *sen pisliğin tekisin* uyarısı gibi ışıldıyordu ve o zaman Zenny'ye bu kadar bağımlı olmanın iyi bir şey mi, yoksa korkunç bir şey mi olduğundan emin olamıyordum.

Kahvaltı yaparken, "Kendimi bazen sana ağabeylik yapıyor gibi hissediyorum, sence öyle mi?" diye sordum.

Zenny kucağındaki hemşirelik kitabından başını kaldırıp gözlerini kırptırdı. "Açıklasana," diye emretti.

"Taşınmanı sağlamak. Seni her yere götürmek. Ödevlerini bitirmeni sağlamak. Sabah kahveni hazırlamak." Sözlerimi vurgulamak için o sırada kahvesini yanına getirdim.

Sırıtarak kahveyi aldı. "Gerçekten ama gerçekten seksi bir milyonerin kişisel baristam ve özel şoförüm olup kendini orgazmlarımdan sorumlu görmesi berbat bir şey."

Karşısındaki sandalyeye oturdum, masaya doğru eğilip ellerimi onun ellerinin üstüne koydum. Şu anda elleri sıcak kupayı kavriyordu.

"Ciddiyim, Zenny Böceği," dedim.

“Peki.” Devam etmeden önce kısa bir süre düşündü. “Şöyle ki, bir aylığına buraya taşınmayı ben *seçtim*. Evet, bolca orgazmın etkisi altında olabilirim ama hiç pişman değilim. Başarımla senin için de en az benim için olduğu kadar önemli olması hoşuma gidiyor. Genelde...” Elleri benimkilerin altında kıpırdadı, doğru kelimeyi arıyordu. “Her şeyi tek başıma halletmeye, en iyisi olmaya ama aynı zamanda bunu kolaymış gibi göstermeye alışkınım. Yoruluyorum ve birinin artık bu oyunun içinde benimle birlikte olduğunu hissetmek güzel geliyor. Sanki her şey artık sadece benim omuzlarımda değilmiş gibi hissediyorum. Pratikte hâlâ öyle ama en azından daha kolay geliyor. Daha az yalnız hissettiriyor. Ve çok daha eğlenceli.”

Hızla dikleştirdi. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

“Sadece...” Neden bunun üstesinden gelemiyordum? “Çok gençsin.”

“Hımm.” Başımı kaldırdığımda, başını yana eğmiş ve dudaklarını büzmüş haldeydi; sanki karşısında derin, kişisel bir mesele değil de akademik bir problem varmış gibi beni inceliyordu. “Eh,” dedi. “Sanırım asıl soru şu: Umursadığın başka bir kadınla da böyle olur muydun?”

Geçmişteki sevgililerimi düşündüm. Evet, farklı ırklardan, dinlerden ve yaşlardan kadınlarla birlikte olmuşum ama bu soruyla ilgili basit bir sorun vardı. “Bu kadar umursadığım başka hiçbir kadın olmadı,” diye açıkladım. “İlk sensin ve yaşına baktarsak, muhtemelen tek sen olacaksın.”

Dudakları aralandı ama nefes almıyordu. Sanki çok büyük ya da tamamen delice bir şey -belki de ikisinin karışımı- söylemişim gibi bana bakıyordu. Ama aslında öyle değildi. Bu sadece basit bir gerçektir. Üstelik, onun bunu çoktan bildiğini sanıyordum.

Nihayet derin bir nefes aldı ve gözlerini pencereye çevirdi. Sabah ışığı yüzüne vurmuş, burnunun köprüsünü ve elmacık kemiklerini hafif bir altın ışıltısıyla parlatıyordu.

“Sean, ne diyeceğimi bilmiyorum,” dedi.

Şaşkınlıkla kaşlarını çatmıştı. Ne söylemesi gerektiğini düşünüyordu ki? Bu sadece nesnel bir gerçektir; gökyüzünün rengi ya da *Wakefield* romanlarının okunma sırası gibi bir şeydi. Cevap gerektirmiyordu.

Ama sonra fark ettim ki, belki de karşılık vermesini beklediğimi sanmıştı. Belki onun da duygularıyla ilgili bir şey söylemesini istediğimi düşünmüştü. Tabii ki öyle bir beklentim yoktu.

Demek istediğim, kesinlikle yoktu. Daha önce aklıma gelmemiş olsa da şimdi bunu düşünmek göğsümde bir şey hissetmeme neden oldu. Boşluk gibi bir şeydi. Sanki o boşluk fiziksel bir alanı kaplıyordu. Ve eğer o da bana bir şey söyleseydi, beni sevdiğini, önemseydiğini, herhangi bir şeyi, bu garip boşluk dolardı ve ben kendimi daha iyi hissederdim, bunu biliyordum.

“Yaş konusuna geri dönersek,” dediğinde neredeyse acı bir kahkaha atacaktım. Eğer aramızdaki devasa yaş farkını konuşmak daha güvenli bir konu gibi geliyorsa, gerçekten tuhaf bir bölgeye adım atmıştık.

“Evet?”

Bu sefer ellerimi avuçlayan o oldu ve bana Zenny’ye özgü, içinde çelişkiler barındıran bir gülümseme gönderdi. Bana kendimi güvende hissettirmek ister gibiydi ama onu rahatsız eden bir şeyler vardı, görebiliyordum. Bu hoşuma gitmedi. Gülümsemesi ve onu huzursuz ettiğimi bilmek hoşuma gitmedi. Ama onun benim için tek kişi olduğunu söylememin arkasında durmamayı da kaldıramazdım.

“Bana bunları sormanı takdir ediyorum. Benim yerimde olan bazı kadınlar belki boğulmuş ya da küçümsemiş hissedebilirdi ama ben öyle hissetmiyorum. Hatta tam aksine, hoşuma

gidiyor. Şımartılıyormuşum gibi hissediyorum. Ve eğer senden geri adım atmanı istersem, bunu yapacağına güveniyorum.”

“Ne istersen. Ne söylersen ya da istersen yaparım.”

“Sana inanıyorum,” dedi ama keşke bunu söylerken yüzünde bu kadar endişeli bir ifade olmasaydı.

Üç hafta kaldı, diye hatırlattım kendime. Sadece üç hafta.

Günler geçtikçe Zenny yatakta daha da cesur hale geliyor, artık hoşuma giden o kelimeleri kullanıyordu: am, sik, boşalmak. *Siktir*. Artık sikime karşı sabırsızlandığını hissedebiliyordum. Aslında tam olarak istediğim buydu. *Arzu içinde yanıp tutuşması, parçalara ayrılması, patlayacak gibi olması, acı çekmesi, dolup taşması*. Bu gece, sonunda istediğini ona verecektim.

Ama öncelikli iki mesele vardı.

İlk olarak, sanırım rahibeler için bir yer bulmuştum. Şehrin kuzey ucunda, şehir merkezine yakın, boş duran yenilenmiş bir depo binasıydı. Sahibi, bu boş mülkten vergi indirimi alabilmek için can atıyordu. Mutfağa ve yatakhane alanına ihtiyaç vardı ama hem otobüs duraklarına hem de otoyollara çok yakındı. Üstelik bitişindeki mülk bir doğum merkezi kurmak için yeterince alana sahipti. Sahibinin orayı kiralamaya hazır olması da başka bir artıydı.

Öğleden sonramdan biraz zaman ayırıp binayı gezdim. Sahibini kibarca dinler gibi yaptım; mülkü aldıktan sonra yaşadığı tüm mali sorunlardan ve bu bölgede ticari kiracı bulmanın ne kadar zor olduğundan bahsedip duruyordu ve...

Tamam, belki o kadar da kibarca dinlemiyordum çünkü söylediklerinin geri kalanını umursamadım. Gereksizdi; finansal belgelerini zaten görmüştüm ve rahibelerle yapacağı bu anlaşmanın ona ne kadar büyük bir vergi avantajı sağlayacağını biliyordum. El sıkışıp ayrıldık, ardından asistanımı arayıp beni Başrahibe ile görüştürmesini istedim.

Birkaç dakika sonra beni geri aradı.

“Başrahibe, Charles Northcutt ile çoktan görüştüğünü söyledi. Zenobia Iverson da oradaymış. Öğle yemeğinden hemen önce.”

Gözlerimin önünü kızıl alevler kapladı, her şey kıpkırmızı ve öfke dolu görünüyordu.

Onu.

Öldürecektim.

Hızla Zenny’yi aradım ama açmayacağını biliyordum çünkü dersteydi ve Zenny o tür insanlardandı. Böyle durumlarda telefonunu sessize alırdı. Bir dakika boyunca öfkeyle soludum. Öfkem ona değildi, asla ona olmazdı. Northcutt’a ve ne halt ettiyse ona öfkeliydim. Ve ofise geri döndüğümde *sürpriz, tabii ki* ortalıkta yoktu. Muhtemelen bu akşamki bağış gecesi öncesinde şeytan boynuzlarını törpülettirmek için erkenden çıkmıştı.

Bu da beni ikinci meseleye getiriyordu: Bu gece lanet olası bir bağış gecesi vardı. Görkemli, eğlenceli ve tam anlamıyla küçük rahibemi sonunda yatağa atmam için mükemmel bir ön sevişme olacaktı. Ama artık maalesef bir cinayet sahnesi olmak zorundaydı. *Northcutt-cinayeti*.

Çünkü onu kesinlikle öldürecektim.

20. BÖLÜM

Hattın ucundaki Zenny'nin nefesinin titrediğini duyabiliyordum.

“Bu benim için mi?”

“Senin için,” diye onayladım. Telefonu omzumla kulağım arasına sıkıştırdım ve sıkıcı şehir kulübünün etrafına göz gezdirdim. Valdman burada benimle buluşacaktı. O gelmeden birkaç tane Valdman’a benzeyen adamla karşılaşmışım; göbekli, beyaz ve ayrıcalıklı tiplerdi ama gerçek Valdman ortada yoktu. Ortam sadece bol miktarda polo tişört ve boğuk kahkahalardan ibaretti.

“Sean, ben... Bu çok güzel. Teşekkür ederim.”

Mükemmel saçlarımı sinirle karıştırdım. Şu anda orada olmam gerekiyordu, Zenny'nin yanında olup ona aldığım o muhteşem elbiseyle onu şaşırtmam gerekiyordu. Üstünü değiştirmesine yardım etmeli, elbiseyi nasıl üzerinden sıyracağım hakkında hafif dokunuşlarla ipuçları vermeliydim. Bu geceyle ilgili her detayı içeren büyük planlar yapmışım. Zenny'ye bu bağış gecesine onu götüreceğimi bile söylememişim, küçük bir sürpriz olacaktı ama şimdi hepsi mahvolmuştu. Daha fazla zarara sebep olmadan Valdman ile Northcutt hakkında konuşmam gerekiyordu.

“Senin için hiçbir şey yeterince güzel değil,” dedim ciddiyetle. “Şu an seni göremediğim için çok üzgünüm.”

Güldü. “Beni zaten göreceksin. Davet saat kaçtaydı?”

Saatime bakıp sabırsız bir homurtuyu bastırdım. “Doksan dakika sonra. Bak, patronumla görüşmem gerekiyor ama...”

“Tamamen anlıyorum,” dedi ama aslında tam olarak anlamıyordu. Northcutt hakkında henüz onunla konuşmamıştım çünkü önce her şeyi düzeltmek istiyordum. Ne olduğunu, o görüşmede Northcutt’ın kaçınılmaz olarak ne tür berbat bir şey söylediğini ya da yaptığını sormadan önce her şeyi halletmiş olmak istiyordum. Onu kollarıma çekip, *Sean her şeyi halletti*, demek istiyordum. *Her şey yoluna girecek. Northcutt da işlediği suçlardan ötürü hadım edilecek.*

“Senin büyük, havalı bir işin var. Bunu anlıyorum ve ben de yetişkin bir kadını, Sean. Kendi başıma üstümü giyinebiliyim.” Sesi kulağa eğleniyor gibi geliyordu.

“Peki, şey... Eğer seni almak için gecikirsem diye seksen dakika içinde seni alması için bir araç ayarladım. Valdman ile olan bu görüşmenin ne kadar süreceğinden emin değilim.”

“Benim ailemin kim olduğunu hatırlıyorsun, değil mi? Bu partilerden yüzlercesine gittim. Hepsi aynı ve ne yapmam gerektiğini gayet iyi biliyorum.”

“Biliyorum ama...”

“Sean,” dedi uyarıcı gibi. “Ben iyi olacağım. Benim için endişelenme.”

Onun için endişeleniyordum.

Neredeyse bir saatin ardından, golf sahasından sarhoş bir halde içeri sallana sallana giren Valdman’ı en sonunda yakalayabilmiştim. Yanında kesinlikle karısı olmayan genç bir kadın vardı ve koluna dokunup akşam yemeğini soruyordu. Genelde Valdman’ın berbat biri olması hiç umurumda olmazdı çünkü şirketi iyi yönetiyordu ve ikincisi daha önemliymiş gibi görünürken birincisini umursamak için pek sebep yoktu.

Ama bilmiyordum... belki İsa'dan bulaşan bir farkındalık ya da barınakla daha yakından çalışmak ya da Zenny'nin tutkuyla anlattığı çağrılar yüzünden, şu anda Valdman'dan gerçekten öğreniyordum. Onun adına utanıyordum... ama sonra kendi adıma da utanmaya başladım çünkü dürüst olmak gerekirse onun gittiği yoldan pek farklı bir yolda ilerliyor sayılmazdım.

Sendeleyerek bir masaya oturdu, kadını sabırsızca elini sallayarak başından savdı... ve o eliyle bu kez bir garsona işaret etti. Bir viski sipariş edip ardından gözlerini kısarak bana baktı.

"Bu gece bağış gecesinde bizi temsil edeceğini sanmıştım."

"Edeceğim," dedim onu temin ederek ama öfkeli tarafım randevusuna zamanında gelseydi çoktan orada olacağımı ona hatırlatmak istiyordu. "Ama Northcutt'ı Keegan anlaşmasından uzak tuttuğumuzdan emin olmam gerekiyor."

"Mesajını aldım," dedi Valdman önüne bırakılan viski bardağını kabul etmeden önce. "Ama anlamadığım bir şey var, Sean. Bu anlaşmadan çekilmek isteyen ilk sen değil miydin zaten?"

Keşke şu kırmızı suratlı yaşlı adama gerçeği anlatabilseydim ve beni umursasaydı ama onu çok iyi tanıyordum. Bu yüzden gerçeği, gerçekten umurunda olacağı şekilde eğip bükmem gerekiyordu.

"Bak," dedim. "İkimiz de bu işin sessizce çözülmesini istiyoruz. Northcutt ise tatsız bir haber hikâyesinin reçetesi gibi. O rahibelere karşı ağzından ya da elinden yanlış bir şey çıkarsa, onlar bunu sessizce geçiştirecek kadınlar değil. Ve bu ne bizim ne de müşterilerimizin istediği türden bir haber olur."

Valdman bunu düşündü ve ben galibiyetin kokusunu alarak bastırmaya devam ettim.

"Keegan anlaşmasıyla ilgili her şeyden onu uzaklaştır. Bu işi temiz bir şekilde kapatmam konusunda bana güvenebilirsin."

Tabii ki, bu gece rahibelerden biriyle yatmayı planladığımı söylemedim. Bu, *temiz kapatmak* tabirinin tam tersi olurdu.

Ama ben Northcutt'tan farklıydım. Zenny ile yaptığımız şey farklı, eğlenceli ve güzeldi.

Öyle düşünüyordum.

Demek istediğim, Northcutt'tan farklı olduğumu umuyordum. Ve Valdman'dan.

Valdman viskisinden bir yudum alırken ellerime baktım ve aniden göğsümde gerçek bir şüphe tohumu filizlendi. Neden bu insanlarla çalışıyordum? Neden hedefim Valdman gibi olma-
tı? Yaşlandığımda hayatında hiçbir anlamlı ilişkisi olmayan, gut hastalıklı bir zampara mı olmak istiyordum gerçekten? Ne kadar çok para kazandırır da böylesine boş bir hayat yaşamaya değer miydi?

“Kendisine geri çekilmesini söyleyeceğim,” dedi sonunda Valdman. “Sözüme güvenebilirsiniz.”

“Teşekkür ederim, efendim.” Elini sıkıp kulüpten çıktım. Bağış gecesine geç kalacaktım ama düşünebildiğim tek şey Zenny'ydi. Yalnız bir şekilde, güzel yeni elbisesiyle beni bekliyordu. Ve tamamen kurtların insafına kalmış durumdaydı.

Hızlı adımlarla otelin balo salonuna doğru ilerlerken en büyük korkum, Northcutt'ın benden önce gelip Zenny ile konuşması ve bir şekilde ortalığı karıştırmış olmasıydı. Ama davete katıldığında ortalıkta görünmüyordu. *Tanrı'ya şükür*. Kalbimi yerinden oynatan uzun bir dakika boyunca gözlerim Zenny'yi aradı ve en sonunda onu bulduğumda göğsümdeki o garip, yeni boşluk kasılıp gevşedi. Öyle kuvvetli bir histi ki, neredeyse nefesim kesilmişti.

Muazzam, tarif edilemez ve can yakıcı bir şekilde güzeldi.

Onun için aldığım elbise, zarif bir mavi-yeşil tonundaydı. Mağazadaki kız buna *deniz köpüğü* demişti ve Zenny'nin kehribar kahvesi tenini, gözlerindeki bakır yansımaları harika bir şekilde öne çıkarıyordu. O şifon kumaşın vücudu boyunca

süzülüşünü tarif edebilecek bir kelime yoktu. Kıvrımlı omuzlarının ve biçimli göğüslerinin üzerinden kayıp dar belinin çevresinden geçerek o tatlı kalçasının üzerine dökülüyordu.

Yürüyen, canlı bir sanat eseri idi.

Ve bana aitti.

Önümüzdeki üç hafta boyunca, diye fısıldadı içimdeki o nefret dolu ses. Göğsümdeki boşluk fiziksel bir sızıya dönüşmüştü.

Yolda benimle selamlaşmaya çalışan insanlarla göz teması bile kurmadan doğruca ona yöneldim. Yanına ulaştığımda onu hızla kollarıma çektim. O anda, göğsümdeki sızı biraz olsun hafiflemişti.

Yüzümü saçlarına gömerek, “Hey, sen,” diye fısıldadım.

“Selam,” diyerek gülümsedi. “Sonunda gelebildiğine sevindim.”

Saçlarını koklamaya devam ederken, “Çok üzgünüm,” dedim. “Aptal patron. Aptal toplantı. Düşünebildiğim tek şey bu elbisenin içindeki halindi.”

Aniden sesi utangaç bir tınıya büründü. “Elbiseyi beğendin mi?”

Beline uzanıp ellerimi vücudunda gezdirerek biraz geri çekildim, ardından onu tekrar kendime çektim ve sertliğimi hissetmesine izin verdim.

“Bir tablodan fırlamış gibisin. Tıpkı bir prensese benziyorsun. Eve döndüğümüzde sana prenseslere yakışmayan şeyler yapmak için sabırsızlanıyorum.”

“Prenses mi? Gerçekten mi?” dese de sesinden keyif aldığı belli oluyordu.

Başımı sallayıp dudaklarımı kulağının kenarında gezdirerek kendimi vücuduna doğru bastırdım.

“Elbisesi beline kadar sıyrılmış halde yatağa eğilmiş, arkasında diz çökmüş bir prensin güzel amını öptüğü türden bir prenses.”

“Bunlar sadece sözlerden ibaret...” diye karşılık verdi fakat sesi artık arzuyla titriyordu.

Ona bu gecenin sadece güzel amını öpmekle kalmayacağım gece olduğunu söylemek istiyordum. Bu gece, onun böylesine çok istediği şeyi ona sonunda vereceğim geceydi. Ama sonra Zenny benden uzaklaştı ve telefonunun çaldığını fark ettim.

O benden uzaklaşıp çantasından telefonunu çıkarırken homurdanır gibi bir ses çıkardım. Tekrar ona sokulmak, kulağına kirli şeyler fısıldamak istiyordum. Ama arayan barınaktan biriydi; bir sorusu vardı ve Zenny'nin partiden çıkıp konuşması gerektiğini anlayışla karşıladım. Kendime çekidüzen verip bir içki buldum. Aniden keyfim kaçmıştı. Zenny Böceği yanımda olmayınca içimde bir huzursuzluk kabardı. Ve o nefret ettiğim ses yine zihnimin içinde yankılandı.

Üç haftadan az kaldı.

Üç haftadan az.

Aptal bir ses yakınımdan, "Sean Bell!" diye bağırdı. Kibar görünmeye çalışarak sesin geldiği tarafa döndüm. Bu insanın Zenny olmaması, dolayısıyla da ilgimi çekmemesi onun suçu değildi. "Asırlar oldu! Ben Hayley, hatırladın mı? Bu da Sophia, Todd, Katelyn ve Jeremy. Sophia, Mike danışmanlığa geçmeden önce Sean ile birlikte çalışıyordu."

Sonra kendimi bir anda, aptal insanlar ve onların aptal sohbetleriyle çevrilmiş halde buldum.

Selamlaştık ve görünüşe göre bir zamanlar Mike ile çalıştığım doğrudu. Eğer aklımdaki Mike'tan bahsediyorlarsa, Hayley'nin derhal ondan boşanıp alabildiği her şeyi alması gerekiyordu. Ofiste biz ona Kokain Mike derdik. Sonra bir gün parktaki bir bankta, bir eskortla hem sarhoş hem de yasadışı bir gece geçirmişti. Bunun ardından da yeni takma adı Çift Prezervatif Mike olmuştu.

Tanrım. Zamanında bu adamlarla veya onun gibilerle zaman geçirmiş olduğuma inanamıyordum.

Neden vaktimi hâlâ böyle insanlarla harcıyordum ki? Önümde gevezelik etmekte olan gruba baktım. Görebildiğim tek şey ayrıcalıklı, bencil yüzlerin kendi ayrıcalıklı, bencil hayatları hakkında kazlar gibi ötüp durmasıydı. Valdman ile yaşadığım huzursuzluk tekrar göğsüme çörelendi ama bu sefer çok daha güçlüydü.

Bunu sevmediğimi fark ettim. Ve bu farkındalık, sallarımla etrafında dolanan büyük bir deniz canavarı gibiydi. *Bu insanları da bu hayatı da sevmiyordum.*

Bu düşünce korkutucuydu çünkü üniversiteden mezun olduğumdan beri geçen her yılımı bu noktaya gelmek için harcamıştım. Para, partiler, Çift Prezervatif Mike gibilerle geçen hem komik hem iğrenç geceler için çalışmıştım. Bunun istediğim şey olduğunu sanmıştım; bunun beni güçlü kıldığını düşünmüştüm. Dünyayı olduğu gibi, yani öfkeli yılanbalıklarıyla dolu bir akvaryum gibi göremeyecek kadar *zayıf* olan herkesi küçümsemiştim. Ama şimdi... artık o akvaryumun içinde olmak istemiyordum. Üstelik yılanbalıklarından, gerçekten ama gerçekten uzaklaşmak istiyordum.

Zenny'nin sahip olduğu şeye sahip olmak istiyordum. Tyler'in, annemin, hayatımda gerçekten *iyi* olan, bir insan çöp kutusuna dönüşmemiş herkesin sahip olduğu şeye sahip olmayı arzuluyordum.

Bu düşünceyi kafamda oturtmaya çalışırken sohbetin bir anda kesildiğini fark ettim. Gruptaki herkes bana bakıyordu. Aslında bana değil, arkamdaki birine odaklanmışlardı. Gözüm deniz köpüğü rengi şifona ve o kıvrımlı, enfes buklelerden oluşan tacına takıldı. Zenny'yi yanıma çekip saçlarına tekrar gömülmeye hazırdım. Ya da belki sadece elini tutup onu arabaya götürecektim çünkü şu an neden bu geceyi eğlenceli bir fikir olarak düşündüğümü bile hatırlayamıyordum. Ailesi Kansas City sosyetesinde bu kadar aktifken, Zenny hayatı boyunca bu tür etkinliklere fazlasıyla katılmış olmalıydı. Şu anda çok

sıkılmış olduğuna emindim. Ben çoktan sıkılmışımdım. Bu tamamen aptalca bir fikirdi.

Evet. Kararımı vermişim.

Parmaklarımı onun ince, kusursuz parmaklarının arasından geçirecek ve birlikte arabaya gidecektik. Sonra da eve geçecektik. Ben de tüm bu zaman boyunca özlemle sahip olmak istediği bedenime nihayet sahip olmasına izin verecektim.

Zenny'nin elini tutup kavramayı başardım ama tam o anda Sophia ya da Hayley, hangisi olduğunu bilmiyordum, gayet umursamaz bir şekilde, "Bir kadeh daha şampanya alacağım," dedi.

Bir sessizlik oldu. Sophia'nın veya Hayley'nin neden bunu söylediğini hiçbir şekilde anlamamıştım. Ama o devam etti. "Aslında iki olsun. Bunu da alabilirsin." Sanki birinin gelip onu almasını bekliyormuş boş şampanya kadehini aynı şekilde havaya uzattı.

Sanki Zenny'nin almasını bekliyormuş gibi.

Zenny'nin eli, avucumda taş gibi sert ve hareketsizdi. Dünya birden ağırlaştı, zaman büzülüp genişleyerek yavaşladı. Sophia'nın ya da Hayley'nin söylediği şeyin saçmalığı zihnimde yavaş yavaş yer edinmeye başladı. Elbette Zenny o bardağı almayacaktı, o burada çalışmıyordu. Üstelik bir davetli gibi giyinmişti. *Şu anda kahrolası şekilde el eleydik.* Demek istediğim, onu tanıdığımı biliydim.

Ve sonra düşüncelerim biraz daha derinlere ulaştı. *Tanrım.* Bu sadece Sophia ya da Hayley'nin aptallığı değildi ki evet, aynı zamanda aptallıktı ama bunun ötesinde bir şey vardı. Çok daha kötü bir şey.

Adamlardan biri, "Hayır, hayır," diye araya girdi. "O, Jeremiah Iverson'ın kızı." Ardından hep bir ağızdan gelen, "Ah, evet," sesleri yankılandı. Anlaşılan Zenny'nin, Doktor Iverson'ın kızı olduğu fark edilmişti ve aynı zamanda şu da ortaya çıkmıştı;

kimse onun adını bilmiyordu ama onun kesinlikle, *kesinlikle* Doktor Iverson'ın kızı olduğunu biliyorlardı. Hepsi Doktor Iverson'ı ve Sayın Yargıç Letitia Iverson'ı çok severdi. Bu arada, herkes Hayley'nin park cezasını Yargıç Iverson'ın affettiği o günü hatırlıyor muydu? Çünkü Hayley hatırlıyordu. Hayley çok iyi hatırlıyor olmalıydı.

Hepsi sanki Zenny burada değilmiş gibi onun hakkında konuşuyordu. Yanımdan küçük bir nefes sesi duydum ve o anda elini fazla sıkmış olduğumu fark ettim. Bir grup çöp insandan oluşan topluluğa dönmeden önce özür diler gibi nazikçe avucunu okşadım. Onları parçalara ayırmaya hazırdım.

Tam o anda Sophia *ya da* Hayley son bir darbe daha vurdu.

Şakacı olduğunu düşündüğü bir hareketle, "Ah, demek sen davetlisin!" dedi Zenny'nin omzuna hafifçe dokunarak. "Bir şey söylemeliydin!"

"Kahrolası ellerini hemen onun üzerinden çek." Bu şartlar altında hâlâ sakın kalabildiğim için kendimle gurur duyuyordum. Çünkü artık neler döndüğünü tamamen idrak etmiş durumdaydım. Öfkeli değildim, öfkeden deliye dönmüştüm. Sinirin ya da kızgınlığın ötesinde bir noktadaydım. Kutsal bir öfke besliyordum. İsrail halkının sahte tanrılara taptığını gören Yehova gibiydim. Bu iğrenç insanları lanetleyecek, üzerlerine felaketler yağdıracaktım. Yaralarıyla, ateşle, kıtlıkla yok olacaktı.

Ve çekirgelerle. Evet, onları çekirgelerle de öldürecektim.

"Şey, ne?" Sophia/Hayley gergin bir kahkaha attı, büyük ihtimalle yanlış duymuş olmalıydı ve emin olmak istiyordu.

"Dedim ki," diye tekrarladım. *Tekrar söylemem gerekirse, koşullara göre oldukça sakın bir tonda konuşuyordum.* "Kahrolası ellerini sevgilimin üzerinden çek. Ve bir daha asla ama asla ona ait olmadığı bir yerde olduğunu ima etmeye kalkma."

Kelimelerimin ardından gelen sessizlik tam anlamıyla derin ve yerindeydi. Omuzlarımı doğrulturken biraz daha iyi hissettim. Ama öfkem hâlâ cehennem ateşi gibi kaynıyordu.

Ve sonra Sophia/Hayley kahkaha attı.

“Aman Tanrım, Sean! Ne kadar da komiksin!”

Arkadaşları da onunla birlikte güldü. Kuzular gibi ses çıkaran, her şeyden bihaber aptallardan ibaretlerdi. Kafam karışmıştı. Yoksa...

Yoksa onlar için bu daha mı mantıklıydı?

Benim şaka yaptığımı, dalga geçtiğimi düşünmek, el ele tuttuğum kıza hakaret etmemelerini söylememden daha mantıklı gelmişti. Üstelik bu kız siyahi biriydi.

Ve işte bu... içimde gerçekten alev püskürtmek istememe neden oldu.

İşin boktan tarafı ise, eğer bana bu sabah *ırkçılık nedir* diye sorsaydınız küfürlerden, otobüs koltuklarından ve taş atmaktan bahsederdim. Kişisel olarak hiç ırkçılığa maruz kalmadığımı söylerdim. Hatta belki, “Artık ırkçılığı aştığımız bir çağdayız,” derdim.

Ve işin daha da kötü tarafı şuydu ki, sadece kelimelere bakarak bile her şeyin yolunda olduğunu düşünebilirdiniz. Sadece talihsiz bir yanlış anlaşılma gibi görünebilirdi. Ama öyle değildi. Çünkü oradaydım ve o kadının ses tonundaki küçümsemeyi duymuştum. Zenny hakkında, yalnızca birkaç umursamaz kelimeyle dile getirdiği katmanlaşmış önyargıları işitmiştim. Tehlikeli olan kısmı da bunun ince düşünülmüş, sinsice bir hareket olmasıydı.

Neredeyse tarif etmesi zordu ama bir kez fark ettiğinizde işler değişiyordu. Kıvranan bir solucan gibiydi; kaygan hakareti bir iğneyle tahtaya sabitlediğinde, hemen şekil değiştirmeye çalıştığı anlaşılıyordu. Görünmezliğe sığınıyor, saklanmaya çalışıyordu.

Ve işin en ama en boktan tarafı?

İçimde bir yerlerde iğrenç ve neredeyse içgüdüsel bir taraf, Sophia/Hayley adına bir bahane üretmek istiyordu. Onu savunmak, yaptığı şeyi mazur göstermek istiyordu. Bu dürtüyle yüzleştiğim anda kendime öyle bir öfke duydum ki neredeyse kusacaktım.

Daha fazlasını söylemek, gerçeği dile getirmek için dudaklarımı araladım. Ama kelimeler ağzımdan çıkmadan önce Zenny herkese gülümseyip beni çekiştirmeye başladı. “Çok özür dileriz, Sean ile konuşmamız gereken bir konu vardı. Hemen döneriz.”

Bununla birlikte kendimi balo salonunun dışındaki dev bir koridorda buldum. Bir saksı bitkisinin arkasında, kimseyi lanetleyemeyeceğim bir noktada gizlenmiş durumdaydım. Zenny henüz hiçbir şey söylemeden, gözlerim balo salonunun kapısına kitlendi. Evet, sabırlı olacak, ne söyleyecekse dinleyecektim. Ama sonra... Sonra tekrar içeri girecektim. Ve hepsini öldürecektim. Cesetlerini parke zemine çivileyip Zenny ile birlikte üstlerinde dans edebileceğimiz kadar düz hale gelene dek ezip geçecektim.

Ardından sakinleşeceğim, diye karar verdim. Cesetleri üzerinde vals yaptıktan sonra.

“Pislik gibi davranmayı kes,” dediği anda donakaldım, bu ondan duymayı beklediğim son şeydi. Ayrıca son bir haftadır o kelimeye -pislik- acı verici bir hassasiyet geliştirmiştim. Bir noktada bizim güvenli kelimemiz gibi olmuştu ve zihnimde *geri çekil* sinyali olarak yer edinmişti.

Bu yüzden gözlerimi balo salonundan koparıp *ona* odaklandım. Zenny Böceğime. Güzeldi. Ama aynı zamanda hem öfkeli hem eğlenmiş hem de sinirli görünüyordu. Ve belki de... bana biraz acıyor olabilir miydi?

İçimdeki öfkeyi kontrol altına almaya çalışarak derin bir nefes aldım. Çünkü bu öfke ona yönelik değildi. Bir anlığına da olsa böyle düşünmesini istemiyordum.

“Zenny, onlar... onlar-”

“Biliyorum.”

“Davranışları sanki sen-”

“*Biliyorum*, Sean. Biliyorum.”

Ama bunu biliyorsa, nasıl hâlâ gidip o lanet balo salonundaki herkesin üzerine kaynar yağ dökmek istemezdi ki?

“Zenny, bunu yaptılar çünkü sen...” Devam edemeden öylece kalakaldım. Çünkü hâlâ öfkeliydim, öfkeden delirmek üzereydim. Şimdi ise bu çıplak gerçeği yüksek sesle söylemek ağzımda bir eşek arısı yuvası patlamış gibi hissettiriyordu.

“Çünkü sen-”

“Çünkü ben siyahiyim,” dedi. “Siyahi olduğum için etkinlikte çalıştığımı sandılar. Beni gördüler; siyahi bir kadın. Ve bu mekânı *kendilerine ait* bir yer olarak gördükleri için onlara göre mantıklı olan benim *garson* olduğumu düşünmekti.”

“Ama... bu boktan bir şey,” diye itiraz ettim.

“Biliyorum.”

“Çünkü neden siyahi bir kadın oraya ait *olmasın* ki? Neden garson olman, orada gerçekten bir davetli olmandan daha olası olsun?”

“Biliyorum, Sean. Bana bunları söylemek zorunda değilsin.”

“Ve babanın kim olduğunu anlayınca birdenbire sana buraya aitmişsin gibi davranmaları!” Patlamaya engel olamadım, artık Zenny’yi pek duymuyordum bile. Sadece kendi öfkemin içinde kaybolmuştum. “Bu olayı daha da beter yapıyor. Sanki, *ah şimdi sorun yok çünkü aileni araştırdık ve onaylıyoruz* mu?”

Zenny elini kaldırarak, “Sean,” dedi. Sesinde o ilk acı sabırsızlık tınısı belirmişti. “Lütfen. Bunların hepsini biliyorum.”

“Ama,” diye bocaladım. “Nasıl oluyor da bu kadar sakın kalabiliyorsun? Böyle bir şeyle nasıl yaşayabiliyorsun?”

Bu içindeki bir sinire dokundu. Gözlerindeki bakır parıltıda bunu görebiliyordum.

“Bu benim hayatım, Sean. Her lanet gün bununla uğraşıyorum. Ne yapmamı bekliyorsun? Yaşamamayı mı? Hiçbir yere gitmemeyi mi? Kimseyle konuşmamayı mı?”

“Peki ya neden *öfkeli* değilsin?” diye bastırdım.

“Çünkü *öfkelenemem!*” diye patladı Zenny. Sözleri hayal kırıklığıyla titriyordu. Sonra boğazını temizleyip boş koridora göz attı. Tekrar konuştuğunda sesi daha kısık ama hâlâ keskin-di. “*Öfkelenirsem, Öfkeli Siyahi Kadın* olurum. Duygularımın incindiğini söylersem, fazla hassas olurum. İnsanların bana karşı düşünceli olmasını istersem, saldırgan olurum. Şakayla karşılık verirsem, saygısız ya da ukala ilan edilirim. Ağlarsam, aşırı duygusal olurum. Hiç tepki vermezsem, korkutucu ya da soğuk olurum. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Tepki vermem için bir alan ya da yol yok. Bunu *kazanamam.*”

Sözleri göğsüme saplanan keskin bir bıçak gibiydi. Son bir haftadır kalbimde sadece ona görünür olan çatlak noktayı da kafamda hâlâ yer eden kusurlu adalet anlayışımı da parçaladı. Onun adına canım yandı. Onun adına acı çekmek ve bunu düzeltmek istedim.

Bunu düzeltmek istedim.

Bunu düzeltmek istedim.

Bunu düzeltmek istedim.

“Tamam,” dedim. “Ama *ben* *öfkelenenebilirim*. Bırak içeri gideyim ve-”

“Sean,” dedi Zenny sertçe. “Dur. Eğer şimdi tekrar içeri girip bir şey yaparsan, manşet *Asil Sean Bell Genç Kadını Kahramanca Savundu* olmayacak. Her yerde *Siyahi Kız Olay Çıkardı* yazacak.”

“Ama-”

“Bu yine bana zarar verir.” Yenilmiş bir sesle devam etti. “Sonucu aileme de yansır. Bu riski alamam. Onların toplum içindeki yerini, geçimlerini, sadece sen kendini daha iyi hissedesin diye riske atamam. Lütfen beni anladığını söyle.”

O anda içime yüzlerce duygu birden çökmüş gibi hissettim. Öfke ve haklılık hissi. Zenny adına duyulan endişe ve koruma içgüdüsü. Ve... ah, savunma mekanizması. Bir de utanç vardı.

Bu duyguları kendime itiraf etmekten hoşlanmıyordum. Özellikle de şu an, tüm benliğim Zenny'ye odaklanmış olmalıydı. Ama işte oradaydılar. Utanç ve savunma mekanizması Sophia ya da Hayley kadar suçlu olduğum için yakama yapışmıştı. Belki bu gece değil, belki tam olarak aynı yollarla değil... ama yine de suçluydum. Önyargılarla, umursamaz kelimelerle bunu yapmıştım. Nezaketten yoksun bir şekilde, saygısızlıkla hareket etmiştim. Hayatım boyunca bir kez bile Zenny'nin bu gece maruz kaldığı gibi bir şey yaşamamıştım ama o her gün bununla yüzleşiyordu. Karanlık, rahatsız edici bir pişmanlıkla, bazen onun karşı tarafında yer aldığımı fark ettim. Bazen ben de o çöplük insanlardan olmuştum; kendi ayrıcalığını etrafa saçan kişi.

Tamamen suçsuz değildim ve bu düşünce canımı çok acıttı.

"Zenny, ben de... sanırım ben de böyle boktan şeyler yaptım," dedim. Elimi uzatmak istedim ama kendime izin vermedim. Bunu hak etmiyordum. "Demek istediğim... yaptım, biliyorum."

"Yapmasaydın şaşırdım," dedi Zenny. "Orta Batı'da doğan, hetero, erkek ve beyaz bir adamsın."

"Ben-"

Duraksadım. Çünkü hâlâ içimde yükselen bir savunma mekanizması vardı. Çünkü o kimlikleri ben seçmemiştim. *Değiştiremezdim*. Ama az önce, balo salonunda olanlardan sonra da artık inkâr edemezdim. Tüm bunlar gerçeği görmemi sağlamıştı. Dünya görüşümü şekillendirmişti. *Yine de pek de iyi şekilde olmamıştı*.

"İyi insanlar da ırkçı şeyler yapabilir ya da söyleyebilir," dedi. "En yakın arkadaşı siyahi olan beyaz çocuklar bile."

Bunu söylerken hafifçe gülümsedi ve ben kendimi lanetleyen bir nefes verdim.

“Bu çok aptalcaydı. Elijah’ın siyahi olduğunu hep biliyordum. Senin de öyle. Yani farkında olmamış değildim ama... hiç farklıymış gibi hissettirmedi. Çünkü çok ortak yönümüz vardı. Ama sanırım hiç gerçekten *kendimin dışına* çıkıp bunun senin için ne anlama gelebileceğini düşünmedim.”

Elimi tutmadan önce, “Tamam,” dedi Zenny. “Yani tamam derken, affettim anlamında değil. Ama... öğreniyorsun. Ve öğrenmek iyi bir şey.”

Sevimli yüzüne baktım. Üzgün, yorgun ama tüm bunlara rağmen hâlâ çok güzeldi. “Bunca şeyden sonra nasıl elimi tutmak isteyebilirsin? Nasıl bana nasıl dokunmak isteyebilirsin?”

Elleri göğsüme dokundu, sonra kollarını belime doladı ve beni kucakladı. Dayanamayarak kendimi sıkıca ona bastırdım ve başımı saçlarına gömdüm.

“Muhtemelen şu anda marjinalleşen toplumsal yapılar içinde insan etkileşimleri üzerine zekice ve derin bir şey söylemem gerekirdi,” dedi göğsüme doğru. “Ama aklıma hiçbir şey gelmiyor.” Etrafımdaki kollarını biraz daha sıktı. “Tek düşündüğüm sana hâlâ güvenip senden hâlâ hoşlandığım. Seni hâlâ istiyorum.”

Bu gerçeği değiştirmiyordu ama birlikte o gerçeğin içinde yürümeye razı olduğunu söylüyordu.

Biz hakkında konuştuğumuz o gece de bunu demişti:

Gerçeği değiştirmez ama seninle birlikte bu gerçekle yüzleşmeye hazırım.

Şimdi ise... yol alıyorduk. Bunun sadece aramızdaki yaş farkından ya da Elijah ile aramızdaki bağdan doğacak bir mesele olacağını sanmıştım. Ama bu... tamamen başka bir şeydi. Ona söylediği o sözleri hatırlattım ve gülümsediğini göğsümde hissedebildim.

“Görünüşe göre elçi olduğundan haberin yokmuş,” dedim.

İç çekti. Ne hüzünlü ne de mutlu bir iç çekti. Basit bir soluktan ibaretti.

“Bu şeylerin olacağını bilmek için elçi olmaya gerek yok,” dedi.

Bu cümle içimde yeniden bir fırtına kopardı. “Etrafına önce bir kule inşa etmek istiyorum. Sonra o kulenin etrafını bir kalleyle çevirmek, ardından da o kalenin çevresine derin bir hendek kazmak... Ve seni bir ejderha gibi korumak istiyorum. Sana zarar vermeye kalkışan herkesi küle çevirmek, sonra küllerini bile yeniden yakmak istiyorum.”

Sözle karşılık vermek yerine sadece başını göğsüme gömdü. Orada öylece sıkı sıkıya sarılmış halde durduk. Nefes alışlarımız uyum içindeydi. Yanağı kalbime, dudaklarım saçlarının tepesine dayanmıştı.

“Smokinine makyaj bulaştırıyorum,” diye mırıldandı ama onu bırakmadım.

“Smokinim siktirip gidebilir.”

En sonunda başını kaldırıp bana baktı. Gözleri doluydu ama içleri güçle parlıyordu. “Beni eve götür,” dedi.

Ben de onu eve götürdüm.

21.BÖLÜM

*D*airem, ay ışığının içinde yüzüyordu.

Zenny için kapıyı açıp ardından kilitledim, ışıkları açmakla uğraşmadım. Aslında hiçbir şeyle uğraşmadım. Sadece onun pencere kenarında durduğu yere yaklaştım ve boynuna öpücükler kondurmaya başladım. Her zamanki gibi gül kuyordu. Teniyse o kadar yumuşak ve tatlıydı ki... boynunu, omzunu, kulağının arkasındaki gizli çukuru öpmeye doyamıyordum. O ise iç çekerek bedenini bana yasladı, bu sefer dudaklarından arzu dolu bir ses yükselmişti. Ellerini geriye uzatıp saçlarıma doladı, dudaklarımı boynundan ayırmamı istemediği belliydi. Sadece bu küçük hareketi bile beni akıllalmaz derecede sertleştirdi. Onunla bütün olmak, onunla birleşmek için yanıyordum.

“Bu gece mi?” diye fısıldadı.

“Bu gece,” diye onayladıktan sonra onu kollarıma alıp bir gelin gibi yatağıma taşıdım. Kollarını boynuma doladığında her şey... her şey çok iyiydi. O istediğim, arzulayabileceğim tek şeydi. Yatağa vardığımızda onu bırakmak istemediğimi fark ettim.

Bunun yerine onu sıkıca tutmaya devam ederek, “Hâlâ bunu yapmak istiyor musun?” diye sordum. “Hâlâ bunu benimle yapmak istiyor musun?”

“Evet,” dedi basitçe. “Ve diğer soruna da evet.”

“Emin misin?” diye sordum. “Biliyorum, seksin her parçasının birbirinden daha önemli olmadığını söylemiştin ve teknik olarak bu doğru... ama bu farklıymış gibi hissediyorum-”

Sakince sözümü keserek, “Sean,” dedi “Eğer çeneni kapatıp üzerimdekileri çıkarmaya başlamazsan çılgık atacağım.”

Bir anlığına duraksadım. Çünkü her ne kadar bunu cesur ve meydan okur bir şekilde söylese de içinde titreyen heyecanı hissedebiliyordum. Gözlerindeki o mahcup çekingenliği görüyordum.

“Dürüst kadın olayı, değil mi?” diye sordum son kez. “Gergin ama keyifli?”

“Dürüst kadın olayı,” dedi net bir şekilde. “Gergin ama keyifli. Kelimenin tam anlamıyla *lütfe*, Tanrı aşkına, benimle seviş.”

Seksi bu kadar tatlı bir şekilde ifade etmesi karşısında sessiz kaldım, açıkçası insanların hâlâ *sevişmek* kelimesini kullandığını bilmiyordum. Ama yakında, o kelimenin çağrıştırdığı türden bir adam olmadığımı anlayacaktı. Onu yavaşça yatağa bırakıp üstüne doğru süründüm. Bir avcı kadar keskin ve yavaş hareket ediyordum. Zenny’nin her ayrıntısını içime çekmek, her bir noktasını ezberlemek istiyordum. Karşımda titreyen bu güzel kadını hafızama kazımalıydım.

Aralanmış dudakları ve yarı kapalı gözleri. Karanlıkta parıldayan burun *piercingi*. Köprücük kemiğinin çukurlarında ve memelerinin arasında sis gibi dolanan gölgeler. Parlayan teni. Kışkırtıcı şifonun altında gizlenen, masumca kavislenen davetkâr hatları. Yatakta tedirginlikle kıpırdayan topukluları. Eteğinin kumaşını endişeyle buruşturan elleri... Bunların hepsi yüzündeki ifadeyle tezat haldeydi çünkü yüzü saf, uyarılmış bir büyüleyicilikle ışıldıyordu.

Endişeli ama istediğini cesurca söyleyen Zenny, şu anda bile duygulardan oluşan bir bulmaca gibiydi. Karşımda kurban edilmeyi bekleyen bir bakire gibi titriyordu ama bana sanki bir

sonraki yemeğiymişim gibi bakıyordu. Bu hali büyüleyiciydi, her bir parçasını ezberlemek isteyerek izliyordum.

Hayatımda sayısını bile bilmediğim kadar kadınla birlikte olmuşum ama bu... bambaşka bir şeydi. Üstelik tamamen onunla ilgiliydi. Göğsümün içinde açtığı o garip boşlukla, o içime oyulmuş yankıyla bir alakası vardı.

Bu geceyi galadan beri hayal ediyordum. Vücudunu nasıl sarıp sarmalayacağımı, onu nasıl yavaş yavaş soyacağımı, tenini öpüp yalayarak nasıl keşfedeceğimi. Arzuyla kıvranan bedenini nasıl baştan çıkaracağımı ve onu kendi bedenime, kendi ihtiyaçlarıma nasıl tanıtacağımı en ince ayrıntısına kadar planlamıştım. Ama planımı uygulamaya başlamadan önce Zenny ellerini yüzüme uzattı ve beni uzun bir öpücük için kendine çekti. Nefeslerimiz birbirine karışırken dudaklarımız aralandı ve dillerimiz yumuşakça dans etti. İkimizin arasında kalmış sikim canlı bir demir çubuk gibi atıyordu. Kendimi ona bastırmamak için mücadele etsem de bunu fark etti.

Dudaklarıma doğru, "Normalde olduğun gibi davran," diye fısıldadı. "Beni bir bebekmişim gibi koruma." Hatırlamam uzun sürmedi. Elijah ile oynarken, saçları iki yandan bağlı küçük Zenny arkamızdan gelip aynı şeyleri söylerdi. *Beni bir bebekmişim gibi koruma.* Bir zamanlar onun ayakkabı bağcıklarını bağlayan, kaybolan *Barbi*elerini bulmasına yardım eden çocuk bendim. Şimdi ise büyümüş haliyle onu bu dünyaya ben sokuyordum. Bu iğrenç miydi, yoksa kaderin garip bir oyunu muydu bilmiyordum.

"Daha önce bir bakireyi hiç becermedim," dedim açıkça. Bunu söylerken kollarımın üzerinde yükselmiş halde bedenini örtüyordum. Üzerimde hâlâ smokinim vardı. Elbisesinin uçuşan eteği ise her yerdeydi; ayakkabılarımdan etrafında, bir bacağının üstünde toplanmış, dizlerimizin etrafında gözyaşı denizi gibi dökülüyordu.

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Hiç mi?"

“Hiç.” Başımı eğip elbisesinin üzerinden memelerini hafifçe ısırdım. “Sen benim ilkimsin.”

“Peki ya bakire olmasaydım?” Sesi meraklıydı, kelimeler ben onu ısıtırken dudaklarından kesik kesik çıkıyordu. “Farklı bir şey yapar mıydın?”

“Bazı şeyler,” dedim.

“Mesela?”

Dizlerim ve dirseklerimin üzerinde kayıp ellerini bulmak için uzandım. Göğsünden boynuna, oradan da çenesine doğru öpücükler kondururken, “İlk olarak,” diye başladım. “Ellerini başının üstünde birleştirdim.” Söylediğimi uygulamaya koymak için kollarını başının üzerine uzatıp bileklerini tek elimle sabitledim.

“Ah.” Ürpererek altımda kıpırdandı. Hem mutlu hem de heyecanlı bir kıpırdanıştı.

“Sonra elbisenin altına uzanır, amına dokunurdum. Benim için ıslak olup olmadığını kontrol ederdim.” O sırada elbisenin ağırlıksız eteğini kavrayıp elimi sıcak uyluğunda kaydırdım. Başparmağım, hafifçe kaygan tenine değdiğinde dudaklarından alçak bir inilti döküldü. Bacaklarını tamamen açarken sırtı bükülmüştü.

Dizlerimin üzerinde doğrularak elbiseyi beline kadar sıyırdım. “İç çamaşırı yok mu?” diye hırladım.

“Hayır.” Gerçekten de o çok takıntılı olduğum amı çıplaktı. Bacaklarının arasında yumuşak, kadife bir açıklık. Tüm gece boyunca böyle çıplak olması... istediğim an eteğini kaldırıp tadına bakabilecek olmam...

Bu düşünceyle inledim ve eğilip kokusunu içime çektim.

Utanç dolu bir sesle, “Sean!” diye inledi ama ben dudağımı ve burnumu amına bastırarak derin bir nefes aldım. Amına olan bağımlılığım konusundaki çekingenliğini hâlâ anlayamıyordum.

Ona dair her şeyi seviyordum; kokusunu, tadını, hatta sadece bakmak bile yeterliydi ki şimdi de aynen öyle yapıyordum.

Bacaklarını nazikçe ayırıp ay ışığında parlayan o sıcak, ıslak çizgiye baktım. Başparmaklarımla kıvrımlarını araladıktan sonra az sonra sikeceğim sıkı, pembe noktayı gördüm. Ve çok ani bir şekilde sadece bakmak yeterli olmadı. Daha fazlasına, çok daha fazlasına ihtiyacım vardı. Bacaklarının arasına yerleştim ve amına uzun bir öpücük kondurdum. Topuklu ayakkabılarının sırtıma sürtünmesinin, eteğinin başımın etrafına dökülmesinin ve o tanıdık tadın keyfine vararak orayı öptüm. Sikeyim, tadına bayılıyordum. Tatlıydı, yoğundu ve tam anlamıyla... Zenny'ye özgüydü.

“Sean.” Ses tonu değişmişti. Şimdi artık koşuyormuş gibi, sanki nasıl nefes alacağını unutmuş gibiydi. “Sean... Ah, Tanrım...”

Önce bir parmağımı, ardından diğerini içine soktum. Artık tamamen bir his bulutundan ibaretti; kıvrılan uzuvları, hızlanan nefesleri ve etrafımıza dolanan o baştan çıkarıcı elbise... İlk orgazmı, bir fırtına gibi bedenini delip geçerken parmaklarımla etrafında sıkıca kasılmış, yüzüme doğru yükselmişti.

Buna bayılmışımdı.

Tekrar yapmaya hazırdım.

Ama sonra Zenny zirveden inip bana uzandı. Bacaklarının arasından isteksizce yukarı çıktım; onu bir orgazma daha ulaştırmakla kollarına tırmanmak arasında kararsızdım. Yine de onu yeniden kucaklamak, öpmek ve meraklı bir kedi yavrusu gibi kendi tadını dudaklarımdan yalamasına izin vermek o anı bir başka orgazma feda etmeye fazlasıyla değerdi.

Bu beni neredeyse delirtmişti. Onun beni böyle öpmesine dayanmak, çılgınlık sınırında dolaşmak gibiydi.

Öpücüğü kesip yüzüme bakarken, “Titriyorsun,” diye fısıldadı. Gözleri cam gibi, dudakları sırlıklıydı. *Yüce İsa.*

Gerçekten de titriyordum çünkü sikişmeye ihtiyacım vardı. Çünkü ihtiyaç duyduğum kadın bana delice duygular hissettiriyordu. Çünkü hayatımda ilk defa âşık olduğum bir kadınla sikişmek üzereydim.

Titriyordum çünkü... *bir dakika.*

Bir dakika.

Ben... Zenny'ye âşık mıydım?

Bu düşünce beni sersemletmiş ama aynı zamanda tüm bedenimi bir gerçekle sarsmıştı. Onu yeniden öpüp bacaklarını belime dolarken ve o beni kendine çekerken tüm düşündüğüm buydu. Ona âşıktım. Zenobia Iverson'a âşıktım. Belki de kapımı çalıp bana *şüphe duymayı* öğretmemi istediği andan beri onu seviyordum. Belki de ilk öpücüğümüzden beri. Ya da o galadan, bir yetişkin olarak tanıştığımız, kırmızı ipeğin tenini benim dokunamadığım şekillerde okşadığı geceden beri...

"Şimdi bana öğret," diye fısıldadı. Geçirdiğim sarsıcı uyanıştan habersizdi, titrememin asıl nedeni hakkında hiçbir fikri yoktu. "Bana şu öğrettiğin şeyleri yap."

Dudaklarımı ağzından çekip kulağını öptüm. "Bunu gerçekten istiyor musun?"

"Evet," dedi. "Bu bana... özel hissettiriyor. Güvende."

Buna nasıl karşı çıkabilirdim ki?

Papyonumu çekerken dizlerimin üstüne yükseldim, düğümünü çözüp ceketimi çıkardım. Gömleğimin düğmelerini açarken hafifçe inledi.

"Ne oldu, bebeğim?"

Dudağını ısırıldı. "Çok fazla seks yapacağız, değil mi?"

"Çok ama çok."

"Öyleyse, tüm o yavaşça soyma kısımlarını sonraya sakla. Şimdi beni sikmeni istiyorum."

Ses tonundaki huysuzluk istemsizce gülmemi sağladı. Eğilip çenesini hafifçe ısırırken, "Ne kadar da talepkâr küçük bir

bakire,” diye mırıldandım. “Öğretmenin ben olduğumu sanıyordum, öyle değil mi?”

“Hızlı olman şartıyla,” dedi hevesle. Boynunun arkasındaki askıyı çözdükten sonra ayağa kalkıp ona baktım. Etek kalçalarının etrafında mavi ve yeşilin karışımı bir denize dönüşmüş, uylukları aralanmıştı; ıslak ve öpücüklerle şişmiş bir duyarlılıkla ortaya çıkan amı büyüleyici bir şekilde karşımda duruyordu. Elbisenin korsesi üzerinden memeleri taşıyor, kıvrılmış, muhtaç uçları beni işaret ediyordu. Gerçekten de talepkâr küçük bir bakireydi; tüm çekingenlik izleri eriyip yerini utanılmamış bir arzuya bırakmıştı.

Elimi karnından aşağı doğru gezdirip kıcını kavradım. Diğer elimle sertleşmiş aletimi serbest bırakmaya çalışırken onu bu şekilde sabitlemek, yanlış olanın eşiğinde bir haz veriyordu. Parmaklarım pantolonumun fermuarını açarken Zenny’nin dudaklarını ısırıp hafifçe kıpırdandığını görünce benimle aynı şeyleri hissettiğinden emin oldum.

Sanki hapsolmuş arzumun sıkıntısını en az benim kadar derinden hissediyormuş gibi sesli bir nefes verdi. Parmaklarını kavrayıp aletime götürdüm ve beni sıvazlaması için ona yol gösterdim. Hâlâ tereddütlü ama meraklı bir şekilde sikime bakması aldığım zevkle homurdanmama neden oldu.

“Ne kadar sert olduğumu hissediyor musun, bebeğim?” diye sordum. “Bu senin için.”

Memnuniyet dolu alçak bir mırıltı çıkardı. Gözlerini yüzüme değil, kavradığı ereksiyonuma dikmişti.

Elini alıp aletimin ucuna götürerek, “İşte,” dedim. “Buradan başlayacağım. Sadece ucuyla. Islak ve sıkı noktalarını bulup kendimi yavaşça içeri iteceğim. İlk başta büyük gelecek, Zenny. Öyle büyük gelecek ki, seni paramparça edecekmişim gibi hissedeceksin. Ve tam yapamayacağını düşündüğünde kendimi biraz daha iteceğim.” Elim onunki üzerinden dairesel bir hareketle gezdirip hafifçe bastırdım; bu şekilde aletimi boydan boya kavramıştı.

“Beni içeri kabul etmen için amını esneteceğim ve tüm bu süre boyunca seni okşayacak, seninle ilgileneceğim. Böylece bu esneme iyi hissettirecek, ihtiyacın olan şey gibi hissedeceksin.”

Zenny başını kaldırıp yüzüme baktı. “Peki ya sonra?”

Elini yukarı yönlendirdim. “Sonra tamamen içinde olacağım ve bu harika hissettirecek, bebeğim. Öyle dolu, öyle tamamlanmış hissedeceksin ki, daha önce böyle bir şeyle karşılaşmadığını düşüneceksin. Ardından hareket etmeye başlayacağım, içinde kayacağım ve...” Elini o ritmi taklit edecek şekilde yönlendirdim. “İleri geri hareket edeceğim. İşte böyle sikişeceğiz.”

“Evet.” Hem biraz sersemlemiş hem de fazlasıyla heyecanlı görünüyordu. “Böyle sikişeceğiz.”

Komodinin üzerine uzanıp bir prezervatif aldım ve paketi ona uzattım. O, paketi açmaya çalışırken sabırla onu izledim.

Ne yapması gerektiğini gösterirken, “Şu şekilde,” dedim nazikçe. Sonra elimi çekip prezervatifi tamamen aletime geçirmesine izin verdim. Onu böyle hevesli ve biraz sakar görmek inanılmaz derecede tahrik ediciydi. Kendimi dizginlemek için derin, titrek nefesler almam gerekiyordu. Yoksa üzerine atlayıp onu prezervatifsiz becerecektim. Hayatımda hiç prezervatif kullanmadığım olmamıştı. Bu daha önce pek düşünmediğim bir şeydi ama Tanrım... çıplak sikimin o tatlı, sıkı amın içine girdiğini hayal etmek...

Siktir. Bunu istiyordum. Hem de çok. Ama buna asla sahip olamayacağımın da farkındaydım.

Zenny oturup artık kaplanmış penisime bakarken, “İşte,” dedi. Yaptığı işle duyduğu gurur yüzünden okunuyordu ve bu hali gerçekten büyüleyiciydi. Serbest kalmış şifon kumaşların içinde, biraz dağılmış ama tatmin olmuş bir halde oturuyordu ve ereksiyonuma tıpkı bir dönem ödevinden yüksek not almış gibi bakıyordu.

“Çok iyi bir öğrencisin,” dedim içtenlikle. “Ne kadar uslu bir kız.”

Memnuniyetle gülümsedi.

“Zamanı geldi, tatlım. Uzan.”

İtiraz etmeden dediğimi yaptı. Söylememe gerek kalmadan bacaklarını açtığında onu tekrar övdüm; ne kadar zeki olduğunu, ne kadar mükemmel olduğunu söyledim. Öne eğilip başının altına bir yastık yerleştirdim, ardından dudaklarına hızlı bir öpücük kondurup, “İzle,” dedim. Yastık sayesinde başını kaldırebildi ve her anı izledi. Bacaklarının arasına diz çöküp kendimi üzerine yerleştirirken gözünü üzerimden ayırmıyordu. Gevşek papyonum aramızda sallanıyordu. Onu çıkarabilirdim ama ellerim meşguldü ve açıkçası şu an umurumda bile değildi.

Hayatımda ilk kez âşık olduğum bir kadını becerecektim, umursadığım tek şey buydu.

Aletimi kavrayıp girişine dokundum. Aletimin ucunu, geniş ve kalın başını, onun minicik ve zar zor açılan aralığında gezdirdim. Temas ettiğimde ve ne kadar büyük olduğumu hissettiği o anda bedeni hafifçe gerildi.

Kulağına eğilip bu kadar büyük bir şeyi almaya cesaret ettiği için ne kadar cesur, ne kadar seksi olduğunu ve izin verirse o küçük amını ne kadar iyi hissettireceğimi fısıldadım. Ve tüm bunları söylerken bastırmaya, sürtmeye ve kendimi nazikçe içine itmeye devam ettim ve sonunda, *sonunda*, sikimin ucu içine girmeyi başardı.

Altımda kıvrılırken dudaklarından acıyla karışık bir ses yükseldi ve aynı ses benim dudaklarımı da terk etti. Çünkü Tanrı yardımcım olsun... o kadar dardı ki. Sadece ucum içindeydi ama boşalma ihtiyacı şimdiden derinlerde, yakıcı şekilde kabarıyordu.

Alnımı onunkine yaslarırken, “Benimle kal,” diye mırıldandım. “Benimle kal.”

Altımda başını salladı, elleri boynuma dolandı; bu, saf ve lekesiz bir güvenin hareketiydi. Belki hak etmediğim bir güvendi ama bunu asla boşa çıkarmayacağıma dair kendi kendime yemin ettim.

“Biraz sızlayacak,” dedim. “Ama canını acıtmamalı çünkü yeterince ıslaksın. Benim için hazırsın. Ama eğer acırsa, bana söyle ki bir çaresine bakayım.”

Yine başını salladı. “Tamam. Ben-” Kalçalarını hafifçe kıpırdattı ve neredeyse sadece bu hareketiyle boşalıyordum. “Şimdi daha iyi hissediyorum. Biraz daha it.”

İçine bir santim daha girerken başımı kaldırdım, böylece o da başını kaldırıp onu nasıl becerdiğimi izleyebilecekti. Aletimin etrafında esnemesi hayatımda gördüğüm en kışkırtıcı ve aynı zamanda hissettiğim en tatlı şeydi. Birkaç saniye sonra kendimi biraz daha içine ittim.

Sırtımda ve karnımda ter damlalarının biriktiğini hissetmeye başlarken, “Ne kadar da darsın,” diye mırıldandım. Destek aldığım kolum, aslında tüm vücudum titriyordu.

“Yine titriyorsun,” dedi.

“Senin yüzünden.”

Bu söz bana bir öpücük kazandırdı. Küçük bir kraliçe gibi, “Daha fazla,” diye emretti.

“Tatlım, daha fazla itmem gerekecek.” Sesim de en az vücudum kadar titrekti. “O kadar darsın ki... Tanrım, neredeyse yapamaya-”

Sabırsız bir sesle, “Daha fazla,” dediğinde kalçalarımı öne itip içine biraz daha girdim. Her milimetrelik baskının içimde yarattığı pişmanlığı yok sayıyordum.

O ana kadar beni içine alırken bakışlarını oradan ayırmamıştı ama bu son itişle birlikte başını geriye attı ve gözlerini sımsıkı kapadı.

Donakaldım. “Zenny?”

GÜNAHKÂR

Gözleri hâlâ kapalıyken, “Acımıyor... tam olarak değil,” dedi. Ama sözleri pek de rahatlatıcı değildi. İçinden çekilmeye başladığım anda, elleri boynumdan ayrılıp kalçalarımın uçu.

“Hayır,” diye yalvardı. “Kal. Devam et. Dayanabiliyorum... ah.”

Son kelimesi dudaklarından döküldüğünde hafifçe içine girip çıkıyor, ona gerçek düzüşmenin nasıl olacağını az da olsa tattırıyordum.

“Acımıyor.” Bu sefer sözlerinde hafif bir hayranlık vardı. “İyi hissettiriyor.”

“Öyle mi?”

“Öyle.”

Onu yatıştırarak, “Yarı yoldayız, bebeğim,” dedim. “Az kaldı.”

Birleştiğimiz yere baktım ve iç çekerek mırıldandım. *Sikeyim*, ne kadar da dardı; kalınlığımın o bakire amını delip geçer gibi görünmesi neredeyse dayanamayacağım bir görüntüydü. Kontrolümün sadece ufak bir kısıntısı, tek bir hamlede içine girmeme engel oluyordu. Bunun yerine, yavaş yavaş, hatta acı verici derecede yavaş bir şekilde ilerliyordum; ta ki nihayet tamamen içine girebilene kadar. O andan sonra aletimi serbest bıraktım ve kendimi dirseklerime yaslayarak yüzünü nazikçe kavradım.

Yüzüne bakarken, “Nasıl gidiyor?” diye sordum. “İyi misin?”

“Evet,” derken elleri vücudumu okşuyordu. “Çok iyiyim.”

“Şimdi hareket etmeye başlayacağım ve bu sırada da amınla oynayacağım. İlk başta çok yavaş olacağız.”

Gerçekten her şey o anda başladı. Yavaş ama zevk alarak ilerliyorduk. O parmaklarını karın kaslarımda gezdirirken, ben de başının yanına dayadığım kolumdan destek alıyordum. Diğer elim kalçasının yanında dururken başparmağımla daireler çizerek klitorisini okşuyordum. Ona fısıldamaya devam ettim; ne kadar iyi olduğunu, ne kadar akıllı ve istekli olduğunu söyledim.

Kalçalarını oynatmasını ya da bacaklarıyla belimi sarmasını istedim.

Bu noktadan sonra kendimi tutmakta zorlandım çünkü tam anlamıyla iç içeydik. Sıcacık, daracık ve ıslaktı. Her yeri o kadar güzeldi ki... Kalçalarının etrafına dolanmış şifon kumaş bile onun gibiydi. Topuklarının yatağa takılıp kayması bile Zenny'ye özgüydü. Onu seviyor ve beceriyordum. Aslında şimdi, neden *sevişmek* dediğini anlayabiliyordum. Çünkü yaptığımız tam olarak buydu. Hâlâ ahlâksız bir tarafı vardı, hâlâ ilkeldik. Hâlâ bakireliğinin bedenimde yarattığı hissi düşünüyor, sertçe memelerini ısıırıyordum. Ama ona duyduğum his, tüm bu anların içinden geçen parlak, altın bir enerji gibiydi. Elektrik gibiydi, her yere yayılan, her şeyi dönüştüren, bu anı sadece seks değil, aşk haline getiren bir şeydi.

Tam olarak açıklayamıyordum çünkü anlamıyordum. *Kendimi* bile anlayamıyordum.

Tek bildiğim onu sevdiğimdi.

"Sean," diye inlerken başını tekrar geriye attı ama bu kez acı çekmediğine emindim. "Yine boşalacağım... Tanrım... *Ah, Tanrım...*"

Bir çılgınlıkla birlikte kasıldı ve aletimi saran kasları sıkılaştı. Aniden içinde sıkışıp kalmıştım ve bu o kadar baştan çıkarıcı bir histi ki... Bu orgazm, ilkinden bambaşkaydı; çok daha sarsıcı, çok daha derine inen türdendi. Sanki bu his onu içten içe eritiyor, tüketiyor ama aynı zamanda daha fazlasını istemesine sebep oluyordu. Odanın içinde yankılanan sesleriyle birlikte altımda kıvranmaya başladım. Kalçalarımı ve ellerimi kullanarak onu sabit tuttum. Bu anın tadını çıkarmasına izin verip kaçmasına engel oldum.

Sikimin üzerinde kıvranıp inleyerek sonunda, güçlü bir titremeye boşaldı. Tanrım, o anın verdiği his... bir başkasının seni bu kadar ilkel, bu kadar açık ve doyumsuz bir zevk için kullanması tarif edilemezdi. Ama daha da fenası... bu kişinin sanki daha önce böylesine bir zevkin mümkün olabileceğini hiç

bilmediği için şaşkın görünen muhteşem bir bakire olmasıydı. Sanki sikiinin içinde ne kadar iyi hissettirebileceğini hiç bilmiyormuş gibi...

“Siktir, siktir, siktir,” diye mırıldandım çünkü ben de boşalıyordum, *onun içindeyken*. Oysa yapmamam gerektiğini söylemiş, söz vermişim. Tam zamanında kendimi içinden çektim.

İkimiz de gözlerimizi alamadan, ilkel ve hayvani bir merakla aramızdaki manzarayı izledik; sert ve ıslak bir şekilde yukarı kıvrılmış olan cinsel organım, birkaç şiddetli seğirmenin ardından prezervatifi tamamen doldurdu.

“*Tanrım,*” diye soludu Zenny. “Sean... Tanrım...”

Zirveden inerken tüm vücudum titriyordu. İnledim, orgazmın sonlarına ulaşırken Zenny’nin elleri üzerimde dolaştı.

“*Siktir,*” dedim yeniden ama bu kelime muhtemelen hayatımda hiç bu kadar saygılı bir şekilde dudaklarımdan çıkmamıştı.

Ardından artık bakire olmayan o talepkâr sevgilim doğrularak bana baktı. “Bir daha yapmak istiyorum.”

22. BÖLÜM

Bu hevesli hali fazlasıyla hoşuma gitmişti ama hâlâ kımıldamayan, sert bir *seks sonrası bakım* duvarı gibiydim. Bu da ona minik fakat fazlasıyla çekici bir huysuzluk nöbeti yaşatmıştı.

“Her istediğinde seni becereceğim,” diye söz verdim. “Ama önce iyi olup olmadığını bilmem gerekiyor.”

Dudağını bükerek, “İyiyim,” dedi. “Şimdi buraya gel ve tekrar yap.”

Çoktan banyoya geçmiştim. Prezervatifi çıkarıp aynaya döndüm ve kendi yüzüme on saniye boyunca dik dik baktım. Gözlerimin içine bakan adam, âşık bir adamdı.

Daha önce hiç âşık olmamıştım.

İçimi sarsan, dengesizleştiren, başımı döndüren ve aynı zamanda *neşeyle* dolmamı sağlayan bir histi. Virajlarda vahşice savrulan bir *roller coaster* gibi, yol altından kayıp giderken son vites atmış bir araba gibi. Belki de yaz ortasında fırtınaya yakalanmak gibiydi; rüzgâr tenimi bıçak gibi keserken şimşek göğü yırtıyor, kulaklarımda unuttuğum bir şarkının sesi çınlıyordu.

Çok erkendi ama ona âşıktım.

Elijah'ın küçük kardeşiydi. Bana göre fazlasıyla gençti. Beni sadece seks için istiyordu. Ama gerçek yine de aynıydı: *Ona âşıktım.*

O beni Tanrı için terk edecek olsa bile, yine de ona âşıktım.

Yatağa geri döndüğümde önce onu sonra da kendimi soydum. Birlikte duş aldık; o duş başlığından sıçrayan suya karşı dışarıda durup duş bonesini takarken burnunu tatlı bir şekilde kırıştırdı, ben de üzerine su sıçrattım. Uzun bir süre boyunca vücudunu yıkadım, sabunladım ve masaj yaptım. Onu okşayıp şımarttım. Onu ne kadar istediğimi, ne kadar minnettar olduğumu ve ne kadar mükemmel olduğunu söyledim.

Yine de ona âşık olduğumu söylemedim. Bunu inkâr ediyor veya bu hisse alışmaya çalışıyor değildim. Geçen gün *bu kadar umursadığım başka hiçbir kadın olmadı* dediğimde verdiği tepkiden dolayı bu itirafın onu korkutabileceğimi düşünmüştüm. Henüz onu yeni kazanmışken ürkütmek istemiyordum. Ayrıca... bunu söylemem adil olur muydu? Anlaşmamızı konuşurken açıkça *âşık olamayız* dememişti. Yine de havada asılı duran ağır bir sis gibi hissediliyordu.

Benden bunu istediğini sanmıyordum.

Böyle bir duyguyu, yemininin eşiğindeyken ona yüklemek acımasızlık olabilirdi.

O yüzden söyleyeceklerimi içimde tuttum. Duştan çıkıp kurulandıktan sonra onu kremiyle uzun uzun ovdum, o da bana kendi kreminden sürdüğünde artık gül gibi kokuyordum ve bu umurumda bile olmadı. Hep onun gibi kokmak istedim. Gittiğim her yere gül kokusu taşımak istedim.

Kremi, göğüslerindeki ısırik izlerini kontrol etmek ve klitorisini nazikçe yoklayarak hassas olup olmadığını anlamak için bahane ettim. Sertleşmişim ve yumuşak sıcaklığına yeniden gömülmekten daha çok istediğim bir şey yoktu. Ama ona zarar vermeyeceğime dair yemin etmişim. Canını yakacak olma ihtimaline dayanamıyordum.

Ama yavaş yavaş canının acımadığına ve sızlamadığına beni ikna ettikten sonra tekrar birlikte olduk ve bu sefer tamamen çıplaktık. Üstte olmayı denemek istedi. Ereksiyonumun üzerine yavaş ve işkence eder gibi yerleşti. Beni tamamen içine aldığı anda

titriyordu. Ona yumuşak sözler fısıldadım, kalçalarına nazikçe dokundum. Bu haliyle, üzerimde bir tanrıça gibi yükselmişken inanılmaz ateşli olduğundan bahsettim. Memelerinin ne kadar güzel görüldüğünü, amının ne kadar gerildiğini izlerken çok fazla sertleştiğimi söyledim. İçine zar zor sığıyordum. Bu düşünce fazlasıyla kışkırtıcı, günahkâr biçimde tahrik ediciydi.

Elbette, bunu da onunla paylaştım.

Kendini inleyerek ve titreyerek bir orgazmın eşiğine taşıdı. Bu sefer öncekine kıyasla biraz daha sakin kalmayı başardım. İşimiz bittiğinde prezervatifi çıkarmak üzereydim ama beni durdurdu.

Israrcı bir tavırla, “Hayır,” dedi. Sanki onun üzerine binmesi için özel tahsis edilmiş bir araçtım ve şimdi inmek onu rahatsız ediyor gibiydi.

Tanrım, bu düşünce böylesine kışkırtıcı olmamalıydı ama kahretsin, kendimi tutamadım.

Bileğimin üzerine elini koydu.

“Yine prezervatifin içine boşal,” derken gözleri karanlıkta parlıyordu. “İzlemeyi seviyorum.”

“İsteğin benim için bir emirdir,” diye fısıldadım. Yanımda diz çöküp tekrar küçük antropoloğum gibi yerini alırken, Zenny’nin ıslaklığını taşıyan sikimi kavradım ve kendimi okşamaya başladım.

Açık konuşmak gerekirse, prezervatifle mastürbasyon yapmak genellikle hoşlandığım bir şey değildi ama şu an bunun hiçbir önemi yoktu. Zenny yanımdaydı; mükemmel memeleri hemen önümdeydi, daha iyi görebilmek için bana doğru eğiliyordu. Düğme gibi burnu ve uzun kirpikleriyle çevrili gözleri hayranlıkla dolu bir şekilde beni izliyordu. Daha fazlasına gerek kalmadı. Sadece birkaç kez kendimi sıvazladığımda ereksiyonum prezervatifin içinde gerilmeye başladı ve birkaç saniye içinde boşaldım.

Bu ilkel bir histi. Hiçbir narin tarafı yoktu, neredeyse pis hissettiriyordu. Oysa teknik olarak yapılabilecek en temiz seks sayılabilirdi. Ama sanırım olay prezervatifin, boşalmanın izini içime hapsedişiyle ilgiliydi. Belki de bu; orgazmı açıkça, kaba ve gürültülü bir şekilde yaşamamla ilgiliydi.

Bu kadarı bir erkeğin tekrar sertleşmesine yeterdi.

İşte bu yüzden üçüncü kez seks yaptık. Bu kez yan yana yatıyorduk, birbirimize dolanmıştık; bacaklarından biri kalçamın üzerindeyken kollarım etrafına sarılmıştı. Hareketlerimiz yavaş ve tembeldi. Boşaldığında neredeyse sessizdi. Nefesini tuttu ve ardından penisimin etrafındaki o tanıdık kasılmayı hissettim.

Son bir kez daha boşaldım. *Evet, yine bir prezervatifin içine.* Zenny'ye hiçbir konuda hayır diyemiyordum. En sonunda birlikte temizlendik ve lunaparktan dönmüş iki yorgun çocuk gibi yatağa girdik. Fiziksel olarak bitkin ama zihinsel olarak coşkulu bir haldeydik. Uyku, gözlerimizi kapattığımız anda bizi bekleyen bulanık ve hak edilmiş bir sarılıştı.

Bana sokulurken, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Tam istediğim gibiydi, hatta daha fazlasıydı."

"Asıl ben teşekkür ederim, tatlım."

Aslında sormayacaktım, gece mükemmel bitmişti ve her şey çok tatlıydı... ama sormam gerekiyordu.

"Zenny, bugün Northcutt ile ne oldu?"

Esnedi. Bu beni biraz rahatlattı çünkü bir felaket yaşansaydı, o an esneyeceğini sanmıyordum.

"Benimle ve Başrahibe ile görüştü," dedi. "Bize, Valdman and Associates'in sadece yardımcı olduğunu, yaşananların bir yanlış anlaşılma olduğunu, basına ikinci bir açıklama yapmamız gerektiğini anlatmaya çalıştı... Bunun gibi şeyler işte. Biz de hayır dedik."

Hem rahatlamış hem de keyiflenmiştim.

"Ona hayır mı dediniz? Öylece?"

“Aslında Başrahibe dedi. Sonra Northcutt terbiyesizlik yapmaya başladı ama Başrahibe ona odasından çıkmasını söyledi. O da öylece gitti. İsteddiği zaman gerçekten çok korkutucu olabiliyor.”

O anı hayal ettim; aptal Northcutt, kuyruğunu kısırmış gibi odadan kaçarken yaşlı bir kadının devasa Başrahibe şapkasıyla ona çıkıştığını düşündüm.

Hayal etmesi fazlasıyla keyifliydi.

“Peki ya sen, iyi misin? O iyi mi? Duyduğumda kahrolası şekilde endişelendim.”

“İyiyiz,” dedi Zenny uykulu bir sesle. “İnan ya da inanma ama Sean Bell’in günü kurtarmasına gerek kalmadan da kendimizi koruyabiliyoruz.”

Göğsüme hafifçe vururken sanki kendini hâlâ vahşi sanan ama artık sadece zararsız, yaşlı bir ayıyı okşuyormuş gibiydi.

“Biliyorum, biliyorum... Sadece güvende olmanı istiyorum, hepsi bu. Ben seni...” *Yanlış kelime, Sean!* “Sana değer veriyorum.”

“Hımm. Ben de sana değer veriyorum. Ayrıca bana değer vermeni seviyorum.”

Bunu sade bir şekilde, uykulu bir tonla söyledi. Bu, sevişmekten tükenmiş halde uykuya dalmadan önce söylediği son şey oldu.

Peki ya ben?

Uzun bir süre boyunca uyuyamadım.

Zihnim hâlâ dönüp duruyordu. Bu yeni hisle -aşkla- sersemlemiş durumdaydım. Yine de bu yeni aşk... asla ama asla elimde tutamayacağım bir şeydi.

Bir sonraki hafta, seks ve işin iç içe geçtiği bir bulanıklıkla geçti. Sabahları inanılmaz derecede doğru hissettiren bir ritim yakaladık: Seks, ardından benim için iş, onun için dersler ve rotasyonlar. Akşamları barınakta vardiyası vardı. Ondan ayrı

kalmaya dayanamadığım için ben de onunla gitmeye başladım. Elbette sadece etrafta dolaşıp kimse bakmıyorken öpücük çalmıyordum; beni mutfakta çalıştırıyordu. Sonra eve dönüyor, gece geç saatlere kadar düzüşüyorduk. Merakı sınır tanımıyordu ve bu özelliği onu cesur yapıyordu. Mücevherli tıkaçı ilk kez denediğinde ona bayıldı. Zenny'nin denemek istediği ve benim aklıma gelen her pozisyonda seviştik. Ofisimde ve pahalı bir restoranın köşesinde gizlice onu becerdim. Sarılıp film izledik. Ona duyduğum gizli aşkla yanıp tutuştum. Bu his içimi yaktı, kavurdu, paramparça etti. Ona asla doyamıyordum.

Onu ciddi bir şekilde şüpheyeye düşürmeye çalıştım.

Asla işe yaramadı.

Elimden geleni yapmıştım. Tanrı'dan nefret etmemin ya da kiliseyi küçümsememin tüm nedenlerini ona anlatmıştım. Fakat ona duyduğum aşk beni ne kadar mahvediyor olursa olsun, onun inancını mahvetmek mümkün değildi. Bu çok acı vericiydi. Onun kalbimde doldurmayı reddettiği bir boşluk açtığı gibi ben de onun Tanrı ile olan bağını koparamadım.

Zenny'ye onu sevdiğimi söylememeye dayanamıyordum. Bir şekilde manipülatif hissettiriyordu... ve aynı zamanda korkutuyordu. Eğer ona söylersem ve bunu umursamazsa hayatta kalabileceğimi sanmıyordum. *Beni umursamazsa*. Bunu hayal edebiliyordum, hayatımın en kötü anı gibi hissettiriyordu. Dudakları bana acıyormuş gibi büzülecek ve gözleri şefkatle parlayacaktı.

Sean, gururum okşandı, diyecekti ve omzumu sıvazlamak gibi utanç verici bir şey yapacaktı. *Ama aynı şekilde hissetmediğimi biliyorsun. Asla hissetmeyeceğimi de biliyorsun.*

Tanrım, bir günahkârın bir rahibeyi sevmesi nasıl bir ironiydi böyle? Acı çekiyordum. Ölüyordum. Ben yanarken, ona olan sevgimle yanıp tutuşurken, bu düşünce atakları güneşli bir gündeki yağmur damlaları gibi aniden ortaya çıkmaya devam etti.

Bir numaralı yağmur damlası: Zenny'nin Tanrı ile olan ilişkisini kıskanıyordum. Sadece sevgilisini başka biriyle izleyen bir âşık gibi kıskanmakla kalmıyor, ona sahip olduğu için de kıskanıyordum. Dünyadaki tüm acılara öfkelenecek, Tanrı'yı yeterince şey yapmamakla suçlayacak kadar olgun olmasını ve aynı anda Tanrı adına bu acıları değiştirmek için çalışmasını kıskanıyordum.

İki numaralı yağmur damlası: Zenny bana bir zamanlar Tanrı hakkında sevdiğim şeyleri hatırlatıyordu. Merak, cesaret ve en derin huzurla bir araya getirilmiş çalkantılı duygular. Bir zamanlar Tanrı hakkında hissettiğim, ayrıca kendim hakkında hissettiğim şeyler.

Üç numaralı yağmur damlası: Zenny'yi sevmek Tanrı'yı sevmeye biçimine yakınsa, neden bu hayatı seçtiğini anlayabiliyordum.

Ama Tanrı'ya öfkeli olmanın, onu tamamen hayatımdan çıkarmakla aynı şey olmadığını fark ettim. Onu elinde tespihle bulduğum gün annem böyle demişti. Ya bu benim için de doğruysa? Tanrı'dan nefret etmek, ona inanmamakla aynı şey miydi? İnanmadığınız bir şeyden nefret edebilir miydiniz?

Tanrı'dan nefret ettiğimi söylediğimde aslında ne demek istemiştım? Lizzy için duyduğum öfkeyi mi dile getiriyordum? İyiliğe hizmet etmesi gereken insanların birer canavara dönüşmesine, bunun da Tanrı'nın suçu olmasına mı kızılıyordum? Bir daha Tanrı'yı hiç düşünmemeye karar verdiğimi mi anlatmak istiyordum? Yoksa ona öfke duymak, üzerine yürümek, çığlık atmak ve sonunda beni dinlemesini istemek miydi asıl niyetim? Acımı duymasını, görmesini, buna şahit olmasını mı bekliyordum?

Bir gece karanlıkta Zenny yanımda uyurken, bu düşünceyi tıpkı bir balon gibi havaya uçurdum.

Senden hâlâ nefret ediyorum, diye düşündüm tavana doğru. *Hepimizi hayal kırıklığına uğrattın ve seni asla affetmeyeceğim.*

GÜNAHKÂR

Hiçbir şey olmadı. Tavan olduğu yerde, odam da sessizlik içinde kaldı. Sadece yanımdaki küçük rahibenin yumuşak nefeslerini duyabiliyordum. Yanan çalılar ya da duvarlardan kafalarını çıkaran parıldayan peygamberler yoktu.

Ancak ertesi sabah Zenny'ye bundan bahsettiğimde bana bilmiş bir gülümseme ve şefkat dolu gözlerle baktı.

“Sean,” dedi. “Bu bir duaydı. Sen dua ettin.”

Bu düşünce kafamı kaldırıp yeşil bir gökyüzü görmek gibiydi. Günlerce aklımdan çıkmadı.

23. BÖLÜM

İKİ HAFTA KALMIŞTI.

24. BÖLÜM

Telefonuma bir dakika boyunca baktım, sonra onu cebime geri koydum. Mülk sahibi önümdeydi ve Zenny'yle fazlasıyla neşeli bir tonda konuşuyor, camları ve taşıyıcı kirişleri işaret ediyordu. Aslında onların yanında olmam gerekiyordu ve olacaktım da.

Birazdan.

“Yine bağırsak tıkanıklığı,” demişti babam. “Eski bölgenin mi yeniden sorun çıkardığını, yoksa yeni bir şey mi olduğunu henüz bilmiyorlar. Belki bağırsaklarda yeni metastazlar, belki de son ameliyattan kalan yapışıklıklar da olabilir. Midesindeki basıncı azaltmak için boşaltım yaptılar; şimdi taramaya girecek.”

Her şeyin bu kadar hızlı bir şekilde darmadağın olabilmesi çok tuhaftı. Daha geçen hafta bulaşıkları yerleştiriyor, Tanrı üzerine tartışıyordu... Şimdi yeniden hastanedeydik ve muhtemelen bir ameliyat daha olacaktı.

Saatime göz attım. 16.13'tü. Babam, taramanın altıya kadar bitip annemin odasına geri dönmüş olacağını düşünüyordu. Bu da bana turu tamamlayıp Zenny'yi barınağa, Başrahibe'yi de manastıra bırakmak için yeterince zaman kazandıracaktı.

Kendime kızarak, *“Toparla kendini, aptal,”* dedim. Ellerim titriyordu ve o aptalca, berbat bir dakikalığına sadece eskimiş bir korku ve ondan da eski bir yorgunluk hissedebiliyordum. Çünkü biliyordum, hastaneye ulaştığım anda bana birden üç görev düşecekti; babamı teselli edecek, doktorlarla konuşacak

ve anneme arkadaşlık edecektim. Elbette babamı seviyordum ama annem için güçlü olmayı başarırken kendisi için yeterli olmıyordu. Zor soruları sormak, hemşirelerin peşine düşmek, annemin ihtiyaç duyduğu her adımı talep etmek konusunda ona güvenemezdim.

Bu işi ben üstlenmeliydim.

Derin bir nefes aldım ve grubun yanına yetiştim.

Mülk sahibi o sırada, "Buraya sizin için rahatlıkla bir ofis inşa edebiliriz," diyordu.

Başrahibe düşünceli bir şekilde başını salladı. "Peki ya maliyet?"

"Yani, ideal olarak..." diye başladığı cümlemin sonunu Başrahibe'nin ona attığı dik bakışlar yüzünden getiremedi. Kadın yetmişli yaşlarının ortasında idi, siyahi, kısa boylu ve kilolu. Gözlerinde büyük gözlükler vardı, elleri kırıkmıştı ve onları karnının üzerinde kavuşturmuş, adamın ne kadar saçma bir şey söyleyeceğini bekliyordu.

Adam akıllıca bir karar vererek fikrini değiştirdi. "Tadilatı kendim yapmaktan memnuniyet duyarım," dedi.

"Ne kadar da nazıksınız," dedi Başrahibe. "Bu çok hoş bir armağan olur."

Bunu söylerken sesi samimi idi, hatta içimde hissettiğim bir sıcaklık taşıyordu. Gerçekten minnettardı, bundan emindim. Ancak bir işinsanı olarak fark ettiğim bir nokta da şu oldu: Kadın, ihtiyacı olanı sadece sessizce bakarak elde etmişti.

Keşke bu konu hakkında ders veriyor olsa, diye düşündüm.

Her şey bu şekilde tamamlandı. Başrahibe mekânı onayladı. Her iki taraf da hazırladığım geçici sözleşmeyi imzaladı. Daha sonra kadınları yanıma aldım ve birlikte mülkten ayrıldık. Zenny'yi barınağın önünde öpemezdim elbette, kaldırımda arabada bekleyen Başrahibe varken bu mümkün değildi. Ama yine de arabadan indim, Zenny'yi kapıya kadar götürdüm ve kirpiklerinin titremesine neden olan birkaç şey fısıldadım. O

içeri girene kadar gözlerim üzerinden ayrılmadı. Sonra yeniden arabaya binip Başrahibe'yi şehir merkezindeki o eski, geniş manastır evine bırakmaya hazırlandım.

Kemerimi takamadan, "Demek Zenobia ile seks yapan adam sensin," dedi Başrahibe.

Elim bir anlığına kemerimin üzerinde beceriksizleşti, aklımdan binlerce korkunç ve garip senaryo geçti. Bunların en kötüsü, Zenny'nin çok değer verdiği mesleğinden sürgün edilmesiydi; en hafif olanı ise ahlak ve edeple ilgili hoş olmayan nasihatlerdi.

O an, çaresiz bir çıkarıcılığın baskısı altında ona yalan söyleyebileceğimi düşündüm. Sadece barınağın taşınmasına yardım ettiğimi ve Keegan anlaşmasındaki rolümü telafi etmeye çalıştığımı söyleyebilirdim. Zenny'nin eski bir dostum olduğunu, ona karşı hissettiklerimin yalnızca bir ağabey kaygısından ibaret olduğunu ve Elijah'ın iyiliği için ona göz kulak olduğumu belirtebilirdim.

Ama o gölgenin hemen ardından hızlı bir ışık süzmesi belirdi. Yalan söyleyemezdim.

Başrahibe'ye yalan söylemek -şüphelendiğim kadarıyla- tamamen anlamsız olurdu, bunu hemen anlayacağını ve yalanımdan etkilenmeyeceğini biliyordum. Ayrıca Zenny'nin, yalan söylememi istemeyeceğini hissetmekten kendimi alamıyordum. Sonuçları ne olursa olsun, dürüst olmamı isterdi çünkü benim yerimde olsa o da aynısını yapardı.

Herkesin takdir ettiği Iversonların kızı, ailesinin onayını kaybetme pahasına bile olsa, dürüst bir hayat sürmeyi seçmişti. İşte o noktaya gelmiştim: Otuz altı yaşında bir milyoner olmama rağmen bir üniversite öğrencisinden cesaret alıyordum ama gerçek buydu. Söz konusu üniversite öğrencisi Zenny olunca, onu örnek almamak aptallık olurdu. Sevinçle herhangi bir dersin ancak şehir merkezine olan yolculuk kadar sürebileceğini fark

ettim, bu da öğleden sonra trafiğinde yaklaşık on beş dakika ediyordu.

Sonunda kemerimi takıp arabayı çalıştırdım ve Başrahibe'ye baktım. Ellerini kucagında kavuşturmuş, sakın bir şekilde bana bakıyordu. Peçesinin keskin çerçevesi, gözlüklerinin arkasındaki gözlerini daha büyük göstermişti.

"Evet." Bundan sonra başka ne diyeceğimi bilemeyerek yola döndüm ve arabayı sürmeye başladım.

"Ve?"

Bu kesinlikle beklediğim şey değildi. Bir tür rapor falan mı istiyordu? Yoksa bir ders mi alacaktım ve o da bana bir okul çocuğu gibi yaptıklarımın hesabını sorarak mı başlayacaktı?

"Ve ne, efendim?"

Bir ses çıkardı, yaşlı insanların gençlerin kasıtlı olarak kalın kafalı olduklarını düşündüklerinde çıkardıkları türden bir ses olarak adlandırılabilirdi. "O nasıl? Nasıl hissediyor? Kalbi nere-lerde dolaşıyor? Ben onun akıl hocası olabilirim ama sen onun sevgilisi olduğuna göre eminim bunları daha iyi biliyorsundur."

Kelimeleri ararken elim vites kolunda bir açılıp bir kapanıyordu. Zenny'yi bir tür tuhaf ahlaki raporla anlatmaya çalışmak, bu kadar kısa bir süre içinde imkânsızdı. Zenny basit gözlemlere, basit açıklamalara meydan okuyordu. Onu bu kadar çok sevmemin bir nedeni de buydu.

İçimde yaşadığım savaşı görmüş gibi, "Dene," dedi yaşlı rahibe.

Zenny yanımda değilken onun hakkında bu şekilde konuşmaktan hoşlanmıyordum. İstmeden de olsa güvenine ihanet etmemek için onun hakkında sadece soyut ve genel şekilde konuşmaya karar verdim.

"Muhteşem, korkusuz ve zeki," dedim. Devam etmeden önce paten pistini, barınaktaki gecelerimizi düşündüm. "Barınaktaki insanlara ve muhtaçlar için ebe olmaya anlatabileceğimden çok

daha fazla önem veriyor. Tanrı hakkında saygılı ve ölçülü konuşuyor. Bana bu ayı, yolundan ve yaklaşan yemininden emin olmak için kullanmak istediğini söyledi. Onda gördüğüm tek şey sağlam bir kararlılık.” Neşeli olmasını istediğim bir gülümsemeyle dudaklarımı kıvırmaya çalıştım ama bunun yerine ağzımda acı bir gülümseme belirdi. “Her zamankinden daha kararlı.”

“Ah. Ona âşıksın.”

Bunu inkâr etmenin ne anlamı vardı ki? “Evet,” dedim çaresizce. “Evet, ona âşığım.”

“Ve onun neden bu yolu seçtiğini anlamıyorsun.”

Vites değiştirirken omuz silktim. “İki hafta öncesine göre daha iyi anlıyorum ama... haklısınız. Hâlâ anlamış değilim. En azından tamamen.”

Rahibe bir süreliğine konuşmadı, sessizlikte kelimelerden daha rahat olduğu izlenimine kapıldım. Sessizliği tercih eden biriyle aynı arabayı paylaşmak düşündüğüm kadar garip değildi.

Aslında oldukça rahatlatıcıydı; sessizlik ağır, baskıcı ya da boğucu değildi. Dinlendiriciydi ve her şey mavimsi, sakinleştirici bir renk alıyor gibiydi. Zenny ve ona olan karşılıksız aşkım, anemin bir hastane yatağında taramalar, tüpler ve ilaçlar alması şu anda gözümü o kadar da korkutmuyordu.

Aklımdan boş mabetlerin görüntüleri geçti, kutsal bir alana özgü saygılı bir sessizliğin içindeydik. Mumların odanın kenarları boyunca titreşip dans etmesinin sakinleştiriciliği üzerimizdeydi.

“Zenny bana kız kardeşinden bahsetti. Ona yapılan şey korkunç. Korkunç, şeytani bir şey.”

Aniden, kilidin içinde dönen bir anahtar gibi ona güvendim. Ona güvendim çünkü bana Tanrı’nın iradesinden ya da Lizzy’nin *daha iyi bir yerde* olduğundan bahsetmemişti. Aslında bu cümle bile -Lizzy’nin intiharından sonra Katoliklerin kendini yok etmeye ve bunun ölümsüz ruh üzerindeki sonuçlarına

yönelik temkinli yaklaşımı göz önüne alındığında- yalnızca ölçülü bir şekilde ifade edilmişti. Başrahibe boşuna bir özür dilememişti ve ailemiz ya da Lizzy'nin ruhu için dua etmekten söz etmemişti.

Sadece gerçeği söylemişti. Ve gerçeğin kabul edilmesi, başlı başına bir kucaklaşma ve rahatlama gibi hissettirmişti. Bir hafta önce dua ettiğim geceyi hatırladım: O'nu suçlayacak ve kınayacak kadar uzun süre inanmaya karar verdiğimde, aslında Tanrı'nın oturup sesim kısılana kadar kükreyip bağırmamı dinlemesini istediğimi fark etmiştim. Çünkü Tanrı'nın gerçeği dinlemesi, gerçekten duyması ve görmesi ruhumdaki kız kardeş şeklindeki oyunu iyileştirebilecek tek şey gibi gelmişti.

İnançsızlığı, küçümsemeyi, her türlü inançsız duruşu ve günahkâr olmayı denemiştım. Tüm bunlara on beş yıl kadar devam etmişim ama yine de içimde iltihaplanmış, eski bir yara vardı. Denenecek tek şey Tanrı'ya geri dönmek ve yarattığı karmaşayı ona bildirmekti.

"Korkunçtu," diye yineledim. Bunu söylerken sesim neredeyse duyulamayacak kadar kısıktı.

"Bundan sonra birinin Tanrı'ya nasıl inanabileceğini merak ediyorsun? O'nun* tüm bunların olmasına izin vermesinden sonra?"

Kullandığı hitap dikkatimi çekti. "O mu?" Sesim nazik ama alaycıydı. "Bu pek dindarca değil."

Rahibe gülümsedi. "İncil'de Tanrı için kullanılan metaforlar arasında doğum yapan bir kadın, emziren bir anne, hatta bir anne tavuk bile vardı. Hem erkek hem de kadın Tanrı'nın suretinde yaratılmıştı, değil mi? Neden bunu kullanmayalım? Hatta neden *Tanrıça* yerine *Tanrı* diyoruz? Her ikisi de insan aklının kavrayabileceğinden çok daha fazlası olan O'nun kudretini içermek için yeterli değildi."

* Burada İngilizcede kadınlar için kullanılan 'she' kelimesi yer almaktadır. Alt satırdaki cümle buna yapılan bir göndermedir.

Gülümsedim. Eğer bu Başrahibe'nin akıl hocalığı tarzının bir örneğiye, Zenny'nin neden onun tarikatında kendini evinde hissettiğini anlayabiliyordum.

Asıl konuya dönerek, "Tanrı hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum," dedim. "Eskiden tam olarak ne düşündüğümü, nasıl hissettiğimi bilirdim. Ama kafam her zamankinden daha karışık. Geriye doğru gidiyormuş gibi hissediyorum; emin olmaktan hiç emin olmamaya doğru. Cevapların hiçbirine ulaşamıyorum."

Başrahibe başını salladığında, sanki kendi kafa karışıklığımı itiraf etmek yerine akıllıca bir şey söylemişim gibi hissettim.

"Bu kötü değil mi?" diye sordum. "*Hiçbir şey* bilmemek? Sonra Zenny'ye baktım, bilmediği şeylere karşı nasıl bu kadar rahat olduğunu gördüm ve bu beni de korkuttu. Bilmemek konusunda rahat olmanın çok önemli bir şeyden vazgeçmek anlamına geleceğinden endişelendim."

"Sean... İnanç ve güven, cevapsız kalan sorular karşısında yaşamayı mümkün kılan pratik yollardır. Tanrı, insan anlayışının ötesindedir ve her zaman da öyle kalacaktır. Tanrı'yı sevmek bir eylemdir. Bu, inanç ifadelerini inatla tekrar etmek ya da O'nu modern beklentilere ve rasyonel kalıplara uydurmaya çalışmak anlamına gelmez. Tanrı, bilim ve akıl için oluşturduğumuz sınırlar içine sığmaz; zaten sığması da gerekmez. O'nu bu sınırlar içine zorlamaya çalışmak ise eninde sonunda yalnızca ruhsal bir siddete yol açar."

"Tamam." Her ne kadar az önce söylediği şeyler, daha sonra düşünmem gerekeceğini bildiğim şeyler olsa da onu onayladım. "Bu Tanrı'nın durumu. Peki ya kilise ne olacak? Zenny, siz ya da kız kardeşlerden herhangi biri özgür iradenizden vazgeçmeden aynı iyi işleri yapamaz mı?"

"Özgür irademiz mi?"

"İtaat etmek yeminlerden biri, değil mi? Kiliseye itaat? Onu yöneten adamlara itaat?"

Yaşlı kadın burnundan homurdanır gibi bir ses çıkardığında şaşkınlıkla ona baktım. “O piskoposlara öldüğüm günden bir saniye önce bile itaat etmem.” Yüz ifadem üzerine tekrar güldü. “Tanrı’ya, vicdanıma ve yoksullara itaat ederim. Kız kardeşlerime itaat ederim.”

Ardından nefesinin altından kendi kendine mırıldandı. “*Erkeklerle itaatmış. Hah.*”

“Ama onlar kilisenin tüm idari yapısını oluşturuyor.”

“Şimdilik. Ama kilise onlara ait olduğu kadar bize de ait.” Kendi söylediklerine karşı başını salladı.

İtiraz etmek istedim, hâlâ şikâyet edebileceğim çok şey vardı. Örneğin, taciz skandallarından bu yana kilisenin değişmeyen yönlerinden bahsedebilirdim ama sonra o sözlerine devam etti. “İnsanların Tanrı’yla, Tanrı’nın da insanlarla buluşması için bir yer yaptık. Güvenli ve yozlaşmadan uzak bir yer.”

İşte buna karşı çıkamazdım. Aslında sözleri, kilisenin bozulmuş hiyerarşisiyle ilgili şikâyetlerime karşı güçlü bir yanıtı. Rahibeler, piskoposlardan, anlamsız kurallardan ve bürokrasiden uzak bir alan yaratmışlardı. Başlarını eğip hastalara ve yoksullara hizmet etmeye devam edebilecekleri bir yerdi bu.

Elbette bunun o kadar basit olmadığını biliyordum. Tyler’ın, rahibeler ile Vatikan arasında yaşanan sorunlardan sıkça bahsettiğini duymuştum. Erkeklerin hâlâ sık sık kadınların kontrolünü ele geçirmeye çalıştığını da biliyordum. Ancak kız kardeşler, söylendiği gibi inatla direnmişlerdi.

Başrahibe’nin hafifçe titrediğini fark edince klimayı kısıtım.

“İtaat konusunu çözmüş olduk,” diye kabul ettim. “Peki ya saflık yemini?”

“İtiraf edeyim, bu konuda pek çok Başrahibe’den daha az katıyım. Bunu sen de biliyorsun. Ama biz yeminli rahibelerimizden sadece Tanrı’ya bir güven ve fedakârlık olarak değil, aynı zamanda diğer yükümlülüklerden uzak bir hayat yaşayabilmeleri

için saflık yemini etmelerini istiyoruz. Rahibelerimiz yoksullara hizmet etmekte tamamen özgürler çünkü kendi çocukları ve aileleri yok. Çünkü zamanlarını alan muhtaç erkeklerle bir arada değiller.”

Pekâlâ. Bu adildi.

“Vazgeçilmesi gereken çok şey varmış gibi görünüyor,” dedim.

“Öyle.” Rahibe benimle tartışmadı. “Gerçekten öyle.”

Büyük, eski evlerin sıralandığı bir sokağa saptık. Manastır, gölgeli bir köşeye yayılmıştı. Yalnızca sundurma merdivenlerinin yanındaki elle boyanmış ahşap tabela ve yarı bakımsız çiçek tarhında duran bir Meryem Ana heykeli ile işaretlenmişti. Arabayı garaj yoluna park ettiğimde, Başrahibe bir kez daha bana döndü. “Demek Zenobia’ya âşıksın. Onun da sana âşık olmadığından emin misin?”

Onunla birlikte olmamı istediği günü düşündüm. Beni hep istemişti. Sonra buz pateni pistinde ona evlenmekten bahsettiğimde attığı kahkahayı hatırladım. Ona hayatımda değer verdiğim tek kadın olduğunu söylediğimde yüzünde beliren sıkıntılı ifadeyi düşündüm. Galada, o insanların ona kötü davrandığı gece verdiğim dağınık ve kusurlu tepkiyi hatırladım.

Ve bu sadece bir ay için, unuttun mu? Birlikte nasıl çocuk yetiştireceğimizi bulmak zorunda değiliz.

“Eminim,” dedim yorgun bir sesle.

“Ona söyledin mi?”

Başımı iki yana salladım.

“Söyle ona,” diye emretti yaşlı rahibe, ardından parmaklarını birbirinden ayırarak birini bana doğru uzattı. “Bilmeyi hak ediyor.”

“Bunu ona şimdi söylemek... biraz ucuz bir hareket değil mi? Zaten düşünmesi gereken çok şey var, onun o anını sabote etmeye çalışıyormuşum gibi hissetmek istemiyorum.”

“Farkındalığını sevdim ama bu durumda bir bahane olarak kullanıyorsun.” Tekrar başını salladı, peçesinin kolalı kumaşı omuzlarına kabaca sürtünüyordu. “Tüm o kaslar sadece gösteriş için mi, yoksa gerçekten güçlü müsün, oğlum?”

Bunun ardından emniyet kemerini çözdü. Arabadan inmesine yardım etmek için dışarı çıktım ve onu kapıya kadar geçirirken ikimiz de sessiz kaldık. Ama içeri girmeden önce bana bakışı, söylemediği her şeyle birlikte çok gürültülüydü.

Bakışlar her şeyden önce *söyle ona*, diyordu ve kalbim bu düşünceyle umutlu ve çirkin bir sarsıntı geçirdi.

Annemin burnundan çıkan bir nazogastrik tüp vardı ve bundan nefret ediyordu. Damar yoluna, portlara sabırla katlanabilirdi ama yüzünde bir şey olduğunda hemen huysuzlanırdı ve bu sefer mesele, bir şeyin sadece yüzünde olması değil, yüzünün tam içinde olmasıydı.

Hastaneye vardığımda *Sean Bell modumu* devreye soktum. Ailenin en büyüğü rolüne girmiştim. Kanser Kilisesi'ne adanan o küçük ritüeller ve fedakârlıklar benden sorulurdu. Önce annemle, ardından da babamla ilgilendim. Babam her zaman olduğu gibi böyle durumlarda kendisinin sadece dağılmış, yorgun bir kabuğuna dönüşmüştü. Annem ağrılardan ve yapılan işlemlerden ötürü yorgun düşüp uykuya daldıktan sonra, nöbetçi hemşireyi ve o günkü doktoru bulmayı başardım. Gün içinde olan her detayı öğrendim, hiçbir şeyi kaçırmadım.

Bunların hepsi hallolduktan sonra babama gidip bize kantin yemeği değil, *gerçek bir akşam yemeği* almasını söyledim. Ben de annemin odasında kaldım ve dizüstü bilgisayarımı açarak çalışmaya başladım. Birkaç dakika sonra Aiden içeri girdi. Üzerindeki takım elbise kırıktı, saçları dağınıktı, sanki bütün günü uyuyarak geçirmiş gibiydi. Ancak sabah bana tam üç kez e-posta

attığı için bunun doğru olmadığını gayet iyi biliyordum. Yazdığı e-postalar, sahiplenmeyi düşündüğü köpek hakkındaydı.

Kendini yanımdaki küçük, sert koltuğa attı.

Elini dağınık saçlarının arasından geçirerek, “Durumu iyi mi?” diye sordu. Hızlı hızlı soluyordu.

“Şimdilik evet. Ama tıkanıklığın ne sebeple olduğunu hâlâ bilmiyoruz. Ayrıca boşaltım işlemi zormuş, biraz karışık geçmiş. Bu iyi bir şey değil.”

“Ah,” dedi sadece.

“Sana üç saat önce mesaj attım. Neredeydin?”

“Mesajını şimdi gördüm,” dedi kaçamak bir şekilde. “Çiftlik evine neredeyse varmıştım, geri dönmek zorunda kaldım.”

Hımm.

Ona daha dikkatli baktım. Kravatı aceleyle tekrar bağlanmıştı, ayakkabı bağcıkları çözülmüş haldeydi, yüzünde farklı bir ifade vardı. Yanakları kızarmış, dudakları hafifçe şişmişti.

Doğrularak, “Sikişiyordun!” dedim.

Panikle, “Şşt!” diyerek göz ucuyla anneme baktı, hâlâ morfinin etkisiyle derin uykundaydı.

“Bana şşt deme,” dedim öfkeyle. “Annem senin tam bir çapkın olduğunu bilmiyor mu sanıyorsun?”

Aiden sessizliğe dikkat etmediğim için oldukça sinirli görünüyordu.

“Bu doğru değil,” dedi somurtarak.

Gözlerimi devirdim. Eğer Aiden bir *Wakefield* karakteri olsaydı, onun için kullanılacak tonla kelime olurdu. *Hovarda, alçak, zampara, aşağılık, sefahat düşkünlü, çapkın...* Çift Prezervatif Mike’tan bile zar zor iyiydi ve başını belaya soktuğu çoğu olayı biliyordum çünkü ben de yanında olmuştum. Hatta geçen ay tuhaf davranmaya başlamasına kadar, benden daha fazla sayıda kadınla seviştiğine iddiaya girerdim ve bunu da kazanırdım.

“Sikişmiş olman umurumda değil, aptal,” dedim. “Annemin de olmazdı. Sadece burada olmaman için saçma bir bahaneydi.”

İçini çekti. “Biliyorum. Gerçekten telefonuma bakmamıştım. Mesajını görür görmez geldim.”

“Peki,” dedim. “İyi miydi bari?”

Aiden bir anlığına afalladı, sanki konuşmanın yönünü tam olarak kavrayamamış gibiydi.

“Siktir, Aiden,” dedim sabırsızca. “İyi miydi diyorum?”

Ağzını açıp kapadı ve kelimeler dudaklarından dökülemeden, babam kapıdan içeri elinde Hint yemeği paketleriyle girdi.

Biz de bir grup aç kurda dönüşerek o plastik paketlere saldırdık.

Sonraki beş-altı gün adeta bir sis perdesinin içinde geçmiş gibiydi. Zenny’nin hayatıyla kendi hayatımı dengelemeye çalışırken, elimizde yalnızca geceler ve sabahlar kaldı. Şanslıysak, gün içinde kısa bir telefon görüşmesi yapabiliyorduk.

Başrahibe’nin söylememi istediği şeyi bir türlü dile getirecek cesareti bulamadım. Zaten bunu söylemek başlı başına çok zordu. Sessizce sarılıp konuşabildiğimiz özel anlarımız elimizden alınmışken, geriye yalnızca karanlıkta gizlice yaşanan, terle yoğrulmuş saatler ve uykulu sabahlar kalmışken... Böyle bir gerçeği nasıl söyledim?

Kendime defalarca kez, “Yarın söyleyeceğim,” dedim. Sonra yarın geldi ve bunu *yarından sonraya* erteledim. Bu böyle devam etti ve sonunda bu itiraf, Tanrı’nın bana yüklediği kutsal bir görev gibi görünmeye başladı. Bir tür Kutsal Kâse arayışını andırıyordu. Hiçbir zaman yeterince saf ya da cesur olamayacağım bir yolculuk gibiydi.

Delirticiydi.

Haftanın sonuna doğru, annemde zatürre gelişmeye başladı. Nefes alırken korkunç bir hırıltı duyuluyordu ve hemşirelerin,

doktorların geliş gidişindeki o tanıdık ritim değişmeye başladı. Yatağın etrafındaki hareketlilik arttı, daha fazla serum torbası asıldı, daha çok test yapıldı ve daha çok röntgen çekildi. Konuşmalar daha ciddi bir tona büründü. Anneme oksijen kanülü ve antibiyotik verildi. Ben *Yüz Karası Dük'ün Kollarında* kitabını bitirdim. Birlikte gelecek hafta çıkacak *Wakefield* romanı hakkında tahminler yürüttük. Hastane televizyonunda HGTV izledik ve *minik ev* insanlarıyla dalga geçtik.

Valdman'a bu hafta uzaktan çalışacağımı söyledim. Kötü bir tepki almadım ama iyi de sayılmazdı. Benden memnun değildi. Ailemin, onun para kazanmasını etkilemesine ne kadar izin verdiğime sinirliydi. Eskiden olsaydı bu memnuniyetsizlik canımı sıkardı ama artık sikimde bile değildi.

Ardından bir şekilde bu hafta bitti. Zenny ile geçireceğim bu kıymetli iki haftadan biri daha son buldu. Elimde hâlâ hiçbir şey yoktu. Ne iyileşen bir anne. Ne itiraf edilmiş bir aşk. Ne de haftanın başında olduğu kadar beni seven bir patron. Zaman ya da zaman kadar hayati bir şey avuçlarımdan kayıp gidiyormuş gibi hissetmemek çok zordu. Ne kadar yakalamaya çalışırsam çalışayım, daha da uzaklaşıyordu. Suda bir balığın kayışı, rüzgârda uçan bir kurdele gibiydi.

Geceleri rüyalarımda hep boş kucaklar ve yeni kazılmış toprağın önüne bırakılmış beyaz çiçekler vardı.

Kendimi yine dua etmeye zorladım, sadece tavana bağırıp lanetler yağdırmak için bile olsa... ama hiçbir şey çıkmadı.

Öfkem bile rüzgârla birlikte savrulup gitmişti.

25. BÖLÜM

BİR HAFTA KALMIŞTI.

26. BÖLÜM

Annemin akciğerlerinde bulut kümeleri vardı. Doktor Nguyen ile birlikte hastane koridorunda durmuş, eğilmiş bir şekilde *iPad*ine bakıyorduk. Babam da arkamızda sessizce volta atıyordu.

“Bu dün çekilen görüntü,” dedi Doktor Nguyen. “Bu da bugünkü.” Parmağını ekran üzerinde kaydırdı ve annemin sol alt akciğerine yayılmış, beyaz bir sis gibi görünen en güncel görüntüyü açtı. “Bana kalırsa, midesinden boşaltım yapılırken bir miktar sıvı solunum yollarına kaçmış. Bu tür durumlar, böyle vakalarda sıkça karşılaştığımız komplikasyonlardandır. Ne yazık ki, üç günlük antibiyotik tedavisine rağmen istediğimiz yanıt alamadık.”

Elimle ağzımı sıvazladım.

İstediğimiz yanıt alamadık. Arkamızdaki odada yatan kadının durumu için oldukça özenle seçilmiş bir ifadeydi.

“Bakın, ben akciğerdeki sıvı birikimine, solunum hızına ve oksimetre sonuçlarına bakıyorum ve açıkça şunu söylemek istiyorum: Yukarı çıkmamız gerekiyor.” Doktor Nguyen başını kaldırıp bana baktı. Gözlerinde üzgün bir ifade vardı. “Yoğun bakıma alınması gerek.”

Babam arkamdan bir ses çıkardı ve *İş Bitiren Sean Bell* -Kanser Kilisesi’nin rahibi- bu sesi zihnimin bir köşesine not etti. *Onunla sonra ilgileneceğim,* diye düşündüm. Ancak şimdilik tüm

dikkatimi Doktor Nguyen ile süreci adım adım konuşmaya verdim. Her seçeneği ve olasılığı gözden geçirmeliydik.

Steroidler, farklı antibiyotikler, CPAP, BiPAP, sıvı boşaltımı ya da boşaltılmaması, ağrı yönetimi... Tüm bu başlıklar tek tek ele alındı ve değerlendirildi. Babam tüm bu konuşmaları uzaktan izledi ve yalnızca silik bir onay verdi. Ardından Doktor Nguyen, uygulamaya geçmek üzere yanımızdan ayrıldı. Annem bir saat içinde yoğun bakıma alınacaktı.

Kendime sık sık hatırlatmaya çalıştığım bir şey vardı, insanlar yoğun bakımdan geri dönebiliyordu. Bu tek yönlü bir yol değildi. Bu domino taşlarının birbirini yıkmaması gibi olmayacaktı. O taşlar yerden toplanabilir, yeniden dizilebilirdi. Her şey yoluna girecekti.

Yine de tüm kardeşlerimi arayıp durumu haber verdim.

Odaya döndüğümde annem uyanıktı. Dudakları morarmıştı, yüzü solgundu. Bu haliyle neredeyse tanınmaz durumdaydı. Bitkin görünüyordu ve yüz hatları tuhaf şekilde düzleşmişti. Her kırıksık ve çizgi daha da belirginleşmişti. Ama yine de... göğsüm ona karşı hissettiğim sevgi ve gururla hiç bu kadar dolmamış, bu kadar yanmamıştı.

Bana bir şey söylemeye çalıştı ama nefes almakta zorlanıyordu. Koluna dokunup, "Tamam, anne," dedim. "Şimdi bir şey söylemek zorunda değilsin."

"Söylemem... gerekiyor," dedi güçlkle soluyarak.

"Peki." Elini tuttum. "Nedir?"

"Sen..." dedi zorlukla. "Berbat... görünüyorsun."

Kahkaha attım ve sonra ağlamaya başladığımda annem hiçbir şey söylemedi. Sadece elimi zayıfça sıkmakla yetindi.

En sonunda konuşmayı başardığımda, "Bu gece seni yoğun bakıma alacaklar," dedim. Kolumun içiyle yüzümü sildim. "Antibiyotik tedavisine biraz daha devam edecekler. Bu sırada sana nefes almanı kolaylaştıracak bir oksijen maskesi takacaklar."

Bir dakika boyunca cevap vermedi. Ardından, “Canım yanacak mı?” diye sordu.

“Maskenin biraz rahatsızlık verebileceğini söylediler,” diye karşılık verdim yumuşak bir sesle. “Ama onun dışında hayır.”

Bir şey daha söylemek ister gibi göründü ancak nefesini toparlayamadı. Yalnızca hemşireler içeri girip yatağını ve damar yolunu transfer için hazırlamaya başladığında cümlesini tamamlayabildi.

“Eve... git... birkaç saatliğine,” dedi. “Bu gece... ölmeyeceğim.”

Eve gittim.

Duş alıp biraz çamaşır yıkadım ve birkaç saniyeliğine tıraş olmayı düşündüm. Ancak bunun için enerjim olmadığını fark ettim. Haftanın başındaki *seksi kirli sakallı* halim, doğrudan dağınık ve yorgun bir görünüme dönüşmüştü. Üstelik hastane, Zenny ve iş arasında denge kurmaya çalışırken duş almaya ve dişlerimi fırçalamaktan daha fazlasına zamanım olmamıştı.

Bu yüzden, tıraş olmak yerine üzerime eski bir kot giydim. Hastaneye, annemin yoğun bakımda kaldığı yeni odaya dönmenden önce biraz iş halletmek için dizüstü bilgisayarımı açtım.

Ama...

Ama şimdi evdeyken -yani ortalık sessizleştiğinde- hastane- nin üzerime yığıldığı duyguları bastırmak zorlaşmıştı. O *bip* seslerini ve makinelerin mırıltılarını hâlâ duyabiliyordum. Annemin yüzü gözümün önünden gitmiyordu, hastalığın çöktüğü ama steroidin şişirdiği o tuhaf hali zihnime kazınmış gibiydi. Babamın bekleme salonunda sessizce ağlayışı kulaklarımda yankılanıyordu. Solunum teknisyeninin *BiPAP* cihazının nasıl çalıştığını anlattığı anlarda, ücretsiz kahvenin simsiyah yüzeyinden yükselen buhar gözümün önünde net bir şekilde belirliyordu.

Ve şimdi yalnızdım. Artık kimse için güçlü olmak, not almak, sorumlulukla hareket etmek ya da başka bir şey yapmak zorunda değildim. Her şey aniden üzerime çarptı, sanki hiçbir yerden gelen bir tren gibiydi.

Bu gece ölmeyeceğim.

Ama en sonunda ölecekti, değil mi? Belki bu gece değil, belki hastanede kaldığı süre boyunca bile değil ama sonunda ölecekti. Ve ben onu hayal kırıklığına uğratmışım. Elimden geleni yapmış, tonlarca para harcamış, onu bir an bile gözümün önünden ayırmamış, uyanık geçirdiğim her dakikayı iyileşmesine yardımcı olmaya adanmışım. Yine de başarısız olmuşum.

Bu gerçek, içimde hep hayal ettiğim o kar fırtınaları gibi dolaştı durdu; *büyük, yüklü ve yıkıma hazır*. Ağaçları kökünden sökebilecek, evleri kolayca yutabilecek bir kuvvet gibi hissettirdi.

Başarısız oldun.

Başarısız oldun.

Başarısız oldun.

O ölecek.

O ölecek, o ölecek, o ölecek.

Öfkeyle dizüstü bilgisayarımı kapatıp anahtarlarımı aldım. Zihnimin içinde dolanan siyah ve elektrik yüklü bulutlardan kaçmaya çalışıyordum.

“Sean!” Kollarımı arkadan ona doladığımda Zenny cıyıkladı. “Beni korkuttun!”

“Özür dilerim,” dedim boynuna sokularak. “Vardiyan bitene kadar bekleyemedim. Sana ihtiyacım vardı.”

Barınağın mutfağında bulaşıkları yıkıyordu. Artık yemek bitmiş, temiz giysiler ve tuvalet malzemeleri deposu kapanmış, barınak boşalmıştı. Zenny bana daha önce yazın sıcak gecelerinde bu durumun yaygın olduğunu söylemişti. İnsanlar duş almak

ve yemek yemek için geliyor ama sonrasında kendi başlarına kalmayı tercih ediyorlardı.

Bana bunu açıklarken, “Belki bazıları hayırseverlik konusunda garip hissediyordur,” demişti. “Bazıları da bizden şüpheleniyor, onlara vaaz vermeye çalıştığımızı düşünüyor olabilir.”

Bir noktada bunu anlayabiliyordum, bazen özgürlük rahatsızlık hissetmeye değerdı.

Ellerim Zenny’nin tulumunun eteğini bulup yavaşça sıyırdı. Tayt sandığım şeyin aslında dizlerinin üzerinde biten çoraplar olduğunu fark ettiğimde boğazımdan istemsiz bir hırıltı yükseldi. Bir tür kız öğrenci ve rahibe fantezisinin birleşimi gibiydi.

“Siktir, bebeğim.” Parmak uçlarım çoraplarının kenarında gezindi. Üstündeki ten yumuşak, pürüzsüz ve sıcaktı. Dokunuşuma karşı hafifçe yaklaştı ve onu gıcıklayınca kıkırdadı. “Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?”

Kıkırdamaya devam etti. Gülmekten nefes alamıyordu, mutluydu ve aynı zamanda karşı koymaya çalışıyordu. “Sean! Bunu burada yapamayız!”

Dişlerimi kulağına geçirirken, “Bu gece barınakta hiç misafir yok,” dedim. “Ve Rahibe Mary Theresa az önce ayrıldı. Sadece biz varız ve ön kapı kilitli.”

“Ah.” Artık sesi itiraz dolu değildi, yerini daha çok merak uyandıran bir şeye bırakmıştı. “Yalnız mıyız?”

“Yalnızız. Ve küçük bir oyun oynamak istiyorum.”

“Öyle mi?”

“Öyle. Oyunun adı *Sean Sonunda Zenny’yi Rahibe Kıyafetiyle Sikecek*.”

Şaşkın bir kahkaha attı. Fakat onu döndürüp tezgâha yasladığımda bu kahkaha hızla keskin bir nefes alışı dönüştü; sikim sert ve muhtaç bir şekilde karnının yumuşak gerginliğine değişiyordu. Ellerimi küçük memelerine götürdüm. Başparmaklarımı,

aramızdaki katmanların arasından bile sert ve tomurcuklanmış olan meme uçlarının üzerinde gezdirdim.

“İlk kez öpüştüğümüz zamanı hatırlıyor musun?” Burnumu onun kine sürttüm. “Tam burada.”

“Evet,” diye soludu.

“Yine oradaymışız gibi davranalım.”

“Pekâlâ.”

Böylece onu öptüm. Zenny’yi o günkü gibi tutkuyla öptüm; dudaklarımız ve dillerimiz sert ve yakıcı bir şekilde buluştu. Altdudağını hafifçe ısırırken ellerim beline dolandı. Onu tezgâhın üzerine kaldırdım ve küçük rahibe bebeğimin bacaklarının arasına yerleştirdim. Bu defa, “Amını görmek istiyorum,” diye hırladığımda beni tutan hiçbir şey yoktu. Artık utanacak hiçbir şeyim kalmamıştı.

Tulumunu beline kadar sıyırmasına yardım ettiğimde tatlı pamuklu külotu görebildim. Bacaklarını açınca geri çekildim, sikim kalp atışlarımla aynı ritimde zonkluyordu.

Dizlerine kadar uzanan açık mavi çorapları ve sıkı, kavisli kalçası gözümün önündeydi. Külotunun masum pamuklu dokusu ve eteğinin belinin etrafındaki o kadar da masum olmayan kıvrımı dikkatimi çekiyordu. Düz beyaz saç bandı buklelerini yüzünden uzak tutuyor, yanaklarının yüksek hatlarını ve çenesinin zarif kıvrımlarını hoş bir dinginliğe bırakıyordu. Boyundaki haç ve belindeki tespih, içimde bastırılmış duyguları uyandırıyor: Korku, öfke, utanç ve daha fazla korku. Buna rağmen onları görmenin verdiği garip bir huzur da vardı. Adını koyamadığım bir duyguydu. Aşinalığa benziyordu ama çok daha derin olduğu kesindi.

Bedenini içime çekerken, haç orada yokmuş gibi davranmadım. O da oradaydı; tıpkı bizim burada oluşumuz gibi. Bu düşünce, titrek ve tutarsız bir vahiy gibi hissettirdi. Belki Tanrı da

aynı şekilde burada olabilirdi. Seks, Tanrı'dan ayrı değildi. Bir şekilde dua edilen, şarkı söylenen, hayırseverlik ve sevgi yoluyla hizmet edilen Tanrı, seksin içinde de olabilirdi. Bir duanın, bir uykunun, bir yemeğin ya da bir insanın bir insan bedeninde yapabileceği herhangi bir şeyin içinde olduğu kadar sevişmenin içinde de var olabilirdi.

Dans eden bir mum alevi gibi, o vahiy sönüp kendini gizledi. Kısık sesimle, "Daha fazlasını göster," dedim.

Zenny bana ahlaksızlıkla erdemin kesiştiği bir bakış attı, ardından bacaklarını araladı ve külotunun ağını kenara çekti.

Gördüğüm manzara karşısında inledim. Yumuşak ve küçük olan kıvrımları, iç çamaşırının sıkı dikişiyle örtülen yerlerde belirgin bir parıltı sunuyordu. Bu parıltı, sikimin nereye gideceğine dair ufak bir ipucu vermişti.

"Amin ıslak," dedim.

Zenny başını salladı ve diğer eliyle hafifçe amına dokundu. Dokunuşu karşısında tüm bedeni titredi.

"Geçen sefer bunu yaptığımızda da ıslak mıydı?"

Başını tekrar salladı, tezgâhın üzerinde titreyerek kıvranıyordu.

"Eve gidip oyuncak ayını kullanmak zorunda kaldın mı? Kendini daha iyi hissedene kadar zavallı küçük klitorisini okşadın mı?"

Başını öne eğerek, "Evet," diye itiraf etti. Kendini izlediğini fark ettim, yukarıya doğru kaldırılmış tulumu ve pamuklu külotunun görüntüsünü izleyişini seyrettim. Aşağı baktığımda, çizdiği resmi daha detaylı bir şekilde gördüm. Kalkık burnunda parlayan altın *piercing*, dudaklarının hafifçe ayrılmış kabarıklığı ve yanağına değen uzun kirpikleri...

Ellerimi kalçalarında gezdirerek, "Anlat bana," dedim. "Bana ne yaptığını anlat."

Titrek bir sesle konuşmaya başladı. “Ben...” O kadar çok titriyordu ki duraksamak zorunda kaldı. “Buna gerçekten çok ihtiyacım vardı. Sen gittikten sonra doğruca yurda döndüm. Oda arkadaşım dışarıdaydı ve ben sadece...” Anlatmaya devam ettikçe daha fazla kıvranıyordu.

Başparmaklarımın ıslak, ipeksi teninde oynamasına izin vererek, “Benmişim gibi mi davrandın?” diye sordum. “Bana biniyormuşsun gibi mi yaptın?”

“Ah.” Sert bir soluk aldığı sırada başparmağım klitorisinin etrafında dönmeye başladı ve diğer parmağım yavaşça girişini tıkarken nefesi kesildi. “Evet. Senmişsin gibi davrandım. Hiç durmamışsın gibi davrandım; amıma bir kez baktın ve beni o anda, orada çılgılık atana kadar becermek zorunda olduğunu biliyordun.”

Çenesini ısırdım ve cüzdanımı almak için cebime uzanıp bir prezervatif çıkardım.

“Bu sefer yapacağım,” dedim. “Bu sefer durmayacağız.”

Prezervatifin ambalajını dişlerimle yırtıp kotumu aşağı indirdim. Kısa bir süre içinde prezervatifi aletime geçirdim, bunu yaparken Pavlovvari bir heyecanla doluydum. Yakında onun içinde olacaktım, o baştan çıkarıcı amcığı becerecektim. Kendimi içine itecek, altımda kıvranışını izleyecektim.

“Seni bunu yaparken izlemekten asla sıkılmıyorum,” diye fısıldadı. Gözleri sikimdeydi; sert ve koyu kırmızıydı, lateksle parlıyordu. “Çok seksi.”

Tekrar bacaklarının arasına girdiğimde ikimiz de aşağıya baktık. Elbette tüm sikişmelerimiz şehvetliydi ama bu manzaranın olağanüstü şehvetli bir tarafı vardı. İkimiz de hâlâ giyiniktik, dizüstü çorapları üzerindeydi ve masum külotu benim için yana çekilmişti. Üniforması beline kadar sıyrılmıştı. Sikim vahşi ve sertçe bacaklarının arasına girmeyi talep ediyordu.

Zenny'nin masumiyeti, her zaman onun cesaretiyle, korkusuzca isteme yeteneğiyle karışacaktı. Ağrıyan yerimi eline aldı ve beni amına sürttü. Bedenimi istediği gibi kullanmasına izin verdim. Sertleşmiş klitorisine dairesel hareketler yapıyor, aletimi kıvrımlarına sürüyordu. Ara sıra sıkı arka deliğine utangaç dokunuşlar bırakmayı da ihmal etmiyordu. En sonunda hareketsiz durarak oynamasına izin verme çabasıyla titrediğimde beni tüm ıslaklığının kaynağına sıkıştırdı ve aletimi içeri itmeme için inledi.

Ben de yaptım.

Her seferinde bu kadar sıkı olması şok ediciydi. Demek istediğim tüm kadınlar öyleydi, sikimi iyi hissettirmeyen bir am ile hiç tanışmamıştım. Ama Zenny'ninki daha önce hiç bilmediğim bir cennet büyüklüğündeydi. Beni bir eldiven gibi sarıyordu. Belki de bir eldivenden daha sıkıydı. Tamamen içine girince beni daha sıkı kavradı. Dışarı kaydığımda vücudu açgözlülükle, daha fazlasını isteyerek beni içeride tutmaya çalıştı.

Kıçını ellerimle kavrayıp onu sertçe sikmeye başladım. Elleri külotunu tutmayı bırakmıştı. Artık saçlarımı karıştırmak, elini sakalımda gezdirmek ve onu sikmek için çalışan karın kaslarımı görebilmek için gömleğimi yumruklamakla meşguldü.

"Sean," derken bunu öyle sahiplenici bir şekilde söyledi ki, sanki ismim söylemesi için ona aitmiş gibiydi. Ve öyleydi. Tanrım, *öyleydi*. Hayatımın geri kalanında adımın ona ait olmasını istiyordum.

"Evet, sevgilim?"

"Daha sert."

Hareketlerim daha sert bir hal aldı. Aletimi doğru açıyla dışarı çektiğimden emin olup tekrar tamamen içine girdim ve klitorisine süründüğümünden emin oldum. Ellerimdeki kıçının bıraktığı hissin, görüş alanımın kenarındaki liseli kız çoraplarının mavi görüntüsünün tadını çıkardım. Bacaklarının arasında

hareket ettiğim yere bakarken yüzündeki uyanmış, mutluluktan tedirgin olmuş ifadeyi içime çektim. Haç kolyesi her itişte göğsünde kayıyor ve zıplıyordu.

“Bu küçük rahibenin sikilmeye mi ihtiyacı var?” diye mırıldandım. “Çok uzun süre onsuz kaldı ve şimdi buna sahip olmak mı zorunda?”

“Evet,” diye mırıldandı, hazine ve toprak rengindeki gözle-riyle bana bakarken kirpikleri dalgalanıyordu. “Ah, evet, Sean. Ah. Ah...”

“Ne zaman istersen seni sikeceğim, küçük rahibe.” Kollarım sırtını ve başını kavrarken kendimi biraz daha derine ittim. Daha güçlü, daha hızlıydım, vermek zorunda olduğum her şeyi hissetmesine izin verdim. “Ne zaman istersen.”

Zenny tıpkı bir yay gibi gerilmiş çığlıkla boşalırken az önce söylediğimi düşündüm. Kelimeler, açık kalbimin tam ortasında umut dolu bir çukur açtı. Belki her şey onun yeminleriyle sona ermek zorunda değildi. Belki bekâret yemini, çevresindeki radikal rahibelerin bile zaman zaman esnettiği itaat kavramı gibi farklı şekillerde yorumlanabilirdi. Belki hâlâ onun sevgilisi olabilirdim.

O umut çukurunun açıldığı gibi kapanması çok sürmedi. Doruk noktasından inerken çaresizce gömleğime yapışarak, “Seni çok özleyeceğim,” diye mırıldandı.

Söylediği sözler dudaklarından bir tül gibi, bulanık bir şekilde çıkmıştı. Orgazm sonrası gelen o korunmasız yumuşaklıkta, dikkatsizce dökülen kelimeler gibiydi. Kendi boşalmamı kovalarken onun sarılmaya ve iç çekmeye devam etmesinden, bu basit yorumun içimi nasıl paramparça ettiğini, hayati bir noktayı nasıl delip geçtiğini ve şimdi, aramızdaki her yere kanımı akıttığını bilmediğini anlayabiliyordum.

Beni özleyecekti.

Beni terk edecekti.

O gittiğinde ben de ölecektim.

“İçime gel,” diye mırıldandı göğsüme doğru. “Tamamen boşal.”

“Yapamam,” diye homurdandım. “Yapamam.”

Çekildim, ıslak ereksiyonum karnına yaslandı ve sonra sertçe boşaldım. Birkaç kısa, kesik sıvazlamayla zevk karnımın derinliklerine sertçe tutundu ve sonra prezervatifin içini düzensiz bir nefesle doldurdum; sikim tam rahminin olduğu yerde zonklarken alev aldım. Bu düşünce daha da sert boşalmama neden oldu, tıpkı bir kadının içine boşalmaya ve çocuğunu oraya yerleştirmeye can atan ilkel bir mağara adamı gibi hissediyordum.

Ama çocuk olmayacaktı.

Ve sahiplenme de olmayacaktı.

Tanrı, onu benden önce sahiplenmişti.

Onu tamamen yatışana kadar kendime yakın tuttum. Geri çekildiğimde Zenny ona ne kadar verdiğimi görüp memnuniyetle mırıldandı; bu da sönmeye yüz tutmuş penisime yeni bir kıvılcım gönderdi.

Prezervatifi işaret ederek, “Bunu burada atabilir miyim?” diye sordum.

Zenny güldü. “Barınağın çöpünde ilk kez prezervatif bulacaklarını sanmıyorum.”

Onu bağlayıp temizlendim ama kendimi toparlayıp fermuarımı çekerken Zenny’ye doğru döndüğümde onu tamamen çıplak ve tezgâha yaslanmış halde buldum. O lanet dizüstü çorapları dışında üzerinde tek bir iplik bile yoktu.

“Daha fazla,” dedi basitçe. “Daha fazlasını istiyorum.”

Boğazımdan bir homurtu yükselirken ona doğru ilerledim. “Benden daha fazla mı?”

Dilini dişlerinde gezdirdi. “Evet.”

“Özleyeceğin şeylerden daha fazlasını mı?”

Sesimdeki burukluğu duyduysa bile belli etmedi. “Evet.”

Kollarımla onu tezgâhta sıkıştırdım, ellerimi kalçalarının iki yanındaki tezgâh kenarına yerleştirerek çıplak bedenini araya aldım.

“Neyi özleyeceksin, Zenny? Rahibe olduğunda, Tanrı’yla evlendiğinde, neyi özleyeceksin?”

“Sikini,” dedi açıkça. Onun düşüncelerinin yönünden hoşlanmasam da bu kirli kelimeleri benim hoşlandığım şekilde kullanmasından gurur duydum. Cesaretinden gurur duydum.

“O senin. Ne zaman istersen. Başka?”

“Hımm, ağzını,” dediğinde bunu değerlendirmeye karar verdim. Önce boynunu, ardından göğüslerinin arasını öptüm. En sonunda dudaklarımı karnının gergin derisinden aşağıya doğru indirdim.

Bacağını omzuma yaslayıp o tatlı kıvrımlarda dudaklarımı gezdirdim. Sonra onu, ağzımı daha çok özlemesini sağlayacak numaraları kullanarak açgözlü bir şekilde emdim.

Elini saçlarıma dolayıp sertçe çekti. Dizüstü çorabının kazağımın örgüsüne sürtünürken çıkardığı sesi duyabiliyordum ve bu beni çıldırtıyordu.

Ellerim devreye girmeden önce, “Parmaklarını özleyeceğim,” dedi.

Uyluklarının iç kısmına sert öpücükler bırakırken, “Çenen-deki sakalı,” diye devam etti. “Amımı yerken bana bakış şeklini, sanki kalbimi yemek istiyormuşsun gibi görünmeni...”

Gerçekten de bacaklarının arasından ona bakıyordum, nefes almak için her geri çekildiğimde ağzımın ne kadar ıslak olduğunu gördüğünden emin oluyordum.

“Başka ne?” diye soludum tenine karşı. “Başka?”

Önce tereddüt etti ama en sonunda kelimeler dudaklarından döküldü. “İçime girdiğini hissetmeyi. Prezervatifsiz.”

Bu beni duraksattı. Düşünürken yavaşça ayağa kalktım.

“Devam et,” diye emrettim.

“Beni hamile bırakıp bırakmadığını düşünmeyi,” diye fısıldadı. “Hamile olmayı.”

Aman Tanrım, bu kadın. Zavallı, ağrıyan alerim onun için tekrar sertleşti.

Elimi alçak, ısrarcı ve bencil bir tavırla karnına yerleştirdim. “Burada olacak bebeğimi mi?” diye sordum tehlikeli bir mırıltıyla. “Bebeğimin içinde büyümesini hissetmeyi mi özleyeceksin?”

“Evet,” diye itiraf etti. “Peki ya sen? Özlemez misin?”

“Elbette özlerim. Tabii ki.”

Elim karnını tamamen sahiplenici bir şekilde tutarken nefessiz kalana kadar onu öptüm. “Her zaman bunu düşünüyorum. Uyanık olduğum her anda aklımda bu oluyor. Sonra rüyalarımda bunu görüyorum. Benim bebeğimi taşıdığını. Onu emzirdiğini.”

Emzirme kelimesini kullandıktan sonra meme uçlarından birini nazıkçe çekiştirdim. Sanki içindeki bir şeyi harekete geçirmiş gibi hissediyordum. O minik hareket tüm vücudunu sarsıyor, tüylerinin diken diken olmasına neden oluyordu.

“*Siktir,*” diye mırıldandığında gülümsemek zorunda kaldım çünkü sesi bana benziyordu. Eğildim ve az önce dokunduğum kıvrımı yaladım, ağzımı açtım ve dilimi memesinin başında, ardından meme ucunda gezdirdim.

Doğrulurken, “Başka ne?” diye sordum.

“Seninle evlenmeyi,” diye fısıldadı ve sonra kendi sözlerine dayanamıyormuş gibi bakışlarını kaçırdı.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu. Beni gerçekten seviyor olabilir miydi? *Bebekler* ve *evlilik*ten bahsetmişti. Bunlar aşk eylemleriydi, aşk kelimeleriydi. Belirsiz, genel bir şeyden bahsetmemiştir. Kesinlikle genel olarak konuşmuyordu, benimle bunları yapma şansını kaçırdığını ima ediyordu.

Ona söyleyecektim. Tam şu anda, kalplerimiz iştahla, dürüstlük ve ilkellikle atarken ona söyleyecektim.

Ama Zenny benden önce davrandı. “Beni becermeni istiyorum,” dedi utangaç bir sesle. “Arkadan.”

Aşkımı ilan etme provasıyla o kadar meşguldüm ki neredeyse ne dediğini kaçıırıyordum. “Affedersin?”

“Yani... anal olarak.” Mutfak ışığı, yanaklarında çiçek açtığını bildiğim kızarıklığı göremeyeceğim kadar loş olsa da sesinin yumuşaklığından ne demek istediğini anlamıştım. “En azından bir kere denemek istiyorum...”

Beni terk etmeden önce.

Tanrım. Bu fikir nasıl hâlâ bu kadar canımı acıtabiliyordu? Nasıl daha da, daha da, daha da acıtabiliyordu? Sanki üstümden bir tren geçiyormuş ya da bir çarmıha gerilmiş gibi hissediyordum.

Şimdi söyle. Söyle ve bilsin.

Ağzımı tekrar açtım ama o çoktan elimi kavramış, beni kıcının sert ve dolgun kıvrımına doğru yönlendiriyordu.

“Lütfen,” diye mırıldandı. “Hiçbir şeyin yarım kalmasını istemiyorum. Tek bir şeyin bile.”

Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. Zihnimde buna itiraz eden bir sürü ses vardı ve penisim... eh, penisim de bir çekiç kadar sertti. Fermuarımın dişlerine, hapisten kurtulmaya çalışan bir hücre arkadaşı gibi bastırıyordu.

“Ben-”

Kollarımda dönüp tezgâha doğru eğilirken, “Sean,” diye yalvardı. Bu hareket, vücudunu sıkı kıvrımlar ve dar çizgilerle dolu bir büfeye dönüştürdü, belinin belirgin çukurunu ve kalçalarının yenilebilir şişkinliğini ortaya çıkardı. Aynı zamanda o sıkı, tatlı kıcını ve bacaklarının arasındaki gölgeli kuyuyu da sergiliyordu.

Zenny'ye şu anda onu sevdiğimi söylemem için nedenler şunlardı:

1. *Onu seviyordum.*
2. *Bunu bilmesi gerekiyordu.*
3. *Dürüst adam olayı hoşuna gidiyordu.*
4. *Yaşlı bir rahibe bana bunu söylememi söyledi.*

Beklemem için tek neden:

1. *Şu an lavaboya eğilmiş durumda.*

Ellerimi belinde ve kalçalarında gezdirirken *aslında*, diye düşündüm. *Bu deneyimi yaşadıktan sonra onu daha da çok sevecektim... O yüzden neden acele edecektim ki? Bekleyebilirdi.*

Bekleyebilirdi.

Ama...

İç çekip homurdandı.

“Zenny, bunu burada yapamayız,” diye açıkladım yumuşak bir sesle.

Ellerim hâlâ vücudunda dolaşıyordu; onu okşuyor, tenini seviyordum çünkü söylediklerime rağmen kendimi tutamıyordum. O böyle eğilmişken ve bana o cüretkâr yarım gülümsemeyle bakarken bunu yapamazdım.

“Neden olmasın?”

“Çünkü kahrolası bir mutfaktayız.” Hızlıca belini gıdıkladım.

Dokunuşuma karşı kıkırdadı ama sonra dudaklarını büküp bana bakmaya başladı.

“Beklemek istemiyorum,” dedi. “Geriye dönüp bakmak, spontane davrandım diyebilmek istiyorum. Bir kez olsun, başkalarının ne düşündüğünü umursamadan bir şey yapmış olmayı arzuluyorum. En iyi olma endişesiyle değil... sadece istediğim için. Sadece kendim için. Başta bu kararı bile zor vermiştim ama şimdi...” Utangaç bir şekilde gülümsedi. “Seninle olmak bunu

kolaylaştırdı. Artık ne istediğimi dile getirmek daha kolay geliyor. Hatta iyi geliyor.”

Tanrım. Tüm bu *geride bırakma* mevzusundan nefret ediyordum. Bensiz bir hayat süreceği ihtimalini düşündüğümde içimde keskin bir sızı hissettim. Ama aynı anda, göğsümde sıcacık bir gurur da kabardı. Eğer hayatımın geri kalanı boyunca ona tapınamayacaksam, en azından geride kendine ve isteklerine yer açmayı öğrenmiş bir Zenny bırakmak isterdim. Kendi sevgisini dünyaya akıtırken, kendini de sevmeyi bilen bir Zenny...

Ama öyle olsa bile... “Bunu duyduğuma çok sevindim, tatlım. Gerçekten. Sana zarar vermek istemiyorum ama anal... şey, en iyi zamanda bile hassas bir şey.”

Hafifçe kalçasını oynattı. “Hiç mi denemeyeceğiz?”

İşin komik tarafı şuydu ki ben -Sean lanet olası Bell- şu anda bir kadını analdan vazgeçirmeye çalışıyordum. İşte Zenny beni buna dönüştürmüştü. Beni açmış, darmadağın etmişti. Artık birkaç hafta önceki ukala, kibirli adam değildim. Şimdi, parçaları yerinde olmayan bir adamdım ama belki de ilk kez... doğru yerden kırılmıştım.

“Yanımda seni hazırlayacak oyuncaklar yok-”

“O zaman parmaklarını kullan. Sen Sean Bell değil misin?”

“Ya da kayganlaştırıcı bir şeyim yok-”

“Mutfaktayız! Eminim burada bir yerlerde yağ vardır.”

“Bebeğim, prezervatif ve yağı birlikte kullanamam. Lateksi parçalayacaktır.”

Bir duraksama oldu ve Zenny’nin dişlerini altdudağına geçirmesini izledim. Bir an için, *sadece bir an için* sonunda kabul ettiğini düşündüm. Nihayet mutfak lavabosunda analı denememizin imkânsız olduğunu kabul ettiğine inandım. Ama Zenny, “O zaman prezervatif takma,” dedi.

Bu nasıl dua edileceğini hatırlamam için iyi bir zaman olurdu.

“Zenny...” diye soludum. Ellerim hâlâ vücudunun üzerindeydi, ipeksi pürüzsüz teni boyunca yumuşak daireler ve tembel çizgiler çiziyordum. Daha fazlasını söylemem gerektiğini biliyordum. Direnmeliydim ama aramızda hiçbir şey olmadan içine girme düşüncesi, sadece bir kez bile olsa...

“Temiz olduğunu biliyorum ve ben de öyleyim. Ayrıca hamile kalma riski yok,” dedi. Kararlılığımın sarsıldığını hissederek, “Bana nasıl iyi hissettirebileceğini öğret, Sean. Lütfen,” diye devam etti.

Siktir. Öğretmen oyununu reddedemezdin ve bunu o da biliyordu.

Yenilgiye uğramış bir şekilde vücudunun üzerine kıvrıldım, iradem bir dilin üzerindeki kar tanesi gibi erimişti. “Tamam,” diye mırıldandım narin kürekkemiğine doğru. “Ama bunu olması gerektiği gibi yapmama izin vermelisin.”

Kendini bana doğru itti. “Sadece acele et.” *Kahretsin.*

Neredeyse dolu bir şişe bitkisel yağ bulmam bir dakikadan az sürdü çünkü fazlasıyla motive olmuştum. Bununla birlikte tekrar Zenny’nin vücuduna yaslandım. Dudaklarımı kulağına bastırırken, “Bundan emin misin?” diye sordum. “Çok, çok emin misin?”

“Çok, çok,” dedi sabırsızca. “Neden ben hızlanmak istediğimde sen yavaşlamak istiyorsun ve ben yavaşlamak istediğimde sen hızlanmak istiyorsun?”

Doğrulup şişenin kapağını açtım. “Bu en son ne zaman oldu?” diye sordum eğlenceli bir tonda. “Hayatında bir an bile yavaşlamak istemedin.”

“Söz konusu seks olduğunda değil. Ama... diğer şeylerde. Duygulara.” Daha fazlasını söylemekten çekiniyormuş gibi durdu.

Göğsümdeki oyuk, ima ettiği şeyle, ona onu sevdiğimi söyleme düşüncesiyle daha fazla sızlıyordu. Bunu söylemek yanlış olur muydu? Duygular konusunda yavaşlamak istediğini itiraf etse bile söylemeli miydim?

Şimdi bunun sırası değil, diye karar verdim. Önceliğimiz kıcıydı. Önce Zenny'nin orgazm olmasını sağlayacaktım. Konuşma işi sonraya kalabilirdi.

Önümdeki küçük rahibeye, “Şimdi sana sadece yağ sürüyorum,” diye açıkladım. Duygularımı bir kenara itip ona, alacağı zevke odaklandım. “Henüz içine girmeyeceğim.”

“Tamam.” Parmağım teninin hassas kıvrımlarına değdiğinde yumuşak bir mırıldanma sesi çıkardı ve ılık yağ cömertçe üzerinde süzüldü.

“Şimdi içeri al. Tıpkı tıkaç gibi, bebeğim. Kıcını bana doğru iteceksin.” Bununla birlikte olabilecek en nazik şekilde parmağımı dar açıklığın içine soktum. İçeride bir yangın vardı. Kahrolası bir yangın. Parmağım önce sıkı bir kas halkası, ardından bir sıcaklık kılıfı ile sarıldı. Kanım birdenbire alev aldı, içten dışarı yanıyormuş gibi hissediyordum.

“Tamam, bu kısımda bana yardım edeceksin.” Ellerinden birini alıp parmağımın derinlerine gömüldüğü yere doğru yönlendirdim. “Parmağımı kendi parmağınla değiştireceksin... ve rahat hissettiğin anda ikincisini de ekleyeceksin. Tamam mı?”

Hevesli bir sesle, “Evet,” diye mırıldandı ve elimi kendi eliyle değiştirdi. Ona yardım ederek üzerine biraz daha yağ damlattım. Zenny kendi kıcını parmaklarken hızla ayakkabılarımı çıkarıp pantolonumu ve gömleğimi üzerimden attım. Benim söyleme gerek kalmadan o, üçüncü parmağını eklediğinde nefesimi kontrol etmekte zorlandım.

“İsa aşkına,” diye mırıldandım. Bir dakika daha beklemeden avucumu yağa bulayarak, elimi onunkinin üzerine yerleştirdim. “*Tanrım.*”

Ona biraz daha yaklaştım, önümdeki manzara inanılmaz derecede samimi, inanılmaz derecede şehvetliydi. Ellerimi kıkında gezdirdim. “Hazır mısın, tatlım?”

“Hazırım,” diye soludu ve parmaklarını Tanrı’nın tüm kararlarımı anlayışla karşılamasına sebep olacak bir sesle çekti. O lavabonun kenarına yaslanırken, ben de arkasına geçtim. Ağırlaşmış sikim kalçasının kenarına değdiğinde ürperdiğini hissettim. Aletim, daha önce aldığı hiçbir şeyle kıyaslanamayacak kadar büyük olduğundan hafifçe sırtını okşadım.

“Rahatla ve kendini bana doğru it. Ne kadar dolu hissedeceğini, kıkında benim sikim varken nasıl edepsiz bir kız olacağını düşün.”

Sözlerim, beklediğim etkiyi yaratarak tereddüdünü yerle bir etti. Elimini öne doğru uzatıp klitorisini nazikçe ovmaya başladığımda, kollarımda biraz daha eridi. Dudaklarından bir kez daha o ahenksiz mutlu mırıltı yükseldi.

Böylece işe koyuldum.

Yavaş, şefkatli adımlarla ilerledim. O nefesini toparlamak istediğinde ona zaman tanıdım, ilk kas tabakasını aştıktan sonra ona hak ettiği molaları verdim. Ne içinden çıkıyor ne de aceleyle içine giriyordum. Devam eden bu devasa istilaya karşı nefesini dinledim, klitorisini okşayarak ona eşlik ettim.

Zamanla -kaçınılmaz olarak- başlangıçtaki rahatsızlık yerini karmaşık duygulara bıraktı; bu karmaşık hal de en sonunda bir hazza dönüştü. Bu dönüşümün vücudunda dalgalandığını, uzuvlarının gergin bir temkinlilikten beni aramaya geçtiğini görene kadar bekledim. Eli aletime doğru uzandığında bacaklarını

biraz daha ayırıp bana geniş bir açı sundu. Bana doğru ittiği kıcı, daha fazlasına hazır olduğunu söylüyordu.

Dikkatle ve sevgiyle içine girdim. Ona duyduğum şefkatle ve özenle kendimi içine ittim. Onu gerdim, işgal ettim ve bu kıza karşı hissettiğim ne varsa -koruma içgüdüğü, aşk, neşe, hayranlık- hepsi bedenimle birlikte içine aktı. Sonunda aletim tamamen onun vücuduna dayandığında, tam anlamıyla içine girdiğimde, kontrolü elimde tutmak neredeyse imkânsız hale gelmişti. Tüm bedenim titriyordu, terliyordum ve görüşümün kenarları kararıyordu.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordum şehvetli bir sesle. “İyi misin?”

“Ben... iyiyim.” O da titriyordu, teni ince bir ter tabakasıyla kaplanmıştı ve sesi kalp atışlarının hızını ele veriyordu. “Garip ama iyi.”

“Şimdi hareket edeceğim,” dedim kısık sesle. “Seni sikeceğim.”

“Evet, lütfen. Ben...” O anda klitorisini hızla ovmaya başladım ve kelimeleri yerini derin bir inlemeye bıraktı. Dikkatle kendimi dışarı çektim. Aletimin yalnızca ucu içeride kaldığında tekrar, yavaşça içeri girdim.

Bunu ifade edecek kelime yoktu.

Gerçekten yoktu.

Çok yakında, utanç verici şekilde erkenden boşalacaktım.

“Hayatımda hiç kimseyle prezervatifsiz birlikte olmadım,” diye mırıldandım, gözlerimi onun içine girip çıkan sikimden ayıramıyordum. *Çıplak sikimden. Tanrım...* çıplaklığın bu kadar yoğun hissettirdiğini bilseydim, prezervatif takma konusunda bu kadar katı olur muydum, emin değildim. Her şey daha kaygandı, daha *yoğundu*. Kıcı, hissettiğim en dar, en sıcak yerdi ve biliyordum ki boşaldığımda ona karışacaktım. İçinde olacaktım...

Hayır, bunu yapamazdım. Söz vermiştim. Söz vermiştim...

Siktir. Neden böyle aptalca bir karar vermiştim ki? Çünkü şu anda tek istediğim şey buydu, sanki bunu yapmazsam ölecekmiş gibi hissediyordum. Öylece, basitçe ölecektim.

“Çok edepsiz hissettiriyor,” diye fısıldadı. “Senin arkamda olman.”

“Hoşuna gitti mi, bebeğim? Arkanda olmamı sevdin mi?”

“Kahretsin... evet.”

“Ahlaksız kız,” diye hırlayıp bir kolumu beline doladım ve onu neredeyse ayakta duracak şekilde kaldırdım. Kolumu göğsüne bastırırken elim boğazına gevşekçe sarılmıştı ve itişlerime devam ediyordum. Serbest kalan elim amını ovuyor, parmaklarım sıırıslıklam ıslak kıvrımları boyunca geziyordu.

“Elimin her tarafı ıslak. Benim için çok ıslanıyorsun, değil mi? Sikimi kıcına soktuğum için çok ıslaksın.”

Sözlerim ve elim onu kıvrandırıp sıkılaştırdı, elleri omuzlarımı kavramak için geriye doğru uçtu. Ve sonra, ben onun derinliklerine gömülmüş, daha önce hiç el sürülmemiş kıcını keşfederken alçak bir çığlıkla doruğa ulaştı. Dudaklarından benim adım da Tanrı'nınki de döküldü ama çoğunlukla çığlık atıyordu. Kendi başına ilahi olabilecek türden bir çığlıktı. *Bir dua gibi ezberlediğim bir çığlık.*

Zenny her tarafımı sarmıştı. Sadece sikimi sıkı kaygan kasları değil, önümdeki teninin ve sıcaklığının çekici baskısı, burnumdaki gül kokusu, amının hâlâ dilimde kalan tatlı tadı... Hepsi bir aradaydı. Kahkahaları hâlâ havada yankılanıyor, tutkusunun ve bağlılığının kanıtları her yüzeye yapıştıyordu. Zekice sözleri ve çelişkileri, cesareti, kırılganlığı, sarsılmaz kararlılığı...

Aletimin hemen arkasındaki sarsıntı beni neredeyse çok geç uyardı. Boşalmaya başladığımı hissettiğim anda kendimi çektim. Spermiler kalın ipler halinde etrafa saçılırken tıpkı vahşi

bir hayvan gibi kışını fişkırarak sikimin etrafına bastırdım, doruk noktasına ulaşarak vücudum yavaş yavaş gevşeyene kadar spermle kaplı kıvrımlarını becerdim.

Yağ ve spermden yapış yapış ve kaygandık. Zenny doğrulup terli yüzünü eliyle silerken zayıf bir şekilde güldü. Komik göründüğümü biliyordum. Tamamen çıplaktım, sikim hâlâ ıslaktı, yüzümde şaşkın bir ifade vardı ama bunların hiçbirisi aptalca kelimelerin ağzımdan çıkmasını engellemeye yetmedi.

Çok *mutluydum*, kendimi çok *iyi* hissediyordum. Zenny de gülümseyip bir kedi gibi geriniyordu. Tanrım onu seviyordum. Onu seviyordum. Onu seviyordum.

“Seni seviyorum,” dedim.

Ve dünya aniden dönmeyi bıraktı.

27. BÖLÜM

Zenny bana döndüğünde yüz ifadesi donmuştu. “Ne dedin?” diye fısıldadı.

Yağı ve... *diğer şeyleri* silmek için bir avuç kâğıt havluya uzandım. “Seni sevdiğimi söyledim. Şimdi lütfen kıpırdama.”

Daha onu temizlemeye başlayamadan elimi itti. Gülümsemesi kaybolmuştu; gözleri irileşmiş, tüm bedeni gerilmişti. Sanki kaçmaya hazır ürkek bir hayvan gibiydi.

“Sen... beni mi seviyorsun?” Bunu, boş zamanlarında mikrodalgada kavun ısıttığımı itiraf etmişim gibi söylemişti. Kelimeleri dehşet ve neredeyse tiksinti doluydu.

“Zenny.” Daha başka bir şey söylememe fırsat vermeden göğsümde açtığı, o yanık boşluğu kapatamadan konuşmaya devam etti.

“Buna başladığımızda âşık olmayacağımızı söylemiştin!”

“Önce seni temizlememe izin ver.”

Benden uzaklaştı. “Bunu söyleyen *sendin*,” diye suçladı.

İç çekip kâğıt havluları ona uzatmakla yetindim. Tedirgin bir şekilde aldı. “Böyle bir şey söylemedim,” dedim. “Sen, benim bunu dile getirmediğimi söyledin. Ben de bunun senin için sorun olacağını düşünmediğimi söyledim.”

Gözlerinde yaralı bir şey parladı, kaynağını anlayamadan benden hızla uzaklaştı.

“Bunun benim için bir sorun olmasını mı istiyorsun?”

Bu tuzak bir soru gibiydi. Yaşlı ve bilge biri olsaydım doğru cevaplayabilirdim belki ama yapamıyordum çünkü bilge değilim. Zenny ile her şey başından beri yeniydi ve bu, aralarındaki en yenisiydi. *Onu sevmek.*

Dikkatle, “Bu ne demek oluyor şimdi?” diye sordum.

Gözlerime bakmadan vücudunu ovaladı. “Ne demek olduğunu biliyorsun.”

Beni kışkırtmaya çalışmadığını biliyordum, gerçekten biliyordum. Ama yine de canım yanıyordu. Bu kendini savunmasız bıraktığında, bir başkasının seni bu yüzden aptal gibi hissettirdiği türden bir acıydı. Ama canım daha çok yanıyordu çünkü bunu tahmin etmeliydim. Aslında etmiştim de.

Onu, hayatını daha fazla zorlaştıracak bir şeyi duymaya zorlamamalıyım. Tüm bunların üzerine, o şeyi söyledikten sonra bir de zavallı çocuk rolüne bürünmemin ne kadar saçma olduğunu fark ediyordum.

Bakışlarım yüzündeki o kırgın ifadeye takıldı, titreyen çenesine baktım. Tanrım, ne kadar da gençti. Ne kadar toy...

“Hayatında hiçbir sorun olsun istemiyorum, bir tane bile. Sana kalenin dışındaki ejderhan olmak istediğimi söylediğimde, bunu seni tutsak eden tek kişi ben olayım diye söylemedim. Hayatındaki her kötü şeyi yakıp kül etmek istiyorum ki sen ne istiyorsan onu yapabilesin.”

Elindeki kullanılmış kâğıt havlulara baktı. Bu anın bu kadar basit hissettirmesinden nefret ettim.

“Dürüst erkek olayı, Sean. Benim de seni sevmemi istiyormusun?”

Göğsümde çırpınan kuzgunların kanatları gibi, içimde de çaresizlik birikiyordu.

Bunun doğru bir cevabı yoktu. Hayır diyebilirdim; kolayca anlayacağı bir yalan uydurabilirdim, üstelik ona istediği gerçeği verirdim. Ya da *evet* diyerek güvenini kaybederdim.

Benim yerimde iyi bir adam olsaydı ne yapardı bilmiyordum. Sadece korkusuz birinin ne yapabileceğini tahmin edebiliyordum.

“Evet,” dedim uzun bir nefesle. “Elbette, evet.”

“Bu tam olarak ne anlama geliyor?” diye fısıldadı ve sonunda yeniden bana baktı. Gözleri yaşlarla doluydu. “Tarikattan ayrılmam mı gerekiyor? Yemin etmemem mi? Hayatımın kenarında dolanıp törenlerde adımları taşıyarak şiirler mi yazacaksın? Çünkü yemin ettikten sonra sana hiçbir şey veremem; ne zamanımı, ne bedenimi ne de kalbimi. Hepsi Tanrı’ya ait olacak.”

Yine Tanrı. Hayatımdaki herkesi kıskanç talepleriyle sahip-
lenen Tanrı.

Gözlerimi kapatıp önümde örülen bu duvarın önüne geçmeye çalıştım. Aslında ne duvarı olduğunu bile bilmiyordum. Korku ve yalnızlık, öfke ve aşk... kahrolası derecede çok fazla aşk. Ama işte duvar oradaydı, yükseliyor ve üzerime çöküyordu.

“Evet,” dedim sonunda. “Evet! Lanet olsun, Zenny. Senin benimle kalmanı nasıl istemem? Senin de beni sevmeni istememin nesi yanlış?”

“Çünkü seni sevmek, kendimden vazgeçmek olurdu,” diye fısıldadı.

Sözlerinin ardından aramıza soğuk bir sessizlik çöktü. İkimiz de çıplaktık, garip bir şekilde öylece duruyorduk, hâlâ birbirimizin izleriyle ıslaktık.

Bırak gitsin, Sean, dedi içimdeki iyi niyetli ses.

Yeterince romantik kitap okumuştum, kahramanlar sevdiği kadını zorladığında işlerin asla iyi gitmediğini biliyordum. Ayrıca bir insandan ailesinin onayını, tüm zamanını ve enerjisini riske attığı bir şeyi bırakmasını istemenin benim haddim olmadığını bilecek kadar şey öğrenmiştim. Tüm bunların yanı sıra

kendimi de yeterince tanıyordum. Annem yüzünden hissettiğim öfke ve yasla doluydum. O, Tanrı'nın benden aldığı başka bir insandı ve bu durum Zenny'nin suçu değildi.

Adil davranmadığımı biliyordum. Ne istediğimin, onun ne istediğinden daha önemli olmadığını da farkındaydım.

Ama.

Ama ama ama...

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum," dedim ve o duvarın üzerime, *üzerimize* çökmesine izin verdim. Bu cümleyi kurduğum anda her şeyi berbat ettiğimi biliyordum. Bu yüzden durmak yerine devam ettim, bencil isteklerimin enkazı altında ikimizi de daha derine gömdüm.

"Ne düşünüyorum, biliyor musun? Korktuğunu düşünüyorum. Rahibelik hayatının sana uygun olmama ihtimalinin bile seni dehşete düşürdüğünü düşünüyorum. Gelecekteki Zenny diye yarattığın bir puta hâlâ taptığını düşünüyorum. Çünkü ona tapmayı bırakırsan, bugüne kadar çektiğin bütün acıların ve verdiği emeklerin boşa gitmiş olacağını hissediyorsun."

Gözlerinden bir damla yaş yanağına doğru süzülüp çenesinden elindeki kirli kâğıt havlulara damladı.

"Sen de diğerleri gibisin," dedi boğuk bir sesle. "Annem gibi. Öğretmenlerim gibi. Seçtiğim hayatı yaşamamı istemiyorsun."

"Ben sadece ortak bir yolda buluşmak istiyorum." Beni hayatındaki diğer baskıcı insanlarla bir tutmasına kırılmıştım. "Kardeşime bak! Hem Tanrı'ya hizmet ediyor hem de..."

"Hem de ne? Aynı anda senin fahişen olabilir miyim?"

"Siktir, Zenny." Artık hem incinmiş hem de öfkelenmiştim. "Sence tek istediğim bu mu? Senin için aşkım bu kadar basit mi? Seni kahrolası *karım* olarak istiyorum."

Ağlayarak, "Hayır, Sean," dedi. "Sen sadece benimle düzüşmeyi seviyorsun. Bunu aşk sanıyorsun ama değil."

Elindeki kâğıt havluları alıp çöpe attım; onlara bakmaktan bıkmıştım. Ellerinde tuttuğu şeyin ifade ettiklerinden tiksiniştim.

“Aşkla ilgili pek tecrübem olmayabilir ama şunu biliyorum. Hayatımda tanıdığım en ilginç insansın ve hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum. Ve eğer şimdi bana bir daha seni asla beceremeyeceğimi söyleseydin bile gözümü kırpmadan bunu kabul ederdim. Çünkü istediğim şey beden değil. Sensin.”

Kendimi tutamayarak ona uzandım. Tanrım, o gözyaşları... Ama ona dokunmama izin vermeden geri çekildi.

“Buraya gel,” dedim kısık bir sesle.

“Şu an otoriter Sean olamazsın,” dedi. “Azıcık bile olamazsın.”

Göğsüm sıkıştı. “Keşke olabilseydim,” dedim öfkeyle. “Keşke sana kalmanı söyleyebilseydim.”

“Beni kontrol edemezsin,” diye hırladı, elleri yanlarında sıkılmış yumruklara dönüşmüştü.

“Ve sen de sadece bildiğin bir şeyi itiraf ettiğim için beni bir kenara atamazsın!”

“Bunu yapamam.” Gözyaşları sesini bulanıklaştırıyor, yüzünde parlıyordu. “Seni seçmeyeceğim, Sean. Seçmem. Planım bu değil.”

“Tabii,” dedim acıyla. “Nasıl Tanrı’nın rakibi olabilirim ki?”

Eğilip hırçın bir şekilde kıyafetlerini toplamaya başladı.

“Bu bir hataydı,” dedi. “Geçirdiğimiz bu koca ayın tamamı hataydı.”

“Yani şimdi beni tamamen hayatının dışına atacaksın, öyle mi? Zorlandığın için benden vaz mı geçeceksin?”

Aniden bana döndü, gözyaşlarının altındaki bakışları öfkeyle alev alevdi.

“Hayatımda hiçbir şeyi zor olduğu için bırakmadım. Seni hayatımdan çıkarıyorum çünkü bana acı veriyorsun. Çünkü beni anlayan tek kişi olduğumu sanmıştım. Ne istediğimi bildiğine

inanmıştım. Ama şimdi anlıyorum ki sadece kendini düşünüyorsun!”

“Bunu yapmamı, tam da neden yaptığını anlamadığım için istedin,” diyerek ona doğru eğildim. “Hâlâ nedenini anlayamadığım için bana kızamazsın.”

“Hayır,” dedi, sesi gittikçe kısılarak bir fısıltıya dönüştü. “Sorun şu ki, aslında anlıyorsun. Ama buna rağmen benim başka biri olmamı istiyorsun. Bu beni hiç anlamamandan çok daha kötü.”

Sözleri beni boğazımı sıkan bir elden daha hızlı susturmayı başardı.

Üzerini giyinip ayakkabılarına uzandı. “Bu akşam eşyalarımı almak için daireye uğrayacağım. Lütfen orada olma.”

Bir anlığına, iğrenç derecede bencil ve belki de haklı bir kırgınlıkla annemin yeniden yoğun bakıma geçtiğini düşündüm. Ardından Zenny’nin bundan haberi olmadığını fark ettim. Ona bu öğleden sonra hiçbir şey söylememiştim; doğru bir zaman olmamıştı ve onu böyle bir yükü karşı karşıya bırakmak istememişim. Ve o anda insanın kalbinin kırılmasıyla annesinin ölmek üzere olması arasında bir kural olması gerektiğini düşündüm.

Ama bunu söylemek için ağzımı açtığımda hiçbir ses çıkmadı. Eh, çıkmaması da gerekiyordu. Zenny’nin bana acıdığı için kalmasını istemiyordum. Bu kalp kırıklığının, anne nin iyileşmesini beklerken başımda asılı duran bir kılıca dönüşmesini istemiyordum. Hayır, annemin yoğun bakımda olduğunu bilmemesi daha iyiydi. Böylece yanımdayken tamamen dürüst olabilirdi. *Dürüstlüğü içimi paramparça etse bile.*

“Zenny, lütfen,” diye yalvardım boğuk bir sesle. “Dur-”

“Haftaya her şey son bulacaktı, Sean.” Gözlerime bakmadı. “Şu anda bitmesi daha iyi.”

GÜNAHKÂR

“Bu hiçbir şeyi değiştirmez,” dedim. “Seni hâlâ sevmeye devam edeceğim. Sadece, lütfen gitmeden önce söyle. Sen de beni sevdin mi? Sevebilir miydin?”

Bir anlığına cevap vereceğini sandım. Kirpikleri titredi, nefesi kesildi. Yüzünde ince bir özlem, umut ve acı ifadesi belirmişti. Ancak sonra her şey bir anda yok oldu. Tıpkı bir mumun ansızın sönmesi gibi. Hiçbir şey söylemeden yanımdan geçip gitti. Ben ise mutfakta, çıplak ve yapayalnız kaldım ve hayatımda ilk kez, kalbimin gerçekten kırıldığını hissettim.

28. BÖLÜM

Aiden'in çiftlik evine vardığımda evin büyük kısmı karanlıktı, yalnızca üst kattaki bir yatak odasının penceresi gecenin içinde hafifçe parlıyordu. Geri kalan her yerde yıldızlar vardı. *Yıldızlar, yıldızlar ve daha fazla yıldız.* Arabamı park edip sıcak yaz havasına adım attığımda Aiden'in burayı neden sevdiğini anladım. Burası başka bir dünya gibiydi ve o anda ihtiyacım olan da tam olarak buydu: *Başka bir dünya.*

Arabayı kilitlemeye çalışırken ellerim titriyordu. Kendime durmamı söyleyip derin bir nefes aldım. Hava çimen, rüzgâr ve Kansas gibi kokuyordu.

Ne şehir, ne güller ne de Zenny vardı.

Sonunda arabamı kilitlemeyi başardım ve verandaya çıktım. Aiden'in ölü bitkilerle dolu bir saksının altında tuttuğu anahtarla kapıyı açıp içeri girdim. Sırf kardeşimin duşunu kullanmak ve birkaç kıyafetini almak için şehrin dışına neredeyse bir saat araba sürmüş olmam mantıksız görünebilirdi. Ancak Zenny, dairede olmamamı istemişti. Sean Bell olarak, annemin yoğun bakım odasında, tenimde seks ve kullanılmış yağ kokusu varken oturmak bana doğru gelmemişi.

Bu yüzden tek düşündüğüm şey duş almak ve temiz kıyafetler giymek olmuştı. Zenny beni sığınaktaki mutfakta çıplak bıraktığından beri yalnızca bu düşünceye izin verdim. Kendi duygularımın, öfkemin, sevgimin ve ihtiyaçlarımın yıkıcı etkisiyle oluşan enkazın altında kaldım.

Nefes alamıyordum. Yaşayamıyordum.

Sadece duşa girmeliyim. Duş almalı, sonra hastaneye gitmeliyim. Onu düşünme, onu düşünme, onu düşünme...

Anahtarı orta sehpanın üzerine bırakırken, “Aiden?” diye seslendim. Aiden çok para kazanıyordu ama evini düzgün bir şekilde döşeyecek kadar düzenli biri değildi. Orta sehpası, birleştirilmiş tahta kasalardan yapılmıştı ve üniversite yıllarından kalma, lekeli bir koltuğu vardı. Duvarları ise hâlâ evi ilk aldığı anda olduğu gibi sade çiftlik evi beyazıydı.

Merdivenlerden yukarı çıkmaya hazırlanırken tekrar, “Aiden?” diye seslendim. Arabasını girişte görmüştüm ama söz konusu Aiden olduğunda bu tarz işaretlerin pek anlamı olmazdı. Belki Kanada’ya gitmek için araç çağırılmıştı ya da biraz ileride tarlada dolaşıyordu; bunu bilmenin bir yolu yoktu. Onun burada olmadığından tamamen emin olduğum anda bir ışık yandı ve odasından dışarı hızla çıktı, hâlâ pijama altını yukarı çekmeye çalışıyordu. Bu sırada penisi açıkta kalmıştı.

“Ah, İsa aşkına,” derken ellerimle gözümü kapattım. “Neden? Neden, adamım?”

“Ne demek *neden*?” Basamakları inmeye başladı. “Hiç kapı çalmak denen sikik şeyi duymadın mı? Bilmiyorum, belki de aramayı?”

Güvende olduğumu düşünerek elimi gözümünden çektim. Tam o sırada Aiden önümde durmuş bana bakıyordu.

“Ağladın mı?” diye sordu panikle. “Annem iyi mi?”

“İyi,” dedim. “Buraya gelirken babamı aradım. Şu anda onu odasına yerleştiriyorlar.”

Aiden rahatladı. Ardından yüz ifadesi değişip yerini şüpheyi bıraktı. “Peki sen neden buradasın?”

“Ben... Duşuna ihtiyacım var. Bir de kıyafetlerine.”

Aiden kaşlarını çattı. “Ama senin evinde de duş var,” dedi yavaşça. “Ayrıca kendi kıyafetlerin de var.”

“Zenny şu an evimde eşyalarını topluyor. Orada olmamı istemedi. Bu haldeyken annemle babamın yanına da dönemedim.”

“Hangi haldeyken?”

Üzerimdeki buruşmuş kıyafetleri gösterdim. “Düzüşme sonrası halimle.”

“Yani önce sikiştiniz, *sonra da* ayrıldınız mı?”

“Siktir, Aiden. Yarım saniye sessiz olup sadece düşünüyken kullanmama izin ver.”

“Ah.” Merdivenin kenarındaki duvara yaslandı. “Canın yanıyor,” dedi ciddi bir sesle. Sonra bir şeyi yeni fark ediyormuş gibi şaşkınlıkla bana baktı. “Sen Zenny Iverson’a âşıksın.”

O anda Aiden’ı öldürüp bu sessiz arazide toprağa gömmeye arzusuyla doldum. Bu düşünceyle baş etmeye çalışırken Aiden’in odasından üçüncü bir ses geldi.

“Kim kime âşık?”

“Zenny’ye âşık. Ah, siktir-” Elijah odasından çıkarken Aiden’in yüzü bembeyaz kesildi. Elijah merdivenin başında beni görünce ifadesi değişti. O anda ikimiz için de tüm taşlar yerine oturdu. Elijah ve Aiden uzun süredir sadece yakın arkadaşlardı. Ama böyle arkadaşlar, gecenin bir vakti birbirlerinin yatak odasından üstü çıplak çıkmazdı.

“Zenny ile ilgili ne oldu?” diye sordu Elijah.

Aiden’in ifadesinden paniklediği belli oluyordu. Ben de aynı şekilde paniklemişim ama aynı zamanda çok yorgundum. Kalbim kırılmıştı. Gerçeği saklayacak gücüm yoktu.

“Bir süredir Zenny ile görüşüyoruz.” Duraksadım ve Elijah’ın gözünde durumu daha da iyileştirmeyeceğini bilerek, “Onu seviyorum,” diye ekledim.

“Kız kardeşimle mi görüşüyordun?” dedi.

Kontrolümü sağlayacak durumda değildim. “Sen de benim kardeşimi mi beceriyordun?”

Aiden bir adım geri çekildi. “Çocuklar, lütfen,” dedi.

“Hayır,” diye bağırdı Elijah. “Senden sadece bir şey istedim, Sean. Tek bir lanet şey. Senden onu korumanı istedim, onu becermeni değil!”

“Eh, sen de benim küçük kardeşimi becerdiğine göre artık eşitiz.”

Elijah çenesini sıktı. Merdivenlerden atlayıp bana zarar verme isteğini zor tuttuğunu görebiliyordum. “Bu farklı,” dedi. “Sen de bunun farkındasın.”

“Artık bir önemi yok,” dedim. “Zenny ilişkimizi bitirdi.”

“Yine de seni affetmiyorum,” dedi Elijah. “Hiçbir şekilde.”

Ne fark ederdi ki? Zenny beni sevmeyecekti. En yakın arkadaşım benden nefret ediyordu. Annem ise hiçbir sevgiye ya da öfkeye ulaşamayacak bir noktadaydı. Neden tartışacaktım ki? Bu öfkeyi hak ediyordum, değil mi?

Her ne kadar birine bağırarak, onunla kavga etmek ve acımı *bir şeye* yönlendirmek iyi hissettirecek olsa da Elijah’a bunu yapacak kadar acımasız değildim. Onu hâlâ çok seviyordum.

Bir şey söylemediğimde Elijah bu sessizliğime küçümseyen bir ses çıkardı. Ardından arkasını döndü ve tekrar Aiden’in odasına gitti.

Şimdi duvara yaslanma sırası bendeydi. Gözlerimi kardeşime çevirdim. İri bedeni ve dağınık saçlarıyla genç ve vahşi görünüyordu. “Neden bana söylemedin?” diye sordum sessizce. “Anlayış gösterirdim.”

İç çekip merdivenlerden indi ve birkaç basamak yukarı oturdu, neredeyse göz hizasındaydık. Dirseklerini dizlerine dayadı ve başını ellerinin arasına aldı. Saçlarını karıştırırken, “Ben... bilmiyorum,” dedi. “Birçok nedeni var.”

Başımı duvara yasladım. Bir âşık, bir evlat ve şimdi, Lizzy’den on dört yıl sonra yeniden bir kardeş olarak başarısız olduğumu hissediyordum. “Kahretsin, Aiden. Kendimi bok gibi

hissediyorum. Sana bu konuda destek olabilecek biri olamadığım için özür dilerim.”

Nefesini avuçlarına verdi. “Sorun bu değil, aslında...” Devam etmeden önce bir süre duraksadı. “Sana üniversitedeki o öpüşmeden bahsetmiştim, hatırlıyor musun? İlk yılımdayken?”

Hatırlıyordum. Bir gece Aiden sarhoş ve kafası karışık bir şekilde daireme gelmişti. Onu ancak bir tost yaparak sakinleştirebilmişim çünkü o gün hiçbir şey yememişti. Sonra bir önceki hafta sonuna dair hikâyeyi anlatmaya başlamıştı. Yemin haftasının son aşaması, *toga* giymeyi, karanlığı ve öpüşmeyi içeren belirsiz bir ritüeldi. Anlattığı şeyler bana Antik Yunan’ı çağırıyordu. Ancak Aiden, solundaki adamı öptüğünde bu masum ve dostane bir öpücükten çok daha fazlasıydı. “Onu tanıyordum,” demişti Aiden boş kalan tabağa bakarken. “Karanlıktı. Bizi istedikleri kadar öpüştürebilirlerdi. Uzun bir süre öpüşmemiz istendi ve ben-”

“Hoşuna mı gitti?” diye sormuştum.

İrlandalı Katolik erkeklerin başka erkekleri öpme konusunda uzman olduklarını hiçbir zaman iddia etmedim. Ancak bu konuda *tamamen* bilgisiz olduklarını da düşünmemiştim. Demek istediğim, erkek lisesinde yeterince yakınlaşma yaşanmıştı. Elijah ile yaptığımız açık konuşmalar da buna eklenmişti. Bu yüzden Aiden’in çok rahatsız olduğu şeyler beni hiç rahatsız etmemişti.

Ben liseyi bitirdiğimde *Kinsey Skalası’na** göre kendimi tanımlamıştım. Yaşadığım tesadüfi deneyimler, ağırlıklı olarak heteroseksüel olduğuma dair inancımı doğrulamıştı. Aiden ise yaşadıklarından çok farklı bir sonuç çıkarmış gibiydi.

“Hoşuma gitti,” demişti Aiden fısıltıyla. “Bu ne anlama geliyor?”

“Hoşuna gittiği anlamına geliyor.”

* Kinsey Skalası, bireylerin cinsel yönelimlerini ölçmek ve tanımlamak amacıyla Amerikalı biyolog ve seksolog Alfred Kinsey tarafından 1940’larda geliştirilmiş bir ölçektir.

“Ama-”

“Aiden. Ciddiyim. Beni, annemizi ve babamızı tanıyorsun. Birini öptüğün için sana kimse kötü davranmaz.” Ama bana *kendine* kötü davranacak olan oymuş gibi bir ifadeyle bakmıştı.

Bu en iyi arkadaşımın Aiden’in odasında yarı çıplak oluşunu ve nasıl bu hale geldiğimizi açıklıyordu.

Ellerini belirsizce oynatarak, “O gece seninle konuştuktan sonra,” dedi. “Biseksüel olduğumu kavradım sayılır. Yine de hâlâ soyut geliyordu. Sadece porno izlesem ya da biraz flört etsem iyiydi ama bir erkekle gerçekten çıkma fikri aklımın ucundan bile geçmemişti. Kulağa aptalca geliyor, biliyorum ama öyleydi. Başka bir erkekle birlikte olma şansı bir daha karşıma çıkmadı ve ben de bunun peşinden gitmeyi hiç düşünmedim. Ve kızlarla çıkmak... bu çok kolaydı. İnanılmaz derecede kolay.”

Aiden’in kızlarla çok kolay bir hayatı olduğunu görmüştüm, yalan söylemiyordu. Kocaman bir Bell sırtışı, derin bir Bell gamzesi ve sizi seks inine götürmeyi vaat eden bir vücudu vardı.

“Ve sonrasını bilmiyorum. Şirketim Elijah’ın planladığı bir etkinlik düzenledi ve birdenbire bu düşünce artık o kadar da soyut gelmemeye başladı. Her şey aniden gelişti ve ben farkına bile varmadan bunu gerçekten yapmaya başladım.” Yüzü kıpkırmızı oldu. “Yani gerçekten biseksüel olmayı kastediyorum. Bilirsin işte... o değil.”

“Ama o da var,” dedim. Kalbim Zenny’nin üzeri karalanmış spor ayakkabılarının altında ezilmişken bile hâlâ ağabey ve koruyucu olmayı başarabilmiş olmama, sesimin bu kadar sıcak ve hafif alaycı çıkmasına şaşırdım.

Kızarmış bir şekilde, “Evet, o da var,” diyerek güldü.

“Bana söyleyebilirdin,” dedim.

“Senin için bunu söylemek kolay. Sana söylemediğim için bilmiyorum... incinmiş hissetmen de kolay, sana güvenmediğimi hissetmen. Ama her şeyin seninle ilgili olmadığını en azından

biraz olsun kabul edebilir misin? Böyle bir şeyi paylaşmanın karmaşık hissettirdiğini?”

“Evet,” dedim. “Kabul edebilirim. Özür dilerim.”

Aiden başını kaldırdı ve çenesini yumruklarının üzerine dayadı. “Sen benim ağabeyimsin. Sen Sean Bell’sin. Sean Bell gibi parti yapmak, Sean Bell gibi çalışmak, Sean Bell gibi olmak istiyordum. Sana bunu söylemek bana artık Sean Bell olmadığımı hissettirirdi.”

“Bu seni Aiden Bell yaptı,” dedim ve bacağına hafif bir yumruk attım. “Ve bu daha da iyi oldu.”

Elijah bana hâlâ kızgındı. Yine de duşa girip birkaç ödünç kıyafet almayı başarmıştım. Ardından Aiden sabah hastaneye geleceğine dair söz vermişti. Tüm bu süre boyunca Elijah yüzüme bile bakmamıştı.

Haksız sayılmazdı, ben bile kendime zar zor bakabiliyordum.

Kansas City’deki yoğun bakım ünitesine geri döndüğümde annemin odasına götürüldüm. Odanın duvarları camla kaplıydı ve yarım ay şeklindeki odanın ortasında hemşire ünitesine açılan büyük bir kapı vardı. Babam odanın karşısındaki küçük koltukta horlarken annem uyanıktı, gözleri köşedeki televizyondan benim yüzüme kaydı. Gülümsemeye çalıştığını düşündüm ama yüzündeki kocaman plastik maske dudaklarının hareketini engelliyordu.

Yatağına doğru ilerlerken, “Ah, anne,” dedim.

Ona ulaştığımda havaya kaldırdığı elini sıktım. Teni daha iyi görünüyordu; daha pembeydi, eskisi kadar solgun değildi. Bir anlığına göğsümün derin bir huzurla kaplandığını hissettim. Makine çalışıyor, ona oksijen sağlıyordu. Her şey yoluna girecekti.

Elini tutabilmek için yanına bir sandalye çektim. Solunum makinesinin sert uğultusu ile çevremizi saran monitörlerin durmaksızın çıkardığı bip sesleri arasında oturduk. Bu sırada,

insanların küçük evler için alışveriş yapmalarını ve ardından o evler gerçekten de küçük çıktığında şaşırması gibi davranmalarını izledik.

Sonra ellerim onun ellerine dolanmış halde, karmaşık ve yorğun bir uykuya daldım.

Sabah vardiya değişimi zamanı geldiğinde, babamla birlikte odadan çıkarıldık. Bu durum hoşuma gitmiyordu ama hemşirelerin yanımda olmasının daha iyi olduğunu zamanla, zor yoldan öğrenmiştim. Mükemmel saçlara sahip olsalar da olmasalar da hemşireler aile üyelerinin sürece engel olmasından pek hoşlanmazdı. Bu yüzden, kötü bir kahve içmek üzere bekleme odasına geçtik. Ardından artık arabamda sürekli bulundurduğum tuvalet çantamla banyoya gidip dişlerimi fırçaladım.

Ofisi arayıp Sekreter Trent'e gelemeyeceğimi bildiren bir mesaj bıraktım ve beş dakika sonra telefonum Valdman'ın ofis hattıyla aydınlanırken ilgisizlikle ekrana baktım. Sadece vardiya değişimi olduğu ve annemle birlikte olmam gerekmediği için telefonu açtım.

Telefonu, "Sean Bell," diye açtım.

"Evlat," diye homurdandı Valdman. "Bugün ofiste olmana ihtiyacım var."

"Trent'e bıraktığım mesajı aldın mı?" Aldığını biliyordum. Kendime biraz daha bayat kahve yapmaya karar verip makineye doğru yürüdüm.

"Aldım ve bunun işime gelmediğini söylemek için seni arıyorum."

Makinenin *demleme* düğmesine basarken, "Keegan anlaşması neredeyse halloldu," dedim. "Rahibeler iki hafta içinde, Keegan'ın yıkım programı gerçekleşmeden taşınacak. Bir basın bülteni hazırladık. Başrahibe de bu konuda yerel medyayla konuşmayı kabul etti."

“Bu Keegan anlaşmasıyla ilgili değil. Bu senin şirkete olan bağlılığıyla ilgili.”

Tek kullanımlık bardağa sıçrayan renkli sıvıya baktım. “Ne demek istediğini anlamıyorum. Diğer her şeyi uzaktan takip ediyorum.”

Hattın ucundan Valdman’ın sandalyesinin gıcirtısını işittim. “Bunu nasıl nazikçe söyleyeceğimi bilemiyorum, o yüzden açıkça söyleyeceğim. Geçen kış bana annenin kanser olduğunu söylediğinde kısa süre sonra öleceğini düşündüğüm için ne gerekiyorsa yapmana izin vermeye razıydım. Ama altı aydan fazla bir süredir dikkatin bölünmüş durumda ve bu benim şirketimde aradığım türden bir motivasyon değil.” Sesi sinsi bir şekilde alçaldı. “Daha iyisini yapabileceğini biliyorum. Yakında günlük işlerden emekli olacağım ve emekli olduğumda seni o koltukta görmek istiyorum, evlat. Ama şirkete öncelik vereceğini bilmeden seni oraya oturtamam.”

Makine iğrenç bir tıslamayla çalışmasını bitirip kapandı.

“Sen...” Kelimeler ağzımda o kadar çılgınca dönüyordu ki, onları oluşturmakta zorlandım. “Annem ve işim arasında seçim yapmamı mı istiyorsun?”

“Böyle söylediğinde kulağa biraz sert geliyor,” dedi. “Ama bunu ayarlanmış bir tahsisat gibi düşün. Zamanını nasıl yöneteceğini yeniden, profesyonel bir seviyeye taşıyacaksın. Bunu *yapabildiğini* bana gösterdiğinde de sana krallığın anahtarlarını vermeye hazır olacağım.”

Sesi babacandı, neredeyse sıcak olduğunu bile söyleyebilirdim. Sanki gerçekten cömert bir baba gibi davrandığını düşünüyordu. O sırada gerçek babam pencereye yaslanmış, geniş omuzları kanat gibi içe kıvrılmış halde otoyola bakıyordu.

“Hayır,” dedim. Eskiden her şeyden çok istediğim tek şeyin bu olduğu düşünülürse ağzımdan beklediğimden kolay bir şekilde çıkmıştı.

Valdman'ın ofisi. Valdman'ın koltuğu. Çöpten farksız insanların kralı, tanktaki en büyük yılanbalığı olmak.

Şimdi ise bunu istemiyordum. Bunun annem ya da Valdman'ın zalim ultiyatomu yüzünden bile olmadığını fark ettiğimde şaşkına döndüm. Zenny ve onu tanıdıkça dönüştüğüm adam yüzündendi.

“Hayır mı?” Valdman'ın sesi eğleniyor gibiydi, şaka yaptığını düşünüyormuş olmalıydı. “Sean, mantıklı ol. Artık...”

“Mantıklı davranıyorum. Annem ölüyor ve ben de onunla kalıyorum. Aradığın için teşekkür ederim.”

Sonra da telefonu kapattım. Kendimi iyi hissetmek istiyordum ama boşluk dışında hiçbir şey hissedemiyordum.

Babam, depodaki birkaç işle ilgilenmek için öğle yemeği saatinde hastaneden ayrılmak zorunda kaldı. Ben de kafeteryaya inip kendime solgun, jelatinimsi bir turta bulup tadına bile bakmadan yedim. Bir ömür öncesiymiş gibi hissettiren, Zenny için turta yaptığım o zamanı hatırladım. Ona bunu yedirdiğimi, yumuşak dudaklarının çatalın üzerinde baştan çıkarıcı bir şekilde hareket etmesini izlediğimi. Onu soyup tadına baktığımı ve vücudumun her köşesini keşfedebilmesi için kendimi acı verici bir gerginlikle hareketsiz tuttuğumu.

Bu anı onunla paylaştığımız her gecede, her dakikada benimleydi. Kahkahalar, sataşmalar, tartışmalar... Tanrı ve yoksulluk üzerine sabahlara kadar süren konuşmalarımız. Onun yanında, yıllar içinde unuttuğum benliğimi yeniden hatırlamaya başlamıştım.

Işığın vitraydan nasıl süzüldüğünü ve bana neleri düşündürdüğünü... Göğsümdeki o delik artık kocaman olmuştu. Boşluk gittikçe daha fazla benliğimi kemiriyor, kalbimden gözlerime, mideme ve sefil, bencil ayak parmaklarıma kadar yayılıyordu.

Her şeyi berbat ettin.

Hayatına bir kez iyi, saf ve gerçek bir şey girdiğinde onu açgözlülükle boğdun, pislik.

Pislik benim için fazla iyi bir kelimeydi. Bencillik beni insanlıktan çıkarmıştı. Hayatında boş bir kalpten ve mükemmel saçlarla süslenmiş bir kafadan başka gösterecek hiçbir şeyi olmayan, çürümüş bir bok yığınınına dönüşmüştüm. Şu anda bununla yüzleşmek zorunda kalmak... aptalcaydı. Ama artık bunu ertileyemeyecek kadar zayıf ve aptaldım. Kimi kandırıyordum ki? Daha ne kadar umursamıyormuş gibi yaşayabilirdim?

Sefil hayatımda *her şey* anlamına gelen *tek şey* hakkında hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davranmaya devam etmem mümkün değildi.

Zenny'yi seviyordum ve onu kaybetmiştim. Hepsi, bir dakikalığına Sean Bell olmayı bırakıp kendime bakamadığım içindi. Hepsi kontrolü kaybetmek pahasına da olsa, onu ilk sıraya koyamamış olmamdandı. O gitmişti. Ve bu, benim hatamdı.

Tamam... belki biraz da Başrahibe'nin hatasıydı. Sonuçta, Zenny'ye söylememi isteyen oydu.

Hastane kafeteryalarının tek iyi yanı, ağlamaya başladığınızda kimsenin dönüp ikinci kez bakmamasıydı. Ben de tam olarak bunu yaptım. Yenmemiş turtamın üzerine kıvrıldım, ruhumun kalan son parçalarının içimdeki deliğe düşüp çiğnenmesine izin verdim.

29. BÖLÜM

*K*öşeyi döndüğümde Doktor Iverson'ın annemin odasından çıktığını gördüm ve olduğum yerde donakaldım. O anda çok aptalca, ergence bir düşünceyle, kızıyla yattığım için beni öldürmeye gelmiş olabileceğini düşündüm. Sevdığım kadının babası önümde yürürken içimde mantıksız bir panik belirdi.

Ama sonra mantığım devreye girdi. Gözlüklerinin altından gözlerini sildiğini gördüğümde anladım. Annemi görmek, onu ziyaret etmek için gelmişti.

Elini uzatarak, "Sean," dediğinde elini sıktım.

"Doktor Iverson."

"Birkaç dakikanı alabilir miyim?"

Aklım Zenny'ye kaydı. Beni yavaşça mı, yoksa çabucak mı öldüreceğini merak ettim ancak sonra duvara yaslandı ve gözlüklerini çıkarıp ceketinden çıkardığı bir bezle temizlemeye başladı. Derin bir nefes aldım. Hemşirelerin önünde, kızını becerdiğim için beni azarlamayacaktı, değil mi?

Değil mi?

En sonunda, "Elbette," diyerek annemin odasının penceresine doğru döndüm. Bu açıdan yatağını ve birkaç monitörü görebiliyorduk ama o bizi göremiyordu. "Uyanık mıydı?" Hem öylesine sormuş hem de cevabı gerçekten merak etmiştim.

“Uyanıktı, konuştuk. Pişmanım...” Doktor Iverson uzun bir nefes verdi. “Bunca zamandır onunla konuşmadığım için pişmanım.”

Birden her şey çok anlamsız gelmeye başladı. Viski ve acıyla dolu o pazar öğleden sonrası çok uzaktı. Neden bu kadar küçük bir şeyin, bu kadar önemli bir şeyi belirlemesine izin vermiştik? Neden hayatlarımızı, zaten boşlukla dolu, dayanılmaz bir zamanda daha da boş hale getirmiştik? Tyler haklıydı. Iverson-Bell ayrılığı bir hatadan ibaretti.

“Üzgünüm,” dediğim sırada o da, “Üzgünüm...” dedi ve sonra ikimiz de alçak sesle gülerek sustuk.

Gözlüklerini tekrardan takarken, “Önce sen, genç adam,” dedi. Yukarıdaki tavan penceresinden içeri dolan parlak güneş ışığında gözlerinin ortasının kahverengi, kenarlarının ise bakır rengi ışıltılarla parladığını gördüm. Tıpkı Zenny’nin gözleri gibiydi.

“Lizzy’nin cenazesinden beri mesafeli durduğum için özür dilemek istedim. Kızgın olduğum için. Annemle babama söylediklerin-”

Doktor Iverson irkildi. “Bunu söylememeliydim. Ne o zaman ne de başka zaman.”

“Hakkın vardı. Bunu daha önce anlamadığım için özür dilerim. Bu meselenin ailelerimizi birbirinden ayıracak kadar büyümesine izin verdiğimiz için üzgünüm.”

İç çekti. “Ben de öyle.”

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından devam etti. “Sürekli ölmekte olan insanlarla çalışıyorum, kızının cenazesinden sonra en iyi arkadaşımın nasıl konuşacağını bildiğimi düşünürsün. Ama söyleyecek doğru kelimeleri bulamadım ve dürüst olmak gerekirse, bir yanımdı... savunmacı hissetti.”

“Savunmacı mı?”

Anneme doğru bakarak, “Olanlardan sonra kilisede kalmayı seçtiğim için,” diye açıkladı. “Sanki doğru bir cevap yok gibiydi. Dayanışma için ayrılmalı mıydık? Yoksa kalıp yeni rahibi sorumlu tutmaya mı çalışmalıydık? Böyle bir şey olduğunda doğru olan ne olurdu?”

Geri dönmelisin.

İşte, Doktor Iverson’ın annemle babama söylediği şey buydu. Şimdi büyümüştüm, hayatın yorgunluğunu tatmıştım ve artık ne demek istediğini anlayabiliyordum. *Bu topluluk sizin için burada, tıpkı benim burada olduğum gibi, demek istemişti. Lütfen bu acıyı yalnız çekmeyin. Yanınızda olmama izin verin.*

Cemaat üyelerinden gelen isimsiz tehditleri, notları ve aldığımız çirkin telefonları bilmiyordu. Lizzy’nin cenazesinin kilisede yapılmasını engellemeye çalışan görevlileri bilmiyordu. Ya da polis soruşturmasında giderek büyüyen tepkiyi... Doktor Iverson sadece yardım etmeye çalışmıştı ama annemle babam kendi acılarının içinde bunu duyamamıştı.

“Niyetiniz kötü değildi.”

“Bir doktor olarak öğrenilen en önemli şeylerden biri şu ki, *iyi niyet* bazen gerçekten çok anlamsız bir şey olabiliyor.”

Tanrım, ne kadar da iç karartıcı bir gerçektir.

Birkaç saniye daha sessiz kaldık. En sonunda Doktor Iverson elini omzuma koydu. “Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, buradaysam. Lütfen çekinmeden söyle.” Gülümsedi. “Eh, gerçi sen hiçbir zaman bir şeyleri istemekte iyi olmadın.”

“Hâlâ o doğum günü pastasının üstünde not olması gerektiğini savunuyorum,” diye güldüm. Bir anlığına, Elijah ile birlikte Iversonların mutfağında pastanın başına eğilmiş halimizi hatırladım. Ev yapımı kremanın tatlı tadını dilimde hissettim. Aç kurtlar gibi her şeyi yiyen ergen oğlanlardık. O zamanlar sıra, Zenny’nin adı daha yazılmamış doğum günü pastasıydı.

Doktor Iverson başını salladı. “Siz çocukların, karımın sırf keyif olsun diye pasta yapıp buzdolabına koyduğunu varsaymanızı hâlâ anlayamıyorum.”

“Zenny çok üzölmüştü,” diye hatırladım. Adını yüksek sesle söylemek yüzümdeki gülümsemenin silinmesine neden oldu. Keşke aramızdaki en büyük sorun, dün geceki acılı fırtına değil, yarısı yenmiş bir doğum günü pastası olsaydı.

“Bunu atlattı. O güçlü bir kız,” dedi ve gitmeden önce omzumu sıktı. “Hoşça kal, Sean.”

“Hoşça kalın, Doktor Iverson.”

O gittikten sonra annemin yanına geri dönme zamanımın geldiğini hatırladım.

Ben öğle yemeğindeyken ona bir yazı tahtası ve kalem vermişlerdi; maskesini yalnızca çok kısa sürelerle çıkarmasına izin veriliyordu. Ama ne zaman maskeyi çıkarsa oksijen seviyesi tehlikeli biçimde düşüyor gibi görünüyordu, bu yüzden artık sadece ara sıra ağzı kuruduğunda suyla ıslatmasına izin veriliyordu. Tahtaya en az beş kere *Mountain Dew* yazmıştı; her seferinde hemşire, bağırsak tıkanıklığının hâlâ geçmediğini, sadece damar yoluyla sıvı alabileceğini ve ağzı kuruduğunda suyla tekrar ıslatabileceklerini açıklıyordu.

Çok susadım, yazdı. Lütfen.

Ona ağız çubuğu verdiler, onun yerine *Mountain Dew* istediğinde gülüp başlarını salladılar. Bence şaka yapmıyordu ama hemşireye bunu söylediğimde beni azarlardı.

“Bu onun için zararlı olur. İyileşmesini istemiyor musunuz?”

Bu sözler beni susturmaya yetti.

Çarşafın değiştirilip dişlerinin fırçalanması bittikten sonra annemle tekrar yalnız kaldık. Oturduğumda gözlerini kısarak bana baktı.

Ağladın mı? diye yazdı tahtaya.

Siktir. Gözlerim hâlâ Zenny için kantinde gözyaşı dökmemden dolayı kıpkırmızıydı. “İyiyim, yemin ederim.”

Kaşlarını çattı. *Benim yüzümden mi ağladın?*

Ellerimi yüzümde gezdirip zayıf bir kahkaha attım. O kadar çok ağlamıştım ki, her şey birbirine karışmış gibiydi. “Eh... evet çünkü sen buradasın.” Aslında başka bir şey söylemeyi planlamıştım ama farkında olmadan devam ettim. Kalp kırıklığının tuhaf yanı da buydu: İnsan sadece onu düşünmek ve konuşmak istiyordu. Garip bir şekilde, hissetmek istediğin tek şey haline geliyordu. Bu yüzden birden, “Aslında... bir kız vardı,” dedim.

Bu hemen ilgisini çekti. *Kız mı????*

Heyecanını fark ettiğimden emin olmak istercesine kelimenin altını birkaç kez çizdi.

“Evet. Ama batırdım, anne. Büyük ihtimalle şu an benden nefret ediyor.”

Gerçekten tahtaya üç nokta çizdi ve daha fazlasını anlatmam için el işareti yaptı.

“Bunu duymak istediğine emin misin? Çok da anneye anlatılır türden bir hikâye değil. Üstelik bu hikâyenin kötü karakteri ben olabilirim.”

Anlat, yazdı. Zaten televizyonda Tiny House’un eski bir bölümü var.

Böylece hem tuhaf hissederek hem de biraz utanarak ona olanları anlattım. Zenny’yle galada nasıl tanıştığımızı anlattım. Bahsettiğim kızın Zenny olmasına şaşırılmış görünüyordu ama aynı zamanda düşünceliydi; sanki çoktan ikimizi zihninde yan yana hayal etmeye başlamış gibiydi. Birlikte olduğumuzu anlatırken bunu dolaylı şekilde geçiştirmeye çalıştım ama ne zaman lafı dolandırmaya kalksam gözlerini devirdi.

Bir noktada, *Sence sen nasıl dünyaya geldin?* yazdı.

“Aman Tanrım, anne.”

Ona her şeyi anlattım. Zenny'yle yalnızca bir gece geçirdikten sonra bile onu isteyişimin beni nasıl altüst ettiğini, bu arzunun nasıl zamanla sevgiye dönüştüğünü ve aynı anda, kendi içimde tanımadığım bir adama dönüşmeye başladığımı. Parayı umursamayan bir adama. İlk kez bir barınakta çalışan, çevresindeki dünyada bitmek bilmeyen gerçek ihtiyaçları fark eden birine... Adaletsizliği umursayan birine...

Tanrı bir gün ona karşılık verecekse, onun gözlerinin içine bakmaya hazır birine dönüşmüştüm.

Sonra dün gece her şeyi nasıl mahvettiğimden bahsettim. O bölüme geldiğimde, kelimelerim birden arızalanan bir motor gibi duraksadı.

Annem elini uzatıp sessizce benimkini tuttu.

"Ve en berbat tarafı şu," diye fısıldadım. "Her şey onu umursamamla başladı. Ama insanlara nasıl davranıyorsam, ona da öyle davrandım. Kontrolcü bir şekilde. Eh, sonunda onu benden uzaklaştıran şey de tam olarak bu oldu."

Aşk zordur, yazdı annem.

"Öyle."

Onu kontrolü bırakabilecek kadar seviyor musun? Gerekirse gitmesine izin verecek kadar?

"Tabii ki."

O zaman belki bir yolu vardır.

Ama o yolun ne olduğu hiç ortaya çıkmadı. Çünkü tam o sırada, güler yüzlü bir hemşire içeri girip bir röntgen daha çekilmesi gerektiğini söyledi ve ben de apar topar odadan çıkarıldım.

Gün yavaşça geçti. Ertesi gün de öyleydi. Aiden iş saatleri içinde birkaç kez uğrayıp nasıl olduğumu kontrol etti. Daha yakın olabilmek için benim dairemde kalmasına karar verdik. Ryan, Lawrence'tan bir sırt çantasıyla geldi ve bekleme odasında kendine bir köşe kurdu. Üzerine eğildiği bir ders kitabını

okuyor, bazı bölümleri işaretliyor, her otuz saniyede bir telefonunu kontrol ediyordu. Dersleri kaçıracağı için hocalarına nasıl e-posta yazması gerektiğini ona anlattım, sonra kendimi ödevine yardım ederken buldum çünkü zihnimi Zenny'den uzaklaştırıyordu.

Nerede olduğunu, ne yaptığını merak ettim. Belki barınakta, yeni yerlerine taşınmak için malzemeleri toparlıyordu. Ya da belki nadir bulduğu boş vakitlerden birinde ders çalışıyordu. Gözlerimi kapattım ve bir anlığına, onu masasında kahve kupasını ellerine sarmış halde hayal ettim. Ya da karnının üstüne yatmıştı, ayaklarını havada öylece sallıyordu. Yüzü yoğun bir konsantrasyonla kırıışmıştı; dudakları belli belirsiz bir somurtma halindeydi ve uzun, zarif parmakları fosforlu kalemle oynuyordu.

Sikeyim.

Onu özlemiştim.

Onun ders çalışmasını özlemiştim. Azmini özlemiştim. Hatta o sevimli can sıkıntısını bile özlemiştim.

Çalışırken arkasından yaklaşıp boynunu öpmeyi özlemiştim. Onu soyup sırtına fosforlu kalemle haritalar ve resimler çizmeyi özlemiştim.

Onu becermeyi, onu öpmeyi, ona sarılmayı özlemiştim. Onu öyle çok özlemiştim ki fiziksel olarak acı çekiyordum. Onu özlemek bir kanser gibiydi; hücrelerimi tüketiyor, kemiklerimi kırıyordu.

Beni canlı canlı yiyip bitiriyordu.

Zamanın nasıl geçtiğini tarif etmek zordu. Hastanedeyken her şey gerçek dışı gelmeye başlamıştı; zamanın ve eylemlerin askıda kaldığı, hiçbir şeyin ve her şeyin aynı anda önemli olduğu bir araf halindeydi. Kalp kırıklığımın da bundan pek bir farkı yoktu.

Ama dış dünyanın bir anda içeri sızması yine de sarsıcıydı, başımı kaldırıp Charles Northcutt'ın aile bekleme salonuna süzülerek girdiğini gördüğüm an gibi. Zenny'nin beni ziyarete geldiğini hayal ettiğim o kadar çok an vardı ki... Sırf bir dua ya da geçmiş olsun dileği için bile olsa. Ama gerçek hayattan birini burada, bej duvarların ve durmaksızın *bipleyen* makinelerin arasında görmek hâlâ garipti.

Yine de... Neden Zenny değil de Northcutt gelmişti?

Elbette babası annemden bahsetmiş olmalıydı.

Ama neden gelmemiştii?

Benden bu kadar mı nefret ediyordu?

Northcutt, "Sean, tatlım," dedi kanepede yanıma oturmadan önce. Etrafa bakındı, sanki ilk kez nerede olduğunu fark etmiş gibiydi. Sonra burnunu kırıştırdı. "Buraya nasıl dayanıyorsun?"

Ardından dikkatlice bana baktı. Sakalım iyice uzamıştı, kıyafetlerim buruş buruştu. "Boş ver," dedi. "Sanırım buraya yakışıyorsun."

Cevap vermedim, gerek yoktu.

Neşeyle, "Her neyse, kovuldun," diyerek elime bir dosya tutuşturdu. Açmadım. Ne olduğunu biliyordum. Tipik insan kaynakları saçmalıkları olmalıydı. Şirket hisseleri, emeklilik fonları ve hesap aktarımıyla ilgili belgeler...

Ona baktım. "Hepsi bu mu?"

"Eh, bir de Valdman emekli olunca şirketi devralmam için beni seçti."

Northcutt tam anlamıyla böbürlenmeye hazırlanmıştı ama duraksadı, başını hafifçe eğerek bana baktı. "Bu seni sinirlendiriyor mu?"

Ayağa kalktım. Benim üzerimde buruşuk bir tişört ve kot pantolon, onun üzerindeyse beş bin dolarlık bir takım elbise vardı ama umurumda bile değildi.

“Gel, Northcutt. Sana bir şey göstereceğim,” dedim. Dediğimi yaptı, her zamanki gibi meraklı bir pislikti. Ve bu yeni gelişmeyle hâlâ bir üstünlük kurma şansı olduğunu sanıyordu.

Annemin odasına yaklaşıp camın önünde durduk. Önce hiçbir şey söylemedim, sadece onun görmesini bekledim. Yedi farklı monitörü, sayısız tüp ve serumları, oksijen maskesini... Küçülmüş, çökmüş o küçük bedeni...

“Seni umursamıyorum,” dedim net bir sesle. “Ne Valdman ne de o iş... Sikimde bile değil. Para kazanmak için canımı dişime taktım ama *o para* gerçekten önemli olduğunda hiçbir işe yaramadı.”

Alışılmadık bir şekilde, Northcutt cevap vermedi. Anneme bakarken yüzünde gerçek bir rahatsızlık hissi vardı.

“Şey... Onlar onu toparlarlar, her şey yoluna girer,” dedi sonunda. Bunu kendisi için söylüyor gibiydi ve söyledikten sonra rahat bir nefes verdi, sanki gerçekten inanmaya çalışıyordu. “Evet, gayet iyi olacak. Ama sen olmayacaksın.”

Ona annemin bir güzel toparlanıp eskisi gibi evine döneceğini düşünüyorsa aptal olduğunu söyleyebilirdim. Sevdiğin bir insanı hâlâ içinde taşıyan ama artık yavaş yavaş çöken bir bedeni... Ona o bedeni çökerken izlemenin nasıl bir şey olduğunu anlatabilirdim.

Ama neden söyleyecektim ki? Umurumda değildi. Northcutt, ondan nefret edecek kadar bile umurumda değildi. Boş hayatını ve boktan parasını alıp gidebilir, Valdman'ın koltuğuna oturabilirdi. Bu bir gün onun da kendi yoğun bakım yatağında yalnız kalacağı gerçeğini değiştirmeyecekti. O gün geldiğinde, başucunda oturacak kimse olmayacaktı. Hemşireler çok meşgul olduğunda ağzını ıslatacak biri de... Daha önce izlediği bir *Fixer Upper* bölümü çıktığında kanalı değiştirecek biri de olmayacaktı.

Gece boyunca onunla birlikte nöbet tutacak biri olmayacaktı. İşte o anda zihnimde rahatsız edici bir soru belirdi. Benim sıram geldiğinde benimle birlikte bekleyecek biri olacak mıydı?

“Haberı getirdiğın için teşekkür ederim,” dedim ve omuzlarından tutup onu çıkışa doğru çevirdim. “Şimdi ofise dönebilir ve herkese sakallı, dağınık bir adama dönüştüğümü söyleyebilirsiniz.”

Northcutt onu yönlendirip itmeme izin verdi. Yıllardır onu dövmek istemiş biri olarak, hareketlerimin bu kadar yumuşak olmasına kendim bile şaşırmıştım. Zaten tereyağı gibi kayarak ilerliyordu, tam da yumuşak bir adamın hareket ettiğı gibi. Bu konuda içten içe az da olsa bir memnuniyet duydum. Biri beni gerçekten kapıdan itmeyi deneseydi, bir saniyede Kansas City İrlandalısı gibi tepki verirdim. Karşı koymak için viskiye bile gerek duymazdım. Ama o sadece sırtıp duran, itilen ve yıllarca ona duyduğum nefretin hiçbirini hak etmeyen biriydi.

“Biliyor musun, bu düşündüğüm kadar tatmin edici olmadı,” dedi onu son bir kez ittikten sonra.

“İlginç,” dedim. “Bana gayet tatmin edici geldi.”

Tabii ki yalan söylüyordum. Zihnimin sessiz, soğukkanlı bir yanı rahatlatma hissediyordu: Artık Valdman’la ya da o dünyayla uğraşmak yoktu. Ama ben hâlâ yürüyen, nefes alan, kanayan bir boşlukta. Tek fark, artık işsiz olmamdı.

Kız kardeşsiz, işsiz, Zenny’siz ve neredeyse annesizdim. Tatmin duygusu benim için Kutup Yıldızı kadar uzaktaydı.

Bulut kümeleri geri dönmüştü. Hem de daha kötü bir şekilde.

Duvarı eski tip bir ışıklı kutuya yerleştirilmiş röntgenlere bakıyorduk. Yoğun bakım doktoru, son birkaç gündeki zatürre ilerlemesini bize anlatırken annem arkamızda uyanıktı; bu durumun farkındaydım ve canımı yakıyordu. Bu görüntü zaman atlamalı bir kar yağışına benziyordu ya da yayılan bir sise. Ama

sis ve kar sessizdi, huzurluydu... güzeldi. Annemin ciğerlerinde yayılan bu beyaz leke ise bir *eksüdatif efüzyondu**. Basitçe ifade etmek gerekirse, annemin akciğerleri sıvıyla doluyordu. İlk olarak bir akciğerin alt köşesinde başlamıştı, şimdi ise her iki akciğer de bu dumanlı ve yoğun beyaz tabakayla kaplıydı. *Neredeyse tamamen sıvı ve iltihapla opak hâle gelmişti*. Sadece bir akciğerin üst kısmında hâlâ siyah ve berrak bir alan kalmıştı.

“Hayati değerleri endişe verici,” dedi Doktor McNamara. *iPad*’inden bize bazı grafikler gösterdi. “Buradan görebileceğiniz gibi, iki gün önce başlayan düşüşler var: Oksimetre, tansiyon ve vücut ısısı düşüyor. Kan değerleri ve gazları, enfeksiyonun vücudunu ele geçirdiğini gösteriyor. Oksijen doygunluğu %90’ın altına düştüğü için hipoksemisi artık o kadar kötü ki, makine bu durumu dengeleyemiyor.”

“Ne demek *dengeleyemiyor*?” diye sordu Aiden. Kolunu Ryan’ın omzuna atmıştı; Ryan ise babamı destekliyordu. Hem İş Adamı Kardeşler hem de küçük Bell... Tyler’ın yokluğu karnıma yediğim ani bir yumruk gibiydi.

Doktor, “Eh,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Bu normal şartlarda artık entübasyona ve ventilatöre geçilmesi gerektiği anlamına gelir.” Cümlesini tamamlamadı. Çünkü bu durum artık normal değildi.

Hastaneye her gidişinizde, ister ayak parmağınızı kırmış olun ister kalp krizi geçirin size hep aynı şeyi sorarlardı. “*Yaşam vasiyetiniz veya ileri tıbbi direktifiniz var mı?*” Siz de içinizden, “*Bunu bir ara halletmeliyim,*” derdiniz. İşte kanser hastası olduğunuzda artık bunu sormazlardı. Direkt olarak hazırlamanızı söylerlerdi. Annem sekiz ay önce kendi direktifini hazırlamıştı ve onun bu hastanedeki bir dosyada olduğunu kesin olarak biliyordum.

* Eksüdatif efüzyon: Vücudun bir boşluğunda iltihap, enfeksiyon veya kanser gibi nedenlerle oluşan, protein ve hücre açısından zengin sıvı birikimidir. Damar geçirgenliği arttığında bu tür sıvılar dışarı sızar. Akciğerlerde görüldüğünde, nefes almayı ciddi şekilde zorlaştırabilir.

Doktor McNamara'nın *iPad*inde de olduğunu ezbere biliyordum. Bu vasiyet, onun yeniden hayata döndürülmemesini ve entübe edilmemesini talep ediyordu. Hayata döndürülmeyi ya da entübe edilmeyi istemiyordu.

Babamla ilk göz göze gelen ben oldum; hemen ardından ikimiz de gözlerimizi kaçırdık. Aiden konuşmadan önce kısa bir süre duraksadı.

“Bir dakika... şu vasiyet meselesi mi? Hayır, bu farklı. O belge kanser içindi, şimdi zatürresi var.” Bize sanki anaokulu öğrencileriymişiz gibi baktı; sanki durumu anlayamayacak kadar saf olduğumuzu düşünüyordu. “Onun şu an için geçerli olmasını istememiştir.”

Doktora dönerek, “Eğer entübe edilseydi...” diye başladım ve sonra Aiden’a, “*Bilgiyi alalım, sonra konuşuruz,*” der gibi bir bakış attım. “Ne olurdu?”

“Yani toparlanır mıydı, sormak istediğiniz bu mu?”

“Evet.”

Doktor McNamara tekrar röntgenlere göz attı. Ama aslında yeniden bakmaya ihtiyacı yoktu; sadece düşüncelerini toparlamak için bir noktaya odaklanıyordu. “Asla kesin bir şey söylemek mümkün değil,” dedi sonunda. “Ama şunu söyleyebilirim: Dünkü BT taramasında karaciğerinde ve bağırsaklarında yeni tümörler tespit ettik. Bir ay önce oralar tamamen temizdi. Zatürreden ventilatörle kurtulma ihtimali düşük... ama imkânsız değil. Ancak kurtulsa bile uzun bir süre, nazogastrik tüpe* ihtiyaç duyabilir. Ve muhtemelen birkaç gün içinde yeniden yoğun bakıma alınması gerekebilir. Kanseri çok hızlı ilerliyor, tedaviler buna yetişemiyor.”

* Burnun içinden mideye uzanan tıbbi bir hortumdur. Ağızdan beslenemeyen hastalara sıvı ve besin verilmesini sağlar. Ayrıca mide içeriğinin boşaltılmasında da kullanılır.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp tekrar açtım. Bell erkeklerinden kimse konuşmuyordu. Görünüşe göre karar vermek yine bana düşüyordu.

“Zatürreye karşı başka bir şey yapma şansımız yok mu?” diye sordum.

“Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz,” dedi doktor yorgun ama nazik bir tebessümle. “Fakat zatürre, ciğerlerini yine de alt ediyor.”

Derin bir nefes alıp gözlerimi tekrar kapattım. Şu anda dünyada en çok istediğim şey, Zenny’nin elimi tutmasıydı. Sırtımı sıvazlamasını, kollarımda olmasını ve gül kokusunu içime çekip yüzümü saçlarına gömmeyi istiyordum.

“Eğer onunla konuşursak ve bu konuda hâlâ kararlı olduğunı öğrenirsek...” dedim neredeyse duyulmayan bir fısıltıyla. “Bu durumda ne olur?”

“Maskeyi takmaya devam edebilir,” dedi Doktor McNamara yumuşak bir sesle. “Bu işe yarar. Belki birkaç gün daha iyi olur. Ya da isterse, maskeyi çıkarmayı da tercih edebilir.”

Yutkundum.

Zenny’yi yanımda öyle çok istiyordum ki, hayatım boyunca hiçbir şeyi bu kadar istememiştim. Ama o burada değildi. Ne elimi tutmak için ne teselli etmek ne de sadece yanımda durmak için. Yalnızdım. Çünkü kardeşlerim ve babam burada olsa da güçlü olan ben olmalıydım. Onlara yol göstermeliydim. Kısık bir sesle, “Peki sonra ne olur?” diye sordum.

“Daha rahat eder. Nazogastrik tüpü çıkarırız. Susadığında birkaç yudum içebilir. Ayrıca morfin de verebiliriz; bu nefes darlığını hafifletir.”

“Nefes darlığını mı?” diye tekrarladı Aiden sarsılmış bir ifadeyle.

Doktor McNamara hafifçe gülümsedi.

“Adı üstünde. Çok rahatsız edici bir histir ama morfin bu hissi neredeyse tamamen bastırır. Düşük dozla başlayabiliriz; böylece başlangıçta bilinci açık kalır. Gerekirse dozu artırırız.”

“Peki,” dedi Aiden. “Maskeyle birkaç gün dayanabilecekse, maskesiz ne kadar dayanır?”

“Pek uzun sürmez,” diye itiraf etti Doktor McNamara. “Eğer bunu annenizle konuşursanız ve o bu yolu izlemek isterse, palyatif bakım doktorunu çağırırız, daha derinlemesine bir görüşme yapılır. Ama bir yoğun bakım doktoru ve bir evlat olarak şunu da söylemeliyim; hayat günlerle değil, anlarla ölçülür. Bundan sonra ne olacağına onunla birlikte karar verirken, onun için şimdi hangi anları yaratmak istediğinizi düşünün.”

Annemin olduğu tarafa döndüm. Nedenini bilmiyordum ama şu anda onu görmeye, hâlâ burada olduğuna kendimi inandırmaya ihtiyacım vardı. Yatağa baktığımda elinde yazı tahtası tuttuğunu gördüm.

Üzerinde sadece şu yazıyordu: *Mountain Dew?*

30. BÖLÜM

Annemin maskesini çıkardık ve ağzını *Mountain Dew* değil, buzlu suyla ıslattık. Bu da epey bir homurdanmasına sebep oldu.

Yorgundu ama bilinci yerindeydi. Onunla konuşabilmiştik. Önce sadece ailece, sonra da doktorlarla birlikte başucunda. Entübe edilmeme kararını değiştirmemişti. Sabah maskeyi tamamen çıkarmak istediğini söyledi.

Birkaç telefon görüşmesi yapıp ardından telefonuma uzun uzun baktım. En sonunda boğuk sesle *lanet olsun* deyip, sadece bir ayda ezberlediğim bir numaraya mesaj attım.

Selam, ben Sean. Kötü ayrıldığımızı, uzak durman için haklı sebeplerin olduğunu biliyorum. Bu benim hatamdı ve şu anda senden hiçbir şey istemeye hakkım yok. Ama annem yarın sabah ventilatörden çıkarılacak. Ve seni... seni o kadar lanet olası bir şekilde özledim ki... Annem için, kendim için, herkes için dua etmeye çalışıyorum ama galiba artık nasıl dua edilir onu bile unuttum. Ne zaman başımı eğip dua etmeye kalksam, tek duyduğum şey senin sesin oluyor.

Annem maskeyi çıkarmakta ısrar etmeye başladığında ya da onun deyimiyle *artık başlamak istediğinde* Tyler, Illinois'te bir yerlerdeydi. Gece boyunca son bir röntgen daha çekilmişti ve

artık herkes, hatta Aiden bile zatürrenin onu pençeleri arasına aldığı kabul etmişti. Akciğerlerinde neredeyse hiç sağlam alan kalmamıştı. Kanserin onu tamamen sarmasına yetecek kadar zaman da kalmamıştı. Artık normal servislere inme ihtimali bile ortadan kalkmıştı.

Bu hep böyle olacaktı.

Kulağa karanlık gelse de bu bilgi, bir tür rahatlama getiriyordu. Annemin bakımı yavaş yavaş tamamen palyatif sürece geçtikçe, odada hafif bir huzur ve kabul hissi oluştu. Doktor yumuşak bir gülümsemeyle içeri girdi, doğrudan annemin yanına yöneldi ve elini tuttu. Bir süre konuştular. Doktor, annemin yanıtlarını net duyabilmek için maskeyi çıkardı. Sonra başını ciddi bir ifadeyle sallayıp onayladı ve maskeyi yeniden taktı.

Morfin istendi ve serum askısına takıldı. İlacı vücuduna yayılmaya başladığında, nefes açlığı hafifleyecek ve maskeyi tamamen çıkarabilecektik. Hemşireler neşeliydi. Anneme, dişlerini fırçalamak ya da saçlarını taramak isteyip istemediğini sordular. Ardından da odayı dolduran şaşkın erkek kalabalığına bakıp gülümsediler ve bu işleri kendileri yapmayı teklif ettiler. Daha sonra fazladan battaniyeler getirdiler.

Ve en garip olanı, hastane tarafından gönderilen bir *hediye sepetiydi*. İçinde *Shasta* gazozları ve markasız patates cipsleri vardı.

Solunum teknisyenlerinden birisi, “Palyatif bakıma geçen her aile için getiriyoruz,” diye açıkladı. Sanki bu *ölümü seçtiğiniz için tebrikler* yazan ucuz atıştırmalıklarla dolu bir kutu değilmiş, bir ödölmüş gibi önünüzde duruyordu.

Bu kutu, her nedense her şeyden daha hüznölüydü. Hiçbiri dokunmadık ve annem *içinde Mountain Dew* olmadığını fark edince, kutuya sanki onu şahsen hayal kırıklığına uğratmış gibi baktı.

Nazogastrik tüp çıkarıldı; odadaki herkes gibi ben de annemi alkışladım. Annem tüpü çıkaran hemşireye hırıltılı bir şeyler fısıldadı. Hemşire gülümsedi, başını salladı ve kaybolup çantasıyla geri döndü. Solunum teknisyeninin yardımıyla, maskeyi birkaç dakikalığına çıkardılar ve annemin yüzüne makyaj yaptılar; *kapatıcı, maskara, biraz allık ve kırmızı bir ruj*. Sonra saçını tarayıp bir kısmını arkadan topladılar. O anda neredeyse *gerçek Carolyn Bell* geri dönmüş gibiydi. Güçlü, sıcakkanlı ve gülmeye hazırdı.

Babam gözyaşlarına boğuldu.

Palyatif doktorun onay vermesiyle maskeyi tamamen çıkardık.

Annem maskesiz ilk nefesini aldı. Monitörler anında ötmeye başladı; oksijen seviyeleri için yüksek sesle alarm veriyorlardı. Ama hemşirelerden biri yukarı uzanıp cihazları susturdu. "Mountain Dew... lütfen?" dedi annem. Biz de hemen alması için Ryan'ı gönderdik. Tam o sırada Tyler'dan mesaj geldi. Söylediğine göre uçaktan inmişti. Mümkün olan en hızlı şekilde bir taksi bulup yola çıkıyordu.

Annem bana, babama ve Aiden'a doğru ellerini uzattı. "Dua... etmek... istiyorum," dedi.

"Hastane rahibini çağırabiliriz," diye başladım ama başını iki yana salladı. Dudaklarının ve gözlerinin çevresinde beliren o solgunluk dikkatimi çekti ve bu beni içten içe sarstı.

"Rahip falan istemiyorum," diye soludu. "Aile duası... istiyorum."

Babam, Aiden ve ben birbirimize panikle baktık. Babam onu ikna etmeye çalışarak, "Bebeğim, Tyler birazdan burada olacak," dedi. "Senin için o dua edebilir."

"Hayır," dedi ısrarla. "Şimdi."

Gözlerini bana çevirdi ve bakışlarında inkâr edilemez bir aciliyet vardı. Artık ertelemeye yer bırakmayan bir ihtiyaçtı.

“Tyler gelene kadar biz dua edebiliriz,” diye onu teselli etmeye çalıştım. “Eh, eğer nasıl yapıldığını hatırlayabilirsem.”

Aiden gergin bir şekilde güldü ama aslında ben ciddi dim. Son başarılı dua girişimim, yatak odamın tavanına yönelttiğim bir *senden nefret ediyorum* cümlesinden ibaretti. O günden sonra ne zaman dua etmeye çalışsam, kelimeler hep elimden kayıp gitmişti. Sanki dilimin ucuna gelen her şey bir duvara çarpıp geri dönüyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, içimin bir parçası hâlâ direniyordu. Bütün bunlara rağmen, onun dileği olmasına rağmen, Tanrı’yla aramdaki ilişki değişiyor gibi olsa da içimdeki bir parça hâlâ geri çekiliyordu. Hâlâ şöyle diyordu: *Annem için her şeyi yaparım ama dua etmeyi asla.*

Ama ağzımı açtığımda, kelimeler döküldü. Hem de ben huy-suzken, korku içindeyken... öylece geldiler.

O kelimeler bana ait değildi. Binlerce yıllık kelimelerdi. En başta kendimi aptal gibi hissettim çünkü bu duayı hep *boşluk dolduran* bir dua gibi görmüştüm. Sanki akli başka yerlerdeyken insanın otomatik olarak söylediği türden bir duaydı. Ama şimdi o kelimeleri söylerken, her biri bu ana neredeyse acı verici şekilde uyuyordu. Annelik ve merhamet için yazılmış, özel yazılmış bir dua gibiydi.

“Selam olsun sana, ey Meryem. Lütüfla dolusun, Tanrı seninledir. Kadınlar arasında kutsanmışsın. Ve rahminin meyvesi İsa da kutsanmıştır. Ey Tanrı’nın Annesi Meryem, biz günahkârlar için dua et. Şimdi ve ölüm anımızda. Âmin.”

Şaşkınlıkla fark ettim ki, duanın sonunda başka sesler de bana eşlik ediyordu. Babam, Aiden, hatta yatağın ucunda *Mountain Dew* iksirini tutan Ryan bile.

“Harikaydı,” diye soludu annem. “Bir daha, lütfen?”

Duaları bizimle birlikte okuyacak kadar nefesi yoktu ama biz söyledikçe dudakları o tanıdık kelimeleri sessizce

şekillendiriyordu. Elimi sıkı sıkı tutuyordu. Ve o an... içimde bir şeyler kırılmaya başladı. Odadaki hüznü, kaçınılmaz vedanın ötesinde başka bir şey. Her zaman gerçek duanın, gerçek dini ifadenin eşsiz olması gerektiğini düşünmüştüm. *Daha bireysel*. Söyleyen kişiye özel, onun dilinden, onun kalbinden çıkmış olmalıydı. Yoksa ne anlamı kalırdı?

Ama ilk kez, *başkalarıyla birlikte edilen* bir duanın gücünü hissettim. O kadar tanıdık ve o kadar eski kelimelerdi ki, sanki zihnimde daha önce varlığını bile bilmediğim bir yerden çıkıp gelmişlerdi. Ne muhasebeyle ne finansla meşgul olan, hatta ne akılla ne de medeni alışkanlıklarla şekillenmiş bir yerdi orası. İçimden gelen çok derin, çok ilkel bir parçaydı. Ve o parça, adını koyamıyordum ama o eski kelimelere *ağaçların rüzgâra verdiği tepki gibi* karşılık veriyordu; usulca uyanıyor, köklerini derinlere, daha da derinlere salıyordu.

Bu kelimeler, duygularıma, küçük öfkelerime ya da dünyevi hayal kırıklıklarına aldırmıyordu. Onlar oradaydı. Tıpkı içimdeki insanlık gibi. Ve o anda, net bir şekilde gerçeği fark ettim.

Tanrı'yı korkunç suçlarla itham edebileceğini ve sonra akşam duasına gidebileceğini anladım.

Nefretin, inancın zıttı olmadığını anladım.

İnancın, her türlü havada giyilen bir palto olmadığını, güneş yakarken bile taşınacak bir şey olmadığını anladım.

İnanç dediğimiz şey tam olarak buydu. Kimin ya da neyin seni duyduğunu bilmesen bile, içinden gelmese de dua etmeye devam etmekte. Eylemin kendisinin bir anlamı olduğuna güvenmekte. Ve bu eylemin, her şeyin böylesine zor olduğu bir dünyada bile insanı daha insan yaptığına inanmaktı. Daha çok sevebilen, daha çok güvenebilen, daha çok umut edebilen biri haline getirdiğine inanmaktı.

İnanç denen şey buydu. Duanın gerçek amacı da tam olarak buydu. Evrene bir dilek listesi sunmak, karşılığında bir şey almak ya da bir tür işlem gerçekleştirmek için değildi. Dua, insanın içinden gelen bir eylemdi ve esas dönüşümü çevresinde değil, kişinin kendi içinde yaratırdı. Amacı da tam olarak kendisiydi. Ne daha fazlası ne de daha azıydı.

Birlikte dua ettik. Kimi zaman alçak sesle, kimi zaman da fısıltıyla. Bir kadına, bir kadın hakkında, bir kadın için dua eden erkeklerin oluşturduğu bir koro gibiydik. Dua eden erkeklerin korosuydu. Her kelimeyle birlikte içimde bir şey gevşemeye başladı. Bir vida yavaş yavaş yerinden çıktı ve yere düştü. Onun yerinde sadece hafif bir uğultu, karıncalanan bir titreşim bıraktı.

Bir duayı daha tamamladığımızda, annem elimden sıkıca tuttu. Başımı eğip ona baktım. *Mountain Dew* isteyeceğini düşündüm. Ama o sırada kapı açılınca başımı kaldırdım. Gelenin Tyler olduğunu düşündüm ama değildi.

Gelen Zenny'ydi. Tulumunu giymişti. İri, koyu gözleriyle, sevgi dolu bakışlarıyla, güneş ışığında hafifçe parlayan burun halkasıyla karşımdaydı.

Zenny buradaydı ve ben nasıl nefes alınır unutmuştum.

"Rahatsız etmek istemem," dedi. Ama ne söylemek istediğini bitiremeden, annem onu el işaretiyle yanına çağırdı. Göğsü zorlanarak inip kalkıyor, eli hafifçe titriyordu. Biz Bell erkekleri ona yol verdik. Zenny yatağa yaklaştı. Annem ona başını yaklaştırmasını söyledi. Zenny de öne eğildi.

Annem ne söylediyse, sesi boğuk ve kısık olduğu için benim bulunduğum taraftan duyulmuyordu. Zenny de ona alçak, neredeyse ezgi gibi bir sesle cevap verdi. Annem başını sallayıp gülümsedi. Kuru ve solgun elini kaldırarak Zenny'nin yanağına koydu. Sonra bir şey daha fısıldadı. Zenny'nin dudakları titreyip gözleri doldu. Yanaklarından yaşlar süzülürken birbirlerine sarıldılar.

Ve bunu görebilmek, *sadece bir kez* sevdiğim kadının anneme aileden biri gibi sarıldığını izleyebilmek... tüm kelimelerimi tüketmişti. Bu asla sahip olmayı beklemediğim bir hediye idi. Bir mucizeydi.

Teşekkür ederim.

Bu kelimeler dudaklarımdan kolaylıkla döküldü, zahmetsizce tavana doğru süzüldüler. Sadece bir saat önce, annemin ölüm döşeğinde Tanrı'ya herhangi bir şey için teşekkür ediyor olacağımı söyleseler inanmazdım. Ama şu anda bunun gerçekleşiyor olması doğru ve gerçek geliyordu. Bu büyük, ezici kaybın içinde saklı küçük sevinç anlarının var olması gerekiyordu.

Zenny doğruldu, annemin saçının bir tutamını kulağının arkasına yerleştirdi. Bir an için gidecek sandım ama gitmesine izin veremezdim. Ondan burada kalıp anı izlemesini istemek, benim yerime güçlü olmasını beklemek bencilce, korkunç, hatta utanç vericiydi. Ama umurumda değildi. Belki bu beni kötü biri yapıyordu ama şu anda başka türlü olamazdım. Ona ihtiyacım vardı. Beni sonra terk edebilirdi ama şu an olmazdı.

Küçük rahibeme elimi uzattım ve o da tereddüt etmeden yatağın öbür tarafına gelip sanki yeri orasıymış gibi kollarını belime doladı. Eh, evet gerçekten öyleydi. Yüzümü saçlarına gömdüm, ona bir uçurumun kenarına tutunan bir adam gibi sımsıkı sarıldım. Sonra bir kez başının tepesine bir öpücük kondurdum. Bunun yanlış, fazlasıyla yapışkan, hak iddia eden ve istenmeyen bir hareket olduğunu biliyordum. Dudaklarım buklelerinin hafif dokunuşuna karşı gıdıklandı. Kendime o küçücük teselli hissetmek için izin verdim.

Zenny neredeyse duyulamayacak kadar kısık sesle, "Daha önce gelmediğim için özür dilerim," dedi. "Olanlardan sonra burada olmamı ister misin emin değildim."

"Seni hep isterim," dedim. Çok kırılgandım ve elimden gelen tek şey dürüst olmaktı. "Hep."

Annemin olduğu tarafa döndüğümde, bizi izlediğini gördüm. Zenny'yle birbirimize sarılmış halimize bakıyordu. Başını yastığa yaslayıp gülümsedi. Sanki daha fazlasını isteyemezmiş gibi. Sanki bir anne olarak görevi tamamlanmış gibi. Sonra hırıltılı bir sesle tekrar *Mountain Dew* istedi. En sonunda da... gerçekten içebildi.

Teşekkür ederim.

Teşekkür ederim.

Teşekkür ederim.

31. BÖLÜM

Bundan sonraki tüm acı ve sert ayrıntıları atlayacaktım. Çünkü ölüm, aileyle çevrili, dua ve morfinin uyum içinde çalıştığı bir ortamda bile zor bir süreçti. Ne provası ne de telafisi vardı.

Tyler tam zamanında yetişmişti. Annemle vedalaşabileceği kadar vakti oldu. Duaları yönetmekte benden çok daha güçlü bir iş başardı ve ben de bu görevi ona gönül rahatlığıyla devrettim, omuzlarımdan en azından bir yükün kalkmış olmasının rahatlığını hissediyordum.

Bir ara Zenny bana sessizce yaklaştı ve bunun bir bakıma doğum gibi olduğunu fısıldadı. Sonra da hepimize, Bell erkeklerine, Carolyn Bell'i bambaşka bir doğuma, bu hayattan ayrılışını nasıl sevgiyle uğurlayacağımızı gösterdi. Ellerini ve ayaklarını ovduk. Saçlarını tarayıp başını okşadık. Gözleri kapanmaya başladığında, nefesi titrek iniltilere ve kesik kesik soluklara dönüştüğünde bile konuşmaya ve dua etmeye devam ettik. Çünkü bir anlığına bile olsa, kendini yalnız hissetmesini istemedik.

Oda sessizleştğinde ve ventilatörün uğultusu, monitörlerin sürekli öten sesleri sona erdiğinde, dışarıdaki eylül rüzgârının içeri dolan yumuşak uğultusunu duymaya başladık. Yazın son günlerine ait, tanıdık, huzur verici bir sestti.

Tüm süreç, baştan sona üç saat bile sürmedi.

Ve o son anda... oda birdenbire ışıkla doldu. Her şey kuvars gibi parlayan, titreşen, sonsuzluk hissi veren bir ana dönüştü.

İçeriye sızan acı, sevinç, sevgi ve yas iç içe geçti. Ben tüm benliğimle açıldım, içten içe çözüldüm. O anda... Tanrı'yı hissettim. Göz kamaştıran, nefes kesen, neye uğradığımı bilemediğim bir anda, *parmak uçlarımı sonsuzluğa değdiriyormuşum* gibi hissettim.

Aynı anda anneme dokunuyordum. Sanki parlayan bir ruha, odadan ayrılırken geride titreşen bir varlığa dokunur gibiydim. Işıkla sarmalanmış, yavaşça yükselen anneme. Gitmek üzere olan ama hâlâ bu dünyada bir parçası kalan o varlığa. Sonrasında tıpkı Tyler gibi titremeye başladım. İkimizin gözleri de yaşlarla doluyken bakışlarımız buluştu.

“Sen de hissettin mi?” diye sordu.

Hafifçe başımı sallayıp monitörlere baktım.

Annem gitmişti. Her şey sona ermişti ve annem gitmişti.

Ve o köşede duran, içinde *Shasta* gazozları olan kutu...

Kimse o kutuya elini sürmemişti.

Hiç kimse o gazozları içmemişti.

Sonrasında etrafta büyük bir hareketlilik başladı. Annemin bedeni temizlendi, ölümünü tıbbi olarak onaylamak için gerekli işlemler yapıldı. Ardından bizi son bir kez vedalaşmamız için tekrar içeri davet ettiler. Artık huzurlu görünüyordu; birkaç saat önceki çırpınışından eser kalmamıştı. Ona uzun süre sessizce baktık. Babam son bir kez saçlarını, yüzünü ve dudaklarını öptü. Diğerlerimiz bir çeşit şok halinde, etrafında öylece duruyorduk.

Zenny gitmişti. Ne zaman ayrıldığını bile fark etmemiştim. Annemin ölüm anında hissettiğim o sarsıcı dinginlik bir anda sönüp balon gibi patlamıştı ve ben de yere yığılmış gibi hissetmişim.

Ama yine de yapılması gerekenler vardı.

Hangi cenaze eviyle görüşüleceğine karar verilmeliydi. Hastanede kalan belgeler toparlanmalıydı. Ardından telefonlar çalmaya başladı. Üç ya da dört farklı kuruluştan arayıp annemin

bedeninden alınabilecek parçaları sordular. Korneası, tendonları, derisi, kalp kapakçıkları...

Ölümünden sonra mümkün olan her şeyi bağışlamak onun dileği idi. Elbette anlamlıydı; artık o parçalara ihtiyacı yoktu. Ama yine de bu boğazımı öfke ve gözyaşlarıyla doldurdu. Kendimi leşe üşüşen akbabaları savuşturuyormuş gibi hissettim. İçimden bağırarak geldi. *"Yeni öldü, bedenini parçalara ayırmadan önce bir dakika verebilir misiniz?"*

Ama bağırmadım. Annemin dileklerine sadık kaldım. Carolyn Bell'in hâlâ bu dünyaya bir iyilik bırakıyor olduğunu bile rek teselli bulmaya çalıştım. Bu zalim günün içinde belki küçük bir sevinç parçası vardı. Birilerinin hayatı, annem yaşadığı için daha iyi olacaktı. Yine de kolay değildi.

Hastaneden sonra annemle babamın evine döndük. Ve tüm Bell kardeşler kendilerini sarhoş edene kadar içti. Mutfak masasında oturduk, hikâyeler anlattık. Yarın, cenaze evi yöneticisi gelecekti ve tüm düzenlemeler netleşecekti. Yarın taziye mesajlarına cevap vermeye, e-postalar atmaya, telefonlar açmaya başlamamız gerekecekti.

Ama o gece...

O gece yas tutup güldük.

O gece hatırladık.

Sonra çocukluk odamdaki yatağıma uzandım. Mutfaktan Aiden ve Tyler'ın şarkı söylediğini duyuyordum. Göğsümdeki boşluk, bedenimin sınırlarını aşır tüm odayı doldurdu. Sonra o karanlık dev bir aynaya dönüştü; içeri bakmamı istiyordu. Ve içine baktığımda, annemi gördüm. Kız kardeşimi gördüm. Zenny'yi gördüm. Tanrı'yı gördüm.

Hayatımda ilk kez, içime gerçekten baktım. Çirkin yanlarıma, iyi yanlarıma ve arada kalanlara... Eski ve taze yaslarıma. Zenny'ye duyduğum sevgiye baktım; karanlıkta yönümü bulmamı sağlayan bir ışık kaynağı gibiydi. Onu hâlâ istemenin

bıraktığı o derin, morarmış acıya da baktım. Gitmiş olmasına rağmen onu sevmeye devam etmenin, geçmeyen bir diş ağrısı gibi sürekli ama tanıdık sancısına da.

İlk kez içime baktım ve orada bulduğum her şeyi olduğu gibi kabul ettim. Kontrol edemediklerimi ve edebildiklerimi, Sean Bell'in olduğu haliyle var olan yanlarını ve değişmesi gereken taraflarını kabul ettim. O anda ettiğim dua ne öfkeyle, ne yasla, ne şükranla, ne de ateşli bir inançla doluydu. Tanrı'ya, o aynanın başında benimle birlikte oturması için sadece bir davetti.

Tanrı davetimi kabul etti.

Ve o gece eylülün sıcak rüzgârı bana gerçek bir fırtına getirdi. Şiddetli rüzgârlar savruluyordu, griye çalan yoğun bir yağmur yağıyordu, gökyüzünde sık sık şimşekler çakıyor, gök gürültüsü evi sarsıyor, camları titretiyordu. Yataktan kalktım, bir pijama altı giyip merdivenlerden indim ve arka bahçeye çıktım. Fırtınanın içinde saatlerce sürmüş gibi gelen bir süre boyunca durdum. Yağmurun çıplak göğsümden ve sırtımdan süzülmesine izin verdim. Gözlerim kapalıydı, dudaklarım aralıktı; yağmurun bedenimde dolaşmasına ses çıkarmadım. İçimdeki boşluğu doldurmasını istedim. Kalbimin ve vücudumun her köşesine ulaşmasına izin verdim.

Umarım annem şu anda yağmur damlalarının arasında dans ediyordur, diye düşündüm. Umarım bir yerlerde Tanrı'yla birlikte gülüyor, rüzgârla savruluyordur.

Sonra aniden bir düşünce zihnime çarptı, gök gürültüsü gibi güçlü ve sarsıcıydı. Zenny de bu yağmurun altında, benimle birlikteydi. Aynı rüzgâr onun tenine de çarpıyor, aynı şimşekli gökyüzü onun üzerinde de parlıyordu. Bir anlığına, yağmurun onun tenine benim elimle dokunduğunu hayal ettim. Dudaklarıma düşen damlaların onun dudakları olduğunu, karnımdan aşağı süzülenlerin onun parmakları olduğunu, kalçama değenlerin onun dili olduğunu hayal ettim. Bir an için onun burada olduğunu hayal edebildim.

GÜNAHKÂR

Kısa bir süreliğine *özür dilerim* diyebileceğime inandım. *Beni seçmeni istediğim için özür dilerim. Özür dilerim. Gerçekten özür dilerim.*

Ve şunu da söylemek istiyordum.

Ama sen hiç kendine baktın mı? Kendini duydun mu? Sen bu kişi olduğun sürece, başka birini nasıl isteyebilirdim ki?

Ama o burada değildi.

Gerçek anlamda yalnızdım. Yanımda yalnızca, ironik bir şekilde Tanrı vardı.

32.BÖLÜM

Sabah 11.34, sesli mesaj.

SEAN-

Dün hastaneden çıktıktan sonra, duvak töreninden önce mürit adaylarının çıktığı o kısa inzivaya başlamam gerekiyordu. Üç gün boyunca dış dünyayla hiçbir temas yok, teknoloji yok. Sadece dua ve düşünmek için zaman.

Ama cenazedeki yokluğumu fark edip bunun orada olmak istemediğim için olduğunu düşünmeni istemedim. Keşke orada olabilseydim. Keşke o an elini tutabilseydim. Bunu hak ediyorsun, Sean. Ve eğer sana başka bir şey hissettirdiysem özür dilerim. Sen, sana her şeyini verecek birini hak ediyorsun.

Annen ölmeden önce bana bir şey söyledi. Sanırım artık pek bir önemi kalmadı ama bilmeni isterim ki, o cümle kalbimde kaldı. Tıpkı senin gibi.

Tıpkı senin gibi, Sean.

İçinde senin olmadığın bir barınak yok. Senin anılarından kurtulduğum bir parçam kalmadı. Bu konuda ne hissetmem gerektiğini hâlâ bilmiyorum. Kızgın mıyım? Hüzünlü müyüm? Yoksa şanslı mı?

Mutlu?

Kutsanmış?

Bana seni sevip sevmediğimi sorduğunda cevap vermeyişimin bir sebebi vardı. Şimdi sana neden bu mesajı gizlice bırakıp

GÜNAHKÂR

tüm bunları yüz yüze söyleyemediğimi açıklayacağım. Çünkü eğer karşında söyleseydim, yüzüme bakar ve anlardın.

Ve Tanrım, haklı çıkardın. Senin haklı olmandan *nefret ediyorum*. En komiği ne biliyor musun?

Bu ilişkiyi sen kontrolü bırakamadığın için bitirdim. Şimdi fark ediyorum ki, senden bir farkım yok. Sorun Tanrı'dan ya da kız kardeşlerimden ya da çağrımdan vazgeçememem değil. Çünkü başka bir hayatta da bunlara sahip olabileceğimi biliyorum. O kadar katı, o kadar net biri değilim. Ama hayatım üzerindeki kontrolü bırakamıyorum. Çünkü onu kaybedersem elimde ne kalır bilmiyorum.

Bunca zamandır uğruna çalıştığım, acı çektiğim, mücadele ettiğim şeyleri elde edemezsem, tüm bu fedakârlıkların ne anlamı kalacak? Bu da korkakça hissettirirdi, ben ise korkak değilim.

Seninle her şeye neler kaçıracığımı öğrenmek için başlamıştım ve öğrendim.

Kaçırdığım şey *sensin*.

Umarım söylediğimin bir anlamı vardır. Bir şekilde. En sonunda.

< mesaj sonu >

33. BÖLÜM

Zenny'nin manastırı, sokak boyunca tembel bir aslan gibi yayılmış, taşlardan yapılmış eski bir binaydı. Ağaçlarla çevriliydi. Şu an gözüme ne kadar heybetli görüldüğüne şaşırdım. Büyük ve vakurdu; neredeyse bir kale izlenimi veriyordu. Etrafindaki ağaçlar bile içerideki kadınları koruyormuş gibi görünüyordu. Dallarını bana doğru esen rüzgârda sallıyorlar, sanki uyarı verir gibi fısıldıyorlardı. Onları görmezden geldim. Şu anda Tanrı'nın kendisi bile beni durduramadıysa, bu durumda birkaç ağacın buna kalkışmasına izin veremezdim.

Buraya sadece ona veda etmeye geldim, dedim içimden ağaçlara. Sakin olun.

Saatime baktım ve sonra avucumda sımsıkı tuttuğum davetiye göze gezdirdim. Elijah bunu annemin cenazesinde bana hiçbir şey söylemeden uzatmıştı. Ne yapmamı istediğini hâlâ tam olarak bilmiyordum. Belki de sadece Zenny'nin, Sean Bell'in tüm yoldan saptırmalarına rağmen rahibe olacağını bilmemi istemişti. Ama o davetiye gördüğüm anda ne yapmam gerektiğini anlamıştım. Manastırın kapısı açıktı. Geniş bir antreye girdim. İçeriden gelen boğuk ilahi seslerini duydum ve onları takip ederek küçük şapele yöneldim. Yaklaştıkça adımlarım yavaşladı. Ne kadar yavaş yürürsem, kalbim o kadar hızlı çarptı.

Aptal kalbime susmasını söyledim. *Buraya sadece veda etmeye geldik.*

Eğer Zenny bu yolun sonunda hissettiklerini açıklayacak kadar cesur olabildiyse, ben de olabilirdim. Onu özgür bırakabilirdim. Belki toparlanamazdım. Çünkü o benim için her şeydi. Benim gibi günahkâr birinin sahip olabileceği tek ve son şanstı. Karanlıkta bir ateşböceği gibi parlıyordu ama ulaşamayacağım kadar yüksekteydi. Hayatımın geri kalanını onu istemenin sancısıyla geçirecektim. Onu özlemenin keskin ve yakıcı acısını hep içimde taşıyacaktım. O'nunla ne tür bir ateşkes anlaşması yapmış olursak olalım, ne olursa olsun Tanrı'ya karşı kıskançlık duyacaktım.

Ama onun için böyle bir şeyi istemiyordum. Kalbinin bir damlasını bile benim gibi bir günahkâra vermesini istemiyordum. Onun özgür, mutlu ve dopdolu bir hayat yaşamasını istiyordum.

Ben olmadan.

Annemin cenazesinden bu yana iki gün geçmişti ve şimdi şapele yaklaşmak garip hissettiriyordu çünkü neredeyse iki gün içinde ikinci kez kutsal bir mekâna giriyordum. Ya da belki garip olan, bunun bana artık pek de garip gelmiyor oluşuydu. Belki de... değişmiştim.

Şapelin kapıları kapalıydı ve içimde çok geç kalmış olabileceğime dair rahatsız edici bir his oluştu. Bu his ağzımda metalik bir tat bırakan bir panik haline dönüştü.

Yeminlerini ettikten sonra da veda edebilirsin, diye hatırlattım kendime. Ama durum bundan fazlasıydı. Onun, o koridordan Tanrı'nın yanına kalbinde hiçbir bağ kalmamış halde yürümelerini istiyordum. En azından bunu Zenny'ye borçluydum. Onu son kez özgür bırakmalı, o son kefareti ödemeliydim.

Ve şimdi... tüm bunlar için çok geçti.

Tam o anda, koridordan gelen boğuk bir hıçkırık duydum, ardından bir burun çekme sesi geldi. Kaşlarımı çatarak sesin kaynağını takip ettim. Şapelin girişinin biraz ilerisinde, koridorun

köşesini döndüm ve küçük bir odaya çıktım. Ve orada, üzerinde benim için giymesi gereken gelinlikle duran Zenny'yi gördüm. Ağlıyor, odanın içinde bir ileri bir geri yürüyordu. Her zamanki gibi çok güzeldi.

Bu an için aklımda söyleyeceğim binlerce şey vardı; özürler, düzgün cümleler, içten konuşmalar... Ama onu ağlarken görmek, hepsinin silinip gitmesine neden olmuştu. Gözyaşlarını fark ettiğimde, tek düşündüğüm şey onu iyi hissettirmekti. Üzülmesine katlanamıyordum. Fiziksel olarak acı çekiyormuş gibi hissediyordum.

“Zenny Böceği,” diye fısıldadığımda irkilip bana döndü.

“Sean?” dedi ve hemen ardından yeniden ağlamaya başladı.

Nerede olduğumuz umurumda değildi. Manastırda bulunmamız ya da daha önce neler yaşandığı hiçbir şey ifade etmiyordu. O anda sadece Zenny ve gözyaşları vardı. Elimden gelen her neyse, onu yapmam gerekiyordu. Hızla yanına yürüyüp onu kucağıma aldım ve gerçekten evleniyormuşuz gibi hissettim. Sonra Zenny hâlâ kucağımdayken odanın kenarındaki banka oturdum.

Başını göğsüme gömdüğünde narin vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu. Etrafımız, gelinliğinin ipek ve tül katlarıyla çevrilmişti. Her yer bembeyaz kumaşla sarılmıştı. Onu kendime çekip saçlarını yüzünden geriye doğru ittim. Hiçbir şey söylemeden ona sadece sarıldım. Bir haftadır tam olarak bunu yapmak istiyordum. Onu sıkıca tutmak. Yakın olmak. Yüzüm saçlarına gömülmüşken, onun elleri göğsüme kenetlenmişken orada oturmak.

“Ne oldu, Zenny Böceği?” diye fısıldadım. “Seni bu kadar üzen şey ne?”

Başını göğsüme dayayıp kafasını hafifçe oynattıktan sonra daha da şiddetli ağlamaya başladı. Elleri tişörtümü öyle sıkı

sarmıştı ki, kumaş avuçlarının içinde buruşmuştu. Sanki onu bırakmaya çalışacağımdan korkuyormuş gibiydi.

Aptal Zenny... Sanki seni bırakmam mümkünmüş gibi.

Bana izin verdiği sürece onu tutardım. Gerekirse hayatımın geri kalanı boyunca onu tutardım.

Başı hâlâ göğsüme yaslıyken, “Artık ne yapmam gerektiğini bilmiyorum,” dedi gözyaşları içinde. “Kendi isteklerimle Tanrı’nın istediklerini ayırt edemiyorum. İkisi aynı mı, farklı mı, anlayamıyorum.”

Hiçbir şey söylemedim. Zenny’nin yeminlerini etmesi konusunda ne yapması gerektiği hakkında ona akıl verecek kişi ben değildim. Bu yüzden sadece ona sarılıp başını öptüm, kolunu okşadım ve göğsümde anlamsız mırıltılar çıkartmasına izin verdim.

Zamanla, fark etmeyeceğim kadar yavaş bir şekilde, hıçkırıkları sessiz ağlamalara dönüştü. Sonra o sessiz ağlamalar yerini yorgun iç çekişlere bıraktı. En sonunda göğsüme yaslanmış, sessiz ve tükenmiş bir halde oturuyordu.

Yavaş yavaş, vücudunun benimkine nasıl yaslandığını fark etmeye başladım. Elimin altında belinin ince kıvrımı, boğazıma değen bukleleri, kucağımdaki kalçalarının belirginliği, dizlerinin uyluğuma asılı hali...

Ne kadar dirensem de içime bir sıcaklık yayıldı. Kontrol edemediğim bir arzuyla kavruldum. Oturduğum yerde hafifçe kıpırdanarak sertleşen aletimi onun masumiyetinden uzak tutmaya çalıştım.

“Ne kadar süren kaldı?” diye sordum. Biri gelip yeni acemiye bir adamın kucağında, hem de İsa’ya adanmış gelinliğini giymiş halde bulmadan önce odadan çıkmam gerekip gerekmediğini tartıyordum.

Başını çevirip saate baktı. “Otuz dakika,” dedi. “Şu an beni tarikatın bir üyesi olarak kabul edip etmeyeceklerini konuşuyorlar. Sonra tören başlayacak.”

Parmaklarımı gelinliğinin üzerindeki boncuk işlemlerin arasında gezdirdim. Modeli birkaç yıl öncenin modasına aitti, ikinci el alınmış gibiydi. Belki bağışlanmıştı. Ama Zenny hâlâ olağanüstü görünüyordu; savunmasız, düşüncesiz hayallerimden çıkıp gelmiş gibiydi.

Elbisenin omuzlarında Belle'in *Güzel ve Çirkin*'de giydiğine benzer askılar vardı. Göğsünden kalçalarına kadar zarifçe oturan ipek kumaş, belinden itibaren köpük gibi kabararak aşağıya dökülüyordu. Büyüleyici bir karmaşa gibiydi. Elimi o kumaşın arasına daldırdım, gözlerimi kapattım ve sadece bir dakikalığına onun gerçekten benim gelinim olduğunu hayal ettim. *Bugün bizim düğünümüzmüş gibi*. Kollarımda olmasının sebebi bana ihtiyaç duyması değil, gerçekten orada olmak istemesiymiş gibi.

Onu öpebildiğimi hayal ettim.

Onu sevebildiğimi hayal ettim.

Tişörtüme sıkıca tutunan elleri gevşemişti. Parmaklarından biri göğsümde gezinmeye başladı, yakamın çevresinden dolaşıp boynumun çıplak tenine kadar ilerledi.

"Tıraş olmuşsun," diye mırıldandı.

"Cenaze için," diye açıkladım.

O sabah, annemin *yine ne hale benzemişsin, Sean*, diye söylendiğini duyar gibi olmuştum. Sonrasında da tıraş olmuştum. İşim bittiğinde aynadaki adamı neredeyse tanıyamamıştım bile. Hastanede geçen o hafta, elmacıkkemiklerimin altına yeni gölgeler oymuş, gözlerimin altına yas lekesi bırakmıştı. Neyse ki saçlarım bundan pek etkilenmemişti. En azından o kısmı kurtarmıştım.

Zenny boğazını temizleyip başını kaldırarak bana baktı.

"Neden buradasın, Sean?" diye fısıldadı. "Neden bugün geldin?"

“Bir şeyleri düzeltmek için geldim,” dedim dürüstçe. “Her şeyi berbat ettim ve sen o koridorda yürürken bunları da yanında taşımanı istemedim.”

Kirpiklerinde hâlâ gözyaşı izleri vardı, her göz kırpışında parlıyorlardı. “Berbat ettin,” dedi dikkatle. “Bu yüzden de... buraya geldin. Bugün. Tam da yemin etmeden önce.”

“Bugün yapacağın hiçbir şeyin öfke ya da kırgınlıkla lekelenmesini istemedim,” diye açıkladım. Kulak arkasına düşmüş bir buklesini düzelttim ama o, parmaklarıma direnip hemen eski haline döndü. “Bu senin istediğin şeydi. Uğruna bu kadar çalıştığın, emek verdiğin yol buydu. Bunu tam hayal ettiğin gibi yaşamayı hak ediyorsun.”

“Ve buraya gelmenin her şeyi yine sana çevireceği hiç aklına gelmedi mi?” dedi. “Beni kötü hissettirebileceğini düşünmedin mi? Her şeyi daha da zorlaştırabileceğini?”

“Ah.” *Siktir*. Hayır, düşünmemiştim.

Başımı öne eğip kollarımı gevşettim ve onu serbest bırakmaya hazırlandım. Tek istediğim olanları düzeltmekti. *Wakefield* romanlarındaki korsanlar ya da eski centilmen karakterler gibi büyük bir jest yapmayı hayal etmiştim. Ama bu jest, onu geri kazanmak için değil, onu desteklemek içindi. Hayatını kendi kurduğu şekilde seçmesinin, benim zavallı ve dağınık kalbimin hâlâ neyi arzuladığına göre çok daha önemli olduğunu göstermek istemişim. Görünüşe göre yine batırmıştım.

Zenny hareket ettiğinde, benden uzaklaşmak üzere olduğunu düşündüm. Kucağımdan kalkmak, odadan çıkmak istiyor sandım. Ama öyle olmadığını fark ettiğimde içime bir sıcaklık yayıldı. Bu duygunun adı şaşkınlıkla karışık bir tür rahatlamaydı. Gitmiyor, sadece olduğu yere yerleşiyordu.

Kucağımda kıpırdanıp dizlerini kalçalarımın iki yanına yerleştirdi, bakışlarımız kolaylıkla buluşabilsin diye yüzüme döndü.

Elbisesi yukarı doğru toplanırken etrafımızda beyaz, ipek dalgalar gibi kabardı.

Ellerini yüzüme koyarak, "Sean," dedi. "Geldiğine sevindim."

"Ama..."

Parmak uçlarını dudaklarıma bastırdı. "Ne söylediğimi biliyorum. Hepsi doğru. *Ama yine de* burada olduğun için mutluyum." Bir ay önce olsaydı, bunu anlayamazdım. Bir şeyin hem doğru olup hem de acı verebileceğini kabul edemezdim. Kusurlu olsa bile sevebileceğine, kırık dökük olsa bile değerli olabileceğine inanmazdım.

Şimdi anlamaya başlıyordum.

"Seni özlediğim için ağlıyordum," dedi. "Ağlıyordum çünkü sana âşığım."

Kalbim göğsümün içinde çılgınca atmaya başladı, sanki dışarı çıkmak ister gibi yerinden fırlıyor, nefesimi kesiyordu. "Zenny..."

Ağzımdan sadece bu çıktı. Daha fazlası yoktu.

Gözlerini kaçırarak, "Haklıydın," dedi. "Bu yolu istemeye yanlış sebeplerle başlamıştım. O yemini yanlış nedenlerle edecektim. Artık mesele Tanrı'yla ilgili değildi. Kendimi, bana inanmayan insanlara kanıtlamakla ilgiliydi. Rahibe olmamı saçma ya da gereksiz bulanlara, paradan ve seksten vazgeçemeyecek kadar zayıf olduğumu düşünen herkese..."

Sadece, "Ah," diyebildim tekrar. Ses tonum her şeyi anlatıyordu. Sadece o kısa kelimenin içinde bile, daha önce hissetmeye cesaret edemediğim bir umut gizliydi.

"Ah, Sean," dedi Zenny ve sesinde bir şeyler değişti. Neredeyse bana acıyor gibi konuşmuştu.

Kalbim durdu.

"Yine de bunu yapmam gerektiğini düşünüyorum," diye fısıldadı. "Ama... artık doğru nedenlerle."

“Ah.” *Yine o kelime.* Sanki artık başka hiçbir şey söyleyemiyor gibiydim.

Yumuşak bir sesle, “Ama bunu bana sen gösterdin,” dedi.

Düşünmeden edemedim; acaba hayal mi kuruyordum, yoksa o sesin içinde bir hüznün, bir özlem mi vardı?

“Sadece bana sevgiyi öğrettiğin için değil, aynı zamanda beni doğru yöne yönlendirdiğin için de sana her zaman minnettar olacağım. Haklısın. O koridorda yürüyüp tüm yanlış niyetlerle yemin ettiğim için sonsuza kadar pişman olurdum.”

Sanırım bu başta korktuğum ve planladığımdan daha kötü değildi ama bir şekilde öyleymiş gibi hissettim. Kalbimin kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalıştım ama başaramadım; göğsümdeki o deliğin içinde bir kez daha kaybolmuştu. “Bunu duyduğuma sevindim. İstediyin hayata sahip olmanı, tüm seçimlerinin senin olmasını istiyorum. Her zaman.”

“Peki ya sen?” Kaşlarının arasında küçük bir kırıksıklık belirdi. “İstediyin hayat ne? Sen...”

Bitiremedi, bitirmesine de ihtiyacım yoktu. O olmadan iyi olacağıma dair güvence istiyordu ve bunu ona kesin bir şekilde veremezdim. İyi olmayacaktım. Ama geçen ay öğrendiğim şeyin bu olduğunu tahmin ediyordum: Benim iyi olmam dünyadaki en önemli şey değildi.

“Tanrı ve ben artık konuşuyoruz,” dedim onu sorusundan uzaklaştırmayı umarak. “Ve bunun için sana teşekkür etmem gerekiyor. İnancın, kalbimi vermek ve anlayışın da zamanla geleceğine güvenmek olduğunu söylemiştin. Bir noktada, ben de kalbimi anlayış olmadan önce vermiş olduğumu fark ettim. Kalbimi sana vermiştim, Zenny. Bu yüzden, aynı şeyi Tanrı ile ikinci kez yapmak o kadar zor gelmedi.”

Gözleri yeniden yaşlarla parladı ve beni kendine çekti. Boynuma doğru, “Sean,” diye soludu. Memeleri göğsüme düz bir

şekilde yaslanmıştı ve uylukları kalçalarımın etrafında sıkıydı ve kıcı da...

“Tatlım,” dedim gergin bir sesle. “Bırakmana ihtiyacım var.”

“Hayır.” Biraz daha kıvrınarak sert uzunluğumu amıyla karnım arasında sıkıştırdı. “Bu çok güzeldi.”

“Zenny, kucağımda hareket etmeyi bırakmalısın.” Sesim pürüzlü ve sert olmasına rağmen buna elimden geldiğince tahammül etmeye çalıştım.

Bu doğrulup bana bakmasına yetecek kadar geri çekilmesine neden oldu. Ama hareketi sırasında, amı tam olarak sertliğime süründü ve ne olduğunu fark ettiğinde gözleri birden parladı. Hızla yutkunurken yüzü sıcaklıkla doldu.

“Ah,” dedi. O da bu kelimeye kapılmıştı.

Durumu hafifletmeye çalışarak, “Evet, *ah*,” dedim alayla. Mutsuz ve acı çeken sikimle üzgün ve ağrıyan kalbimin ağırlığını hafifletmek ister gibiydim. “Kalksan iyi olur, sevgilim.”

Buna rağmen dediğimi yapmadı. Onun yerine kucağıma oturup gözlerini bana dikti. Nefesleri hızlı ve sertti, bu şekilde memelerini o kutsal gelinliğin altında bana bastırıyordu.

Uyluklarım artık kendimi tutmaktan titriyordu, midemse kasılmış durumdaydı. Eteğinin altına elimi uzatıp kendimi serbest bırakmamak, onun ıslaklığını bulup önce parmaklarımla, sonra aletimle içine girmemek için tüm gücümü kullandım. Gelinliği etrafımızda kabarıırken onu göğsüme bastırıp boynuna dişlerimi geçirmemek için kendimi zor tuttum. Arzuyu gerçekten elle tutulan bir şeymiş gibi hissediyordum; bacaklarımdan karnıma doğru yükselen bir ateş ya da erimiş metalden oluşan bir gölet gibi.

“Bebeğim,” diye hırıltıyla fısıldadım. Ellerim titreyerek beline uzandı, onu nazikçe üzerimden kaldırmaya çalıştım. “Bu... sen...” Kelimeleri bulamadım.

“Ben ne?” diye fısıldadı.

“Seni her zaman kollarımda tutmak isterim,” dedim. “Ama şu an düşündüğüm şey sadece bu değil ve senin bunu istemediğini biliyorum.”

Bana hâlâ sorumluluk hisseden ama aynı zamanda meraklanan biri gibi baktı. Titrek nefesleri arasından, “Peki ya istiyorsam?” diye sordu.

Başım duvara yaslandı. “Zenny,” diye yalvardım kısık bir sesle. “Belki... sadece... son bir kez?”

Bu sözlerle verecek hiçbir cevabım yoktu. Hiçbir şey. Çünkü eğer Tanrı’ya kendini adamadan önce son bir kez onunla birlikte olmak isteyip istemediğimi soruyorsa, cevabım elbette evetti. *Evet.* Saniyeler içinde kendimi derinliklerine gömerdim. Fakat bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyordum. Eh, bunun yüzünden cehenneme gidip gitmeyeceğimi de.

Ellerimi eteğinin altına kaydırarak kalçalarını bulurken, “Bu akıllıca olmazdı,” dedim.

“Evet,” diye onayladı.

“Ve burada, bu odada, şapele bu kadar yakınken bunu yapmak tamamen delilik olurdu.” Onu kucağımda taşıyarak ayağa kalktım.

“Evet,” dedi tekrar. Bacaklarını belime doladı, kollarını boynuma sardı. “Delilik olurdu.”

Yan odanın kapısına yürüdüm, kapattım ve kilitledim. Ne hissettiğimi tam olarak bilmiyordum. Ya da belki biliyordum ama her şeyi aynı anda taşımak fazlaydı. Bunu durdurmam gerektiğini biliyordum, bu ikimizi de daha çok incitecekti. Daha olgun, daha akıllı olan ben olmalıydım ve onu yere bırakmalıydım.

Ama bırakmak ya da durmak istemiyordum.

Eğer son kez onun tadına varacaksam, tüm bu süre boyunca ağlayacak bile olsam bunu yapardım.

Onu duvara yasarken, “Bu küçük rahibe sikilmeye mi ihtiyaç duyuyor?” diye hırladım kulağına. “O güzel küçük amcığın şimdiden boş mu hissediyor?”

Ben boynunu hafifçe dışlerken başını geriye attı. Daha sonra açıklamak zorunda kalacağı izler bırakmamaya dikkat ediyordum ama hareketlerim yine de nefesini kesip onu titretmeye yetecek kadar keskindi.

Gelinliğinin eteğinin altında, elim iç çamaşırının ağ kısmına ulaştı ve onu kenara kaydırıp iki parmağımı aralığına soktum. Islaktı, kahrolası derecede ıslak ve inanılmaz derecede yumuşaktı. Aniden onu tatmak zorunda olduğumu hissettim. Onu dilimde hissetmek istiyordum.

Bacaklarını kalçamdan çekip yavaşça yere indirdim. Parmaklarım geri çekildiği anda çıkan hoşnutsuz inilti, eteğinin ucuna uzandığımda kesik bir nefese dönüştü. Elimle bileğini kavradım, avucunu dudaklarına bastırdım ve gözlerinin içine sert bir bakış gönderdim. “Sessiz ol, sevgilim. Herkesin şu güzel elbisesinin içinde becerildiğini duymasını istemezsin, değil mi?”

Başını iki yana salladı, gözleri kocaman açılmıştı ve eli hâlâ ağzını sıkıca kapatıyordu.

Bu iyi bir şeydi. Çünkü onun önünde dizlerimin üzerine çöker çökmez, avucunun etrafından alçak, karnından gelen derin bir beklenti iniltisi yükseldi. Bu iniltiyi sertliğimin ucunda hissettim.

Altdudağımı dilimle sıyırdım. Elbisesinin eteğini yukarı kaldırdım ve sade beyaz külotunu usulca çıkardım. Onu tatmak istiyordum. Onu yalamaya, emmeye ihtiyaç duyuyordum.

Sonunda bana açıldığında, o kıymetli amı gözlerimin önündeydi. Koyu renkli tüylerinin arasında saklanan, hassas kabuğun altından zarifçe görünen, şişkin ve duyarlı klitorisi... Başparmaklarımla onu araladığımda, kaygan ve dar sırlarını ortaya seren o yumuşacık kıvrımlarına dokundum.

“Kendini iyi hissetmiyordun, değil mi?” diye fısıldadım klitorisini yavaşça ovuştururken. “Bacağını omzuma koy, tatlım. Sean şimdi sana çok iyi hissettirecek.”

Avucunun altından bir ses çıktı. Çokça *ah, Tanrım... ah, Tanrım* gibi gelen bir sestti ama yine de bacağını omzuma attı. Böylece bedeninin tam merkezine ulaşmam mümkün oldu. Burnumu kasıklarına bastırdım ve o ekşi, tatlı, topraksı olan kokusunu ezberlemeye çalışarak derin bir nefes aldım. Her şeyini ezberlemek istedim; dilimin ucunda aldığım o ilk tadını, kalçalarının ağzımı arayarak kıpırdanışını, onu yalamaya başladığımda nefesinin kesilip titreyişini.

Her yanı *yumuşacıktı*. Öyle yumuşaktı ki dilimin üzerinde eriyip kaybolacak gibiydi. Ben de dudaklarımın ucunda erimesini istedim. Klitorisini emdim, yaladım, girişinde daireler çizdim, sonra da dilimle içine girdim. Kısa bir süre sonra parmaklarımı ekledim.

Saçlarıma ellerini geçirdiğinde ve beni kendine daha da bastırduğında içgüdüsel bir hırıltı çıkardım. O yüzüme karşı kendini becermeye başladığında inledim ve elimle aşağı uzanıp aletimi sıktım. Çünkü böyle devam ederse gelecektim, eğer kendimi bir saniyeliğine boğmazsam bu şekilde gelecektim.

Tamam, belki bir dakikalığına.

O sırada, sanki bir daha asla bir yüz onun amına sürtünmeyecekmiş gibi kendini bana bastırıyordu. Eh, haksız sayılmazdı.

“Sean,” dedi parmaklarının arasından. “Ah, siktir... *Sean*.”

Muhteşem bir şekilde geldi. Büyüleyici bir şekilde. Kıvrılarak, sırılsıklam, kesik kesik nefes alarak, tatmin olmuş küçük bir rahibe gibi.

Tamamen gevşeyip dudaklarımın altında yumuşamasını bekledim, dudaklarımı onun en hassas yerinde gezdirerek zirvelerini ve inişlerini yatıştırdım. Sonra ayağa kalktım, kolumla ağzımı

sildim. Gözleri hareketimi izledi, nemli dudaklarıma kilitlendi. Dudaklarımı kıvrarak hafifçe gülümsedim.

“Hoşuna gitti mi?” diye sordum burnumun ucunu onun burnuna sürterek. “O zavallı küçük amcığınla ilgilenmemi sevdin mi?”

“Evet,” diye iç çekti. “Ah, evet. Lütfen...” Tişörtümü çekiştirip beni öpmeye çalıştı. Ama başımı onun her hamlesinde başka yöne çevirerek dudaklarıma ulaşmasına izin vermedim.

“Sean, lütfen, sana ihtiyacım var,” dedi.

Bunun üzerine beni öpmesine, kendi tadını dudaklarımdan merakla yalayıp temizlemesine izin verdim.

“Beni sevdiğini söyle,” dedim dudaklarına doğru. “Bir daha söyle.”

“Seni seviyorum,” diye inledi. Sözünü tamamlayamadan önce onu yeniden duvara kaldırmış, diğer elimle sertliğimi dışarı çıkarmıştım.

Onun bunu söylemesi, beni aynı anda hem çılgına çevirmiş hem de dinginleştirmişti. Vahşi ve huzurlu hissettirmişti. Hayatımın geri kalanını sadece bu sözleri ondan duyarak geçirebilirdim, yalnızca bu sesle yaşayabilirdim, dayanabilirdim...

Bir dakika.

Lanet olsun.

“Prezervatifim yok, bebeğim. Üzgünüm,” dedim ve onu yere indirmeye başladım. Ama bana sıkıca sarıldı.

“Durma,” diye yalvardı. “Zaten daha önce de korunmasız birlikte olduk, ne fark eder?”

“Çıplak bir şekilde amının içinde olmak başka sorunlar doğurur.”

“Doğum kontrol hapı kullanıyorum,” diye karşılık verdi.

“Bunun yüzünden geleceğini riske atmam,” dedim kararlı bir şekilde. Fermuarımın dişleri arasında, sertliğim protesto

edercesine zonkladı ama onu görmezden geldim. “Sen bundan çok daha fazlasına layıksın. Sen her şeye layıksın.”

“Sean Bell,” dedi ve sesi birden sertleşti. Gözlerine baktığımda ne kadar ciddi olduğunu görebiliyordum. “Eğer her şeye layıksam, o zaman söylediklerimi dinlemene de layığım. Riskleri kabul ediyorum.”

“Siktir, Zenny. Tanrı biliyor ya, seni duvara yapıştırıp ikimiz de kim olduğumuzu unutana kadar içine gömülmek istiyorum.”

Yine titremeye başladım, onu hâlâ kollarımda sıkıca tutuyordum ve kendini biraz daha rahat yerleştirmeye çalıştığımda, sertliğimin başı onun ıslak merkezinden geçerek sürtündü. Dış-lerimin arasından acıyla karışık bir nefes aldım, başımı omzuna düşürdüm.

Kulak mememi ısırdı. “Seni istiyorum,” dedi. “Hayatımda şimdiye kadar istediğim her şeyden daha çok istiyorum.”

Yüzünü görebilmek için hafifçe uzaklaştım. Gözleri sıcaktı, içinde aceleyle bastırılmış bir arzu vardı, dudakları ihtiyaçtan büzülmüş haldeydi.

Kimi kandırıyordum ki? Ona karşı koyamazdım. *Asla.* O ne isterse vermekten kendimi alıkoyamazdım.

Emin olmak isteyerek, “Dürüst kadın olayı mı?” diye sordum.

Başını salladı. “Dürüst kadın olayı.”

Sertliğimin çıplak ucunu girişine dayadım ve gözlerinin içine baktım. “Beni öp,” diye yalvardım. “Beni öperken içine girmeme izin ver.”

Beni okul çağındaki bir kızın heyecanıyla öptü; ağzı açıldı, dili arayıp bulan bir sabırsızlıkla hareket ediyordu. O an günahın eşiğindeydik. Dillerimiz buluşuyor, birleşiyordu ve ben daha henüz tam olarak içeri girmemiştim.

“Beni parçalara ayırıyorsun,” dedi dudaklarıma doğru. “Beni daha çok kendim gibi hissettiriyorsun.”

Bu kadarı yeterli olmuştu. Onu severken kendimden geçmiştim, onunla birlikte bilinçsizce düşüşe geçmiştim.

İçine girdim.

Aramızda hiçbir şey yoktu.

Sadece Tanrı, bozulmuş sözler ve birbirine ulaşmaya çalışan iki kalp vardı.

Dışlerimi boynu ile omzu arasındaki o hassas noktaya geçirdim, o ise hoşnut bir inilti çıkardı. "Seni hissedebiliyorum," dedi şaşkın bir hayranlıkla. "Tenini hissedebiliyorum. Sıcaklığını hissedebiliyorum."

Dizlerim titriyordu. Kendimi içine ittikçe kasıklarımnda bir gerilim yükseldi, karnımın içine kadar yayıldı. Gözlerimin önünde kıvılcımlar çakıyor, nefesim hızlanıyor, vücudum tepeden turnağa geriliyordu. Zenny'yi, bir rahibeyi, Tanrı'nın gözleri önünde duvara yaslamıştım. Pantolonum kalçama kadar inmişti ve o an sanki bedenimle birlikte içimdeki her şey açığa çıkıyordu.

Dokunuşlarım hem nazik hem de işgalciydi. Sikim onu tamamen doldurduğunda, bu hisle birlikte neredeyse sendeledim ve geriye sadece hislerin çarpıcı kesitleri kaldı. Islak ve acımasız bir sıkışma içindeki amı, sikimin üzerine sürtünen şişmiş klitoris, vücudunun gizli kıvrımları ve desenleri... hepsi yumuşak, sıkı ve ıslaktı.

Her yer bembeyaz ipekle doluydu. Gelinliğinin kabarık etekleri kollarımı dolduruyordu, ipek kumaş hışırdayarak tenimize karışıyordu. Korsenin altında inip kalkan memelerini göğsüme bastırıyor, her hareketimizde nefesiyle birlikte titreşiyordu.

Yüzüne bakarken, "İyi hissettiriyor mu?" diye sordum kısık sesle. Bana bakarken yanakları hafif kızarmış, dudakları aralanmıştı. "Sikimin üstüne binmeye ihtiyacın mı vardı, bebeğim?"

"Evet," diye soludu. Kalçaları benimle birlikte hareket ediyordu, bükülüp kıvranıyordu. "Tanrım. Buna o kadar çok ihtiyacım vardı ki..."

“Neden?”

“Dolu hissetmek istedim. *Ah, evet Tanrım...* Beni o kadar güzel dolduruyorsun ki.”

“*Siktir,*” diye inledim. İçerideyken sertliğimi kasarak onun dar bedeninin sarılışını ve esnemesini hissettim. “Kahretsin, evet. Dolduruyorum.”

Kollarımda kıvrandı. Dokunuşumu arıyor, adeta arzuluyordu. Başını geriye attı, incecik zarif boynunu açığa çıkardı.

Onu, “İşte bu, tatlım,” diyerek cesaretlendirdim. İnce derisinin altında şehvetle çarpan nabzını izlerken büyülenmiş gibiydim. “İhtiyacın olanı al. Kendini yeniden güzel ve iyi hissetmek için sikimi kullan.”

Dudakları bir kez daha aralandı ve sessiz bir çılgılığı serbest bıraktı. Kollarımda kıvranan bir meleğe dönüştü. Cennetten düşmüş gibi görünüyordu ve aynı anda coşkuya ulaşmıştı. Bedeni, kendini cehennemin ağzına atarken, “Seni seviyorum,” diye hıçkırdı. Bir günahkârın kollarında, tam da Tanrı’yla buluşmak için giydiği elbisenin içinde, yasadışı bir günah işlemişti. Titriyordu.

Daha önce düzeldiğimi söylemiştim, değil mi?

Yalandı.

Bir rahibeyi bir haftalık acı, öfke ve yalnızlıkla doldurmak üzereydim. Sikimin ucunu rahminin derinliğine kadar sokacak ve onu içten dışa doğru ele geçirecektim. Onu, benim için olmayan o gelinliğin içinde becerecektim ve terli, çaresiz ve tükenmiş olana kadar gitmesine izin vermeyecektim.

Ve tüm bunları yaptım.

Onu sikimin üzerinde sertçe zıplattım, üçüncü orgazmıyla kollarımda titreyene kadar kalın, ağır aletimin etrafındaki amının gerilmesini sağladım.

Yalnızlığı ve kaybı bıraktım.

Kontrolü ve kaosu bıraktım.

Ve sarsılarak inlerken, bir haftadır onun için biriken her şeyimle uzun, sıcak dalgalar halinde içine boşaldım. O kadar fazlaydı ki, içimden çıktığını, aramıza yayıldığını hissettim ve en kaba, en ilkel şeyleri hayal ettim: Onun benimle damlamasını sağlamak, onu hamile bırakmak. Korkunçtu ama boşalırken, tam karnının derinliklerine spermmlerimi akıttığım sırada düşünebildiğim tek şey buydu. Tüm zihnimi dolduran yalnızca buydu. Bir de yüzümü gömdüğüm boğazındaki o gül kokusu.

Mutsuz bir şekilde çok hızlı bittiğini fark ettim. Zenny ile geçirdiğim son samimi anlar, onları yakalayabileceğimden çok daha hızlı geçmiş, parmaklarımın arasından kayıp gitmişti.

Zenny de böyle düşünüyor gibiydi; bana sıkıca sarılmıştı, elleri tişörtümün içinde kıvrılıyordu ve topukları hâlâ sırtıma dayalı haldeydi. Bu şekilde zirveden aşağı indik. Islak, titrek ve geçici olarak bütün halindeydik. Bunun adaletsizliği yüzünden ağlayabilirdim.

Onu ayakları üzerine indirirken, "Zamanı geldi, bebeğim," diye mırıldandım isteksizce. Onu kollarımda tutmak cennetti ama onu farklı bir cennet bekliyordu ve ben, bunu mahvedecek kişi olamazdım.

Bir parça kâğıt mendille temizlenmesine yardım ettim; külotunu, elbisesini ve saçını düzelttim. Az önce yaşanan şeyin tek kanıtı, yanaklarında ve göğsünde belli belirsiz duran bir kızarıklık ile içindeki meniydi. Onu da Tanrı'dan başka kimse göremezdi.

Artık hiçbir bahanemiz kalmamıştı. Onun yeminlerini etmeye gitme zamanı gelmişti, benim de gitme vaktimdi.

Ona son bir öpücük verdim; uzun, dolu dolu bir veda öpücüyüdü. Dudakları benimkilerin altında yumuşadı, ardından doğruldum.

"Seni seviyorum," dedim. "Seni hep seveceğim."

Dudakları titrerken, "Gidecek misin?" diye sordu. "Kalmayacak mısın?"

"Tüm olanları göz önüne alırsak epey sabırlı olduğumu düşünüyorum," dedim. "Ama senin bana olan aşkını reddedişini izlemek... Kalbini başkasına -bu Tanrı bile olsa- adamanı görmek? Bunu kaldıramam, Zenny. Buna dayanamam."

Yanaklarından yaşlar süzüldü. "Sana iyi davranmadım, değil mi?" dedi.

Gözlerimi kaçırdım. "Bana çok iyi davrandın..."

Gözyaşlarının arasından hafifçe gülümseyerek başını iki yana salladı. "Hayır. Davranmadım. Tüm o zamanlar için özür dileyebilir miyim bilmiyorum çünkü yanlış olduklarına inanmıyorum ama bazen... çok tutarsız davrandığımı biliyorum. Kafanı karıştıracak şeyler yaptım."

"Temkinli davranmak için sebeplerin vardı," dedim yorgun bir sesle. "Aramızda sadece karşılıklı bir alışveriş olsun istedin, bunu bozan taraf ben oldum."

"Ben de bozdum," diye itiraf etti. "Sana söyleyemedim çünkü içimdeki bu ateşi beslemekten korktum. Ama Sean, sen o şeyleri her söylediğinde..."

"Şeyler?"

Elini salladı. "Neyi kastettiğimi biliyorsun. Sesin o boğuk, pürüzlü tona büründüğünde... ya da gözlerin o kadar büyük ve açık olduğunda, sanki yağmurdan sonra açılmış bir gökyüzü gibiyken... Her seferinde, içimdeki o ateş yanmak ve yırtılarak dışarı çıkmak istedi. Bunu bana yapan sendin. Beni paramparça ediyordun ve ben sadece ruhumun kenarlarından tutunmaya çalışıyordum. Seni seviyordum ve korkuyordum. Eğer dürüst olsaydım... Eh..." Derin bir nefes aldı, elimi tuttu ve kalbinin üstüne bastırdı. "Belki de bu kadar acıtmazdı."

Kalbi, göğsünün içinde sessizce atıyordu. Yorgun ve kederli bir kuş gibiydi. Ve buna dayanamadım. Sadece bir öpücük daha istedim. Son bir dudak teması, ondan alabileceğim son bir tat...

“Bu hep acıtacaktı, Zenny Böceği,” diye fısıldadım dudaklarına. “Hep.”

Onu son bir bakışla içime çektim. Parlak, koyu gözlerini... hafif yukarı kıvrılmış küçük burnunu... ve o gıdıklayan, dolgun buklelerini.

Sonra onu Tanrı'nın ve kız kardeşlerinin ellerine bıraktım.

Bekleme odasının kapısını arkamdan kapattım. Bu hareketle sevgimizi geri dönülmez şekilde ikiye ayırmış oldum. Ve bunu yaparken kalbim...

son

kez

kırıldı.

34. BÖLÜM

Manastırdan yeterince hızlı çıkamadım. Orta koridordan ön kapıya doğru yarı koşar adımlarla ilerledim ve sanki havasız kalmışım gibi kapıyı iterek dışarı çıktım.

Tükeniyordum, gerçekten. Kendi acımda, kendi buruk pişmanlıklarımda boğuluyordum. İçeriden yükselen şarkılara ve dualara kulak verecek halim kalmamıştı. Merdivenlerden aşağı indim ve kendimi eski, kırık dökük kaldırımın üzerine bıraktım. Zenny'nin İsa ile evliliğinin melodisinin, şehrin trafik ve rüzgâr gürültüsüyle bastırılmasını diledim.

Bunu bana neden yaptın? diye sordum Tanrı'ya. *Bunun için ne gibi bir nedenin olabilirdi?*

Cevap gelmedi. Elbette gelmedi.

Tanrı'yla geçirdiğim o gergin hafta boyunca bir şey öğrendiysem, o da Tanrı'nın telaşla edilen dualara nadiren hemen yanıt verdiğiydi.

Yine de alışması iyi olurdu. Ben İbrahim'den çok Yakup gibiydim; Tanrı'yla her an savaşmaya ya da güreşmeye hazırdım. Ve çoğu zaman, solmuş bir bitki ve asık bir suratla oturan Yunus'a daha yakındım. *O kadar kızgınım ki keşke ölü olsaydım.** Ama artık bunun bir sorun olmadığını düşünüyordum. Dürüstlük, öfke, endişe ve tüm dağınık insani duygular; ruhsuz bir dindarlıktan daha değerli olabilirdi.

* İncil- Eski Ahit'te yer alan **Yunus 4:9** ayetine gönderme yapılmıştır.

Bu yüzden Tanrı'ya somurtkan ve keskin düşüncelerimi yönelttim. Sokaktaki arabama yaklaştıkça bu düşünceler yavaş yavaş hüzünlü, yalnız cümlelere dönüştü.

Onu sevmekten asla vazgeçmeyeceğim, diye düşündüm. *Hayatta kaldığım sürece kalbimin içinde taşıyacağım tek kişi o olacak.*

Tam o sırada Tanrı cevap vermeyi uygun gördü. Telefonum bir anda yüksek sesle çaldı ve *Kesha*'nın sesi etrafa yayıldı. Numarayı hemen tanıyamadım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, kaburgalarım çatlayacak gibi hissettim. Bu aptalcaydı. Gerçekten de Zenny'nin, törenin ortasında beni arayacağını mı düşünmüştüm? Ne tür bir umutsuz aptaldım ben?

Ses tonumu düzeltme zahmetine bile girmeden cevap verdim.

"Sean Bell."

"Sean Bell," dedi yaşlı, gıcırtılı bir kadın sesi. Tanıdık geliyordu. "Yavaşlasan iyi olur diye düşündüm."

"Ne?" dedim.

"Yavaşla. Yavaşla," diye tekrarladı. Konuşma tarzı, zekâmı sorgular gibiydi. Belki de haklıydı. Çünkü arkamı dönüp manastıra bakana kadar ne demek istediğini hâlâ anlamamıştım. Ama şimdi, telefondaki kişinin Başrahibe olduğundan neredeyse emindim. Yine de onun neden benimle konuştuğunu anlayamıyordum.

Tam o anda manastırın ön kapısından beyaz bir ışık süzüldü. Olduğum yerde donup kaldım. Sonra o ışık köpüğe dönüştü. Köpükler hareket etti. Ve bir anda, elleri eteğinde toplanmış halde bana doğru koşan, gelinlik giymiş bir rahibe belirdi. Bir film karesinden ya da rüyadan fırlamış gibiydi. Güneş teninde parlıyordu. Işık, ipek kumaşı yakalıyor ve ışıltılı dalgalarla süslüyordu. Saçları zıplayarak boynuna ve yüzüne dökülüyordu. Rüzgâr onu okşuyor, elbisesinin arkasında süzülen bir perde gibi dalgalanmasına neden oluyordu.

Nefes nefese yanıma koşarken her şeyim tükenmişti. Umudum bile kalmamıştı. Olduğum yerde çakılıp kalmıştım.

Hattın diğer ucundan Başrahibe'nin, "Bu iş görür," diyen tatmin olmuş sesi yükseldi. Ardından telefonu kapattığını duydum. Hiçbir şey diyemeden telefonumu tutarak öylece bakakaldım.

Zenny önümde durdu ve, "Neşeni kaybetme," dedi.

"Ne?" diye sordum. Aptalca bir soruydu.

"Annenin ölmeden önce bana söylediği şeydi," dedi Zenny. Derin bir nefes aldı ve bir adım öne çıktı. "Birbirimizden keyif aldığımızı söylemişti. Sadece benim hakkımda konuşmandan bunu anlayabildiğini söyledi."

"Zenny..."

Başını iki yana salladı. Bana değil, kendine yapıyordu. "Bunu ben de söylemiştim," dedi. "*Beni daha çok kendim gibi hissettiriyorsun.* O koridorun başına geldiğimde, seninle olduğum zamanki gibi olmadığımı fark ettim. Mihraba doğru yürüyüşümün neşe ile alakası olmayacağını fark ettim." Başını kaldırıp gözlerini benimkilerle buluşturdu. "Sen bana neşe verdin, Sean. Bana güçlü hissetmem, güvende olmam ve sevildiğimi bilmem için bir alan verdin. Ve lütfen... lütfen çok geç olmadığını söyle. Bizim için çok geç olmadığını söyle."

Ama onu çoktan göğsüme çekmiş, öpmeye başlamıştım bile. Onu kollarının üstünden tuttum ve kısa bir an sonra titreyerek kendimden ayırdım. "Yemin etmiyor musun? Gerçekten mi?"

Çekinerek başını salladı. Dudaklarında yavaş, zarif bir gülümseme vardı. Onu biraz daha öpebilmek için tekrar kendime çektim. "Ah, Zenny," diye fısıldadım. Dudaklarım minnettarlıkla burnunun köprüsüne, çenesine ve köprücük kemiğine dokundu. "Karşılığında sana dünyadaki tüm yeminleri edeceğime söz veriyorum. Senin için her şey olurum."

Öpücüklerimin altında, "Her şey kulağa cazip geliyor," diye güldü. "Ama Sean Bell'in, tek başına bir kız için yeterli olduğunu düşünmüştüm."

EPİLOG

1 YIL SONRA

Eğlenmiş bir tonda, “Tekrar mı?” diye sordum. Zenny kucağıma tırmanarak, “Bilmeni isterim ki,” diye başladı. “Benim durumumdaki bir kadın için bu oldukça normal.”

Bir saat önceki iki turluk hızlı düzüşmeden dolayı uykulu olan sikim hemen uyandı. Zenny içini görmemi sağlayan bol bir atlet giymişti ve altında o kadar kısa bir şort vardı ki onu evden dışarı çıkardığıma inanamadım çünkü evet kıskanç, sahiplenici piçin tekiydim. Tamam, neden evden çıkmasına izin verdiğimi biliyordum. Çünkü birlikte aynı yere gidiyorduk.

“Herkes ofisten çıktı,” diye mırıldanırken elleri kravatımı buldu ve çekiştirdi. “Yalnızız.”

Alayla, “Tüm çalışanlarımız gitmiş, ha?” desem de beni yavaş ve derin bir öpücük için kendisine çekmesine izin verdim.

Emmett haftada sadece iki sabah bize posta tasnifinde ve dosyalama işlerinde yardım etmek için geliyordu. Yeni ikiz torunları için para biriktirmek amacıyla yarı zamanlı çalışıyordu. Bir keresinde onları ofise getirmişti ve ben ufaklıklardan birini üç saat boyunca kucağımda tutmuştum, o uyuklarken birkaç telefon görüşmesi yapmıştım. *Sakin bunu kimseye söylemeye cüret etmeyin.*

Ellerimi Zenny’nin bacaklarında gezdirip kucunun kıvrımlarını kavradım. “O şortun beni öldürüyordu,” dedim dudaklarına karşı. “Kocanı öldürmeye mi çalışıyorsun?”

“Hayır,” dedi Zenny hızlıca. Elleri fermuarıma gitti ve aceleci hareketlerle sikimi açığa çıkardı. “Seni öldüremem çünkü sikine fazlasıyla ihtiyaç duyuyorum.”

“Bu güven verici. Ah, siktir, bebeğim. İşte böyle. Tanrım, bu çok iyi.”

Kalınlaşan uzunluğumu narin parmaklarının arasına almış, beni yavaşça ve alaycı bir şekilde sıvazlıyordu. Zemin kattaki ofisimin dışında, yan taraftaki lastik tamir deposuna giden bir teslimat kamyonunu gördüm.

Peki kendimi bir üst geçidin altındaki unutulmuş bir bina-
nın zemin katında, gri-mavi saçmalıklarla kaplı bir ofiste çalışırken hayal etmiş miydim? Üstelik bu ofisin Kansas City’deki *Tires, Tires, Tires** bayisinin hemen yanında olduğunu? *Hayır*. Hayır, bunu hiç hayal etmemiştim. Ama yine de... bunu dünyalara değişmezdim.

İşin doğrusu ben, kendimi evli biri olarak da hayal etmemiştim. Ama şu an tanıdığım en akıllı, en tatlı, en cesur ve en güzel kadınla evliydim. Eh, kendimi bir baba olarak da hiç düşünmemiştim. Ama işte Zenny gözlerinde yaramaz bir parıltıyla, şişmiş göbeği atletini esnetirken kucağıma oturmuştu.

Evet, hamile olmak için fazlasıyla gençti. Ama dürüst olalım, onun çok genç olması beni daha önce hiç durdurmamıştı.

Bu yüzden, mümkün olduğunca cazibeden uzak bir ofiste yeni bir kâr amacı gütmeyen kuruluşun sahibi olmak umurumda değildi. Bu işi sevmiştim. Metro’daki hayır kurumlarına; İyi Çoban’ın Hizmetkârları’na ait barınak gibi kurumlara ek finansman sağlıyor ve kaynak yaratıyordum. Yaptığım şey insanlara gerçekten yardımcı oluyordu.

Kim Sean Bell’in bir hayırsever olduğunu hayal edebilirdi ki?

Ama koca Sean Bell’den daha az olası değildi.

Ya da baba Sean Bell’den.

* İng: Lastik.

Ve bunların hepsi kutsanmış bir şekilde, mutlulukla gerçek olmuştu.

Zenny'ye gelince, benim küçük tatlı karım, Hemşire-Ebelik eğitimini yarılamıştı. Hem kendisi hem de barınak hazır olduğunda barınağın doğum merkezini kurmayı planlıyordu ve ben de ona insanoğlunun bildiği en iyi doğum merkezini verecektim. Öleceğim güne kadar ona her şeyin en iyisini sunacaktım. Eğer becerebilirimsem daha da uzun süre. İyi bir vasiyet planlaması bunu sağlardı.

Zenny o günahkâr şortundan ve atletinden kurtuldu. Tekrar kucağıma tırmandı, boynumu öptü ve çıplak, yumuşak ve kıvrımlı bir şekilde bana sürtünmeye başladı. Dayanamayarak elimi saçlarında gezdirdim. Diğer elimle kalçalarının hatlarını kavradım ve onu içime çekerken vücudunun verdiği tepkiyle başım dönmeye başladı. Hiçbir teşvik ya da yönlendirme olmadan, sadece bedenimizin sürtünmesine ve içindeki doluluğu arayan içgüdüsüne teslim olmuştu. Ritmini bulmuş, kendi içinde yükseliyor ve sınırlarını zorluyordu.

Bazı erkekler buna itiraz edebilirdi ama ben hamile karımın seks oyuncağı olmaktan hiç şikâyetçi değildim. Bunun yerine sandalyemde arkama yaslandım ve o beni becerirken ben de tembelce dolgun memeleriyle oynadım.

"Çok iyi," diye mırıldanarak onu övdüm. "Beni çok iyi beceriyorsun. Bu iyi hissettirdi mi? İhtiyacın olan şey bu muydu?"

Gözleri kapanmış, boğazı gerilmişti. Başını sallayarak kalçalarını bana sürtmeye devam etti. Boşaldığı anı, sikimi sıkıştığını ve sağdığını hissettim. Ayrıca olgunlaşmış amının parmaklarımın altında sıkıştığını da. Sonunda görünür hale gelen bir sırrı hissetmek gibiydi. Gerilmekte olan kasların ve göğüs kafesinden amma doğru uzanan yeni, koyu çizginin üzerinde hayranlık uyandıran daireler çizdim. İhtiyacı olan tüm zamanı kullanmasına izin verdim. Yavaşça titreyerek gevşemesine, derin

bir memnuniyet duymasına müsaade ettim ve göğsüme yorgun bir şekilde yığılırken gülümsedim.

“Daha iyi misin?” Ürperen sırtını okşadım.

“Şimdilik,” dedi memnuniyetle. “Bir saat içinde sana tekrar ihtiyacım olabilir.”

Kollarımı ona doladım. Sertliğim, onun yumuşaklığının içinde ilerlerken vücuduna sıkıca sarıldım. Bedeninin sıcaklığı, dolgunluğu ve o derin hissiyle birleştiğinde fazla uzun sürmedi. Nefesim kısa aralıklarla gelen, boğuk homurtulara dönüştü. Karnım ve kalçalarım gerilmişti. Tüm bedenim kasıldı, içimdeki her damla aktı, aktı, aktı... Ta ki tamamen boşalıp gevşeyene kadar.

Başı omzumdayken, “İşe dönmek zorunda mıyız?” diye sordu uykulu bir şekilde. “Sonsuza kadar böyle kalmak istiyorum.”

“Ne istersen yapabiliriz, Zenny Böceği. Sadece söylemen yeterli.”

“Ne istersem mi?”

“Ne istersen.”

“Dürüst erkek olayı mı?”

“Dürüst erkek olayı.”

Mutlu bir ses çıkarıp bana daha da sokuldu; ben de onu kucakladım. Doğmamış bebeğimizi aramızda tutup bir zamanlar çok farklı olan Sean Bell'i düşündüm. Para, güç ve seks isteyen, bunları elde etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olan bir Sean Bell. Şimdi *Tires, Tires, Tires*'ın yanındaki köhne bir ofiste kâr amacı gütmeyen bir kuruluşu yönetiyordu ve daha mutlu olamazdı.

Bunların hepsi kucağındaki melek, küçük rahibesi, küçük Zenny Böceği sayesinde olmuştu.

Her şey onun sayesinde olmuştu.

“Biz günahkârlar için dua et,” derdi dua. Lanet olsun, biri benim için gerçekten dua ettiyse ve beni neşe ve adanmışlıkla dolu

SIERRA SIMONE

bir hayata taşıdıysa, hayatım boyunca tanıma onuruna eriştiğim en olağanüstü insanların sevgisiyle çevrelendiysem... En azından yapabileceğim şey, onlara karşılık vermek olurdu.

Selam, Elijah. Selam, Başrahibe. Selam, Tyler, Aiden, Ryan ve babam.

Selam, anne.

Selam sana, Zenny, Tanrı hep seninle.

Biz günahkârlar için dua edin.

Amin.

YAZAR NOTU

Pekâlâ sevgili okur, işte yine geldik Tanrı ve seksin kesişim noktasına. Sizi birkaç şeyi netleştirmeden bırakmak istemedim.

Good Shepherd'ın Hizmetkârları (Servants of the Good Shepherd) uydurma bir tarikat ancak dünyada benzer isimlere sahip tarikatlar mevcut. Bu sayfalarda gördüğünüz uygulamalar ve misyonlar çeşitli manastır gruplarından derlendi; her grubun kıyafet, inziva, hizmet ve yeminlerle ilgili kendi kuralları vardır ve Kansas City'deki SotGS için bir araya getirdiğim kuralları, bir yazar gözüyle seçerek aldım. Yani Zenny'nin yaptığı ve karşılaştığı her şey bir yerlerde gerçekten var ama ben, tam bir şapşal gibi, en ilgi çekici olanları utanmadan bir araya getirdim. Modern Amerikalı rahibelerin yaşamları hakkında daha fazla bilgi için Cheryl L. Reed'in Unveiled: The Hidden Lives of Nuns (Maskesiz: Rahibelerin Gizli Hayatları) kitabını şiddetle tavsiye ederim. Hristiyanlık genelinde ise, Lauren F. Winner'ın Wearing God (Tanrı'yı Giymek) kitabı ile eski bir favorim olan Jennifer Wright Knust'un Unprotected Text (Korunmasız Metinler) kitabı, Zenny'nin inancı ve Sean'ın ona dönüş yolculuğunu yazarken bana büyük ilham verdi.

Sean'ın annesinin ölümü, 2014 yılında kendi annemin ölümüne oldukça benzer koşullarda gerçekleşti. Şunu da belirtmeliyim ki bir yazar olarak tıbbi bilgi düzeyim sınırlı ve hafızam ya da araştırmalarım yetersiz kaldıysa bunun tüm sorumluluğu bana ait. Yoğun bakım ölümleri ve sonrasındaki süreçle

yüzleşmeme yardımcı olan birkaç kitaba teşekkür borçluyum: Haider Warraich'in *Modern Death* (Modern Ölüm), Siddhartha Mukherjee'nin *Cancer: The Emperor of All Maladies* (Kanser: Tüm Hastalıkların İmparatoru), Caitlin Doughty'nin *Smoke Gets in Your Eyes* (Gözlerime Duman Kaçtı) ve Atul Gawande'nin *Being Mortal* (Faniliği Kabullenmek) kitapları.

Wakefield Serisi, ne yazık ki gerçek değil ama Wakefield soyadını çocukluk zevklerimden biri olan *Sweet Valley High* serisinden hatırlayabilirsiniz.

Maison De Naissance ise gerçek. Harika, etkileyici, umut ve çabanın dünyamızda hâlâ var olduğunu hatırlatan bir yer; özellikle acıyla dolu gibi görünen zamanlarda.

Bu yolda benimle yürüdüğünüz için teşekkür ederim. Size Tanrı'yı, ölümü, cinselliği, inancı ve inançsızlığı sundum; bu konulardaki bakış açıları kişiden kişiye çok farklılık gösterse de bunların Sean'ın gözünden nasıl görüldüğünü görmeye istekli olduğunuz için minnettarım. Bell kardeşlere biraz daha nazik davranacağıma söz versem de... hepimiz biliyoruz ki karakterlerime nazik davranma konusunda pek güvenilir sayılmam.

TEŞEKKÜRLER

Günahkâr öyle bir kitaptı ki, doğması için birden fazla ebe ve yardımcı gerekiyordu.

Öncelikle eleştiri ortaklarım:

Laurelin Paige– beni anlayan, bana sarsılmaz bir destek veren, 2014'ün karanlık bir kasım gününde eğer cennete inanacak gücüm yoksa, ikimiz adına da inanacağını söyleyen insan.

Kayti McGee– huysuz alaycılığım karşı garip bir bağışıklık geliştirmiş olan, her an hikâyeyi tartışmaya hazır dostum.

Melanie Harlow– bir kızın isteyebileceği en güzel, en enerji dolu destek ışığı.

Beta okuyucularım: Nana Malone, Tijuana Turner, Olive Teagan, Dylan Allen, Syreeta Jennings, Amie Moore, Jana Aston ve Kennedy Ryan– Zenny ve Sean'ın ilişkisini şekillendirip geliştirmemde sağladığınız içgörü olmadan bu mümkün olmazdı. Yardımınız için ne kadar minnettar olduğumu anlatacak kelime bulamıyorum!

Özellikle Nana Malone'a teşekkür etmeliyim; benimle saatlerce telefonda konuştu, hem yazım koçum hem de beta okuyucum oldu. Üstelik işlerin zorlaştığı her anı bir nevi ona itiraf ettim diyebilirim.

Benim Ashley Lindemann'im – aynı zamanda sihirbazım, ENFJ'im, vazgeçilmez yoldaşım. İlk kitaptan Günahkâr'a kadar hiçbir kitap onun desteği olmadan yazılmadı. Ona sonsuza dek her şeyimi borçluyum.

Melissa Gaston, Serena McDonald ve Candi Kane– ben gidip dans ederken ateşi harlayan sizlersiniz. Yazdığım her kelime sizin sayenizde.

Benim Julie Murphy’i– INTJ, Unseelie peri kraliçem, karanlığa alkış tutan ikinci beynim.

Natalie ve Tess – yıllar boyunca biralarınızı çalmama ve sizi gecelere kadar uykusuz bırakmama rağmen hâlâ beni seviyorsunuz, nasıl başarıyorsunuz bilmiyorum.

Temsilcim ve yorulmak bilmeyen destekçim Rebecca Friedman– yazdığım her kitap, senin sevgi dolu rehberliğinin izlerini taşıyor.

Bookcase Literary’den Flavia Viotti ve Meire Dia– kelimelerimi dünyaya yaydığınız için teşekkür ederim.

Editörüm Nancy Smay ve sabırlı düzeltmenlerim Erica Rusikoff ile Michele Ficht– arama geçmişleriniz için üzgünüm, evet, ilginç olmuş olabilir...

Muhteşem kapak görselini oluşturan Vitaly Dorokho’a ve hiçbir hazırlık yapmadan çıkıp kapak için yalvarmaya geldiğimde beni cömertçe karşılayan Letitia Hasser’a sonsuz teşekkürler. Bu kapak, hayal edebileceğimin çok ötesinde güzellikte.

Ve dostum saymaktan gurur duyduğum tüm diğer yazarlara:

Jade West, CD Reiss, Becca Mysoor, Robin Murphy, Sarah MacLean, Zoraida Cordova, Amy Daws, Sara Ney, Tamsen Parker, Lena Hart, Ellie Cahill, Ruth Clampett, Liv Morris, Aly Martinez, Willow Winters, Ilsa Madden-Mills, Tia Louise, Nikki Sloane, Karla Sorenson, Kandi Steiner, Kyla Linde, Meghan March, Katana Collins, Jessica Hawkins, Stacy Kestwick, Penelope Reid, Giana Darling, Staci Brillhart, Gretchen McNeil, Megan Bannen, Jean Siska, Lex Martin ve Louise Bay– Bu bir ekip işi ve kışın o kasvetli aylarını sizin sevginiz, özel mesajlarınız ve birlikte kaldırdığımız kadehler olmadan atlatamazdım.

Facebook ve Instagram'daki tüm bloggerlara– enerjiniz ve sevginiz benim için tarif edilemez. Teşekkür ederim!

Ve siz sevgili okurlarım – sizleri içine çektiğim tüm çılgın ve beklenmedik hikâyelere katlandığınız için teşekkür ederim. Anlatmak istediğim ne kadar sapkın bir hikâye olursa olsun, sizin ona eşlik etmeye hazır olmanızın benim için ne kadar anlamlı olduğunu anlatmaya kelimeler yetmez.

Hadi birlikte günah işlemeye devam edelim.

